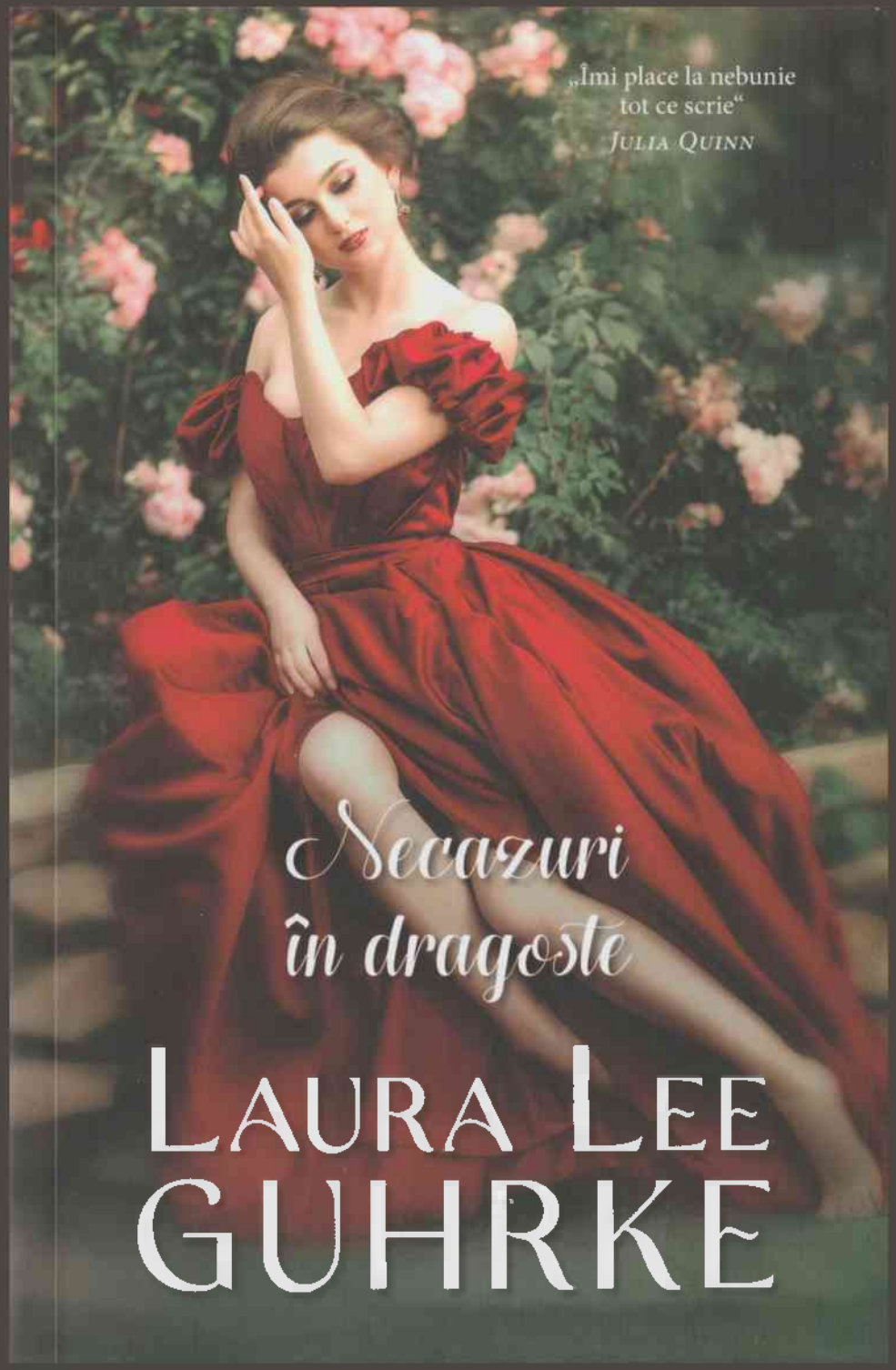
„Îmi place la nebunie
tot ce scrie"
JULIA QUINN
Necazuri
în dragoste
LAURA LEE
GUHRKE

COLECȚIA
Jubiri de poveste

SERIA „LADY TRUELOVE"

Dragă Lady Truelove,

Sunt o fată de familie nobilă, dar sunt dureros de timidă, mai ales atunci când am de-a face cu bărbații...

Pentru Clara Deverill, a-i ține locul adevăratei Lady Truelove înseamnă să dea sfaturi cu privire la problemele pe care ea însăși nu a reușit să le depășească. Nu are altă soluție decât să se retragă într-o ceainărie și să spere că inspirația o va lovi între două brioșe. Dar acest lucru nu se întâmplă – până când Clara aude un crai vorbind cu elocvență despre arta de a da papucii „onorabil" unei femei. Poate că ticălosul arată ca un Adonis, dar este pe cale să se trezească dușmanul lui Lady Truelove.

Rex Galbraith este un moștenitor fără planuri de a produce un urmaș. El flirtează cu un număr minim de domnișoare eligibile pentru a-i face pe plac mătușii care ține morțiș să-l însoare, iar Clara este prima care îi atrage privirea. Dar se înfurie când află că ea – în calitate de Lady Truelove – i-a folosit sfaturile în rubrica din ziar. Când este forțat să încheie o alianță secretă cu ea, își dă seama că are o problemă mult mai mare: Clara dă peste cap tot ce credea Rex că știe despre femei – și despre el însuși...

Laura Lee Guhrke a lucrat șapte ani în publicitate, a avut o afacere de succes în domeniul cateringului și a condus o companie de construcții înainte de a decide că a scrie romane este o activitate mai plăcută. Autoare de bestselleruri *New York Times* și *USA Today*, Laura a scris peste douăzeci și cinci de romane istorice.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9355-6
9 786063 393556

Alma

voxa audiobooks

The Trouble with True Love
Laura Lee Guhrke
Copyright © 2018 by Laura Lee Borio
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Necazuri în dragoste
Laura Lee Guhrke
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEE GUHRKE, LAURA
Necazuri în dragoste / Laura Lee Guhrke
trad. din limba engleză: Ioana Brânzei . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9355-6

I. Brânzei, Ioana (trad.)

821.111

LAURA LEE GUHRKE

Necazuri în dragoste

Traducere din limba engleză
Ioana Brânzei

LITERA
București

Pentru Sophie Jordan, Gayle Callen,
Margo Maguire și Jennifer Ryan. Nu numai
că sunteți cu toții niște scriitori extraordinari,
dar aveți și soluțiile tuturor problemelor!
Vă mulțumesc din inimă.

Capitolul 1

Clara Deverill avea douăzeci și doi de ani când își descoperi un defect pe care nici măcar nu știa că îl avea.

Nu era vorba de timiditate, pentru că era deja familiarizată cu acea trăsătură a caracterului ei, care îi dădea de furcă în fiecare zi.

Nu era nici înfățișarea banală, fiindcă se împăcase de multă vreme cu gândul că părul șaten, fața rotundă și nasul pistruiat nu erau atribute care să atragă atenția vreunui bărbat, mai ales atunci când erau combinate cu o siluetă care amintea mai degrabă de o fetiță decât de o femeie în toată firea.

Și, cu siguranță, nu era vorba de vederile și de valorile ei tradiționale, căci, deși sora ei cea îndrăzneață și foarte modernă, Irene, o tachina deseori în legătură cu mentalitatea ei iremediabil demodată, majoritatea femeilor, inclusiv Clara însăși, considerau dorința de a găsi un bărbat bun, de a se căsători și de a deveni mame ca pe un scop perfect rezonabil în viață.

Nu, recunoscu Clara în timp ce arunca o privire sumbră teancului de scrisori de pe birou, faptul că amâna lucrurile era cel mai mare defect al ei și o trăsătură de caracter pe care începuse să și-o evalueze abia cu zece zile în urmă.

Își puse un cot pe birou și bărbia în palmă, privind fix la telegrama care se afla în vârful teancului de plicuri din fața ei. Nu era nevoie s-o citească, pentru că deja făcuse asta de atâtea ori încât cuvintele i se întipăriseră în memorie.

Mă bucur că tata e bine Ne simțim minunat Vreau să prelungim călătoria cu opt săptămâni ca să vedem Grecia și Egiptul Te descurci cu Lady Truelove nu-i așa Nu-ți face griji O să te descurci excelent Răspunde prin serviciul de poștă Cook la Veneția până pe 07 mai Irene

Clara era fericită că sora ei se bucura de luna de miere, dar nu putea să se arate prea entuziastă în legătură cu planul lui Irene de a-și prelungi călătoria, căci lucrurile aici, acasă, nu mergeau chiar atât de bine pe cât lăsa Clara să se înțeleagă în scrisorile pe care i le trimitea surorii ei.

Tatăl lor avusese întotdeauna o slăbiciune pentru coniac, una care nu făcuse decât să se amplifice de la plecarea pe continent a fiicei lui mai mari. În ceea ce-l privea pe Jonathan, fratele lor fusese de acord să se întoarcă acasă din America și să preia conducerea afacerii de presă a familiei, dar la aproape două luni de la sosirea promisă încă nu apăruse, iar scrisorile pe care Clara i le trimisese ca să afle de ce întârzia fuseseră răsplătite doar cu promisiuni vagi. Telegrama pe care i-o expediase fratelui ei cu câteva zile în urmă, cerându-i o dată precisă a sosirii lui, nu primise încă un răspuns.

Cu toate astea, Clara nu voia s-o îngrijoreze pe Irene cu așa ceva atunci când sora ei se afla în luna de miere, drept pentru care îi trimisese imediat acesteia o telegramă cu un răspuns pozitiv. Nu mai era nimic altceva de făcut. Irene avusese întotdeauna grijă de ea și o întreținuse, fără ca până acum să ceară ceva în schimb, iar Clara mai degrabă și-ar fi tăiat un braț decât să se opună călătoriei pe care sora ei o făcea o dată în viață.

Totuși, în timp ce se uita la telegrama lui Irene și la teancul de corespondență de sub ea, Clara se gândi că loialitatea față de sora ei avea și dezavantaje. Irene compusese câteva iterații ale rubricii „Lady Truelove" ca, până la întoarcerea ei, să asigure existența acelei rubrici. Acum, că sora ei își prelungise călătoria, Clara avea să le ofere sfaturi îndrăgostiților din Londra până la sosirea lui Jonathan sau până când Irene se întorcea acasă.

„Nu-ți face griji, dragă."

Clara nu se simțea câtuși de puțin încurajată de acele cuvinte. Nimic mai potrivit, se gândi ea, mohorâtă, ca Irene să spună așa ceva.

Sora ei nu-și făcea niciodată griji pentru nimic, și până la urmă nici n-avea de ce. Irene era frumoasă, reușise în viață și deborda de încredere în sine. După moartea mamei lor, cu zece ani în urmă, preluase gospodăria și o administrase de la zero. Revigorase afacerea de presă a familiei, care scăpătase cu timpul, producând un

ziar de societate profitabil. Astfel, o crease și pe Lady Truelove, cea mai populară semnatară a unei rubrici de sfaturi dintr-un ziar londonez. Apoi Irene încununase acel șir de triumfuri căsătorindu-se cu ducele de Torquil, un tânăr chipeș, numai bun de însurat. La întoarcerea în Anglia, ea intenționa să-și folosească influența de ducesă ca să contribuie la obținerea dreptului de vot pentru femei. Clara nu se îndoia câtuși de puțin că sora ei avea să reușească și în privința asta. Lui Irene îi reușea cam tot ce-și propunea.

„O să te descurci excelent."

Oare? Clara nu putea împărtăși încrederea pe care Irene o avea în abilitățile ei. O femeie timidă și banală, care se bâlbâia ori de câte ori era nervoasă și care nu atrăsese niciodată în viața ei privirea unui bărbat, cu greu putea să se descurce excelent atunci când ar fi trebuit să-i sfătuiască pe cititorii ziarului în probleme legate de dragoste și romantism.

Asta era esența problemei, desigur, și întregul motiv pentru care lăsase să treacă mai bine de o săptămână cu scrisorile stivuite, neatinse, într-un colț al biroului ei. Dar acum nu mai avea timp și nu-și mai permitea luxul de a tergiversa.

Amintindu-și de tot ce făcuse Irene pentru ea, Clara respiră adânc, dădu la o parte telegrama surorii ei și întinse mâna ca să ia scrisoarea din vârful teancului.

O bătaie în ușă o făcu să se oprească, iar ea simți un val irațional de ușurare. Însă acea emoție fu de scurtă durată, evaporându-se în momentul în care ușa se deschise și domnul Beale intră în birou.

Augustus Beale era editorul publicației *Weekly Gazette*. Până să se căsătorească, Irene fusese atât redactor, cât și editor al ziarului. Dar, înainte să plece în luna de miere, îl angajase pe domnul Beale ca să preia partea editorială a sarcinilor ei. Asta se dovedise a fi o eroare de judecată surprinzătoare și mai degrabă necaracteristică. În ciuda unei experiențe substanțiale și a unor scrisori de recomandare laudative la adresa caracterului său, Augustus Beale era, cel puțin în opinia Clarei, un om odios. Iar în momentul de față, observă ea, era și unul foarte furios.

– Domnișoară Deverill, începu el, rostindu-i numele ca și cum pronunțarea lui ar fi necesitat un mare efort, aveți vești despre sosirea fratelui dumneavoastră?

O întrebare pe care domnul Beale o punea în fiecare zi și la care Clara dădea mereu același răspuns, forțându-se să-și ia un aer de deplină seninătate.

– Mă tem că nu. Dar, adăugă ea încrucișându-și degetele pe sub birou, sunt sigură că o să sosească dintr-o clipă într-alta. Între timp, vă pot fi de ajutor?

El se încruntă, iar sprâncenele groase și negre i se uniră deasupra nasului, arătând precum un gard de tisă crescut prea mult.

– Mă îndoiesc.

– Înțeleg. Ei bine, atunci...

Făcu o pauză, aruncând o privire plină de speranță spre ușă. Din păcate, domnul Beale nu plecă.

– Încă n-am rubrica lui Lady Truelove, spuse el.

– N-a sosit? întrebă ea străduindu-se să-și ia o expresie de surprindere nevinovată, fiindcă identitatea reală a faimoasei ziariste era un secret bine păzit, unul pe care nici măcar editorul gazetei n-avea voie să-l cunoască. O, Doamne! Nu-mi pot imagina ce a cauzat o asemenea întârziere. De obicei, Lady Truelove e de mare încredere.

Domnul Beale se îndreptă spre biroul Clarei și lăsă macheta ediției de luni peste teancul de scrisori. Macheta era deschisă la o pagină care purta titlul dactilografiat: „Dragă Lady Truelove"

– Vedeți asta? întrebă el, înfigând un deget în vasta întindere de spațiu gol de sub titlu. E alb, adăugă, ca și cum ea n-ar fi putut să vadă de una singură. Afurisita de femeie a întârziat deja două zile! Se pare că noi doi avem definiții foarte diferite ale noțiunii de „încredere", domnișoară Deverill!

Clara făcu o grimasă, simțindu-se vinovată. Poate că nu-l plăcea pe domnul Beale, dar în cazul de față el avea tot dreptul să fie frustrat.

– O s-o vizitez de îndată pe Lady Truelove și o să văd ce...

– Așa să faceți! se răsti el, dându-i ordine Clarei ca și cum ea ar fi fost un angajat oarecare al ziarului. Spuneți-i că are timp până la ora patru. Dacă până atunci nu ne trimite rubrica aia a ei de sfaturi prostești, o să aleg ceva care să-i ia locul și Lady Truelove a dumneavoastră o să rămână fără slujbă.

Oare, la întoarcerea ei din vacanță, Irene avea să constate că cea mai populară rubrică din *Weekly Gazette* dispăruse din paginile acesteia? Speriată de o asemenea perspectivă, Clara se ridică brusc în picioare.

– Sunt sigură că n-o să fie necesar, domnule Beale. Abia mâine-seară tipărim ziarul. Încă mai e destul timp pentru ca eu însămi să fac rost de rubrica ei și pentru ca dumneavoastră s-o editați. Numărul de cuvinte ar putea fi ușor diferit de cel pe care l-ați alocat aici, dar sunt sigură că puteți...

– Săptămâna mea de lucru se termină vineri la ora cinci, domnișoară Deverill, iar asta se întâmplă peste trei ore. Soția mea îmi servește cina la o oră după aceea și n-o să fiu reținut din cauza unor femei aiurite ce preferă să aibă o carieră în loc să stea acasă și să pregătească cina pentru soții lor care muncesc din greu.

Clara nu tânjise niciodată după o carieră și nici nu fusese vreodată genul care să mărșăluiască pe străzi pentru drepturile femeilor, așa cum se știa că făcea sora ei, dar, cu toate astea, cuvintele domnului Beale treziră în ea o parte dintre simpatiile feministe ale surorii ei. În alt context, ar fi putut să se opună ideilor lui denigratoare despre ceea ce însemna locul femeii în societate, dar în acel moment ea nu se afla într-o poziție potrivită ca să apere întârzierea de care se făcea vinovată Lady Truelove.

– Înainte ca domnul Sanders să înceapă dactilografierea, o să editez eu însămi rubrica și o să mă asigur că se potrivește cu spațiul pe care l-ați alocat.

– Așa să faceți! se răți el, iar apoi, fără să mai spună nimic, se întoarse și ieși, trântind ușa.

Deși era bucuroasă că domnul Beale plecase, Clara constată că starea ei de spirit se înrăutățise categoric în urma acelei întâlniri. În loc să-și continue munca, ea aruncă o privire încruntată spre ușă, simțind un val brusc de resentimente care o cuprindea nu numai din cauza lui Beale, ci și a lui Jonathan, a sorții și chiar a iubitei ei surori.

Nu așa ar fi trebuit să decurgă lucrurile. Cu toții fuseseră de acord ca, după căsătoria lui Irene, Jonathan să devină editor. Jonathan ar fi trebuit să fie cel care să stea în spatele acelui birou, coordonându-l pe domnul Beale și făcându-și griji pentru rubrica lui Lady Truelove, în timp ce ea, Clara, ar fi trebuit să fie laolaltă cu familia ducelui, lucrând ca să-și învingă timiditatea și învățând să se descurce în lumea bună. Sezonul monden urma să înceapă oficial peste o săptămână. Dar acum, când Jonathan întârzia, iar

Irene își amânase întoarcerea, cum ar fi putut ea debuta cu succes? Clara fu cuprinsă de un amestec de panică și de resentimente, dar se forță să-și controleze emoțiile, precum și orice tentativă de a-și plânge de milă. Avea treabă de făcut. Întinse mâna după cuțitașul cu care deschidea corespondența, dar, înainte să se poată apuca de treabă, fu întreruptă din nou de o bătaie în ușă. Annie, servitoarea responsabilă cu servirea la masă, intră în birou.

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară Clara, dar tatăl dumneavoastră vrea să știe dacă o să vă alăturați lui la ceai, la etaj, în după-amiaza asta.

Clara știa prea bine că, întrucât era trecut de ora două, tatăl ei era deja pe cale să se îmbete, iar ea nu dorea să-l vadă cum se îmbăta și mai tare.

– Nu, Annie, transmite-i scuzele mele, dar sunt mult prea ocupată ca să pot lua o pauză pentru ceai. Totuși, o să urc ca să-mi iau rămas-bun de la el înainte să mă întorc astă-seară în casa ducelui.

– Am înțeles, domnișoară.

Apoi Annie plecă, dar abia se închisese ușa, când cineva bătu din nou.

„O, pentru numele Domnului", murmură Clara în sinea ei, aruncând cuțitașul și frecându-și fruntea.

– Ce mai e acum?

Se auzi o a doua bătaie ușă, iar ea își ridică privirea.

– Intră!

Ușa se deschise larg, iar secretara de la *Gazette*, domnișoara Evelyn Huish, al cărei păr era castaniu-roșcat, intră în cameră.

– Am sortat corespondența de după-amiază, spuse Evelyn apropiindu-se de biroul Clarei. Rubrica lui Lady Truelove încă n-a sosit.

Clara strâmbă din nas.

– Da, din păcate domnul Beale mi-a spus același lucru.

Evie remarcă tonul acru al vocii ei, dar, din moment ce îndatoririle de secretariat erau divizate între Clara și domnul Beale, fu îndeajuns de înțeleaptă să nu facă nici un comentariu. În schimb, mută pachetul de corespondență pe care îl purta pe antebraț și smulse de deasupra o scrisoare nedeschisă.

– Nimic de la Lady Truelove, spuse ea în timp ce îi întindea plicul Clarei, dar există o scrisoare de la fratele tău.

– De la Jonathan?! strigă Clara, cuprinsă de ușurare, sărind în picioare și luând scrisoarea din vârful degetelor întinse ale lui Evie. În sfârșit!

Dar când aruncă o privire la adresa mâzgălită pe spatele plicului, ușurarea ei dispăru fără urmă. Jonathan încă se afla în Idaho, o parte îndepărtată a pustietății americane, la aproape opt mii de kilometri distanță. Nu mai aproape de Londra, cu alte cuvinte, decât fusese cu o lună în urmă, atunci când îi scrisese ultima dată.

Temându-se de ce era mai rău și blestemându-l în gând, Clara rupse plicul și citi cuvintele scrise neglijent și aproape ilizibil de fratele ei.

– Nu sunt vești rele, sper?

Vocea lui Evie o făcu pe Clara să-și ridice privirea.

– Îngrozitoare, replică ea, consternată. Cele mai proaste vești posibile. A găsit argint.

– Argint? întrebă Evie râzând, surprinsă. E miner?

– Fratele meu, murmură Clara cu dezgust, se transformă în orice îi permite să evite responsabilitățile de acasă. Argint? mormăi ea, răsfoind scrisoarea, plină de indignare. Acum, după șapte ani în care a cutreierat America urmărind toate himerele posibile, acum, când am nevoie de el, găsește o mină de argint. Ticălosul!

Evie râse, spre marea dezamăgire a Clarei.

– Dar dacă a găsit argint, înseamnă că e bogat, sublinie ea.

– La naiba, Evie, nu înțelegi nimic! Nu-i acasă, iar acum n-are nici o intenție să se mai întoarcă vreodată. Asta e ideea, spuse ea oftând. Iar Irene e acum cu siguranță la jumătatea drumului spre Grecia. Ce-o să mă fac?

Dar chiar în timp ce punea acea întrebare, știa deja răspunsul. Era blocată, blocată nu numai cu Lady Truelove, ci și cu ziarul, cu domnul Beale și cu toate bătăile de cap care veneau la pachet până când se întorcea Irene acasă.

– Domnișoară Huish! se auzi vocea iritată a domnului Beale, care stătea la recepție. După ce terminați de vorbit cu domnișoara Deverill, am nevoie de dumneavoastră aici!

– Du-te, îi spuse Clara în timp ce Evie ezita. Pune restul corespondenței pe colțul biroului meu, îi ceru ea secretarei în timp ce se

răsucea și întindea mâna ca să ia mapa de piele așezată pe raftul din spatele ei. O să mă ocup mâine de asta.

– Muncești sâmbătă?

– Mă tem că trebuie. Cu fratele meu cel risipitor, care se eschivează de la promisiuni, n-am de ales. Însă acum, continuă ea, amintindu-și, în timp ce îndesa scrisorile în mapă, de cea mai arzătoare dintre prioritățile ei, trebuie să mă plec și să mă ocup de Lady Truelove. Dacă nu mă întorc cu rubrica ei, probabil că domnul Beale o să facă apoplexie. Hmmm..., mormăi, făcând o scurtă pauză și apoi reluând: Dacă mă gândesc mai bine, nu sunt sigură că ar fi un lucru rău.

Evie scoase un hohot de râs și așeză corespondența Clarei pe birou.

– Mai ai nevoie de ceva, domnișoară Deverill?

– Nu, Evie, poți pleca. Dar te-aș ruga să nu-i spui domnului Beale vestea despre fratele meu. Dacă o să fie necesar să-l informez, decid eu singură când și cum o fac.

– Desigur.

Secretara plecă, iar Clara termină de pus corespondența lui Lady Truelove în mapa de piele. Adăugă apoi telegrama lui Irene, un teanc de coli pentru notițe și un stilou. Pe urmă părăsi biroul, ignorând privirea răutăcioasă pe care i-o aruncă editorul în timp ce trecea pe lângă el. Pe aleea laterală, coti la stânga și porni spre Belford Row ca și cum ar fi știut exact unde se ducea, deși în realitate habar n-avea.

Trebuia să fie un loc liniștit, se gândi ea în timp ce mergea, un loc fără distrageri, întreruperi sau editori irascibili, unde să poată compune în liniște rubrica de sfaturi.

Se opri la colț și, în timp ce se uita în dreapta ca să verifice dacă venea vreo trăsură, zări ceainăria Mrs. Mott's Tea Emporium la jumătatea străzii.

Mrs. Mott's, cugetă Clara, s-ar fi potrivit admirabil scopului ei, fiindcă la ora aceea locul cu pricina era cu siguranță gol și liniștit. Își îndreptă pașii în direcția micii ceainării. Câteva minute mai târziu, intră acolo și constată că totul se ridica la înălțimea așteptărilor ei. Locul era gol, cu excepția unei perechi de domni care nici măcar nu-și luară privirile de la cești le lor de ceai atunci când ea intră pe ușă.

Chelnerița o conduse la o masă așezată lângă cea a celor doi bărbați și despărțită de aceasta printr-un șir de ghivece în care erau plantați palmieri. Astfel, Clara n-avea cum să fie distrasă de conversația celor doi domni. Se așeză și comandă un ceai însoțit de plăcinte cu frișcă și gem. Apoi scoase din mapă toate scrisorile și materialele de papetărie. Încurajându-se să termine, în sfârșit, sarcina pe care o amânase toată săptămâna, luă un plic din teancul aflat în fața ei și deschise scrisoarea.

Dragă Lady Truelove,

Sunt o tânără de familie nobilă și cu o poziție socială înaltă. Îmi doresc să mă căsătoresc, dar, deși părinții mei mi-au oferit o zestre considerabilă și m-au lansat în societate în sezonul trecut, n-am reușit să-mi găsesc un soț. Sunt extrem de timidă și, din pricina asta, mi se pare că sunt un eșec social.

La fiecare bal sau petrecere, stăteam lipită de perete, simțindu-mă cumplit de nefericită pentru că eram trecută cu vederea și, în același timp, îngrozită la gândul că vreun tânăr m-ar fi putut remarca. Și ori de câte ori mi se prezenta vreun membru al sexului opus, în special unul pe care îl găseam atrăgător, timiditatea mă copleșea. Mă bâlbâiam, mă înroșeam, nu reușeam să scot un cuvânt și sfârșeam prin a mă face de râs cu fiecare ocazie. Iar asta, nici nu mai e nevoie să menționez, nu i-a făcut o impresie bună nici unuia dintre tinerii care mi-au fost prezentați.

Un alt sezon londonez e pe cale să înceapă și sunt îngrozită de presimțirea că voi eșua din nou. Dacă nu voi întâlni pe nimeni? Dacă voi muri ca fată bătrână, singură? Vă scriu, Lady Truelove, în speranța disperată că îmi puteți sugera modalități prin care aș putea să devin mai atrăgătoare pentru bărbați și să-mi învinge timiditatea în fața lor. Mă puteți ajuta?

O Debutantă Dezolată

Clara simpatiza cu situația acelei fete mai mult decât ar fi putut visa vreodată fata însăși. Cu doar câteva modificări, acea scrisoare ar fi putut foarte bine să fie scrisă de mâna ei. I-ar fi plăcut foarte mult s-o ajute, dar ce sfat putea să-i dea? Dacă ar fi știut vreo metodă de a învinge timiditatea și de a se transforma dintr-o persoană retrasă într-una plină de succes social, ar fi folosit-o ea însăși, și-ar fi găsit un soț și ar fi plecat în propria lună de miere cu mult timp

înainte. Cu părere de rău, puse deoparte scrisoarea de la Debutanta Dezolată și luă alta din teanc.

Dragă Lady Truelove,

Odată ajuns la vârsta de douăzeci și cinci de ani, am hotărât că a sosit momentul să-mi aleg o soție și, întrucât am cerințe foarte precise, o să am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să-mi caut mireasă. Sunt strâmtorat din punct de vedere material, așa că ea trebuie să posede o zestre substanțială. În plus, trebuie să fie foarte drăguță, căci ar fi de neconceput să fiu nevoit să mă căsătoresc cu o fată banală...

Clara se opri din citit și pufni disprețuitor. Fiind ea însăși considerată o fată banală de majoritatea bărbaților care o întâlneau și neavând nici un fel de zestre de oferit până de curând, n-avea pic de compasiune față de situația dificilă a acelui tânăr superficial. Rupse scrisoarea în două, o puse deoparte și trecu la următoarea.

Dragă Lady Truelove,

Sunt într-o situație atât de disperată, încât nu știu dacă mă puteți ajuta. Sunt îndrăgostit de o tânără domnișoară, dar ea nu mă bagă în seamă, pentru că nu sunt, din păcate, cel mai elocvent sau cel mai chipeș dintre bărbați. Vă scriu ca să vă cer sfatul despre cum aș putea să-i atrag atenția, să inițiez o conversație și să încep s-o curtez. Aș fi recunoscător pentru orice sugestie pe care o puteți oferi.

Al dumneavoastră, Tăcutul din South Kensington

Clara se uită lung la rândurile din fața ei, care demonstrau încă o dată de ce era de râsul lumii ca ea să scrie în numele lui Lady Truelove. Ce sfaturi ar fi putut ea să le dea acelor oameni?

Își ridică privirea și contemplă îndelung mesele goale ale ceainăriei, gândindu-se la nenumăratele dăți în care stătuse într-o sală de bal alături de celelalte fete introvertite, sau în care, la petreceri, zăbovise nevăzută într-un colț al camerei. Ce știa ea despre cum să câștige atenția sexului opus? Despre inițierea unei conversații? Despre curtare?

Dădu la o parte teancul de scrisori și se aplecă în față, punându-și coatele pe masă și sprijinindu-și fruntea pe încheieturile mâinilor, copleșită de neputință. Nu putea face asta. Nu singură, cel puțin.

– Doamne, Doamne! șopti ea, dorindu-și cu disperare să primească un pic de îndrumare divină. Sunt depășită de situație și mi-ar prinde bine puțin ajutor.

– Chiar așa? murmură o voce masculină, una profundă, joasă și evident amuzată. Cum aș putea să te ajut?

Capitolul 2

Clara tresări puternic pe scaunul ei, dar, atunci când vocea se auzi din nou, își dădu seama că nu era Atotputernicul cel care rostise acele cuvinte cu iz profetic, ci unul dintre cei doi domni așezați la masa aflată de cealaltă parte a șirului de palmieri. Deși era orientat în direcția Clarei, el n-o privea, iar ea își dădu seama că nu ei îi vorbise, ci însoțitorului său. Era și el, în mod evident, un muritor.

Ea își înclină capul ca să-l vadă mai bine printre frunzele palmierilor și se gândi că o fi fost el muritor, dar că era cu siguranță destul de arătos ca să fie un zeu.

Părul îi era scurt, dar rebel, de un auriu-închis, strălucitor, părând să prindă și să rețină fiecare licărire de lumină ce intra prin ferestrele ceainăriei. Ochii lui, de un albastru limpede și azuriu precum cel al unei mări grecești, erau concentrați complet asupra însoțitorului său, îngăduindu-i Clarei plăcerea de netăgăduit de a-l studia fără să fie observată. Fața lui, de o simetrie perfectă, netedă și cu forme cizelate, părea la fel de neclintită precum cea a unei statui de marmură. Dar apoi el zâmbi, iar la vederea acelui zâmbet strălucitor și orbitor, inima parcă îi sări Clarei din piept.

– Mă bucur să te ajut, spuse el, dar sper că nu de bani ai nevoie. N-am absolut nici un ban în momentul de față.

Însoțitorul lui replică ceva, dar Clara nu auzi, căci atenția ei era absorbită în totalitate de bărbatul de vizavi. Și cine putea s-o învinovățească? Nu se întâmpla în fiecare zi ca un Adonis auriu, venit, parcă, pe aripile vântului, să coboare de pe muntele Olimp ca să înfrumusețeze o mică ceainărie obscură din Holborn.

Trupul lui – ceea ce se putea vedea din el pe deasupra mesei – era îmbrăcat în cămașa albă de in și în haina de dimineață de un gri-închis tipice pentru un gentleman englez cumsecade. Cu toate astea, umerii largi și trunchiul subțiat spre talie făceau ca trupul lui să pară mult mai potrivit pentru o olimpiadă antică sau pentru un amfiteatru roman, decât pentru Londra civilizată a anului 1893.

Acel zeu, acel festin delicios pentru ochii feminini, se agită pe scaun, ridicând din umerii lui splendizi, iar acea mișcare o făcu pe Clara să-și ia privirea de la el, ca să nu fie văzută că-l contempla. Nu voia să fie surprinsă zgâindu-se. Dar atunci când el vorbi din nou, nu se putu abține și se aplecă mai mult, dorind să audă conversația de la cealaltă masă.

– Pe ce-și cheltuie banii bărbații, Lionel? întrebă el, cu o voce joasă și nepăsătoare. Vin, femei și cântece. Și pe jocul de cărți, bineînțeles.

– Dar mai ales pe femei, nu?

Cei doi bărbați râseră împreună la acea glumă, dar Clara nu putu să nu se simtă dezamăgită. Adonis părea mai degrabă un desfrânat. Nu, din păcate nu era deloc un zeu nobil. Iar desfrânații, după cum bine știa din exemplul tatălui ei, nu se schimbau niciodată cu adevărat.

Totuși, nu avu ocazia să speculeze mai mult asupra caracterului acelui Adonis, căci vocea celui care se numea Lionel o făcu atentă la conversația lor.

– Nu, n-am nevoie de bani, prietene. Am nevoie de un sfat în dragoste.

Acele cuvinte îi reamintiră Clarei că după-amiază avea ea însăși de livrat o parte dintr-o asemenea marfă, ceea ce însemna că trebuia să nu mai tragă cu urechea la conversațiile altora și să se întoarcă la lucru. Dar, înainte de a putea întinde mâna după o altă scrisoare, Adonis vorbi din nou, ceea ce o făcu să se oprească.

– O, Doamne, Lionel, de ce ar vrea cineva de la mine sfaturi despre dragoste?

Clara, care-și pusese aceeași întrebare în privința ei înseși, se întrebă care ar fi fost răspunsul lui Lionel.

– E vorba de Dina, bineînțeles, spuse el. Face aluzii la căsătorie, iar eu trebuie să găsesc o modalitate de a scăpa de așa ceva. Sper că tu ai putea să mă sfătuiești într-o astfel de situație. Te pricepi atât de bine la astfel de lucruri!

Clara fu puțin șocată. Adonis însă păru doar amuzat.

– Și care e talentul meu? întrebă el râzând. Faptul că nu m-am căsătorit, sau că-i sfătuiesc pe alții cum să evite căsătoria?

– Ambele.

Asta nu era genul de problemă pe care Lady Truelove ar fi ales s-o abordeze în rubrica ei, dar, cu toate astea, Clara era intrigată. Ea ceruse ajutor, la urma urmei, iar ajutorul venea adeseori din cele mai neașteptate locuri. Ținându-și capul în jos, astfel încât bărbatul aflat de cealaltă parte a șirului de palmieri să n-o vadă că trăgea cu urechea, ea se aplecă și mai mult.

– Ești sigur că vrei să scapi de ea? Iubita ta e o partidă destul de bună, să știi. Nu numai că e o văduvă bogată, dar e și tânără, foarte drăguță și e o companie extrem de plăcută – o adevărată pradă pentru un parlamentar umil ca tine. Sunt mulți care te-ar considera un tip foarte norocos.

– Așa e, fu de acord prietenul lui, părând să se considere oricum, dar nu norocos. Tu n-ai face-o, totuși. Toată lumea cunoaște părerea *ta* despre căsătorie.

– Nu toată lumea, din păcate. În ciuda aversiunii mele față de instituția asta învechită și complet inutilă, anumiți membri ai familiei mele sunt hotărâți să mă vadă înlănțuit de ea și, în urmărirea unui astfel de scop, insistă să-mi arunce în cale, sezon după sezon, debutante disperate. Dar foarte puțini bărbați îmi împărtășesc viziunea cinică. Și, sincer vorbind, nu m-am gândit niciodată că tu ai fi unul dintre ei.

– Nu știu, zău... Doar că..., începu Lionel, iar apoi făcu o pauză și oftă din greu. Nu sunt sigur că vreau să mă căsătoresc acum, conchise el.

– Aha! exclamă, cu subînțeles, prietenul lui Lionel. Ceea ce vrei să spui e că nu ești sigur că vrei să te căsătorești cu ea.

– Presupun că asta e, mormăi Lionel, iar Clara simți imediat compasiune pentru tânăra în cauză. Nu e chiar genul meu, să știi. Eu sunt un tip de-a dreptul banal, pe când ea face parte din lumea bună.

– Biata fată!

– Tocmai asta e. Dina nu e o fată. E cu cinci ani mai mare decât mine. Și, fiind văduvă, își cunoaște bine drumul. Atunci când și-a manifestat atât de clar atracția față de mine, am crezut că nu voia decât să aibă o aventură. M-am gândit: „De ce nu?" M-am simțit flatat. Ce bărbat n-ar fi fost? se întrebă el retoric, suspinând din nou! Toată povestea părea atât de simplă! Atât de clară și de lipsită de complicații!

– Vorbești despre o femeie, Lionel. În cazul femeilor, nimic nu e niciodată simplu sau lipsit de complicații.

– Crezi că nu știu asta? Ideea e că n-am crezut niciodată că ea ar vrea să se *căsătorească*.

– De obicei, odată ce ne-am culcat cu ele, doamnele chiar asta vor, murmură Adonis, iar obrajii Clarei luară foc la auzul unor astfel de cuvinte atât de directe.

Știa exact ce însemna eufemismul „s-a culcat cu", datorită explicațiilor deschise ale surorii ei, și simțea o indignare crescândă în locul acelei fete numite Dina. Oricine ar fi fost, ea era, în mod evident, păcălită de iubitul ei.

– Deosebit de incomod din partea lor, știu, continuă Adonis, dar asta e. De aceea mă feresc cât pot de mult de tinerele doamne respectabile. Inevitabil, ele se așteaptă la căsătorie.

„Și de ce n-ar trebui să se aștepte?" se întrebă Clara, simțindu-se irascibilă și puțin în defensivă. „Ce e rău în a vrea să te căsătorești?"

– Dansatoarele și actrițele, continuă el, alimentându-i furia, sunt o pacoste mai mică.

„Pacoste?!" se enervă Clara la auzul acelui cuvânt.

Oare femeile care doreau o căsătorie onorabilă erau o pacoste?

– Da, poate că ai dreptate, dar spusele tale nu mă ajută cu nimic.

– Dragul meu Lionel, ce ai vrea să-ți spun?

– Vreau să mă ajuți să nu cad în capcană! Deși nu știu cum am ajuns să fiu prins în ea.

– N-am discutat deja despre asta? Ai căzut în capcană atunci când ai căzut în patul ei.

Roșeața din obrajii Clarei se intensifică, răspândindu-i căldură prin tot trupul. O, Doamne, cine s-ar fi gândit că o astfel de conversație abjectă putea avea loc într-o ceainărie?

– Și totul mergea nemaipomenit, murmură Lionel pe un ton sumbru, în timp ce Clara își apăsa mâinile pe obrajii înfierbântați. Dar nici o lună mai târziu, ea a început să-și facă planuri de nuntă.

– Femeile, îi răspunse prietenul lui, pot fi atât de iraționale!

Clara fu nevoită să-și astupe gura cu palma ca să-și înăbușe o exclamație de indignare, ca nu cumva aceasta să-i scape printre buze și s-o dea de gol.

– Chiar așa, recunoscu Lionel râzând, deși nu părea amuzat defel. Familia mea n-a întâlnit-o niciodată. La naiba, nici măcar

n-au aflat despre ea! Iar familia ei cu siguranță că nu știe nimic despre mine. Am reușit să fim foarte discreți până acum. Dacă ai ei ar afla, s-ar isca un mare scandal, pentru că un mariaj cu mine ar însemna o decădere, iar ei n-ar fi niciodată de acord cu asta. Și totuși, ei nu pare să-i pese. E pregătită să le spună tuturor, să se lupte cu ei – de dragul meu, spune ea. De dragul meu? La naiba, omule, ce ar trebui să fac?

Adonis tăcu o clipă, analizând problema.

– Ai putea pleca în străinătate? întrebă el în cele din urmă. Să faci o escapadă la Paris sau la Roma pentru câteva luni? Sezonul abia începe, iar Dina o să fie prinsă cu siguranță în vârtejul social. Îndrăznesc să cred că, până când te întorci, va fi uitat cu totul de tine.

– Sau o să vină cu mine. Dina nu e o floare gingașă și blândă, să știi! Fiind atât de bogată și, pe deasupra, văduvă, nu trebuie să-și facă griji nici în privința costurilor, nici în cea a pretendenților.

– Poate, dar de ce s-ar deranja? Alți bărbați o să înceapă s-o curteze destul de curând, aș îndrăzni să spun, și o să-i acorde atât de multă atenție, încât probabil că n-o să-i lipsești deloc.

– Presupun că ai dreptate.

Clara nu putu să nu remarce că Lionel nu părea ușurat de o asemenea perspectivă.

„Nu-i așa că e tipic pentru un bărbat?" se gândi ea, antrenată de ideile feministe ale surorii ei. „Vrea să aibă totul."

– Și, în plus, continuă Lionel, mi-e imposibil să plec în străinătate. Sunt un deputat care muncește din greu. Chiar sunt, insistă el, în timp ce prietenul lui scoase un pufnet batjocoritor, iar Parlamentul e în sesiune. Nu pot să plec cu desaga în spate ca să fac înconjurul lumii.

– Atunci, știi ce trebuie să faci. Trebuie să te desparți de ea.

– Trebuie? Lionel făcu o pauză și suspină din nou. De ce nu putem, pentru o vreme, să continuăm așa cum suntem și apoi să vedem unde duce asta?

– Să înțeleg că nu puteți s-o faceți?

– I-am sugerat, dar Dina spune că nu vede rostul. Din moment ce ne iubim, afirmă ea, căsătoria e singura cale posibilă de urmat.

– „Iubim"?! exclamă dintr-odată Adonis pe un ton atât de dur și de ascuțit, încât Clara tresări și, uitând de prudență, își ridică

privirea și îl văzu cum se apleca în față, cu o expresie sumbră pe chipul lui perfect. I-ai spus că o iubești?

Palmierii de lângă umerii Clarei fosneau, mișcați de cotul fără astâmpăr al lui Lionel, care se foia de parcă ar fi fost un școlar vinovat.

– Posibil, murmură el. În febra momentului, ca să zic așa.

Prietenul lui oftă și se lăsă iarăși pe spate în scaun, făcând-o pe Clara să-și plece din nou capul.

– Asta mai lipsea, mormăi el. De douăzeci de ani de când ne cunoaștem, n-ai băgat nimic la cap din ce ți-am spus despre femei? Serios vorbind, Lionel, adăugă el, părând complet exasperat, ești o cauză pierdută!

– Ea a spus că mă iubește, iar eu doar... m-am lăsat prins... o, ce mai contează? Acum e prea târziu pentru regrete. Nu mai pot să-mi retrag cuvintele. Deci, ce să fac?

– Dacă nu vrei să te despărți de ea și nu vrei să te căsătorești cu ea, atunci singura ta cale e s-o convingi că ceea ce aveți acum e preferabil celorlalte două alternative, spuse Adonis, un răspuns care părea să dovedească fără greș concluzia anterioară a Clarei despre bărbați și dorința lor de a avea totul. Și o să trebuiască s-o faci într-un mod care ei să nu-i lase impresia că ai fi lipsit de onoare.

„Dar chiar e lipsit de onoare!" vru să strige Clara. „Și la fel ești și tu, pentru că îl sfătuiești să continue să fie așa!"

Dacă ea fu tentată să dea glas indignării pe care o simțea, din fericire, Lionel vorbi înainte ca ei să-i iasă vreun cuvânt de pe buze.

– Și cum aș putea să fac asta? E imposibil!

– Nu-i imposibil. Poți s-o faci. Dar, ca să fiu sincer, Lionel, nu sunt sigur că ești genul de bărbat care să se descurce într-o astfel de problemă, răspunse Adonis, făcând apoi o pauză, iar Clara, deși nu se uita la el, își putu imagina acei ochi albaștri aruncându-i lui Lionel, peste masă, o privire plină de îndoială. E cu dus și întors!

– Spune-mi oricum.

– O să trebuiască să-i sugerezi o despărțire.

– Ți-am spus, nu vreau să fac asta.

– Am spus că o să trebuiască s-o sugerezi. Nu trebuie s-o și faci. Așa cum o cunosc pe Dina, dacă tu ești cel care sugerează să rupeți relația, n-o să fie încântată.

– Sau o să creadă că e o idee bună și o să-mi dea papucii.

– De aceea e important s-o abordezi în mod corect. Trebuie s-o iei de mână, să te uiți adânc în ochii ei, să-ți iei o expresie de devastare totală și să-i explici că o căsătorie între voi doi pur și simplu nu e posibilă.

– Și ce motiv aș putea invoca?

– Realitatea e un motiv suficient. N-ai mijloacele necesare ca s-o întreții.

– Asta e adevărat. Am foarte puțini bani, iar ea știe asta.

– Amintește-i, iar apoi sugerează-i – cu blândețe – că ar trebui, poate, să vă despărțiți. Nu vrei s-o faci, desigur, pentru că ești înnebunit după ea, nu poți să dormi sau să mănânci fiindcă o dorești, iar nopțile pe care vi le petreceți împreună sunt cel mai uimitor lucru care ți s-a întâmplat vreodată, dar, de dragul ei, simți că trebuie să te desparți de ea.

La auzul acelui scenariu egoist, camuflat sub aparența unui nobil sacrificiu de sine, Clara aproape că sări de pe scaun, dar reuși să se abțină, împreunându-și mâinile strâns pe masă. Privindu-le, își dori brusc să fi fost bărbat ca să poată să-i înfrunte pe acei ticăloși folosindu-și pumnii. Ce discuție scandaloasă purtau ei doi!

– Nu pot să-i spun așa ceva, refuză Lionel, în timp ce Clara se străduia să-și stăpânească iritarea. E ridicol!

– Ridicol?! O vrei, nu-i așa?

– Da, dar...

– Nu vrei s-o pierzi, nu-i așa?

– Nu, bineînțeles că nu vreau. Ți-am spus-o deja.

– Atunci, dacă nu vrei ca peste câteva săptămâni să te trezești stând în fața altarului celei mai apropiate biserici parohiale, promițându-i întregul tău viitor și puținul pe care îl ai în materie de bunuri lumești unei femei pe care abia o cunoști, ar fi bine să găsești cuvintele ca s-o convingi că există o alternativă care să nu semene cu un „adio"

– Dar chiar dacă aș reuși să spun toate lucrurile pe care le sugerezi, cum aș putea să par convingător?

– Te sfătuiesc ca înainte de discuția voastră să petreci o noapte sau două fără mâncare și fără somn. Asta o să-ți creeze aspectul răvășit care s-o facă să dea crezare vorbelor tale.

– O, Doamne! gâfâi Lionel, râzând înfundat. Ești un tip atât de deștept!

Spre deosebire de Lionel, Clarei nu-i venea deloc să râdă. Pentru numele Domnului, îi crescuse tensiunea! Să se gândească la faptul că acea biată tânără femeie era înșelată cu atâta artă și convinsă prin mijloace atât de infame să continue o legătură ilicită – ei bine, așa ceva era insuportabil. Să stai deoparte în timp ce o altă femeie se agață de speranța căsătoriei, în timp ce bărbatul pe care îl iubea n-avea nici o intenție sau dorință de a i-o oferi, era de neconceput. Dacă oamenii ar fi aflat despre aventura ei ilicită, femeia în cauză ar fi fost supusă oprobriului public. Iar dacă ar fi rămas însărcinată, ar fi fost dezonorată dincolo de orice limite și pentru totdeauna, iar copilul ar fi suferit stigmatul ilegitimității și pe cel al rușinii.

Până atunci, Clara nu avusese nici o idee despre adâncimile vicleniei până la care puteau să se scufunde unii bărbați, dar acea conversație îi oferea o inițiere rapidă și brutală. În opinia ei, tânăra în cauză putea să scape ieftin dacă s-ar fi despărțit de acel Lionel pe dată, înainte de a fi prea târziu. Cât despre prietenul lui...

Clara mai aruncă o privire la bărbatul pe care îl asemănase cu Adonis și, atunci când o făcu, constată că vraja se rupsese. Deși era la fel de arătos și acum ca și cu puțin timp în urmă, nu-l mai putea vedea ca pe un fel de zeu blond, purtat pe aripile vântului. Nu mai vedea în el decât un individ necinstit, care se juca pur și simplu cu femeile și care îi încuraja și pe alții să facă la fel.

Lionel vorbi din nou, iar Clara constată că indignarea ei față de capcana în care căzuse acea Dina nu era mai puternică decât curiozitatea ei. Se aplecă mai aproape de palmieri, în timp ce el zise:

– Chiar dacă aș putea s-o conving că sunt distrus de ideea de a pune capăt poveștii noastre, nu văd la ce bun. Ce o împiedică să fie pur și simplu de acord cu mine și să-și ia rămas-bun?

– Probabil că o așa o să se întâmple, dar sunt dispus să pariez că dacă își ia adio, o s-o facă fără nici o tragere de inimă. Să se despartă de tine nu e ceea ce-și dorește cu adevărat, înțelegi. Vrea un gest romantic și copleșitor din partea ta, care s-o asigure că-ți pasă, chiar dacă nu ești pregătit să te căsătorești cu ea.

Clara își mușcă aprig buza, temându-se că acel bărbat știa mult prea multe despre femei.

– Ce fel de gest? întrebă Lionel, părând mirat.

– Dacă o vrei, o să trebuiască să-ți calci peste orgoliu și s-o implori să nu te părăsească. Chiar dacă e vorba doar de încă o noapte, de încă o săptămână – orice firimitură o să-ți ofere ea, tu să-i arăți că ești dispus să accepți. Asta e ceea ce vrea să audă.

– Cred că da, dar mie totul îmi sună ca o mare prostie.

– N-o să fie așa dacă o faci cum trebuie. O să-ți arăt.

Prea curioasă ca să fie prudentă, Clara îi mai aruncă lui Adonis încă o privire piezișă, urmărind cum ridica mâna ca să-i facă semn chelneriței ce trecea pe lângă masa lor și care ducea o tavă încărcată cu ceea ce părea să fi fost ceaiul cu biscuiți al ei, al Clarei.

Chelnerița se opri imediat, atât de repede, de fapt, încât conținutul tăvii aproape că alunecă pe podea.

– Of, suspină ea în momentul în care Adonis se ridică de pe scaun și o privi în față.

Clara, între timp, își schimbă poziția, punându-și bărbia în piept și ridicându-și privirea astfel încât să-l poată privi cu coada ochiului.

– Vă pot fi de folos cu ceva? întrebă fata, vocea ei trădând o nerăbdare de a face pe plac ce depășea puțin obișnuita politețe a angajaților unei ceainării.

– Desigur că puteți, domnișoară...?

– Clark, domnule. Elsie Clark.

– Domnișoară Clark! spuse el zâmbind, și, deși Clara era acum imună la puterea acelui zâmbet, chelnerița nu se afla în aceeași situație.

Atunci când el îi luă tava din mâini, biata Elsie Clark abia dacă păru să observe.

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, continuă Adonis întorcându-se și așezând tava pe masa de lângă el. Vedeți, prietenul meu, aici de față, s-a purtat într-un mod foarte nesocotit cu iubita lui.

Biata fată nu pricepu nimic și se mulțumi să se încrunte, nedumerită.

– Poftim?

– Onoarea îl obligă pe prietenul meu să se despartă de o fată, explică Adonis. Ea e mult prea bună pentru el, iar el știe asta. Știe, de asemenea, că ceea ce trebuie să facă e să renunțe să-i mai facă vreun fel de curte, pentru că e un tip cu bun-simț, un adevărat gentleman.

Clara pufni în râs, dar, din fericire, ceilalți trei nu părură să observe.

– Dar nu poate suporta s-o piardă, continuă Adonis. E destul de zdruncinat de toată povestea asta, drept care mi-a cerut sfatul. Aș vrea să-i demonstrez în ce fel anume ar putea amâna cât mai mult cu putință sfârșitul inevitabil, iar în punctul ăsta mi-ați fi de mare ajutor, domnișoară Clark.

După cum vedea Clara lucrurile, un bărbat care se culca cu o femeie, îi declara că o iubea, refuza să-i ofere o căsătorie onorabilă și nu vedea nimic rău în a continua să se culce cu ea fără intenția de a o lua vreodată de nevastă nu era în nici un caz un adevărat gentleman. Clara furișă printre palmieri o privire înspre bărbatul așezat lângă ea. Deși înfățișarea lui părea cea a unui ins inofensiv și amabil, ea știa acum că el nu era deloc așa. Dimpotrivă, individul se dovedise a fi doar un seducător de rând, demn de dispreț, la fel ca prietenul lui.

Ea își ridică privirea și văzu că Adonis luă mâna chelneriței într-a lui.

– Deci, domnișoară Clark, sunteți dispusă cumva să ne ajutați?

Expresia extaziată a domnișoarei Clark sugera că în momentul acela ea era dornică să facă orice i-ar fi cerut bărbatul din fața ei. Fata dădu din cap în semn de încuviințare, iar el o trase de mână, aducând-o mai aproape.

– Draga mea, începu Adonis, vorbești de căsătorie, dar cum ar putea fi posibil așa ceva între noi? Eu sunt un nimeni. N-am nimic. Tu ești o doamnă nobilă și rafinată din înalta societate, atât de frumoasă, atât de distinsă! exclamă el, iar apoi făcu o pauză, legănându-i mâna în mâinile lui și pe urmă reluând: Meriți mult mai mult decât ți-aș putea oferi eu vreodată! Poate că acum crezi că diferența asta uriașă dintre noi nu contează, dar eu îți spun că te înșeli. Știu că într-o zi o să-ți dai și tu seama că am dreptate, iar atunci când o s-o faci, un astfel de gând o să se interpună între noi și o să ne păteze fericirea.

„La naiba!" se gândi Clara, care, cu toată furia pe care o simțea, nu-și putu stăpâni o tresărire de admirație, „poate că individul ăsta e un ticălos, dar e unul talentat!"

Riscă o altă ocheadă și constată că el încă o privea țintă pe chelneriță, acordându-i întreaga lui atenție. Cât despre Elsie, profilul înălțat spre el și expresia ei încântată nu făceau decât să confirme

părerea Clarei despre caracterul imoral și despre talentul pentru duplicitate ale acelui bărbat.

– Căsătoria, continuă el, aduce cu ea realități dure, iar ele, încetul cu încetul, macină dragostea. N-aș putea suporta ca sentimentele ce ne unesc acum, pasiunea nebună pe care o simțim, să fie erodate și distruse de plictiseala mundană pe care o aduce inevitabil căsătoria. Ce s-ar întâmpla cu noi atunci?

Elsie nu răspunse. Probabil că amuțise, biata fată.

– Nu, draga mea. Căsătoria nu e posibilă pentru cei ca noi. O meriți, desigur, dar trebuie să fim sinceri cu privire la situația în care ne aflăm. N-am mijloacele necesare ca să te întrețin și, cu siguranță, n-am originea și educația care mi-ar trebui ca să fiu demn de tine. Iar familia ta? Cu siguranță că ți s-ar întoarce împotrivă dacă te-ai căsători cu un ins de origine modestă, ca mine. Cum aș putea provoca o asemenea ruptură între tine și ai tăi? Chiar crezi că sunt un asemenea ticălos?

– Cred că ești adorabil, șopti Elsie.

Declarația fetei zgândări și mai mult sensibilitățile feminine ale Clarei, în parte din cauza tonului adorator cu care fuseseră rostite cuvintele și, de asemenea, fiindcă și ea, Clara, avusese aceeași părere greșită despre acel bărbat cu nici un sfert de oră în urmă.

– Mă doare, pentru că sunt înnebunit după tine, îi dădu el înainte, dar n-aș putea suporta chinul care ar veni odată cu faptul că ți-aș distruge viața luându-te de soție. Dacă un soț e cu adevărat ceea ce-ți dorești, o să trebuiască să mă dau la o parte, căci nu sunt demn de un asemenea rol. Așadar, mă tem că trebuie să ne despărțim pentru totdeauna.

Terminând de vorbit, el se mișcă iute ca să-și elibereze mâna, dar fata i-o ținu strâns. Era limpede că nu dorea să se sfârșească ceea ce poate că era cel mai romantic moment de atenție masculină de care avusese parte vreodată.

– Nu există nici o soluție pentru noi? întrebă ea, părând deznădăjduită, în timp ce se agăța de mâna lui.

Urmă o pauză.

– Doar una singură îmi vine în minte: situația în care ne aflăm acum. Într-o zi, o să pui capăt poveștii noastre de dragoste, știu asta, iar hotărârea ta o să-mi frângă inima. Dar te implor, adăugă el sărutându-i mâna apăsat, nu lăsa ca acea zi să fie astăzi.

Elsie suspină din nou, indiferentă la faptul că el tocmai își inversase întreaga poziție cu privire la sfârșitul idilei lor. Îl privi în tăcere, uimită, dar n-avu prea mult timp ca să savureze romantismul momentului. Cu o dexteritate pe care Clara nu putu să n-o admire, Adonis alunecă din strânsoarea fetei, lăsându-i mâna suspendată în aer.

– Vezi, Lionel? spuse el pe un ton de conversație, în timp ce-și reluă locul, forțând-o astfel pe Clara să-și întoarcă privirea. Se poate.

– Presupun că da, dacă cineva o face așa cum tocmai ai făcut-o tu, fu de acord prietenul lui, râzând.

– Tu ce părere ai, Elsie? o întrebă Adonis pe chelneriță, fiind, desigur, atât de încrezător în puterea lui de atracție, încât se simțea liber s-o cheme pe numele ei mic, ca un împielițat obraznic ce era. Dacă ai fi în locul doamnei, ai pleca? Sau ai rămâne?

– Cred că..., începu Elsie, făcând apoi o pauză și tușind ca și cum s-ar fi străduit să-și recapete calmul. Cred că aș rămâne, reuși ea să spună în cele din urmă. Nu pentru totdeauna, firește, adăugă, ca și cum ar fi vrut să sublinieze că încă mai poseda o fărâmă de mândrie. La urma urmei, o fată trebuie să aibă grijă de viitorul ei.

– Ai dreptate, spuse el, făcând apoi ceștile de ceai să zăngănească, iar Clara privi pieziș ca să observe cum el ridica tava și i-o întindea lui Elsie. Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat!

Oricât de amabil i-ar fi fost tonul, cuvintele lui însemnau în mod clar o respingere, iar fata își dădu seama de asta.

– Cu multă plăcere, domnule, mormăi ea, iar apoi luă tava, făcu o reverență și plecă.

– Ei bine? întrebă Adonis întorcându-și atenția către prietenul lui, în timp ce Clara și-o îndreptă pe a ei către chelneriță care venea de după palmieri, aducându-i ceaiul pe care îl comandase. Ce părere ai?

– Cred că ar trebui să joci pe scenă, spuse Lionel în timp ce Elsie puse tava Clarei pe masă și începea să așeze piesele serviciului de ceai în fața ei. Și cred că mi-ai rezolvat dilema!

– Făcând așa cum te-am sfătuit, câștigi timp, Lionel. Asta e tot. Folosește în mod corespunzător răgazul pe care o să-l câștigi.

Cei doi bărbați se ridicară de pe scaune. Bolul cu gem al Clarei lovi masa cu un zgomot surd, iar Elsie plecă în grabă spre intrarea ceainăriei, ca să-i ajute pe domni să plece.

Pe când Adonis și prietenul lui ocoleau palmierii și o urmau pe chelneriță spre ușă, Clara înșfăcă una dintre scrisorile pe care le deschisese mai înainte și-și înclină capul, prefăcându-se că nu-i băga deloc în seamă pe cei doi. Adonis se întoarse spre ușă și Lionel ocoli masa ca să-l urmeze. Clara își ridică privirea ca să-i urmărească în timp ce se ocupau de nota de plată, iar în tot acel răstimp, nu se putea gândi decât la complotul înfam căruia urma să-i cadă victimă acea femeie necunoscută.

Cineva ar fi trebuit s-o avertizeze despre ceea ce i se pregătea, se gândi Clara în timp ce îl urmărea cu privirea pe artizanul complotului, care ieșea din ceainărie în urma prietenului său. Cineva ar fi trebuit să-i dezvăluie în ce mod josnic că urma să se abuzeze de afecțiunea ei. Dar prin ce mijloc s-ar fi putut să fie avertizată?

Se încruntă, meditând la întrebare.

Acea Dina făcea parte din lumea bună, fapt care prezenta anumite oportunități. Iar ea, Clara, era nepoata unui viconte, de curând devenind și cumnata unui duce, așa că avea intrarea potrivită în cercul acelei femei, dar oare conta asta? Încă nu începuse cu adevărat să se miște în societate, nu cunoscuse multe doamne din afara familiei ducelui, iar printre puținele pe care le întâlnise nu exista nici o tânără văduvă pe nume „Dina"

Clara suspină și se așeză mai comod pe scaun. Numele de familie al femeii ar fi fost mult mai util de știut decât numele ei mic. Totuși, putea măcar să le întrebe pe surorile ducelui. S-ar fi putut ca ele să știe cine era acea femeie.

Dar chiar dacă Clara ar fi reușit s-o identifice, ce s-ar fi întâmplat? Cu greu ar fi putut să se ducă la o doamnă pe care n-o cunoștea și să-i spună acesteia că amantul ei secret era un ticălos. Clara se gândi că o astfel de faptă bună i-ar fi adus, probabil, o palmă trasă peste față.

Și, în plus, se gândi ea, aruncând o privire sumbră la teancul de scrisori dinaintea ei, își avea propriile probleme.

Dintr-odată, o idee îi fulgeră prin minte, una nebunească, incredibilă, care nu numai că ar fi putut să-i rezolve cea mai apăsătoare problemă, dar care ar fi salvat și o femeie de la suferință sufletească și dezonoare.

Clara își îndreptă spatele pe scaun, trase mai aproape o foaie de hârtie și-și luă stiloul. Se gândi un moment, apoi începu să scrie.

Doar câteva minute mai târziu, lăsă stiloul și-și așeză compunerea deasupra scrisorilor din fața ei, trăind un netăgăduit sentiment de satisfacție de neclintit.

Prima ei rubrică sub semnătura lui Lady Truelove era acum completă. Nu putea decât să spere că Dina, oricine ar fi fost ea, citea *Weekly Gazette*.

Capitolul 3

Rex nu era genul de persoană care să meargă la petrecerile date de lumea bună. Având în vedere umorul lui mai degrabă răutăcios, clasa de jos i se părea mult mai distractivă. Cu toate astea, era vi-conte de Galbraith, unicul fiu al contelui de Leyland, iar odată cu acea poziție veneau și anumite obligații sociale, dintre care cele mai multe o implicau pe mătușa lui, Petunia. Aceasta nu numai că deținea singura sursă de venit pe care Rex o avea în prezent, dar se și afla în grațiile lui, iar atunci când ea decise să deschidă sezonul prin organizarea unui bal, el știu că prezența lui era obligatorie.

De aceea, Rex își lăsă valetul să-i pună lavaliera albă și fracul și să-i acopere capul cu unul dintre acele jobene ridicole care erau la modă. Apoi plecă din modesta lui casă din Half Moon Street, spre casa somptuoasă și foarte la modă a mătușii Petunia din Park Lane, pregătindu-se pentru cel puțin două ore de dureri de picioare și de vorbit cu debutantele agitate.

Fiind devreme, sala de bal a mătușii nu era aglomerată, dar el, fiind nepotul Petuniei, era obligat să fie punctual, nepermi-țându-i-se acea întârziere de care făceau uz tinerii la modă. Însă descoperi curând că, după părerea mătușii lui, nu fusese suficient de punctual.

– Văd că a trecut binișor de ora unsprezece înainte să te decizi să-ți faci apariția, spuse Petunia atunci când Rex se opri lângă ea, în fața ușilor sălii de bal. M-am temut să nu cumva să mor de bă-trânețe așteptându-te!

Oricine altcineva ar fi crezut că un astfel de salut arăta o răceală a sentimentelor, dar Rex nu se lăsă păcălit și se aplecă să-i sărute afectuos obrazul zbârcit.

– Unsprezece și ceva, nu-i așa? O oră foarte târzie pentru ca tu să fii încă trează, mătușă Pet, declară el retrăgându-se și privind-o cu îngrijorare. Poate că ar trebui să iei o doză de ulei de cod și să te duci la culcare? Știi, la vârsta ta sunt necesare tot felul de precauții!

– Pui obraznic! îl certă ea, iar apoi îi făcu semn din cap spre ușile deschise ale sălii de bal din spatele lor, unde oamenii se înghesuiau în așteptarea dansului, care urma să înceapă în curând. Drept răsplată pentru felul în care mi-ai vorbit, o să trebuiască să deschizi balul.

Rex scoase un geamăt.

– Chiar trebuie? Nu poate s-o facă unchiul Bertie? Apropo, unde-i bătrânul? adăugă el, aruncând o privire în jur.

– Nepotul meu a răcit puțin în după-amiaza asta și s-a dus la culcare. O să se facă bine într-o zi sau două. Draga mea Lady Seaforth! adăugă ea, uitându-se pe lângă Rex la următorul sosit și împungându-l zdravăn cu piciorul pe Rex.

Gândindu-se la ceea ce urma să i se ceară în absența unchiului Bertie, Rex i se alătură mătușii ca să le salute pe Lady Seaforth și pe fiicele ei, ambele – din fericire – măritate și, prin urmare, nefiind disponibile ca pradă pentru hobby-ul preferat al Petuniei.

Mătușa, fiind necăsătorită și fără copii, avea o fire foarte romantică și-și făcuse un scop în viață din dorința ca, înainte de a pleca de pe acest pământ, să aranjeze căsătorii pentru toți cei șase nepoți și nepoate încă necăsătoriți. Fiind moștenitorul contelui, Rex prezenta un interes deosebit pentru ea. Drept care, în momentul în care contingentul Seaforth intră în sala de bal, ea se grăbi să sublinieze:

– Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu găsirea unei partenere pentru dansul de deschidere. Am ales eu una pentru tine.

Acea veste nu era o mare surpriză, dar Rex decise să se prefacă surprins.

– E vorba de Hetty? întrebă el, întorcându-se să arunce o privire peste mulțime ca și cum și-ar fi căutat verișoara preferată. Minunat! Nu mă deranjează să deschid balul dacă Hetty e partenera mea.

– Nu e Henrietta, îl informă mătușa pe un ton tăios. Ești liber să-ți cauți o parteneră de viață într-un cerc mult mai larg decât cel al verișoarelor tale.

În repetate rânduri, Rex îi spusese clar că n-avea să-și caute o parteneră de viață nicăieri, niciodată, dar astfel de asigurări nu păreau să slăbească hotărârea Petuniei.

– Serios vorbind, mătușă, nu văd de ce te-ai împotrivi atât de tare ca Hetty să se mărite cu mine, spuse el în schimb, păstrându-și

expresia serioasă și sinceră, chiar dacă abia putea să-și înăbușe râsul. Ai căsători doi dintre ai noștri deodată. Iar pentru regină, măritișul cu un văr a fost destul de bun, nu crezi?

Mătușa îi aruncă o privire ironică, arătându-i că știa foarte bine că el o tachina.

– Victoria, ca membră a familiei regale, a trebuit să se supună unor imperative matrimoniale diferite de ale noastre, ale celorlalți.

– E totuna, răspunse Rex zâmbind. Dar nu trebuie să-ți faci griji la gândul că Hetty s-ar potrivi vreodată cu mine. Ea ar muri de râs la simpla idee.

– Și totuși, mă tem că tu ești cel care refuză să ia în serios ideea de căsătorie.

– Dimpotrivă, răspunse el iute, o iau foarte în serios. Evitarea căsătoriei, în special.

– Să știi, Galbraith, că mă enervezi foarte tare! Împlinești treizeci și doi de ani la toamnă. Cât timp mai ai de gând să ocolești cea mai importantă responsabilitate pe care o presupune poziția ta socială?

– O s-o ocolesc până la moarte. Chiar mai mult, dacă se poate.

– Fără să te gândești la ce o să se întâmple cu titlul și cu proprietățile? Tatăl tău se așteaptă să te căsătorești, și pe bună dreptate. N-ai frați, iar unchiul tău, Albert, fiind fiul răposatei mele surori, nu poate moșteni. Dacă nu te căsătorești și n-ai fii tăi, toată moștenirea ajunge la vărul de gradul trei al tatălui tău, adică la o rudă foarte îndepărtată.

De parcă el n-ar fi știut deja toate astea! Rex își înăbuși un oftat, iar mătușa continuă:

– Thomas Galbraith e un ins pe care nici unul dintre noi nu l-a întâlnit în toată viața lui. E mai în vârstă decât tine și totuși n-are nici un moștenitor. De fapt, nici măcar nu e căsătorit, așa că...

– Atunci, poate că ar fi trebuit să-l inviți la balul tău, nu?

Ea ignoră acea ironie.

– Thomas Galbraith deține o fabrică de cizme în Petticoat Lane. Cizmar, te întreb, e asta vreun fel de pregătire ca să fie următorul conte?

– Un fabricant de cizme să devină conte de Leyland?! exclamă Rex, prefăcându-se îngrozit. O, Doamne, ce idee!

– Nu mă refer la profesia lui. Lipsa lui de cunoștințe și de pregătire e ceea ce mă îngrijorează. Thomas Galbraith nu știe nimic despre cum se conduce o mare moșie ca Braebourne.

– Ce să știe? Dane e un administrator capabil. Iar de când tata s-a mutat la Londra și a închiriat casa...

– Doar până când te căsătorești.

De data asta, el oftă fără reținere, dar atunci când vorbi, se strădui să-și păstreze tonul cât mai blând:

– Asta n-o să se întâmple, mătușă Pet, așa cum am mai spus deja de multe ori. Și dacă intenționezi să te certi din nou cu mine pe tema asta, adăugă el înainte ca ea să poată replica, o să am nevoie de un pahar de băutură.

Aruncând o privire pe coridorul principal ca să verifice dacă următorii invitați încă își scoteau hainele în foaier, Rex se scuză și intră în sala de bal. Se îndreptă spre cel mai apropiat valet care ținea o tavă cu căni de argint, rămânând cu ochii pe ușă în timp ce mima că nu se putea hotărî dacă să ia niște vin roșu sau un punci cu rom.

Rex o iubea foarte mult pe mătușa Petunia și știa că și ea ținea la fel de mult la el, dar în seara aceea mătușa avea o sclipire de oțel în ochi, care lui, personal, îi spunea că următoarele ore – și întregul sezon, de altfel – ar fi putut deveni deosebit de dificile pentru amândoi.

Oricând altcândva, el ar fi putut evita posibilitățile de ceartă amestecându-se în mulțime, dar cum unchiul lui nu putea juca rolul de gazdă în acea seară, datoria îi cerea ca, până când începea dansul, să-și ajute mătușa să-i întâmpine pe oaspeții care soseau. Așa că atunci când ultimii sosiți porniră pe coridor spre sala de bal, luă de pe tavă o cană de punci cu rom și se întoarse lângă Petunia. Totuși, odată ce acei oaspeți trecură mai departe, mătușa lui se întoarse la discuția lor anterioară, părând să nu-i pese dacă s-ar fi iscat o ceartă:

– Ambii tăi părinți sunt destul de dezamăgiți, îndrăznesc să spun, de disprețul tău total față de ideea de a-ți face datoria.

El râse în hohote la auzul acelei declarații și luă o înghițitură zdravănă de punci.

– Faptul că pomenești de părinții mei nu prea are cum să mă împingă spre altar, mătușă Pet!

– Căsnicia părinților tăi a fost întotdeauna... dificilă, recunosc, dar, cel puțin, ei și-au îndeplinit principala îndatorire. Și, adăugă mătușa înainte ca el să poată răspunde, situația lor nu-ți oferă nici o scuză ca s-o ignori pe a ta. Aș putea adăuga că nefericirea lor nu e un argument suficient ca să condamni întregul concept al căsătoriei.

– Nu sunt sigur că cei care ne cunosc ar fi de acord cu tine în privința asta, spuse el întorcându-se și arătând cu paharul spre mulțimea adunată în sala de bal din spatele lor. Mulțumită urii profunde dintre mama și tata și a totalei lor lipse de discreție, presa de scandal a reușit să țină toată societatea la curent în ceea ce privește situația mizerabilă a căsniciei lor, de la prima aventură a mamei, trecând prin fiecare scandal și fiecare ripostă, până la separarea legală finală. Având în vedere suferința pe care au reușit să și-o provoace unul altuia în cei paisprezece ani de conviețuire, cred că prietenii noștri apreciază pe deplin disprețul meu față de căsătorie.

– Totul s-a terminat acum zece ani, când s-au separat. Toată lumea a uitat de asta.

El își întoarse capul și întâlni privirea exasperată a mătușii, contracarând-o cu o căutătură plină de duritate.

– Eu n-am uitat.

Expresia ei se înmuie imediat.

– O, dragul meu, spuse Petunia cu o compasiune în glas care îl făcu pe dată să-și ferească privirea și să încerce să abată conversația de la persoana lui.

– Mama și tata n-au uitat deloc. N-au reușit, te asigur.

În clipa în care acele cuvinte îi ieșiră pe gură, le regretă, pentru că Petunia se năpusti imediat asupra lui.

– Și de unde știi tu asta? întrebă ea.

Implicat acum într-o discuție tensionată, de felul celor pe care se străduia întotdeauna să le evite, Rex știu că trebuia să-și măsoare cuvintele cu grijă.

– L-am vizitat pe tata de îndată ce a sosit în oraș, iar el a început imediat să vorbească despre subiectul lui favorit: caracterul infidel al mamei mele. Vizita mea, prin urmare, a fost scurtă.

– Sunt surprinsă că te-ai deranjat să-l chemi. Știi că nu te prea iubește în ultima vreme și că nu se gândește să te repună în drepturi în privința veniturilor de la moșie decât după ce te căsătorești.

– Și totuși, rămân un fiu supus, replică Rex cu seninătate.

Ironia vorbelor lui nu-i scăpă Petuniei.

– Doar din anumite puncte de vedere, spuse ea pe un ton sec. Tatăl tău își dorește să te căsătorești la fel de mult ca și mine.

– Of, dar există o diferență! Cea mai mare grijă a ta e fericirea mea. A tatei e succesiunea.

– Oricum ar fi, nu eram curioasă să aflu părerea tatălui tău, îi răspunse mătușa, având înțelepciunea de a nu se obosi să-l asigure de faptul că tatăl lui îl iubea, sentiment pe care ea însăși îl considera discutabil. Mă gândesc mai mult la mama ta. De unde știi care e părerea ei actuală pe tema asta?

Rex simți cum se ducea pe apa sâmbetei toată prudența pe care și-o impusese. Făcu o grimasă și mai luă o înghițitură de punci.

– Să nu-mi spui că ai corespondat din nou cu ea! exclamă Petunia, exasperată, înainte ca el să se hotărască la cum să răspundă. Faptul că a aflat că vorbești cu mama ta – și că îi dai bani – e principalul motiv pentru care el ți-a tăiat veniturile. Ești norocos că am reușit să-l înlocuiesc!

– Foarte norocos, fu el de acord. Ești pâinea lui Dumnezeu, mătușă Pet.

– De ce? Pentru că am dejucat planurile tatălui tău sau pentru că-ți ofer o sursă de venit pe care o poți cheltui pe distracțiile superficiale ale unui burlac?

Rex îi zâmbi.

– Asta e o întrebare capcană, dacă am auzit vreodată una. Cred că o să mă abțin să răspund.

– Recunosc că pe tine, spre deosebire de tatăl tău, încercarea de a-ți forța mâna nu face decât să te determine să fii și mai hotărât. Totuși, dacă el află că i-ai scris din nou mamei tale, nu pot să mă gândesc ce o să facă. Mă aștept să te dezmoștenească complet.

– E destul de hotărât s-o facă, îți garantez, dar nu i-am scris mamei. Iar dacă ea îmi scrie, ce-mi sugerezi să fac în privința asta?

– Să-l informezi pe domnul Bainbridge. Dă-i scrisorile ei.

– Să-mi pârăsc propria mamă la avocatul familiei?

– Comunicând cu tine, ea încalcă flagrant termenii hotărârii de separare.

– Bainbridge i-ar spune tatei, care apoi i-ar lua mamei micul venit pe care ea îl primește de la moșie. Sunt fiul ei, mătușă Pet.

Singurul ei fiu. A fost foarte greșit din partea tatei să-i interzică să mă vadă sau să-mi scrie.

– E norocoasă că Leyland i-a acordat un venit! exclamă Petunia pe un ton aspru, amintindu-i lui Rex că nu se putea discuta rațional cu ea pe tema mamei lui. Cu comportamentul ei desfrânat, l-a făcut de rușine pe el și întreaga familie. Și, adăugă Petunia înainte ca Rex să-i poată reaminti că existaseră greșeli grave de ambele părți, nimic nu s-a schimbat de atunci, din câte am auzit. Aventura ei cu marchizul de Auvignon s-a terminat și, din moment ce el n-o întreține, probabil că ea urmărește acum să pună mâna pe niște bani, deși nu înțeleg de ce ți-ar cere ție. Tu nu-ți permiți să-i dai nimic, căci fiecare cent pe care ți-l dau îl cheltuiești pe Gaiety Girls, băutură, cărți și cine știe ce altceva.

– Chiar așa, recunoscu el, reușind să rostească minciuna fără să roșească, deși nu mai avusese o femeie și nu mai jucase o partidă de cărți de mai bine de un an. Și totuși, obiceiul meu de a cheltui irresponsabil nu pare să fie un păcat la fel de mare precum comportamentul mamei.

Reputația de burlac desfrânat a lui Rex era bine stabilită, dar pentru el asta nu însemna nimic mai mult decât o modalitate convenabilă de a explica perpetua lui lipsă de fonduri. Dacă mătușa Pet ar fi aflat unde se duceau cu adevărat banii pe care i-i dădea ea, s-ar fi iscat un scandal de mari proporții.

– Dacă te-ai căsători, continuă mătușa, ignorându-i complet punctul de vedere, tot traiul ăsta frivol ar înceta, bineînțeles.

– Și fără frivolități ar fi mai bine? întrebă el pe un ton incisiv, tăios ca un brici, în timp ce reținerea începu să-i cedeze. Mă uit la tata și înclin să mă îndoiesc de asta.

Ea suspină, studiindu-l cu o tristețe care îl săgetă drept în inimă.

– Ești făcut dintr-un material mai puternic decât părinții tăi.

După părerea lui, asta nu era o dovadă concludentă în privința caracterului său, dar nu-i plăcea să se certe cu mătușa, așa că decise să schimbe subiectul.

– Mi-ai ales prima parteneră de dans din seara asta, nu-i așa? întrebă el, iar apoi făcu o pauză, trăgând aer în piept și pregătindu-se să-i facă față oricărei tinere drăguțe care urma să-i fie prezentată, după care continuă: Am dreptul să știu cine e?

– Aș vrea să deschizi balul cu domnișoara Clara Deverill.

Numele acela îi era cu totul necunoscut lui Rex, iar el îi aruncă mătușii un zâmbet poznaș.

– Of, văd că în sezonul ăsta încerci noi tactici!

– Nu știu ce vrei să spui.

– N-am întâlnit-o în viața mea pe această Clara Deverill și nu pot decât să trag concluzia că, după ce ai epuizat toate posibilitățile în privința domnișoarelor din preajma noastră, încerci acum să-ți arunci plasele un pic mai în larg.

– Domnișoara Deverill face parte din „grupul nostru", să știi. E nepoata vicontelui de Ellesmere. Și are și alte legături, pentru că sora ei s-a căsătorit cu ducele de Torquil la începutul anului.

Rex nu fu câtuși de puțin păcălit de acea menționare a legăturii fetei cu Torquil.

– Ellesmere? Nu-i individul cu care aproape că te-ai căsătorit în '28, sau când a fost asta?

– O, Doamne, dragul meu, nu sunt atât de bătrână! Asta a fost în 1835. Mai exact, ăsta e primul sezon al fetei, întotdeauna o perioadă plină de emoții pentru o domnișoară. Vezi? Nu e vorba deloc despre tine!

El zâmbi cu gura până la urechi.

– Atunci e clar că vrei să-i faci o favoare lui Ellesmere. Încă mai ai sentimente pentru dragostea ta din copilărie, nu-i așa?

– Nu fi absurd! replică ea pufnind. Vicontesa Ellesmere e bine, în viață, după cum știi deja, și mi-a cerut ajutorul ca să-și scoată nepoata în lume.

– De ce ar avea nevoie de ajutor o fată cu relații atât de valoroase? O, Doamne! adăugă el imediat, consternat, în timp ce se gândea la o altă posibilitate. E îngrozitoare, nu-i așa?

– Domnișoara Deverill e o fată drăguță și cumsecade.

Acea descriere nu făcu decât să-i întărească suspiciunile lui Rex.

– Știam eu că trebuia să stau deoparte, murmură el. Știam.

– Domnișoara Deverill, continuă mătușa, ignorând reproșul pe care Rex tocmai și-l făcuse lui însuși, n-a avut prea multe ocazii să iasă în societate. Familia tatălui ei se ocupă de comerț – cu ziare, cred. Firește, Ellesmere s-a opus ca fiica lui să se căsătorească cu acel individ...

– Firește, repetă el, gândindu-se la noroiul pe care presa de scandal îl aruncase asupra părinților lui cu ani în urmă. Să ai în familie un vânzător ambulant de ziare? Ce perspectivă îngrozitoare!

– Dar ea era hotărâtă, continuă Petunia, și din cauza asta s-a înstrăinat de părinții ei și a întors spatele înaltei societăți. Acum e moartă, biata de ea, iar Ellesmere dorește să se împace cu nepoatele lui.

– Ei bine, acum există un duce în familie.

Acea afirmație destul de cinică nu-i căzu bine mătușii lui, care îi aruncă o privire încărcată de reproș.

– În prezent, asta n-o prea favorizează pe fată. Mama văduvă a lui Torquil s-a căsătorit vara trecută cu un pictor italian care are reputație proastă. Asta a provocat un adevărat scandal, crede-mă. Harriet e o proastă. Individul acela e cu aproape douăzeci de ani mai tânăr decât ea.

– Un bărbat mai tânăr, murmură Rex. O, ce oroare!

– Ceea ce vreau să spun e că domnișoara Deverill n-a mai ieșit în lume de foarte mult timp, fiind prinsă între trecutul ei nefericit, scandalul din familia ducelui și faptul că tatăl ei e bolnav și ea e nevoită să se ocupe de afacerea cu ziarul în timp ce sora ei e plecată în luna de miere, iar fratele ei se află în America. Ei bine, toate astea au pus-o într-o poziție socială foarte incomodă, fără să aibă vreo vină. Așa că sunt hotărâtă ca astă-seară s-o ajut să se lanseze cu succes în sezon și să-i creez toate condițiile ca să se distreze. În ceea ce te privește, să nu crezi că un dans cu domnișoara Deverill te scutește de celelalte obligații pe care le ai la balul ăsta. Nu numai că mă aștept să fii o companie amabilă și distractivă pentru domnișoara Deverill, dar mă aștept să dansezi și cu cel puțin alte șase doamne care nu au parteneri. Fără ca, profitând de un moment de neatenție din partea mea, s-o ștergi la clubul tău ca să joci cărți sau ca să te întâlnești cu vreo Gaiety Girl.

Resemnat în privința sorții lui, Rex dădu pe gât restul de punci, apoi puse paharul jos, își îndreptă manșetele și făcu semn cu capul spre sala de bal.

– Deci unde e această domnișoară Deverill? Pot măcar să văd ce mă așteaptă?

– Felul în care arată n-are nici o importanță.

– Dimpotrivă, răspunse el pe un ton vesel, cred că are destulă importanță, din moment ce ea e pe cale să fie aruncată în brațele mele. Și cu cât te eschivezi mai mult să mi-o arăți, adăugă el văzând-o că pufnea, cu atât îmi imaginez mai mult o amazoană de

peste o sută de kilograme, cu respirație urât mirositoare și cu negi pe nas.

– Nu fi absurd! Șansele de a-ți găsi o pereche sunt și așa destul de mici. Nici prin cap nu-mi trece să le înrăutățesc!

Mătușa intră în sala de bal, iar el o urmă. Petunia aruncă o privire de jur împrejur.

– În dreapta mesei de răcoritoare, lângă vaza aia mare, plină cu ramuri de liliac, spuse ea. Păr șaten, rochie albă.

Privirea lui Rex călători până la locul potrivit, unde o siluetă înaltă și zveltă, îmbrăcată în straturi subțiri de tul alb, stătea rezemată de perete. După ce-i aruncă acea primă privire superficială, Rex știu cu certitudine de ce bunica ei considerase că avea nevoie de ajutor în societate. Fata era, în mod evident, timidă.

Stătea cu spatele lipit de perete, de parcă și-ar fi dorit ca acesta să se deschidă și s-o înghită. Avea ochi frumoși, mari și închiși la culoare, dar privea mulțimea cu acea combinație de consternare și de tulburare pe care oamenii timizi o afișau atât de des atunci când ieșeau în lume.

Părul ei, împletit în vârful capului într-o coroană austeră, avea acea nuanță nedeterminată de șaten, între blond și brunet. Silueta îi era zveltă, dar avea fața rotundă ca o brioșă, cu o gură roz pal care era prea largă, cu sprâncene negre care erau prea drepte și cu un nas atât de mic, încât abia dacă se vedea.

Mulți, știa el, ar fi considerat-o banală. Rex nu era dispus să meargă atât de departe, dar în acea sală plină de frumuseți strălucitoare și împodobite cu bijuterii, părea ușor de trecut cu vederea, arătând mai degrabă ca o bucățică de pâine prăjită așezată pe o tavă cu produse de patiserie franțuzească.

În timp ce-i studia chipul, îl izbi dintr-odată senzația că îi părea cumva cunoscută. Totuși, era sigur că nu fuseseră niciodată prezentați unul celuilalt. Probabil că se întâlnise cu ea în preajma bolului de punci de la vreun bal, sau că stătuse lângă ea la vreun concert, dar i se părea puțin ciudat să și-o amintească atât de bine, ea fiind genul de persoană care, evident, se străduia din răsputeri să treacă neobservată.

Abia cugetase Rex la toate astea, când cineva din mulțime atrase atenția tinerei. Trebuia să fi fost o persoană pe care ea o cunoștea și o plăcea, fiindcă îi făcu un mic semn cu mâna și apoi zâmbi.

În clipa acea, se petrecu ceva la fel de neașteptat și de miraculos precum o reacție alchimică. Rex văzu, surprins, cum o simplă arcuire a buzelor fetei îi făcu acesteia întreaga față să se transforme. Tensiunea din trăsături îi dispăru, iar întregul chip i se lumină precum o candelă ce tocmai se aprindea. Toți cei care ar fi putut s-o respingă etichetând-o drept banală ar fi trebuit să-și retragă cuvintele. Oricine ar fi fost persoana căreia ea îi zâmbise, trebuia să fi fost neapărat o femeie, fiindcă dacă tânăra și-ar fi îndreptat zâmbetul către oricare dintre bărbații aflați în sală, acela ar fi răspuns ca o marionetă trasă de o sfoară. Chiar și Rex, de obicei imun la farmecul domnișoarelor, se simțea puțin amețit de el.

– Gata acum! exclamă Petunia lângă el. Ești mulțumit că nu ți-am pus în cârcă o amazoană cu negi pe față?

Rex nu răspunse, fiindcă știa că, dacă își exprima despre fată o opinie cât de cât favorabilă, mătușa ar fi invitat-o pe aceasta cu toate ocaziile posibile, iar întregul lui sezon ar fi devenit un joc de-a v-ați ascunselea.

– O, foarte bine, replică el scoțând un oftat exasperat. Să terminăm odată cu asta!

Abia îi ieșiră din gură acele cuvinte, că mătușa îl și luă de braț, trăgându-l apoi spre fată.

În timp ce se apropiau, domnișoara Deverill își ridică privirea, iar în momentul în care dădu cu ochii de el, orice urmă de zâmbet dispăru de pe fața ei și-i reveni toată tensiunea de până atunci. Cumva, reacția ei îngrozită la vederea lui îl făcu pe Rex să simtă și mai puternic că îi era cunoscută. Bine că-și dăduse deja seama de timiditatea ei, fiindcă dacă n-ar fi perceput asta, acum și-ar fi stors creierii încercând să-și dea seama unde și cum și în ce împrejurări nefavorabile se mai întâlniseră înainte și cu ce anume greșise el.

– Domnișoară Deverill, spuse mătușa după ce ea și Rex se opriră în fața tinerei, dă-mi voie să ți-l prezint pe nepotul meu, vicontele de Galbraith. Viconte, aceasta e domnișoara Clara Deverill.

– Domnișoară Deverill! spuse el făcând o reverență. Încântat de cunoștință!

Era clar că ea nu-i împărtășea încântarea, fiindcă fața îi era albă ca varul. Nu zâmbi și nici nu făcu vreo mișcare asemănătoare cu o reverență, ci rămase complet nemișcată, atât de nemișcată încât el se întrebă, oarecum alarmat, dacă nu cumva ea încetase să mai

respire. Arăta de parcă ar fi fost gata să leșine și, deși existau bărbați care ar fi considerat că acela era un răspuns feminin foarte satisfăcător în cazul unei prezentări, Rex nu era de aceeași părere. Dacă tânăra ar fi leșinat, el ar fi fost teribil de jenant. Unde mai pui că o astfel de întâmplare l-ar fi făcut ținta unor glume dintre cele mai neplăcute din partea prietenilor lui! Mai rău de-atât, un leșin intempestiv al fetei i-ar fi expus pe amândoi la cele mai nebunești speculații, iar acel gen de discuții era ceva de care amândoi s-ar fi putut lipsi. Așa că fu nevoit să-i facă un semn și să exclame:

– Domnișoară Deverill!

La auzul vocii lui, ea inspiră brusc și obrajii palizi îi prinseră culoare, părând acum acoperiți cu niște pete de fard.

– L... la fel, d... desigur!

Ochii ei erau acum căscați și rotunzi, amintind foarte bine de cei ai unui miel dus la tăiere, iar de pe față i se șterse fără urmă orice sclipire momentană de interes pe care zâmbetul ei anterior ar fi putut s-o evoce. Poate că o fi fost el un fel de lup, dar mielușeii lipsiți de apărare nu-l atrăseseră niciodată prea mult.

Disperat, întoarse capul spre mătușa Petunia, dar descoperi de îndată că ea nici nu se gândea să-l ajute. În loc s-o facă, mătușa murmură ceva despre orchestră, iar apoi se scuză și plecă, lăsându-l pe Rex singur cu tânăra.

Blestemând combinațiile diabolice ale Petuniei, el își întoarse privirea la fată, dar, văzându-i expresia de suferință mută, își aminti de ce anume evita petrecerile din înalta societate.

Capitolul 4

El era. Zeul din ceainărie, acel dezmățat arătos care fermeca femeile la fel de ușor cum dădea sfaturi despre metodele cele mai bune prin care puteau fi înșelate, stătea chiar în fața ei. Iar acum avea și un alt nume decât cel pe care i-l dăduse ea în gând. Nu era Adonis, ci lordul Galbraith.

În sine, descoperirea adevăratei lui identități nu era deosebit de șocantă. Nu trebuia să lucrezi în domeniul presei ca să știi că Rex Pierpont, viconte de Galbraith, unicul fiu al contelui de Leyland, era unul dintre cei mai cunoscuți burlaci din lumea bună, renumit nu numai pentru libertinajul lui, ci și pentru părerea dispreţuitoare pe care o avea despre căsătorie. Faptul că ar fi făcut tot posibilul ca să ajute un alt bărbat să se sustragă căsătoriei nu era deloc o surpriză pentru Clara.

Cu toate astea, nu se gândise niciodată că l-ar fi putut revedea pe acel Adonis de la ceainărie. Abia acum, în retrospectivă, aprecia că hainele lui fine și modul distins de a conversa ar fi trebuit s-o avertizeze că o astfel de întâlnire era posibilă. Nu putea decât să presupună că propria ei disperare și furie din ziua precedentă o orbiseră în alte privințe.

Acum, când prezentarea le fusese întreruptă, ea se simțea încremenită, ca și cum ar fi fost transformată într-un stâlp ori într-un ciot de copac, sau ar fi sleit-o de puteri un alt impediment la fel de înfiorător. Dar, deși trupul îi era complet imobil, mintea nu înceta să i se frământe.

Oare el știa cine era ea? Oare o recunoscuse ca fiind fata care, cu câteva zile în urmă, se uitase la el printre frunzele de palmier de la ceainăria Mrs. Mott's Tea Emporium? La momentul respectiv fusese sigură că el n-o observase – pentru că, la urma urmei, bărbații aproape niciodată n-o făceau –, dar dacă se înșelase?

Îi scrută fața, căutând pe ea un semn cât de mic că o recunoscuse. Nu văzu nici unul, dar asta n-o ajută prea mult să se liniștească,

fiindcă asistase în mod direct la demonstrația pe care el i-o făcuse prietenului său și care îi vădise talentul în ceea ce privea duplicitatea. Dacă o recunoscuse, asta ar fi contat doar în cazul în care el citea rubrica lui Lady Truelove și, mai mult de-atât, dacă o citise pe cea apărută în ediția din acea după-amiază. Cu siguranță că dacă toate astea se întâmplaseră, el ar fi pus cap la cap toate informațiile, iar așa ceva ar fi fost de-a dreptul un dezastru.

Faptul că nu se cunoștea identitatea lui Lady Truelove răsfrângea asupra acelei autoare un mister ce constituia și principalul ei farmec. Oamenii făceau mereu speculații, întrebându-se care matroană din înalta societate era adevărata Lady Truelove. Clara se temea că, dacă Galbraith își dădea seama de adevăr și realiza ce făcuse ea, ranchiuna l-ar fi putut determina s-o demaște ca fiind celebra autoare a rubricii de sfaturi din *Gazette*. Dacă se întâmpla așa ceva, cea mai de succes rubrică a ziarului ar fi fost compromisă, poate că distrusă pentru totdeauna, iar asta, doar din vina ei. Irene ar fi fost devastată dacă și-ar fi pierdut creația pe care o îndrăgea cel mai mult. Și era foarte posibil să-și învinuiască sora pentru un atare dezastru.

Clara simțea cum acea idee insuportabilă o durea precum un cuțit care i s-ar fi înfipt în piept.

– Mătușa mea mi-a spus că tatăl tău e om de afaceri, domnișoară Deverill, spuse Galbraith, forțând-o să-și alunge acele gânduri mistuitoare și obligând-o să-și adune mințile împrăștiate. Ziare, poate?

Oare vicontele se juca, încercând să-i adâncească acum cuțitul în rană?

– Da, răspunse ea pe un ton chinuit și făcând o grimasă.

El nu păru să găsească satisfăcătoare o asemenea concizie. Așteptă, privind-o cu sprâncenele ridicate, ca și cum i-ar fi cerut mai multe lămuriri.

– Doar un ziar, continuă Clara, străduindu-se ca vorbele să nu-i sune precum chițăitul unui șoarece intrat în panică. *Weekly Gazette*. Ai..., începu ea făcând apoi o pauză, tușind și pe urmă reluând: L-ai... l-ai citit vreodată?

El îi aruncă o privire plină de regret, de parcă și-ar fi cerut scuze.

– Mă tem că nu. Nu prea citesc ziarele.

– O, suspină Clara, cuprinsă de un sentiment de ușurare care îi spulberă orice teamă. Asta e bine!

El se încruntă, nedumerit de acel răspuns aparent lipsit de sens, iar ea se grăbi să continue:

– Vreau să spun că atât de mulți bărbați par să lenevească toată ziua în cluburile lor, citind ziarele, nu-i așa? Ăsta nu poate fi un lucru sănătos!

Chiar în timp ce vorbea, își dădu seama cât de deplasat sunau spusele ei, iar vicontele zâmbi politicos și superficial, confirmându-i concluzia chiar înainte de a-i răspunde:

– Chiar așa!

Între ei se așternu tăcerea. El se mută de pe un picior pe celălalt și aruncă o privire în jur, părând prins în capcană și destul de incomodat, o reacție a bărbaților cu care Clara era, din păcate, îndeajuns de familiarizată. Dar, având în vedere ceea ce știa despre acel bărbat și ceea ce voia să țină secret față de el despre ea însăși, nu simți nimic din stânjeneala pe care o încerca de obicei cu ocazia unor astfel de întâlniri. Acum, că putea fi destul de sigură că el n-o recunoscuse, nu-și dorea decât să găsească o scuză ca să plece și să se întoarcă la prietenii ei. Însă, înainte ca ea să aibă ocazia s-o facă, vicontele spuse:

– Mătușa mea m-a rugat să deschid balul, domnișoară Deverill.

Orchestra răsună ca și cum ar fi anunțat acea declarație, iar el îi întinse mâna.

– Îmi faci onoarea?

Clara căscă ochii la el, uimită. Oare chiar o invita la dans?

Cândva, ea visase la prinți fermecători, cu părul blond-roșcat și cu ochi albaștri, strălucitori, bărbați atât de arătoși încât îți tăiau respirația. În copilărie, valsase cu astfel de parteneri imaginari în intimitatea camerei ei, dar acele închipuiri de fetiță nu se materializaseră niciodată în realitate, iar în rarele ocazii în care avusese ocazia să danseze, partenerii ei fuseseră de obicei băieți tineri, bărbați în vârstă sau soții prietenelor ei. Acum, la prima incursiune serioasă în lumea bună, visurile ei prostești de fată păreau să se împlinească în sfârșit, dar cu o întorsătură neașteptată și ironică: Făt-Frumosul ei nu era deloc un prinț din povești, ci un ticălos.

Întreaga situație era atât de ridicolă, încât Clara nu se mai putu abține și izbucni în hohote de râs.

Lui nu i se șterse zâmbetul pe față, dar începu să i se estompeze puțin în jurul ochilor.

– Am spus ceva amuzant?

– Nu, răspunse ea înecându-se și înăbușindu-și imediat râsul. Adică, da, da... ai spus, evident... dar nu... adică vreau să spun că nu râdeam de tine. Eu... adică eu doar... a fost doar...

Clara își pierdu vocea și renunță. N-avea cum să explice. Iar vicontele nu părea să fi suferit prea mult de pe urma faptului că ea se amuzase pe seama lui. Poate că doar orgoliul îi fusese puțin zgândărit, ceea ce, după părerea ei, nu era mai mult decât merita.

– Accepți sau refuzi?

Întrebarea îi aminti Clarei că nu răspunsese încă invitației lui, iar el nu părea hotărât să și-o retragă. Cu mâna încă întinsă spre ea, continua să aștepte răspunsul.

Clara nu se putea gândi la nici un alt bărbat cu care să nu-și fi dorit să danseze pentru nimic în lume. Încercă, plină de disperare, să se scuze:

– O, nu am... adică eu nu prea...

– Te rog să nu mă refuzi! răspunse el cu blândețe, făcând o grimasă chiar în timp ce se străduia să zâmbească. Dacă o faci, o să mă simt ca un prost. Vezi tu, toată lumea se uită la noi.

„O, Doamne!" se gândi Clara, iar obrajii i se aprinseră, fiindcă ura să atragă atenția și, în același timp, era nevoită să se lupte cu impulsul de a se uita în jur.

Probabil că el exagerase în privința atenției care li se dădea, dar ei chiar și o singură privire iscoditoare i se părea prea mult.

Din nefericire, acea invitație la dans era socotită de toată lumea drept o mare onoare, iar din moment ce ea nu fusese angajată pentru acel dans de către un alt partener, nu exista nici o scuză posibilă.

– Mulțumesc, accept, murmură ea și-i luă mâna.

În timp ce el o conducea de-a lungul sălii de bal, Clara, cu inima cât un purice, își dădu seama că, chiar dacă nimeni nu-i privise cu o clipă în urmă, acum privirile tuturor celor din sală erau ațintite asupra lor.

Se opri alături de el la un capăt al sălii, așteptând să se alinieze de-a lungul marginilor ringului de dans și alte cupluri ce doreau să-i urmeze pe ei doi în dansul care deschidea balul. Câteva momente mai târziu, vicontele îi aruncă o privire, dădu din cap și porni înainte.

Clara merse odată cu el, foarte stânjenită în timp ce defilau pe podeaua sălii de bal sub privirile insistente a peste o sută de oameni. Ironia sorții făcea ca ea să-și fi petrecut întreaga tinerețe dorindu-și să debuteze cu succes în societate, și totuși, odată ce destinul se hotărâse în sfârșit să-i acorde șansa de a-și îndeplini acea dorință aparent imposibilă, să nu-și dorească acum decât să alerge nebunește spre cea mai apropiată ieșire?

Ajunși înspre capătul sălii, se opriră și stătură față în față. El o privi, iar ea se uită la lavaliera lui albă, în timp ce el ridică mâinile lor împreunate. Cuplurile care îi urmaseră treceau acum pe sub arcul format de brațele lor ridicate, iar apoi se întorceau în cerc și se aliniau de-a lungul marginilor ringului de dans, bărbații înșiruindu-se de partea lui, iar femeile, de partea ei.

După ce trecură toate cuplurile, Galbraith se întoarse, și ea făcu la fel, pornind amândoi înapoi prin sală, cu alte cupluri în urma lor.

– Cu siguranță că trebuie să avem o mică discuție, domnișoară Deverill, spuse el, rupând tăcerea.

– Trebuie? întrebă Clara, regretându-și imediat spusa, fiindcă nu-i stătea în fire să fie nepoliticoasă. Îmi pare rău, mormăi ea, aruncându-i o privire piezișă. Asta a s... sunat nepoliticos. Doar că eu nu sunt... Eu nu... vreau să spun că, din păcate, c... conversația nu e ce... cel mai mare talent al meu.

– Înțeleg.

În ochii lui extraordinari se citea o urmă de ceea ce ar fi putut să fie simpatie. Sau milă.

Clara încremeni și privi în altă parte, dorindu-și să nu fi fost atât de sinceră.

– Asta mi se întâmplă doar în cazul în care stau de vorbă cu străinii, adăugă ea.

Se opriră în locul de unde începuseră, întorcându-se unul în fața celuilalt. În timp ce așteptau ca restul dansatorilor să se mute în formația potrivită, Clara se simți obligată să sublinieze faptul că ei doi abia se întâlniseră.

– Vezi tu, nu te cunosc.

– Din păcate pentru mine.

Având în vedere ceea ce știa despre el, Clara era înclinată să fie de acord, dar, bineînțeles, nu putea să vorbească despre așa ceva.

– Mai degrabă opusul, aș zice, spuse ea în schimb, forțându-se să râdă și să detensioneze acea situație stânjenitoare. M-ai invitat la dans fiindcă ți-a cerut mătușa ta, fără îndoială.

Un ins oarecum amabil s-ar fi grăbit să nege asta. Galbraith n-o făcu. În schimb, îi studie fața preț de o clipă, apoi își coborî genele, iar lumina căzu pe vârfurile lor blonde atunci când el privi în jos.

Clarei îi năvăli pe dată sângele în obraji, fiindcă știa la ce se uita el și era destul de conștientă de faptul că nu era mare lucru de văzut. Rezistând impulsului de a se strâmba, își ridică puțin bărbia și-i înfruntă privirea, zicându-și în sinea ei că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ce credea un bărbat ca acela despre ea sau despre formele ei. Dar în momentul în care privirea lui se întoarse la fața ei, ceva din expresia lui gravă o făcu să-și tragă răsuflarea.

– Îți ții spiritul sub obroc, domnișoară Deverill.

– Oare? murmură ea, simțindu-se puțin agitată în timp ce el se aplecă înainte și-i luă mâna. Nu e de mirare că nu mi-l găsesc niciodată!

El râse, dar Clara nu înțelese de ce.

– Văd că ai simțul umorului, spuse el în timp ce începu s-o rotească, așa cum cerea prima figură a cadrilului. Ce descoperire plăcută!

– Un simț ciudat al umorului, răspunse ea în timp ce schimbau mâinile și începeau să se rotească în direcția opusă. Cel puțin așa cred, fiindcă habar n-am ce a fost amuzant în spusele mele.

Continuând să zâmbească vag, el îi ridică mâna deasupra capului, împletindu-și brațul cu al ei, în timp ce mâna lui liberă îi ținea strâns cealaltă mână, între trupurile lor.

– Da, recunoscu el, privind-o prin deschizătura formată de brațele lor ridicate, în timp ce zâmbetul i se ștergea de pe față, iar privirea lui o scruta pe când dansau descriind un cerc. Cred că habar n-ai!

Înlănțuită astfel, privită drept în ochi și cu mintea frământată de acel compliment absurd, care parcă rămăsese suspendat între ei, Clara avea senzația că era prinsă într-o capcană și trăia un teribil sentiment de vulnerabilitate. Chiar și prin straturile de țesătură care-i acopereau trupul, ea simțea încheieturile degetelor lui frecându-i-se de pântec, ceea ce îi trimitea un fior de panică în tot trupul și o îmboldea să vorbească.

– Flirtezi cu fiecare femeie pe care o întâlnești, Lord Galbraith?

El păru surprins, dar ea nu-și dădu seama dacă asta se datora întrebării în sine sau duritățiitonului pe care fusese pusă.

– De obicei, nu, răspunse el. Nu cu domnișoarele, oricum. E o regulă a mea.

– N-ar trebui să cred că un bărbat ca tine are reguli, murmură ea, dorindu-și imediat să-și fi putut retrage cuvintele, fiindcă el încruntă din sprâncene și-și îngustă ochii, gânditor.

Însă pașii de dans îi făcură să se despartă înainte ca el să poată răspunde. În timp ce executau următoarea figură de dans cu alți parteneri, Clara își reaminti că cel mai bun mijloc de a-și păstra secretul era să tacă, lucru care i se potrivise ca o mănușă întreaga ei viață.

Galbraith, din păcate, nu părea înclinat s-o lase să se refugieze în tăcere.

– Un bărbat ca mine, repetă el pe un ton gânditor, de îndată ce dansul îi aduse din nou împreună. Ce fel de bărbat e acela, mai exact? vru el să știe, prinzându-i Clarei mâna într-a lui și descriind un cerc împreună cu ea. Cuvintele tale m-au făcut curios!

O, Doamne, curiozitatea lui era ultimul lucru de care ea avea nevoie!

– Haide, domnișoară Deverill, spuse el văzând că ea rămăsese tăcută. În ciuda faptului că te-ai declarat reticentă în privința conversației cu oamenii pe care nu-i cunoști, se pare că-ți vine foarte ușor să-mi spui ceea crezi despre mine, continuă el în timp ce schimbară mâinile și inversară direcția în care dansau. Mi se pare cam nedrept să-ți formezi o părere atât de repede. La urma urmei, abia am fost prezentați unul celuilalt. Sau mă înșel cumva? întrebă el și apoi făcu o pauză, iar, deși zâmbea în continuare, Clara văzu cum dintr-odată privirea îi deveni scrutătoare. Nu cumva ne-am mai întâlnit?

– Bineînțeles că nu! negă ea imediat, blestemându-se în gând pentru cât de neconvingător îi fusese tonul, drept pentru care oftă și adăugă: Nu prea ies în societate, așa că, dacă ne-am fi întâlnit, mi-aș fi amintit.

– Atunci, ce am făcut ca să merit să ai o părere atât de proastă despre mine?

Clara își dădu seama că trebuia neapărat să nege că ar fi avut o părere proastă despre caracterul lui, dar ceva dinlăuntrul ei se împotrivea unei minciuni prin care să-i menajeze acelui individ sentimentele, chiar dacă asta ar fi ferit-o de orice suspiciune din partea lui.

– Ai o reputație destul de scandaloasă!

– Da, mătușa mea mi-o amintește adeseori. Iar oamenii par destul de înclinați să bârfească.

– Bârfe? se miră ea, ridicând dintr-o sprânceană în fața încercării lui de a-și trece cu vederea modul de viață scandalos. Ziarele vorbesc despre tine tot timpul, Lord Galbraith. Și ar trebui să știu asta, din moment ce familia mea are o afacere de presă.

– Așadar, ai ajuns să ai o părere proastă despre mine datorită afacerii pe care o deține familia ta? Ei bine, eu am o părere proastă despre ziare, așa că suntem mai degrabă chit în privința asta.

Vorbele lui o deranjară, dar ea nu putu spune dacă asta se datora remarcii răutăcioase la adresa afacerii familiei ei sau faptului că el își nesocotea cu atâta ușurință reputația îndoielnică. Stărui:

– Mulți par să fie de aceeași părere cu mine.

– Refuz să-mi fac griji pentru ceea ce cred alții despre mine.

– Nici măcar nu încerci să le câștigi stima?

El rânji, demonstrând că ea avusese dreptate să-l acuze.

– De ce să încerci să fii bun, când a fi rău e atât de satisfăcător? În plus, adăugă el ridicând din umeri, majoritatea femeilor iubesc desfrânații.

Asta era mai adevărat decât îi plăcea Clarei să-și imagineze.

– Asta mă face să-mi dau seama că eu nu sunt asemenea majorității femeilor, mormăi ea.

– Nu! adeveri el, iar apoi, pe neașteptate, o trase mai aproape, chiar mai aproape decât îngăduia buna-cuviință, în timp ce-și ridica deasupra capului mâinile lor împreunate. Încep să cred că nu ești!

Implicațiile acelui răspuns blând o făcură pe Clara să se simtă rău, dar ea se forță să-i înfrunte privirea.

– Să înțeleg că nu negi ceea ce se spune despre tine?

– Nu prea sunt în poziția de a nega. Mă bucur de viață, domnișoară Deverill, și nu văd de ce ar trebui să fiu condamnat pentru asta!

– Cu alte cuvinte, vrei ca oamenii să aibă o părere bună despre tine, iar tu să nu faci decât ceea ce-ți place?

Clara sperase ca vorbele ei să-l atingă, dar el se mulțumi să râdă, dându-și pe spate șuvițele rebele, care străluciră în lumina candelabrului de deasupra capetelor lor.

– Presupun că da.

Ea și-l aminti așa cum fusese atunci, la ceainărie, complotând să-și ajute prietenul ca să facă exact asta, ba încă pe socoteala unei femei naive, și nu-și putu înăbuși un pufnet disprețuitor.

– Bărbații și prăjiturile lor, murmură ea.

O nouă figură de dans îi despărți, iar Clara se decise ca, din moment ce el părea hotărât să converseze pe toată durata cadrilului, să nu mai vorbească decât despre subiecte inofensive. Însă atunci când se reunira din nou, ea se trezi că n-avea de ales.

– Să înțeleg, spuse el, reluând mâna ei și firul conversației lor anterioare, că tu crezi că toți bărbații vor doar să-și aibă și prăjitura și s-o și mănânce?

– Nu *toți* bărbații.

El râse pe înfundate în timp ce-și ridicau mâinile unite deasupra capului.

– Măi, măi, murmură el, cu fiecare privire și cu fiecare cuvânt, mielușelul cu ochi mari și căprui dovedește că nu e atât de lipsit de apărare pe cât pare la prima vedere.

Descrierea lui o făcu pe Clara să simtă o undă de frustrare. O fi fost ea banală, cu un temperament timid și liniștit, dar în nici un caz nu era o ființă neajutorată sau dependentă.

– Asta crezi că sunt? întrebă ea în timp ce se învârteau în cerc, mișcându-se în pași de dans. Un mielușel? continuă, căscând ochii intenționat. Pierdută undeva în pădure, probabil, iar tu ești cel care vine și mă salvează?

– Să te salvez? Mă îndoiesc, răspunse el coborându-și privirea până la buzele ei. Să te smotocesc ar fi mult mai probabil!

Inima Clarei bătu cu putere, izbindu-i-se de coaste cu o asemenea forță, încât o făcu să-și piardă orice urmă de concentrare. Îl călcă pe picior, se clătină și apoi aproape că se împiedică, dar el o prinse, îi dădu drumul mâinii și-și petrecu brațul în jurul spatelui ei. Deasupra capetelor lor, degetele lui se strânseră peste ale ei ca să-i mențină pe amândoi în poziție, în timp ce ea își regăsea echilibrul.

– Ai grijă, murmură el. Dacă mai dansezi mult cu mine, o să fii în pericol.

Apoi el își coborî brațul, mâna lui o eliberă pe a ei, iar el se depărtă.

Schimbarea partenerilor fu un răgaz binevenit, dar în timp ce se mișca în pași de dans, Clara încă îi simțea atingerea brațului pe spate, iar cuvintele lui îi răsunau în urechi mai tare decât muzica.

„Să te smotocesc ar fi mult mai probabil!"

O, Doamne, până atunci nici un bărbat nu-și exprimase dorința de a o *smotoci*. Ce păcat, se gândi ea, mâhnită, că primul care făcuse asta fusese un bărbat pe care nici măcar nu-l plăcea!

Dar oare chiar era păcat? El arăta atât de bine încât aproape că-i rănea vederea Clarei, iar dacă ea l-ar fi plăcut, dacă ar fi vrut să-i facă o impresie bună, probabil că nici n-ar fi fost capabilă să poarte o conversație. Însă cazul acelui bărbat era unul cu totul aparte. În ciuda înfățișării frumoase, adevăratul lui caracter era evident, iar, din moment ce Clarei nu-i păsa câtuși de puțin ce anume credea el despre ea, avea un anumit grad de control asupra situației, unul pe care altminteri nu l-ar fi avut. Astfel, nu era de mirare că fusese atât de neobișnuit de directă toată seara. De ce n-ar fi trebuit să fie? Unuia ca el putea să-i spună orice, așa că ce importanță avea?

– Mă pui în gardă, Lord Galbraith, spuse ea după ce se apropiară din nou și-și strânseră mâinile. Dar nu pot să nu mă întreb de ce. De pașii de dans ar trebui să mă tem? vru ea să știe ea, simțindu-se îndrăzneață într-un mod în care nu mai fusese niciodată. Sau de tine?

El îi aruncă o privire plină de mirare. Nu se aștepta ca un *mieluțel* ca ea să rostească astfel de cuvinte.

– O, de mine, cu siguranță, răspunse el. Sunt mult mai periculos pentru tine decât un simplu cadril. Dacă am fi dansat o mazurcă, ai fi văzut tu!

Clara râse, dezarmată de acel strop de umor.

– Mă îndoiesc că sunt în pericol din cauza ta.

– Ești în brațele mele, spuse el trăgând-o puțin mai aproape. Nu-ți face iluzii, mieluțelul meu. Ești într-un pericol foarte mare!

Clarei i se uscă gâtlejul și, în timp ce se roteau încet pe podeaua sălii de bal, privindu-se unul pe celălalt prin cercul brațelor ridicate, ea simți cum proaspătul ei sentiment de putere pierea fără urmă.

El păru să perceapă acea schimbare. Zâmbetul lui dispăru în timp ce îi scruta fața, iar inima ei începu să bată cu putere. Clara se temea că senzațiile pe care el le trezea în ea nu se datorau fricii

că ar fi putut să fie descoperită, ci unui cu totul alt fapt, iar ea nu mai trăise niciodată așa ceva. Mai rău de-atât, știa despre ce era vorba.

Asta simțise Elsie Clark în acea după-amiază, la ceainărie. Așa se simțea orice femeie care ajungea să fie privită stăruitor de un bărbat teribil de chipeș, care îi dădea de înțeles în acea clipă că ea era singurul lucru din lume ce exista pentru el și că nimic din ceea ce fusese înainte sau avea să vină vreodată nu era mai important decât ea. Aceea era versiunea de cântec de sirenă a unui ticălos.

Întreaga acea experiență nu era decât o minciună, dar chiar dacă știa asta, Clara nu putea stăvili valurile de căldură care îi năpădiseră vintrele.

Din fericire, pașii de dans îi forțară din nou să se despartă, iar până când se reîntâlniră pentru ultima figură a cadrilului, ea își recăpătă cumpătul.

– Parcă spuneai că nu flirtezi cu domnișoarele și că ți-ai făcut o regulă din asta.

– Da, așa am spus! adeveri el zâmbind vag, făcând o pauză și apoi adăugând: Se spune că regulile sunt făcute ca să fie încălcate.

– Cu siguranță că tu ai încălcat câteva!

El râse în timp ce-și ridică mâinile deasupra capului, iar apoi spuse, studiind-o prin cercul format de brațele lor:

– Într-adevăr, așa e. Dar bănuiesc că tu n-ai făcut-o.

Clara se gândi la toată tărășenia legată de Lady Truelove.

– Ai fi surprins, șopti ea.

– Aș fi surprins?! Mă intrigi, domnișoară Deverill! exclamă el trăgând-o și strângându-și degetele în jurul alor ei, în timp ce coapsele lui îi atingeau pântecul. Poate că ar trebui să încălcăm niște reguli împreună?

– La care dintre ele te gândești? îl tachină ea.

Acea întrebare provocatoare îi ieșise pe gură fără să se gândească, dar, din fericire, muzica se opri înainte ca el să poată răspunde, iar ea se simți ușurată. Se trase înapoi, așteptându-se ca el să-i dea drumul la mâini și să-i ofere brațul ca s-o escorteze înapoi la locul ei, dar constată, uimită, că el nu-i dădu drumul. Nici măcar nu se mișcă.

– Îmi trec mai multe idei prin cap, recunosc, șopti el, răspunzându-i la întrebare, în timp ce privirea de un albastru viu îi cobora

spre gura ei. Un sărut în timpul unui dans ar încălca destul de multe reguli, nu-i așa?

Clara își imagină asta, brațele lui în jurul ei și gura lui căutând-o pe a ei, dar, deși totul fu doar o străfulgerare de gând, genunchii i se înmuiară brusc, chiar dacă mândria ei feminină se răzvrătea împotriva ideii că putea fi cucerită atât de ușor.

– Cred că un sărut ar încălca multe reguli, recunoscu ea, trăgându-și mâinile dintr-ale lui și mimând, în bătaie de joc, un suspin plin de dezamăgire. Dar e imposibil să mă săruți în timpul dansului.

– Chiar așa? întrebă el, agitat, apropiindu-se din nou și plecându-și capul către ea. De ce?

Ea începu să râdă.

– Pentru că dansul s-a terminat.

– Ce?! se miră el, ca și cum acela ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

Văzându-i expresia, Clara își dădu seama că fusese atât de prins de ea, încât nici măcar nu observase că dansul se terminase. Zâmbi, simțind cum un val de euforie creștea înlăuntrul ei precum o explozie bruscă de artificii și depășea orice altă senzație pe care i-o provocase vreodată acel bărbat. Se părea că ea își avea propriul cântec de sirenă. Cine s-ar fi gândit vreodată la așa ceva?

El se uită în jur ca și cum ar fi încercat să-și revină, iar ea profită de ocazie ca să se întoarcă și să pornească spre cea mai apropiată ușă. Iată o încălcare a bunelor maniere, fiindcă îl priva de ocazia de a o conduce la locul ei, dar Clarei nu-i păsa. Pentru prima dată în viață, dăduse o replică perfectă la momentul potrivit, și nu voia să strice un triumf atât de neașteptat continuând să converseze cu vicontele.

Dar uitându-se peste umăr, constată că evadarea ei n-avea să fie atât de ușoară. El o urmărea. Clara nu-și putea imagina de ce, dar el avea pe buze o jumătate de zâmbet inconfundabil, iar pe față, o expresie hotărâtă, ceea ce o făcu să grăbească pasul.

Ea avea un avantaj, fiindcă amețeala lui de moment îi permisese să pună între ei o distanță de vreo șase metri și de vreo șase cupluri. Dar, odată ce părăsea sala de bal, acele avantaje aveau să se evapore. Ea avusese vaga intenție de a se strecura în toaleta doamnelor, dar abia acum își dădea seama că nu știa unde se afla aceasta și că n-avea timp s-o caute, fiindcă vicontele era pe urmele

ei. Păși pe coridor și văzu că era pustiu, ceea ce însemna că, și dacă ar fi avut o clipă ca să întrebe unde se afla toaleta, nu exista nici o persoană căreia să-i poată adresa acea întrebare.

Blestemându-și impulsul de a flirta, atât de străin de natura ei și care o cuprinsese atât de brusc, Clara se uită în jur. În fața ei se afla coridorul principal, care ducea spre foaier, o întindere vastă, fără uși laterale și fără ascunzători. La stânga și la dreapta ei, peretele sălii de bal era flancat de statui mari de marmură. Clara nu vedea decât o singură posibilitate de a-l ocoli pe viconte.

Se întoarse spre dreapta, alergând din răsputeri pe coridor, dar abia reușise să facă vreo câțiva pași, când auzi ușa sălii de bal deschizându-se. Se trase într-o parte, prinzând cu coada ochiului strălucirea părului blond-roșcat al urmăritorului ei, iar apoi se strecură între două statui. Trase aer în piept și-și îndreptă spatele, sperând ca trupul să-i fi fost suficient de zvelt, iar fusta, suficient de îngustă ca s-o ascundă de priviri.

Auzi voci și muzică pe coridor, apoi ușa se închise din nou, înăbușind sunetele balului aflat în plină desfășurare în sala de care o despărțea zidul din spatele ei. Nu știa dacă vicontele se întorsese înăuntru sau nu, dar n-avea cum să afle, fiindcă nu îndrăznea să se miște. Aștepta, ascultând, abia îndrăznind să respire.

– Ce naiba? îl auzi murmurând. Cum poate o fată să se evapore pur și simplu?

Clara își mușcă buza, zâmbind în sinea ei. Cum, într-adevăr?

Pendula de lângă scări începu să sune ora și, după ce se stinse cea de a douăsprezecea bătaie, un hohot brusc de râs răsună pe coridor.

– Miezul nopții, așa-i? se auzi glasul lui, însoțit de un nou râset. Ei bine, Cenușăreaso, se pare că trebuie să-ți spun noapte bună!

Zâmbetul Clarei se transformă într-un rânjet. Nu-l plăcea pe viconte și nici nu-și dorea compania lui, dar cu toate astea era incitant să trăiască un basm în viața reală, să fie, pentru prima dată, frumoasa ingenuă care capta interesul celui mai chipeș bărbat de la bal. Chiar dacă acela era un ticălos.

Ușa sălii de bal se deschise și se închise la loc, dar Clara continuă să aștepte, numărând treizeci de secunde înainte de a îndrăzni să iasă dintre statui.

Din fericire, coridorul era gol.

Capitolul 5

Rex nu-și putea imagina cum de dispăruse fata într-o clipită, dar știa că ea n-avea cum să fie prea departe și, în oricare alt moment, ar fi zăbovit de bunăvoie pentru o cercetare mai amănunțită. Din nefericire, avea alte obligații de îndeplinit, iar a rătăci pe coridoarele casei în căutarea unei fete neobrăzate nu se număra printre ele, fapt care, spre neplăcerea lui, își aminti pe de-a-ntregul în clipa în care intră din nou în sala de bal.

Privirea severă a mătușii Pet se îndreptă imediat asupra lui, avertizându-l că mai avea de dansat cel puțin vreo șase dansuri înainte de a se mai putea gândi la provocatoarea domnișoară Deverill.

Aruncă o privire în jur, în căutarea unei partenere potrivite. O zări pe Lady Frances Chinden la câțiva metri distanță și se apropie de ea ca s-o invite la vals. Din punctul lui de vedere, Lady Frances era o alegere perfectă. Tatăl ei avea mari datorii la jocurile de noroc, așa că Petunia n-ar fi fost de acord ca ea să fie o posibilă viitoare contesă de Galbraith. Era, de asemenea, distractivă, frumușică și o companie destul de plăcută, dar nici măcar acele farmece considerabile nu-l lăsară să și-o alunge din minte pe Clara Deverill. Chipul acesteia, însuflețit de glumele lui, îi rămânea limpede în minte chiar și în clipa în care dansa cu o altă femeie, parfumul de flori de portocal al părului ei încă îi persista în nări, iar cuvintele ei îi răsunau în urechi mai tare decât acordurile *Dunării albastre* de Johann Strauss.

„E imposibil să mă săruți în timpul dansului, Lord Galbraith, pentru că dansul s-a terminat!"

Își închipuia cum fusese cu câteva minute în urmă, amețit, uimit, chiar excitat – pe un ring de dans, aprecia el cu mâhnire, în văzul tuturor. Fusese atât de acaparat de ideea tentantă de a o săruta, încât nici măcar nu-și dăduse seama că muzica se oprise și că nu mai dansau. Nu era de mirare că ea râsese de el.

Totuși, avea o scuză. Adevărat, poate că ea nu era genul de femeie pe care un bărbat s-o remarce la o primă privire superficială, dar atunci când râdea, transformarea era un pic cutremurătoare. Râsetul sau zâmbetul îi luminau fața Clarei Deverill – la naiba, luminau întreaga încăpere –, iar din mintea unui bărbat dispărea complet ideea cum că ea ar fi fost banală.

Nici ea însăși nu-și dădea seama de asta, bănuia el, și nici n-avea vreo idee că poseda un farmec unic, numai al ei. Ar fi fost fericit să-i reveleze chiar el faptul că ea avea un asemenea har, dar fata nu-i dăduse ocazia. Plecase ca din pușcă în clipa în care dansul se terminase, lăsându-l acolo ca pe un prost, unul care se simțea de-a dreptul ridicol.

Încă se întreba unde anume reușise ea să se refugieze. Trebuia să se fi strecurat în toaleta doamnelor, deși era un mister cum de reușise să ajungă acolo la timp. Trebuia să fi fugit mâncând pământul.

Dar de ce? Fără a fi nejustificat de mândru, el știa că nu era genul de care doamnele fugeau de obicei. Atunci, de ce simțise ea o dorință atât de imperioasă de a o lua la sănătoasa? Să fi flirtat cu el, pur și simplu? Oare fugise fiindcă aștepta ca el s-o urmărească de parcă ar fi fost prinși într-un joc?

Nu prea avea sens. Nu voise să danseze cu el, asta fusese destul de clar, și în ciuda câtorva replici de flirt strecurate în conversație, comportamentul ei față de el fusese în cea mai mare parte rece și indiferent, chiar dezaprobator.

Cine era ea ca să-l aprobe sau să-l dezaprobe? se întrebă el, puțin deranjat. Abia se cunoscuseră!

Acel gând îl făcu să retrăiască ciudatul sentiment că o cunoștea cumva.

Ea negase categoric, dar cu cât încerca el să respingă ciudata senzație că o mai văzuse cândva, cu atât aceasta devenea mai puternică. Trebuia să se fi întâlnit, iar ea nega din anumite motive. Dar de ce? Poate ca să se răzbune? Oare o jignise în vreun fel?

Înainte să aibă răgazul să exploreze acea posibilitate destul de tulburătoare, vocea lui Lady Frances îl readuse la realitate:

– Pari preocupat, Lord Galbraith!

Rex se strădui să abandoneze meditațiile privitoare la fosta lui parteneră, concentrându-se la cea care se afla acum în brațele sale. Invocă în grabă o scuză pentru neatenția de care dăduse dovadă:

– Te rog să mă ierți, Lady Frances! Sunt îngrijorat, recunosc. Astă-seară joc rolul de gazdă în locul unchiului meu și nu sunt obișnuit cu asta. Mă simt tulburat.

– N-ai de ce. Te descurci splendid. Rolul de gazdă ți se potrivește de minune!

La fel ca majorității bărbaților, lui Rex îi plăceau laudele, dar numai cele meritate, ceea ce nu era cazul acum, din moment ce juca rolul de gazdă de mai puțin de o oră. Nu, se gândi el, uitându-se la chipul drăguț al lui Lady Frances, acele lingușiri n-aveau nici un sens, fiind exact genul de laude nemeritate care se auzeau de obicei din gura debutantelor. A majorității debutantelor, cel puțin.

„Ai o reputație destul de scandaloasă!"

Rex mormăi o înjurătură.

– Poftim?!

Lady Frances căscase ochii la el. Pentru a doua oară, Rex se sili să-și concentreze atenția asupra actualei lui partenere de dans. Dar, în ciuda bunelor intenții de care dădea dovadă, din când în când se trezea că scruta cu privirea sala de bal ca să zărească o siluetă zveltă, îmbrăcată într-o rochie de tul alb și cu o cunună împletită de păr șaten-deschis. Dar în zadar.

Abia după ce o conduse pe Lady Frances la părinții ei și porni spre masa pe care se aflau răcoritoare, eforturile lui părură să fie răsplătite. Zări o siluetă înaltă și zveltă, îmbrăcată în alb, care se strecura pe terasă. Nu pierdu timpul și se duse după ea. Însă, ajungând pe terasă, descoperi că femeia pe care o urmărise nu era Clara Deverill, ci Lady Hunterby, care avea o reputație cam îndoielnică. Aceasta îi aruncă un zâmbet răutăcios chiar înainte să se grăbească să coboare treptele și să iasă în grădină.

Rex se mută lângă balustradă și văzu, cu o urmă de jind, cum Lady Hunterby traversa peluza, îndreptându-se spre foișorul aflat într-un colț al grădinii. El nu putu să nu-și facă socoteala că o partidă de amor ar fi fost mult mai amuzantă decât să danseze cu femei care nu-l interesau deloc, sau să caute în zadar o fată enervantă, care n-avea, în mod clar, nici un interes față de el.

– Ți-am urmat sfatul!

Auzind acele cuvinte, Rex se întoarse, bucuros să se lase distras, și îl văzu pe Lionel Strange venind spre el pe terasă.

– Lionel! Ce surpriză plăcută să te văd! Nu știam că vii la balul mătușii!

Lionel ridică din umeri, dar în alura lui era o încordare ciudată, care dezmințea gestul dezinvolt.

– Uneori sunt invitat la astfel de evenimente. Presupun că până și mătușii tale, Petunia, îi e greu să adune destui burlaci pentru un bal mare.

Rex observă că prietenul lui era cam împleticit la vorbă și la mers. Se miră, fiindcă Lionel era rareori beat.

– Sunt sigur că nu de asta te-a invitat, spuse el după ce tânărul se opri în fața lui. Probabil că a făcut-o pentru că știe că suntem prieteni și că am o părere bună despre tine.

– Suntem prieteni? repetă Lionel, râzând puțin cam tare. Suntem, într-adevăr?

– Bineînțeles că suntem.

– Atunci, află că ai o noțiune greșită despre prietenie.

Rex se încruntă, iar mirarea i se transformă în îngrijorare. Chiar și în rarele ocazii în care Lionel se lăsase pradă exceselor alcoolice, Rex nu-și amintea ca el să fi devenit certăreț sau grosolan.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vrei să spui, dar sunt sigur că n-ai fost invitat doar ca să echilibrezi numărul de burlaci de la bal. Mătușa mea n-ar invita niciodată pe cineva despre care n-ar avea o părere bună. Iar tu ești deputat, un om cu o înaltă poziție socială în sine. Nu ești un nimeni!

– Poate, dar amândoi știm că nu sunt de primă mână, replică el pe un ton de amărăciune profundă. Se pare că și Geraldine știe asta.

La auzul numelui Dinei, fruntea lui Rex se încreți de îngrijorare.

– Ce vrei să spui?

– După cum te-am informat deja, ți-am urmat sfatul. Chiar în seara asta, de fapt. Vrei să știi rezultatul?

Rex nu era sigur că voia, având în vedere evidenta stare de ebrietate a prietenului său, fața lui sumbră și manierele belicoase, dar un bărbat de onoare nu se putea eschiva atunci când un prieten se afla la ananghie.

– Chiar vreau să știu. Spune-mi ce s-a întâmplat!

Lionel dădu din cap, râzând puțintel, dar fără pic de veselie.

– Păi, exact ceea ce am prezis. Ea a fost de acord din toată inima cu sugestia mea că trebuia, poate, să ne despărțim. Mi-a spus că

aveam dreptate și că, de fapt, *era* prea bună pentru mine. Iar apoi m-a părăsit.

– Ce?! se miră Rex, clipind, un pic luat prin surprindere de acea veste, fiindcă Dina era, în primul și ultimul rând, o seducătoare, așa că nu părea normal ca ea să plece fără să-i lase lui Lionel vreo cale de întoarcere. Te-ai dus după ea? I-ai ținut discursul pe care ți l-am sugerat?

– O, da! adeveri Lionel, a cărui față se întunecă și mai tare. Dar ea m-a oprit la jumătatea discursului, spunându-mi că știa ce anume aveam să spun în continuare.

– Știa?!

– Lady Truelove o avertizase să se aștepte la așa ceva, răspunse Lionel.

Rex clipi din nou, complet dezorientat.

– Lady cine?

– Lady Truelove. E o rubrică de sfaturi: „Dragă Lady Truelove". O, Doamne, Rex, desigur că ai auzit de ea! Nu citești niciodată ziarele?

– Știi că nu.

– Oamenii îi scriu lui Lady Truelove despre problemele lor în dragoste, iar ea îi sfătuiește ce să facă.

Rex studie fața furioasă a prietenului său, dorindu-și ca acesta să-i fi cerut sfatul acelei Lady Truelove, nu lui, dar bineînțeles că nu-și rosti gândul cu voce tare. În schimb, încercă să înțeleagă situația de față.

– Geraldine i-a scris unei ziariste care dă sfaturi prin intermediul unei rubrici?

Chiar în timp ce spunea asta, știa cât de absurdă era ideea în sine. Poate că Dina se făcea vinovată de cochetărie, dar era și o femeie discretă. N-ar fi făcut niciodată așa ceva.

– Ea spune că nu. Dar acum nici nu mai contează. Scrisoarea acelei cititoare descria o situație atât de asemănătoare cu a ei, încât a decis să urmeze sfatul pe care Lady Truelove l-a dat drept răspuns. A fost mâna divinității, așa a spus Dina.

– Doar nu vorbești serios?

– O, ba da! Scrisoarea, de la o femeie care își spunea Dezorientată în Belgravia, susținea că bărbatul pe care aceasta îl iubea o făcuse să se aștepte la căsătorie, dar că acum el își exprima reticența în privința asta.

– Ei bine, e o poveste destul de comună, îndrăznesc să spun...

– Exact ca noi, a spus Dina. Ea a socotit că era ca și cum Lady Truelove i s-ar fi adresat chiar ei. După ce am citit eu însumi rubrica, am înțeles de ce a ajuns la o astfel de concluzie.

– Cu toate astea, e doar o coincidență.

– Femeia care i-a scris lui Lady Truelove se află pe o treaptă socială mult mai înaltă decât bărbatul pe care îl iubește. Ea e o văduvă aristocrată, în timp ce el e doar din clasa de mijloc. Și-au declarat dragostea unul celuilalt. Se întâlnesc în secret și familiile lor nu știu nimic despre amorul lor. Sunt împreună de o lună. E un adevărat șir de coincidențe, nu-i așa?

– Dar ce altă explicație ar putea fi?

– Asta m-am întrebat și eu. Lady Truelove a fost de părere că bărbatul în cauză era un ticălos, o canalie care, în mod clar, voia să profite de ea în cel mai reprobabil mod cu putință.

– Să nu-mi spui că o iei personal? Serios vorbind, Lionel, femeia aia nu s-a referit *la tine*!

– Nu crezi?

– Cum ar fi putut s-o facă? Nici nu te cunoaște!

– Poate că mă cunoaște, chiar dacă eu n-o cunosc. I-a spus cititoarei care i-a cerut sfatul, continuă el înainte ca Rex să poată răspunde la acea remarcă destul de enigmatică, în fond, că bărbatul iubit avea să încerce s-o îmbrobodească într-un fel sau altul, că avea să încerce s-o convingă să continue acea relație.

– Ei bine, e de înțeles ca orice bărbat care s-ar afla într-o situație atât de plăcută să dorească s-o facă să continue cât mai mult timp posibil. Cu siguranță că tu vrei asta. Dina e mult prea discretă ca să-i divulge unui ziarist amănunte legate de preocupările ei personale.

– Într-adevăr, e discretă, recunoscu Lionel, iar expresia i se înăspri și mai mult. Ceea ce mă duce la tine.

Rex încremeni. Dintr-odată, deveni precaut, neplăcându-i deloc privirea încărcată de resentimente a prietenului său.

– Ce vrei să insinuezi, Lionel?

În loc să răspundă, acesta bagă mâna în buzunarul de la piept al jachetei de seară, scoase o bucată dintr-un ziar și o desfăcu.

– Permite-mi să-ți împărtășesc evaluarea situației așa cum a făcut-o Lady Truelove, precum și sfatul pe care ea l-a oferit.

Privind în jos la pagina pe care o ținea cu degetele lui înmănușate, începu să citească:

Mă îndoiesc că simpla amânare ar fi explicația pentru lipsa de acțiune a acelui om. Domniță dragă, e clar, îmi pare rău s-o spun, că o căsătorie onorabilă nu-și află nici un loc printre planurile lui. Ca să fiu sinceră, se folosește de dumneavoastră în cel mai dezonorant mod în care un bărbat poate face asta. În cazul în care îi puneți la îndoială motivele, îndrăznesc să spun că o să încerce să facă să pară onorabilă, chiar nobilă, reticența lui de a se căsători cu dumneavoastră. Ar putea să declare că nu se poate căsători cu dumneavoastră fiindcă sunteți prea sus față de nivelul lui și că n-are mijloace ca să vă întrețină așa cum sunteți obișnuită.

– Orice bărbat ar simți nevoia de a sublinia diferența uriașă de statut între el și iubita lui, sublinie Rex. O căsătorie între două persoane cu statut atât de diferit ar fi precipitată și nechibzuită.

– *O să spună că meritați mai mult decât vă poate oferi,* continuă Lionel, ignorând cu totul punctul de vedere al lui Rex, *și că sunteți prea bună pentru cineva ca el. S-ar putea să facă un efort simbolic ca să rupă relația. Ar putea spune că nu vrea să facă asta pentru că e înnebunit după dumneavoastră, că nu poate mânca sau dormi de dorul dumneavoastră, că timpul petrecut împreună a fost cel mai incredibil lucru care i s-a întâmplat vreodată.*

La acea repetare exactă a propriilor lui cuvinte din ziua precedentă, Rex scoase un râs de pură uimire.

– Dar cum ar putea...

– *Nu vă lăsați înșelată,* îl întrerupse Lionel. *Un astfel de discurs nu e destinat scopului onorabil de a pune capăt unei legături care nu poate fi considerată decât nesigură. Dimpotrivă. Fiecare cuvânt pe care îl va rosti va fi menit să vă inducă în eroare, draga mea, să se joace cu afecțiunea dumneavoastră și să vă lege de el și mai strâns decât înainte. În urma acelei încercări de a rupe legătura voastră, nu mă îndoiesc că o să insiste să prelungiți, pentru încă puțină vreme, starea de lucruri de acum. S-ar putea chiar să se milogească, exprimându-și dorința de a se mulțumi cu cele mai mici fărâme din afecțiunea dumneavoastră...*

– Ce naiba?! exclamă Rex, smulgându-i prietenului său bucata de ziar din vârful degetelor.

Analiză întreaga coloană de sus în jos. În timp ce citea cuvintele propriului discurs, i se formă o imagine înaintea ochilor minții – o imagine a acelei mici ceainării din Holborn, cu frunzele de palmier și cu o pereche de ochi căprui-închis care îl priveau cu dezaprobare. Dintr-odată, știu exact de ce Clara Deverill îi părea atât de cunoscută.

– Din cauza rubricii ăsteia, Dina s-a despărțit complet de mine! conchise Lionel, ridicând tonul. Mi-a spus s-o las în pace și să n-o mai contactez niciodată. Numai tu ești de vină!

În ciuda vocii ridicate a prietenului său, Rex nu-i dădu acestuia prea mare atenție, pentru că în mintea lui informațiile mătușii Petunia răsunau mult mai tare decât cuvintele furioase ale lui Lionel: „Familia tatălui ei se ocupă de comerț – cu ziare, cred."

Privirea i se mută spre numele ziarului, tipărit în partea de sus a foii din mâna lui.

Weekly Gazette.

– Ce nemernică! strigă el, furia crescându-i pe măsură ce-și dădea seama ce anume trebuia să se fi întâmplat. Nemernica naibii!

– O, Doamne, Rex, credeam că ești un tip discret, chiar credeam asta! Am fost convins că puteam avea încredere în tine și că nu erai tu omul care să divulge confidențele făcute de un prieten!

Acea afirmație, cu toate implicațiile ei, îl făcu pe Rex să tresară și să-și ridice privirea.

– Ce?! Lionel, doar nu crezi că...

– Dar văzându-te dansând cu acea domnișoară Deverill, continuă Lionel, furios, mi-am dat seama că încrederea mea a fost greșit plasată!

Rex nu putea să răspundă, pentru că furia creștea în el.

„Ticăloasa aia!" se gândi el, mototolind în pumn foaia de ziar pe care era tipărită rubrica lui Lady Truelove. „Mincinoasa aia vicleană, iscoditoare și oportunistă!"

Respirând adânc, încercă să explice ce trebuie să se fi întâmplat:

– Lionel, nu i-am spus nimic acelei fete. E clar că ea...

– Nu! răbufni prietenul lui, curmându-i explicațiile. Nici măcar să nu încerci să te justifici! exclamă el, lovind hârtia înghesuită în pumnul lui Rex. Tatăl ei e patronul ziarului, îți dai seama?

Rex își încleștă maxilarul, începând să simtă și el aceeași mânie devastatoare ca și Lionel.

– Am aflat asta, da!

– Întotdeauna am crezut că știi atât de multe despre femei! spuse Lionel, râzând din nou. Dar fata asta te-a făcut de râs, nu-i așa? De cât timp îți cere informații în numele ziaristei care-și zice Lady Truelove? Câți dintre ceilalți prieteni ai noștri și-au văzut viața personală pe post de hrană pentru ziare, mă întreb?

– Pentru numele Domnului, nici nu cred că a trecut o oră de când am cunoscut-o! În plus, n-aș face niciodată...

– Iar atunci când în numărul de săptămâna viitoare al ziarului o să apară o altă rubrică – presupus fictivă – care descrie exact situația unui alt prieten al nostru, o să fie și asta o coincidență? întrebă Lionel, care clătină din cap, scuturat iarăși de un hohot de râs amar. N-aș fi crezut niciodată că-ți poți pierde capul din cauza oricărei fete, dar se pare că acum mi s-a dovedit că mă înșel!

– În viața mea nu mi-am pierdut capul din cauza unei fete, îl asigură Rex. Iar teama ta pentru prietenii noștri e deplasată. Intenționez să am grijă ca asta să fie singura dată când se întâmplă așa ceva...

– Acum e cam târziu pentru asta, nu crezi? Din cauza ta și a lipsei tale de discreție, adăugă el aproape strigând, am pierdut-o pe Dina pentru totdeauna!

O prezență în spatele prietenului său îi atrase atenția lui Rex, care îi zări pe lordul și pe Lady Flinders ieșind pe terasă.

– Dacă discreția e ceea ce cauți, amice, murmură el, îți sugerez să vorbești mai încet. Nu mai suntem singuri aici.

Lionel aruncă, nerăbdător, o privire peste umăr, iar apoi se uită din nou la Rex.

– La naiba, omule, spuse el fără să facă vreun efort să urmeze sfatul lui Rex sau să-și stăpânească furia, asta e tot ce poți spune după ce ai făcut? După ce mi-ai trădat încrederea în felul ăsta?

– Lionel, ascultă-mă, răspunse Rex cu glas scăzut, încercând să rămână rațional în fața furiei și a ebrietății prietenului său. După cum ți-am spus, tocmai am cunoscut-o pe fata asta, Deverill, la balul de acum. Și n-aș spune niciodată nimănui...

– Ticălos mincinos!

Iute ca fulgerul, pumnul lui Lionel se ridică, izbindu-se de partea laterală a feței lui Rex înainte ca acesta să poată să se ferească. El simți cum durerea îi străbătu toată partea stângă a feței și se dădu

înapoi cu un pas, dar, văzând că celălalt pumn al lui Lionel se îndrepta în upercut înspre maxilarul lui, îi bloca mișcarea lovindu-i brațul din lateral. Nu voia să se bată, mai ales nu la balul mătușii, dar nu prea avea de ales.

Ripostă puternic, dându-i lui Lionel două lovituri rapide, înainte ca acesta să poată lovi din nou. Și cum nu voia să fie atacat a doua oară, își forță avantajul placându-și adversarul, ceea ce îi împinse pe amândoi pe terasă. Acea mișcare îi făcu pe lordul și pe Lady Flinders să se ferească iute din calea celor doi, ceea ce făcură și alți oaspeți care ieșiseră să vadă despre ce era vorba în toată acea agitație. Din păcate, printre cei adunați pe terasă se afla și mătușa Pet, care se oprise chiar lângă ușa ce dădea în sala de bal. Ea avea o privire atât de înspăimântată, încât Rex se opri locului de îndată ce o văzu.

Lovitura veni de nicăieri, izbindu-l cu o asemenea forță încât începu să vadă stele ca niște scântei. Simți cum cădea pe spate și cum craniul îi exploda de durere, iar singurul gând pe care îl avu înainte ca totul să se întunece fu acela că trebuia neapărat să înceteze să mai dea sfaturi oamenilor.

Ochiul învineţit nu era mare lucru – o pată abia vizibilă, îl asigură valetul lui. Contuzia însă era o altă problemă. În dimineața de după bal, Rex descoperi că lumea avea înclinația de a se învârti violent de fiecare dată când el se ridica, iar trupul lui dezvoltase o tendință extrem de neplăcută de expulza tot ce mânca.

Mai dură încă patruzeci și opt de ore până să fie din nou pe picioare, moment în care constată că pata abia sesizabilă de sub ochiul lui își mărise dimensiunea de vreo patru ori, iar culoarea îi devenise o nuanță de violet strident.

– O, Doamne, Cartwright, murmură el către valet în timp ce se uita în oglindă, arăt ca un amerindian! Oricare femeie care o să mă vadă, o să-și strângă geanta la piept și o să traverseze strada în goana mare!

– Cred că exagerați, domnule, răspunse Cartwright punând deoparte briciul de ras și întinzând mâna după un prosop. Doamna Snell v-a pregătit micul dejun. Credeți că puteți mânca?

Rex își dădu seama, cu oarecare surprindere, că era înfometat. Însă înainte să poată să-i dea valetului un răspuns afirmativ la

întrebarea despre micul dejun, se auzi o bătaie în ușă, iar majordomul lui, Whistler, intră în dormitor.

– Vă rog să mă iertați, milord, dar a venit Lady Petunia. E la parter.

– Din nou? se miră Rex, lăsând oglinda din mână. E a treia oară de când a avut loc balul!

– A patra oară, domnule. Pare destul de nerăbdătoare să vă vorbească.

– Draga mea mătușă Pet, șopti el, zâmbind. E cât se poate de limpede că-și face griji în privința mea.

Majordomul tuși discret.

– N-aș spune asta, milord.

Rex înțepeni. Amintirile lui despre noaptea balului încă erau cam vagi, dar în minte i se contură dintr-odată o imagine clară: mătușa Pet, stând lângă ușa de acces în sala de bal și privindu-l cu groază. Orice dorință de a zâmbi îi dispăru pe loc. Se răsuci pe scaun, privindu-l țintă pe Whistler.

– Ce a spus? Spune-mi exact ce a spus!

– Atunci când i-am explicat că, din cauza contuziilor, încă nu sunteți în stare să primiți invitați, a spus..., începu Whistler, dar apoi făcu o pauză și îi aruncă lui Rex o privire îndurerată și spăsită, după care continuă: A spus că, după părerea ei, toate contuziile pe care le-ați suferit au fost exact ceea ce meritați, având în vedere faptul că v-ați apucat să jigniți domnișoarele pe ringul de dans și...

– Fata a fugit, interveni Rex, atins. Apoi a dispărut fără urmă. Ce ar fi trebuit să fac? S-o vânez prin toată casa?

– A mai spus ceva despre faptul că v-ați neglijat îndatoririle de gazdă.

– Ei bine, am fost lăsat fără cunoștință, preciză Rex, deși nu era deloc necesar să se apere în fața propriului majordom.

– Da, mătușa dumneavoastră a menționat și asta, milord.

– O, chiar așa?

– Descrierea pe care a făcut-o ea evenimentului a fost că v-ați apucat să vă bateți la balurile ei ca un docher din Limehouse.

Rex făcu o grimasă, amintirile lui încețoșate despre noaptea aceea devenind mai clare cu fiecare cuvânt rostit de majordom. Whistler vorbi din nou, întrerupându-i gândurile:

– Și-a exprimat dorința de a discuta cu dumneavoastră despre un astfel de comportament. Doriți s-o primiți?

Rex se gândi că ar fi trebuit să discute cu mătușa Pet despre toate cele întâmplate. La urma urmei, probabil că bătaia fusese cel mai grav lucru care se întâmplase, iar incidentul nu survenise din vina lui. Lionel lovise primul, iar mătușa ar fi fost cu siguranță de acord că orice bărbat avea dreptul să se apere. Odată ce el i-ar fi explicat...

Renunță să se mai gândească la asta și se apucă să analizeze întreaga situație. De fapt, nu putea să dea prea multe lămuriri, fiindcă ar fi trădat confidențele lui Lionel. Cât despre supărarea mătușii în legătură cu domnișoara Deverill, desigur că el nu putea să dezvăluie faptul că propunerea lui obraznică de a o săruta pe fată o alungase pe aceasta de pe ringul de dans. Și în definitiv, se gândi el, luând oglinda ca să se mai privească o dată, chipul acela învinețit cu greu l-ar fi ajutat să recâștige bunăvoința mătușii lui.

Îi dădu oglinda lui Cartwright și se întoarse spre majordom.

– I-ai explicat lui Lady Petunia cât de grave sunt contuziile mele?

– I-am spus că aveți o comoție cerebrală, milord, și că e posibil să nu vă simțiți bine vreo câteva zile de acum încolo.

Acestea fiind zise, Rex decise că cel mai bine era să lase lucrurile așa cum erau și să aștepte ca Petunia să se calmeze. Între timp, poate că ar fi reușit să găsească o modalitate acceptabilă de a explica cearta dintre el și Lionel fără să fie nevoit să dezvăluie vreun amănunt legat de aventura secretă a acestuia cu Lady Geraldine Throckmorton. Cât despre restul...

Privirea i se îndreptă spre foaia de ziar mototolită de pe măsuța de toaletă, în timp ce îi reveneau alte amintiri din noaptea balului.

– Spune-i mătușii mele că lovitura de la cap – contuzia mea *enormă* de la cap – mă împiedică în continuare să primesc vizitatori, îl instrui el pe majordom. O s-o vizitez după ce îmi trece. După ce o să mă simt mai bine, rectifică el, văzând că Whistler ridicase din sprâncene.

– Prea bine, domnule.

Whistler plecă, iar Rex întinse mâna după ziarul mototolit, hotărât să-și viziteze mătușa într-o zi sau două și să găsească o modalitate de a se revanșa, iar, între timp, să se vadă cu Lionel și să încerce să repare lucrurile între ei. Cât despre domnișoara Clara Deverill...

Rex își luă o mină serioasă în timp ce netezea între degete bucata de hârtie. În ceea ce o privea pe ea, n-avea nici o intenție să se împace sau să repare lucrurile. Dimpotrivă. Atunci când venea vorba de ea, avea o dorință aprigă de confruntare.

Capitolul 6

Vreme de mulți ani, ziarele fuseseră ocupația de bază a familiei Deverill, afacerea de presă cuprinzând cândva un vast imperiu jurnalistic care, în perioada lui de glorie, inclusese șaptesprezece ziare și douăsprezece reviste. Cu toate astea, tatăl Clarei nu se pricepuse niciodată la afaceri. Sub conducerea lui, imperiul construit de cele două generații anterioare decăzuse vertiginos, reducându-se în cele din urmă la un singur ziar, *Weekly Gazette*, cu birourile amenajate în spațiul care găzduise cândva biblioteca familiei.

Irene fusese cea care salvase acel ultim vestigiu al lanțului de ziare Deverill, fapt care o făcuse pe Clara s-o tachineze deseori pe sora ei spunându-i că prin vene îi curgea mai degrabă cerneală, decât sânge. În ceea ce o privea pe Clara, deși îi plăcea să citească ziarele, ea nu împărtășise niciodată cu adevărat pasiunea lui Irene pentru activitatea de a conduce unul.

Principala ambiție în viață a Clarei fusese întotdeauna una simplă: să se căsătorească și să aibă copii, dar, împiedicată de timiditatea ei accentuată, găsise că acel obiectiv era greu de atins. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, faptul că tatăl ei se înstrăinase de familia mamei sale îi lăsase puține șanse de a ieși în lume și de a cunoaște tineri. Avea la activ o singură cerere în căsătorie, dar o refuzase, date fiind condițiile cu totul neatrăgătoare în care îi fusese făcută. De atunci, nu mai avusese nici un pretendent.

Clara știa că, dacă voia să-și împlinească vreodată visul cel mai drag, trebuia să găsească o modalitate de a-și învinge reticența față de străini și de a-și asuma un rol activ, mai degrabă decât pasiv, în legătură cu viitorul ei. Așa că, atunci când Irene se căsătorise cu Torquil, Clara acceptase invitația celor din familia ducelui de a locui împreună cu ei în următorul sezon monden. În ciuda prelungirii călătoriei lui Irene și a dezertării de acum permanente a lui Jonathan, ea nu intenționa deloc să renunțe la propriile planuri.

Însă descoperi curând că soarta n-avea de gând să-i ușureze situația. În primul rând, domnul Beale devenea tot mai agresiv pe zi ce trecea, fiindcă fratele ei tot nu-și făcea apariția. Clara știa că ar fi trebuit să-i spună adevărul domnului Beale, și anume că Jonathan n-avea să mai vină. Dar, temându-se că, dacă ar fi știut asta, domnul Beale ar fi renunțat la slujba lui, ea tot amâna anunțul. Făcea tot posibilul să ignore comportamentul ursuz al domnului Beale și să lucreze cu el pe cât de amical posibil, pentru că, în prezent, avea o problemă mult mai serioasă decât un editor irascibil.

Clara privi lung la cele două scrisori din fața ei, aceleași două scrisori către Lady Truelove pe care le răsfoise la ceainărie zilele trecute. Desigur, multe altele veniseră de atunci pe adresa rubricii, dar acestea două îi provocaseră un puternic sentiment de empatie. Își dorea cu ardoare să găsească soluții pentru cei care le scriseseră, poate fiindcă știa că, făcând asta, ar fi putut găsi o soluție și pentru ea însăși.

Dar, în timp ce stătea la birou și studia scrisorile, era nevoită să recunoască faptul că, din acea după-amiază pe care și-o petrecuse la ceainăria doamnei Mott, nici un sfat pentru vreunul dintre acei corespondenți nu-i invadase mintea în mod magic. Iar lordul Galbraith nu se afla lângă ea ca să-i ofere vreo inspirație.

Într-un fel, îi părea rău, fiindcă, deși sfaturile pe care lordul i le dăduse prietenului său fuseseră îngrozitoare din punct de vedere moral, se bazaseră pe cunoștințe solide, cu toate că cinice, despre natura umană. El ar fi fost, își dădu ea seama cu mâhnire, un ziarist mai bun pentru acea rubrică de sfaturi decât se dovedea a fi ea. Lordul Galbraith știa multe despre oameni, în special despre femei. Și, cu siguranță, știa cum să le seducă. La naiba, ea își dădea seama că era un depravat, nu-l plăcea deloc și n-avea nici cea mai mică urmă de respect față de el! Totuși, ca femeie, se simțea atrasă de lordul Galbraith ca de un magnet.

„Să te smotocesc ar fi mult mai probabil!"

Amintindu-și acele cuvinte, Clara se simți destul de agasată. Singura dată în viața ei când un bărbat își exprimase dorința de a o dezbrăca, trebuise să fie unul care nu era bun pentru ea. Ca de obicei.

„Un sărut în timpul unui dans ar încălca destul de multe reguli, nu-i așa?"

– Destule reguli cât să distrugă reputația unei fete, murmură ea. Și, cu asta, își aminti că avea treabă de făcut și se concentră la sarcina pe care o avea de îndeplinit.

După câteva momente de gândire, decise să-și concentreze eforturile asupra Debutantei Dezolate. La urma urmei, fata aceea era o persoană cu care avea atât de multe în comun! Dacă reușea să-și dea seama ce sfaturi ar fi fost potrivite în situația Debutantei, era posibil să le poată aplica și în cazul ei înseși.

O bătaie în ușă îi întrerupse meditația. Puse, în grabă, alte câteva scrisori peste cele pe care le studia.

– Intră! strigă ea, iar ușa se deschise larg și Evie își făcu apariția.

– Ziarele de seară, domnișoară Deverill, spuse secretara, aducând teancul la biroul Clarei.

– Concurenții noștri scriu ceva interesant? întrebă aceasta, chiar dacă știa prea bine că n-avea timp să se lase distrasă de nici una dintre informațiile suculente ale concurenței.

– Nu prea, răspunse secretara așezând ziarele pe un colț al biroului. *London Inquirer* are acum o rubrică de sfaturi. Se cheamă „Mrs. Lonely Hearts."

Clara scoase un pufnet de dispreț.

– Mrs. Lonely Hearts? Ce imitatori de rând!

Evie râse.

– Am pus ziarul ăla deasupra, în caz că vrei să citești.

Clara nu era sigură că voia. Dacă cel mai înverșunat rival al lor încerca să fure cititorii gazetei cu propria versiune a lui Lady Truelove, asta însemna că pentru ea era crucial să-și facă bine treaba.

– Îți mulțumesc, Evie. Poți să pleci.

Secretara clătină din cap și ieși, închizând ușa în urma ei, iar Clara deschise *Inquirer* ca să arunce o privire la cea mai recentă amenințare la adresa domniei lui Lady Truelove ca regină a rubricilor de sfaturi. Dar, după ce răsfoi doar câteva pagini, se opri. Atenția îi fusese atrasă de un titlu anume.

– O, Doamne, șopti ea, zâmbind ușor.

Se gândi că nu era corect să te bucuri de necazurile cuiva, chiar dacă persoana în cauză era lordul Galbraith. Pe de altă parte, lordul își merita pe deplin reputația îndoielnică, de care el părea să fie mândru.

„Mă bucur de viață, domnișoară Deverill, și nu văd de ce ar trebui să fiu condamnat pentru asta!"

Clara se uită din nou la titlu și zâmbetul i se lărgi. Se părea că vicontele era pe cale să plătească un preț pentru felul în care înțelegea să se bucure de viață.

Mânată de o curiozitate destul de crudă, ea hotărî să-și rupă cinci minute din timpul de lucru ca să afle cum anume își pătase vicontele reputația. Se lăsă pe spate în scaun și se apucă să citească acel articol pe care îl găsise din întâmplare. Însă abia terminase primul paragraf, când atenția îi fu din nou distrasă de o bătaie în ușă.

Își îndreptă imediat spatele, ștergându-și orice urmă de zâmbet de pe față, iar apoi împături ziarul și îl puse înapoi în teancul pe care i-l adusese Evie.

– Intră! strigă ea, întinzând mâna după stilou și străduindu-se să pară că muncea din greu, în timp ce secretara apăru din nou în prag.

– Un domn dorește să te vadă, domnișoară Deverill, spuse Evie apropiindu-se de biroul Clarei, cu o anumită doză de admirație în glas și cu o carte de vizită în mână. Vicontele de Galbraith!

– Ce?! exclamă Clara, sărind în picioare, uluită de faptul că subiectul lecturii din acel moment și obsesia ei principală începând cu noaptea balului se afla chiar în fața ușii ei, iar apoi, consternată, smulse cartea de vizită din mâna secretarei. Ce mai vrea acum?!

Chiar în timp ce punea întrebarea, începu să se teamă că știa deja răspunsul, iar stomacul i se strânse de îngrijorare.

– Are vreo importanță? replică Evie, zâmbind atunci când Clara își ridică privirea. E atât de arătos, încât cui îi pasă pentru ce a venit?

Clara se încruntă dezaprobator, iar zâmbetul lui Evie dispăru imediat. Secretara tuși și-și reluă obișnuitul aer de competență și de promptitudine.

– N-a spus nimic despre scopul vizitei lui. M-a rugat doar să mă interesez dacă îl primești.

– Nu, eu...

Clara se opri, frământându-și mintea, în timp ce teama i se adâncea. Desigur, putea să refuze să-l primească, dar ar fi ajutat-o asta cu ceva? El putea oricând să vină în vizită la reședința ducelui, sau s-o invite la dans la următorul bal, sau s-o încolțească la vreo petrecere din timpul sezonului. Dacă o descoperise cumva,

ar fi fost mai bine să se confrunte cu el acolo, în biroul ei personal, decât în fața ochilor curioși ai altor oameni. Iar dacă vicontele nu divulgase nimănui identitatea lui Lady Truelove, ea putea să cadă la înțelegere cu el, să încerce să-l convingă cumva să păstreze tăcerea.

– Condu-l înăuntru, spuse ea aruncând cartea de vizită pe birou.

Secretara plecă, iar Clara, în timp ce aduna scrisorile de pe birou, se străduí să-și potolească teama crescândă. Era posibil să se înșele. Galbraith ar fi putut s-o viziteze într-un alt scop, unul fără nici o legătură cu Lady Truelove.

„Să te smotocesc ar fi mult mai probabil!"

Ea trase aer adânc în piept, constatând că sensul de neconceput al verbului „a smotoci" nu era un subiect de meditație menit să-i calmeze nervii zdruncinați. Vârî într-un sertar scrisorile către Lady Truelove și se străduí să regăsească puțin din acel curaj de care dăduse dovadă în noaptea balului, dar încercarea eșuă în momentul în care Galbraith intră în cameră.

O furie inconfundabilă strălucea în acei ochi superbi, iar chipul lui avea o expresie dură, intransigentă, care îi confirmă Clarei cea mai mare temere a ei, făcând-o să-și spună că argumentele raționale sau încercările de persuasiune aveau să se dovedească, probabil, inutile. El se opri în fața biroului ei, iar fiecare linie a trupului lui arăta clar că venise s-o înfrunte, impresie subliniată de vânătaia violet-închis de sub ochi și de cicatricea de la tâmplă.

Clara înghiți în sec, încercând să nu se uite direct la el.

– Mulțumesc, Evie, spuse ea mimând un calm imperturbabil, pe care era departe de a-l simți. Poți să pleci. Și închide ușa în urma ta!

Sprâncenele roșcate ale secretarei se ridicară la auzul acelui ordin mai degrabă scandalos. Dar ea se conformă și zâmbi ușor, iar apoi zâmbetul i se lărgi, devenind un rânjet plin de subînțeles, dublat de o clipire conspirativă din ochi, așa, ca între fete. Apoi Evie închise ușa.

– Lord Galbraith! îl salută Clara, făcând o reverență rapidă.

– Domnișoară Deverill! răspunse vicontele, înclinându-se. Sau, adăugă el îndreptându-și spinarea, poate că, între pereții redacției, ar fi mai corect să-ți spun pe numele fictiv? Știi, pseudonimul sub care e semnată rubrica de sfaturi din *Gazette*!

Clarei i se confirmă acum, dincolo de orice dubiu, acea mare temere a ei. Totuși, se străduia să nu arate nici cea mai mică urmă de emoție.

– Nu știu ce vrei să spui.

El își înclină capul, studiind-o pentru o clipă. Apoi, în mod neașteptat, începu să râdă, deși Clara se temea că el nu simțea nici urmă de veselie în acel moment.

– Aparențele pot fi atât de înșelătoare, șopti Galbraith. Pari cea mai dulce și mai drăguță dintre fete, cu ochii tăi mari, căprui, și totuși ești una dintre cele mai mari mincinoase pe care le-am întâlnit vreodată. Pisica blândă zgârie rău!

Clara tresări la auzul acelei acuzații de înșelăciune, nu numai fiindcă nu era în măsură s-o respingă, ci și pentru că, după părerea ei, astfel de vorbe ilustrau perfect zicala „Râde ciob de oală spartă"

– Ai ceva de spus?

El ridică dintr-o sprânceană, dar nu-i răspunse direct la întrebare.

– După ce mi-ai fost prezentată la bal, m-am gândit că-mi păreai cunoscută, că te mai văzusem cândva, dar nu-mi puteam da seama când și unde anume. Tu însă m-ai asigurat insistent că mă înșelam, iar eu am fost înclinat să te cred. Dar mai târziu în acea seară, adăugă el în timp ce băgă mâna în buzunarul de la piept al hainei, scoțând la iveală o bucată de ziar, atunci când prietenul meu, Lionel, mi-a arătat cea mai recentă rubrică a lui Lady Truelove, mi-am dat seama că nu mă înșelasem deloc mai devreme.

Inima Clarei bătea cu putere în timp ce îl privea cum despăturea foaia de ziar mototolită și cu marginile zdrențuite. Nu numai el îi cunoștea secretul, ci și prietenul lui. Chiar dacă l-ar fi convins cumva pe Galbraith să dea dovadă de discreție, nu s-ar fi putut asigura niciodată că prietenul lui avea să facă la fel. În curând, identitatea lui Lady Truelove urma să fie cunoscută de toată lumea, misterul, complet spulberat, iar rubrica, desființată. Totul, spre încântarea concurenților firmei Deverill Publishing. Iar întregul dezastru i se datora ei. Ce avea să-i spună lui Irene? Cum să-i dea vestea că Lady Truelove fusese distrusă din cauza ei, a Clarei?

– Oferindu-i sfaturi unei anumite corespondente, semnatara rubricii ăsteia a făcut câteva predicții foarte precise în privința comportamentului și motivelor domnului la care se referise corespondenta, continuă el coborându-și privirea la bucata de ziar pe

care o ținea în mână. Atât de precise, de fapt, încât erau de-a dreptul stranii. Atât eu, cât și Lionel ne-am mirat de cât de familiare păreau cuvintele ei. De fapt, Lionel m-a suspectat că eram Lady Truelove, dar după ce m-a văzut dansând cu tine, și-a făcut o altă impresie.

– Da? întrebă Clara, înghițind în sec și dorindu-și să tragă cât mai mult de timp în speranța că avea să găsească o cale de ieșire din încurcătură. Ce impresie?

– Că am fost luat de prost, răspunse el, ridicându-și privirea și fulgerând-o cu ochii lui verzi-albaștri. Lionel a ajuns la concluzia că noi doi ne cunoșteam – atât de bine, de fapt, încât eu ți-am povestit toate confidențele lui. Și că tu, ca editor al rubricii lui Lady Truelove, ai transmis acele confidențe ziaristei responsabile cu rubrica, iar ea le-a folosit apoi ca sursă de inspirație.

Clara se agăță de acea afirmație, simțind cum i se lua o piatră de pe inimă. Dacă reușea să-l convingă pe viconte că prietenul lui avea dreptate, că ea doar auzise și transmisese informația, era posibil ca totul să se poată încheia în acel punct, iar identitatea lui Lady Truelove să rămână secretă.

– Lionel, continuă el înainte ca ea să poată vorbi, a reacționat foarte dur la ceea ce a perceput ca fiind trădarea încrederii lui. După cum poți vedea și singură din felul în care arăt, concluzionă, arătând spre vânătaia și spre cicatricea de pe fața lui.

În ciuda acelei situații îngrozitoare, buzele Clarei tresăriră ușor.

– Prietenul tău e cel care te-a lovit?

– Chiar el, răspunse Galbraith, vârându-și la loc în buzunar hârtia mototolită pe care era tipărită rubrica buclucașă. Sunt bucuros că faptul ăsta ți se pare amuzant!

Clara își șterse imediat orice urmă de zâmbet de pe buze. Nu era deloc în avantajul ei să râdă pe seama lui.

– Lord Galbraith..., începu ea.

Dar el îi tăie vorba pe dată:

– Știam că Lionel construia doar niște ipoteze, bineînțeles, pentru că nu-ți spusesem nimic, iar atunci mi-am dat seama de ce îmi era cunoscută fața ta. Ai fost în acea zi la ceainăria din Holborn. Tu erai fata de la masa alăturată. Ai tras cu urechea la conversația noastră, la conversația noastră *privată*, și ai folosit-o ca material pentru ziarul tău. Negi asta? adăugă el, văzând că ea nu spunea nimic.

– Ce rost ar avea? întrebă Clara în cele din urmă, ridicându-și mâinile într-un gest de capitulare. Mă îndoiesc că m-ai crede, oricât aș nega.

– E adevărat că nu citesc prea des ziarele. Dumnezeu știe că nu-mi folosesc la nimic. Dar, întrebându-mi prietenii astăzi, am aflat că identitatea lui Lady Truelove e un secret bine păzit. E, de asemenea, din câte am înțeles, subiectul unor speculații intense și unul dintre principalele motive pentru care rubrica e atât de cunoscută. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă oamenii ar descoperi cine e cu adevărat Lady Truelove?

Clara încremeni, dar încercă să se adune.

– Nu știi cine e Lady Truelove, răspunse ea. Nu știi cui aș fi putut transmite informațiile pe care le-am auzit.

– Dimpotrivă, știu exact. Nu era nevoie să-i transmiți informația lui Lady Truelove, pentru că tu ești Lady Truelove!

Ea se forță să râdă.

– Și pe ce se bazează concluzia asta absurdă?

El îi aruncă un zâmbet strâmb.

– Pe ochii tăi, domnișoară Deverill. Pe ochii tăi căprui, mari și expresivi.

Clara nu se aștepta în nici un caz la un asemenea răspuns. Îl privi lung pe viconte, incapabilă să înțeleagă la ce se referea.

– Ce legătură ar avea ochii mei cu așa ceva?

– Mi-ai spus la bal că am o reputație scandaloasă. Cum crezi că am dobândit-o? întrebă el aplecându-se peste birou și apropiindu-se atât de mult, încât ea îi văzu vârfurile blonde ale genelor și inelul albastru-închis din jurul fiecărui iris, atât de mult încât îi simți aroma de santal a loțiunii de ras. Am dobândit-o pentru că știu foarte multe despre femei.

– Evident! răbufni ea, încordându-se. Dar nu înțeleg...

– În timp ce noi doi dansam și stăteam de vorbă, am descoperit că reputația mea mă precedase, și încă într-un mod extrem de nefavorabil, fiindcă mi-ai spus foarte clar că nu te puteam face să-ți schimbi părerea. Dezaprobarea nu ți se oglindea doar în vorbe, ci și în ochi, care s-au îngustat, privindu-mă dojenitor în momentul în care am ridicat din umeri drept răspuns la enumerarea lucrurilor rele pe care lumea le spusese despre mine. N-am luat în serios critica ta. De fapt, mi s-a părut mai degrabă reconfortantă.

Majoritatea femeilor sunt destul de fericite să-mi treacă cu vederea defectele și să mă ierte pentru ele.

– Ce descriere dezgustătoare a sexului feminin! exclamă ea. Dar sunt fericită că ți-am părut diferită.

El ignoră sarcasmul acid al acelei remarci.

– La bal, pe când stăteam de vorbă cu Lionel, iar el își expunea teoria despre cum anume ajunseseră cuvintele mele să apară citate cu atâta exactitate în ziarul tău, mi-a revenit în minte o imagine. Am revăzut aceiași ochi îngustați, aceeași privire critică a fetei cu care tocmai dansasem, doar că decorul era diferit. Acei ochi mă mai priviseră astfel cu o altă ocazie, de după un șir de palmieri sădiți în ghivece. Atunci mi-am dat seama de ce, chiar dacă abia îmi fuseseși prezentată, mi-ai părut cunoscută.

– Tot nu înțeleg cum poți să concluzionezi...

– În ziua aceea, la ceainărie, poate că ai simțit mai mult decât dezgust, nu-i așa, domnișoară Deverill? Ai fost de-a dreptul furioasă. Conversația pe care tocmai o auziseși ți-a ofensat sensibilitatea de domnișoară.

– Bine, da, eram furioasă! Descoperind cu câtă aroganță abordați tu și prietenul tău subiectul femeilor, oricine în locul meu ar fi fost furios. Pentru un gentleman, se pare că ai un cod etic destul de flexibil!

Dintr-un motiv oarecare, acel calificativ îl făcu să zâmbească, deși zâmbetul nu-i cuprinse toată fața.

– Ai fi surprinsă dacă ai ști ce număr impresionant de oameni consideră că moralitatea e un concept flexibil.

Clara nu voia să se gândească la cât de adevărată ar fi putut să fie afirmația lui.

– Ei bine, nu știu nimic despre asta.

– Chiar așa. Și vrei să spui că indignarea ta la nivel moral te-a îndemnat să scrii ceea ce ai scris?

– Ți-am spus deja...

– Ai făcut-o pur și simplu din răutate, o întrerupse el. Ai vrut să ne pedepsești. Ai vrut să te răzbuni pentru ceea ce ai perceput ca fiind o ofensă adusă sexului tău...

– N-am scris-o din răutate sau din răzbunare! ripostă ea, exasperată dincolo de limite și de orice prudență. Am scris-o ca să

avertizez o femeie nevinovată că un mișel profita de ea în cel mai rău mod cu putință!

Recunoașterea adevărului o făcu să vrea să-și muște limba, mai ales în clipa în care văzu strălucirea de satisfacție din ochii lui.

– Of! gâfâi ea, frustrarea transformându-i-se în indignare față de el, fiindcă o prinsese în capcană, și chiar mai abitir față de ea însăși, fiindcă cedase. Ești un demon!

– Da, adeseori doamnele a căror moralitate o ofensez au o asemenea părere despre mine, răspunse el, făcând o pauză și apăsându-și o mână pe piept în timp ce-și lua o expresie zeloasă și spășită, după care continuă: Dar numai până când reușesc să le conving că am un suflet cu adevărat bun!

– Nu există bunătate în tine! Ești un nemernic! Și la fel e și prietenul tău, fiindcă încearcă să se joace cu afecțiunea unei tinere femei. Și cu ce dispreț! E o rușine! E îngrozitor!

– Deci, ai decis să te amesteci în ceva ce nu te privește?

– Atunci când văd că o altă persoană e în pericol, cred că e o idee bună s-o avertizez. Da, atât de ciudată sunt!

El scoase un pufnet batjocoritor.

– Și cine credeai că e în pericol?

Clara îl privi cu ochii măriți de uimire.

– Ea, bineînțeles!

– Sau poate, replică el, prietenul meu e cel care e cu adevărat în pericol. Te-ai gândit la asta?

– Prostii!

– Dina începe să se simtă vinovată din cauza relației lor, despre asta e vorba. Principiile morale cu care a fost îndopată toată viața ei încep să-i hărțuiască acum conștiința. De aceea a început să aducă în discuție căsătoria. Societatea așteaptă de la ea să vrea să se căsătorească. Oare vinovăția e un motiv bun pentru ca oamenii să se precipite într-o căsătorie?

– Oamenii nu vor să se căsătorească doar ca să-și liniștească în vreun fel conștiința!

– Mulți dintre ei o fac. Preceptele pudice și de-a dreptul ridicole ale societății despre unde anume ar trebui să ducă dragostea se joacă de zor cu mințile oamenilor, umplându-i de vinovăție în legătură cu dorințele lor fizice – dorințe care sunt firești și juste. Și aproape întotdeauna trecătoare.

Clara tresări, năpădită de o stânjeneală teribilă la aducerea în discuție a dorințelor fizice.

– Ăsta nu-i un subiect de conversație prea potrivit.

– Ca urmare a sentimentului de vinovăție, continuă el ca și cum ea n-ar fi vorbit, oamenii se simt adesea obligați să se lege unul de celălalt pe viață, când abia dacă se cunosc și n-au nici cea mai mică idee dacă traiul împreună i-ar putea face fericiți sau nu.

– Abia dacă se cunosc? repetă ea. Cele două persoane despre care vorbim se cunosc foarte bine!

În momentul în care cuvintele îi ieșiră pe gură, ea ar fi vrut să le retragă, fiindcă știa unde ducea asta.

– Da, se cunosc foarte bine, fu el de acord, vorbind pe un ton grav, iar colțurile gurii i se arcuiră într-un zâmbet ușor. Dar numai în sens biblic.

Clara scoase un râset, unul de uimire și de jenă, nu de amuzament. Își apăsă mâinile pe obrajii fierbinți, abia putându-i veni să creadă că discuta astfel de lucruri cu un bărbat, deși, din ceea ce știa despre acel anume bărbat, presupunea că n-ar fi trebuit să fie surprinsă.

– Vorbești de parcă o astfel de intimitate e un lucru banal!

– Nu e banal, nu, dar nu-i un motiv ca să te căsătorești. Lionel și Dina se cunosc de o lună. O lună, repetă el ca și cum ar fi vrut să sublinieze ideea. Chiar crezi că sunt în măsură să-și ia un angajament unul față de celălalt pentru tot restul vieții?

– Se culcă împreună!

El izbucni în hohote de râs.

– O, Doamne, sper că nu fac doar asta! Nu mi-ar plăcea să cred că întâlnirile lor romantice nu au decât scopul plictisitor al culcatului împreună.

Ea își încrucișă brațele, privindu-l țintă.

– Subiectul ăsta nu-i unul de care să râzi. Deși faptul că l-ai descrie ca fiind o distracție inofensivă e destul de în concordanță cu ceea ce știu despre caracterul tău. La fel ca și încercarea ta de a-ți asuma meritele.

– Ei bine, cred că am tot dreptul să-mi asum puțin meritele. Eu le-am făcut cunoștință celor doi.

– Și totuși, nu te simți responsabil pentru faptul că l-ai încurajat pe prietenul s-o curteze pe acea doamnă într-un mod josnic?

– Nu vorbim aici despre o tânără nevinovată. Dina știa exact în ce se băga atunci când și-a început aventura cu Lionel – și da, ea a fost cea care a început-o. Ca să fiu sincer, a vrut să se culce cu el și asta a și făcut.

– Iar tu crezi că e drept s-o amăgești dacă acum își dorește mai mult de la el?

– Nu asta vreau să spun. Eu afirm că ambele părți sunt vinovate aici, așa că a descrie acțiunile lui ca fiind josnice e o judecată destul de dură, nu crezi? În orice caz, adăugă el înainte ca ea să răspundă, cei doi nu sunt implicați într-o relație de curtare. Curtarea include perspectiva căsătoriei, iar, așa cum am spus, nici unul dintre ei nu e pregătit să facă pasul ăsta. S-ar putea să nu fie pregătiți niciodată.

– Ea pare destul de pregătită, din câte am auzit. E îndrăgostită de prietenul tău, deși nu pot să înțeleg de ce. Iar el i-a spus că e îndrăgostit de ea...

– Da, da, sunt îndrăgostiți. Cel puțin, sunt aprinși nebunește unul pentru celălalt și amândoi sunt dispuși să numească „dragoste" sentimentul care-i leagă. De ce ar trebui să strice o astfel de stare fericită de lucruri căsătorindu-se?

Clara clătină din cap, întrebându-se dacă depravarea caracterului acelui om avea să înceteze vreodată s-o șocheze.

– S-o strice?!

– Da, s-o compromită. Repet, se cunosc de o lună. Crezi că e o perioadă de timp suficientă pentru ca doi oameni să decidă că vor să-și petreacă împreună tot restul vieții?

– Nu contează ce cred eu, din moment ce nu eu decid. Este decizia lor.

El râse.

– O spune femeia care s-a amestecat în mod flagrant în relația lor de dragoste și i-a provocat sfârșitul, aducând astfel multă suferință inutilă ambelor părți!

Clara tresări puternic, urând să creadă că el ar fi putut avea dreptate și că judecata ei ar fi putut să fie un pic afectată de furie.

– Dacă într-adevăr au inima frântă, spuse ea după un moment, atunci îmi pare rău pentru asta. Dar, deși o lună nu e o perioadă prea lungă de timp, îți garantez că nu toată lumea crede că e insuficientă. Sora mea și ducele de Torquil se cunoșteau de trei săptămâni atunci când s-au căsătorit. Și au o căsnicie destul de fericită.

– Nu degeaba se numește „lună de miere", răspunse el pe un ton sec. După ce ducele și sora ta vor fi fost căsătoriți timp de vreo zece ani sau cam așa ceva, dacă încă o să fie fericiți, aș putea să-i consider o excepție. Oricum ar fi, acum vorbim despre Dina și Lionel, doi oameni pe care îi cunosc destul de bine, și pot spune cu sinceritate că nu sunt pregătiți să se căsătorească, în ciuda oricărei vinovății pe care Dina ar putea s-o simtă acum din pricina aventurii lor.

– Poate că părerea ta greșită despre căsătorie îți afectează judecata.

– Domnișoară Deverill, nu sunt atât de potrivnic căsătoriei încât să nu cred că cineva ar trebui s-o facă vreodată. Dacă prietenii mei se hotărăsc, după o analiză serioasă, să se căsătorească, atunci o să-mi îmbrac cel mai bun costum, o să-mi pun o garoafă la butonieră și o să țin un discurs laudativ la nuntă, exprimându-mi încrederea absolută în dragostea lor adevărată și în viitorul lor luminos și fericit. Îndrăznesc chiar să spun că o să reușesc să-mi fac vorbele să sune convingător. Dar sper din tot sufletul ca, înainte să se unească în mod irevocabil, ei să-și ia ceva mai mult timp ca să se bucure unul de celălalt și să confirme că sunt pregătiți să-și petreacă viața împreună.

– Iar între timp, relațiile fără angajamente sunt o opțiune acceptabilă?

El ridică din umeri.

– Atât timp cât căsătoria rămâne o situație din care, practic, e imposibil să te mai desprinzi, atunci, da. Și de ce nu? Nu e nimic rău în asta.

– E dăunător în atât de multe feluri, încât n-am timp să le enumăr pe toate!

– Încearcă. Sunt curios să aflu ce anume ai defini tu ca fiind dăunător.

Clara ar fi putut s-o facă. Ar fi putut sublinia povara pe care o purtau copiii nelegitimi. Ar fi putut să vorbească despre degringolada inevitabilă a unei societăți care n-avea la bază, ca s-o susțină, fundamentul căsătoriei. Ar fi putut aduce vorba despre mângâierea și susținerea emoțională pe care o viață întreagă petrecută împreună le puteau aduce unui cuplu. Dar n-avu timp pentru toate astea. Era presată de o problemă importantă, una care nu se putea rezolva dacă se certa cu el sau dacă își atrăgea dușmănia lui.

După ce confirmase fără să vrea că ea era Lady Truelove, trebuia să găsească acum o modalitate de a-l convinge să păstreze tăcerea. Nu prea avea sorți de izbândă dacă făcea apel la cavalerismul lui, dar ce altă carte mai avea de jucat?

– Lord Galbraith, e clar că noi doi nu suntem de acord în privința acestui subiect, așa că poate ar trebui să-l lăsăm deoparte și să discutăm despre motivul pentru care te afli aici. Mi-ai aflat secretul. Ce intenționezi să faci în legătură cu asta?

– Hmmm..., mormăi el, oprindu-se ca și cum s-ar fi gândit. Întrebarea e una crucială, nu?

Ea se străduí să-și păstreze demnitatea.

– Dacă, așa cum pretinzi, ai într-adevăr un suflet bun, atunci sper că ești dispus s-o demonstrezi păstrând doar pentru tine secretul identității lui Lady Truelove.

– S-ar putea spune că, în cazul ăsta, bunătatea e cel mai bine demonstrată punându-i în gardă pe cei din jur. La urma urmei, chiar tu ești cea căreia îi place să facă asta!

– Să-i pui în gardă pe cei din jur? În legătură cu ce, pentru numele Domnului?

– Poate că în legătură cu faptul că femeia care distribuie toate sfaturile astea despre dragoste și romantism e, de fapt, fiica proprietarului acestui ziar? Sau în legătură cu faptul că e suficient de lipsită de scrupule ca să tragă cu urechea la conversații strict particulare și suficient de băgăcioasă ca să se amestece...

– Principiile mele morale au fost cele care m-au împins să intervin!

– Să se amestece, continuă el ca și cum ea n-ar fi vorbit, în treburi care n-o privesc, și să le ofere sfaturi chiar și celor care nu le-au cerut.

– N-ai nici o dovadă că sunt Lady Truelove!

– Poate că n-am o importanță prea mare în societatea respectabilă, domnișoară Deverill, dar am mulți prieteni influenți care au. Și, cu excepția de acum două zile în ceea ce-l privește pe Lionel, nici unul dintre prietenii mei n-a avut vreodată motiv să-mi pună cuvântul la îndoială. Dacă le-aș spune că ești Lady Truelove, m-ar crede. Dacă ar fi să-i avertizez despre tine și despre felul în care folosești conversațiile private ca material pentru ziarul tău, ei i-ar putea înștiința și pe alții.

– Iar dacă prietenii tăi o să te întrebe cum ai obținut informațiile, o să trebuiască să le dezvălui rolul tău în ceea ce s-a întâmplat, precum și relația ilicită a lui Lionel. El e membru al Parlamentului, iar o astfel de știre ar cântări greu în fața alegătorilor lui. E prietenul tău. Ai fi chiar atât de ticălos încât să-l dai în vileag?

– Nu trebuie să dezvălui sursa informațiilor mele. Trebuie doar să-mi asigur prietenii că sursa mea e de încredere. Poate că ești cumnata unui duce, dar Torquil și familia lui nu sunt văzuți cu ochi buni în sezonul de acum, așa că legătura asta de rudenie n-o să-ți folosească la nimic. Și poate că, din partea mamei tale, ești nepoata unui viconte, dar din partea tatălui tău provii dintr-o familie de vânzători ambulanți de ziare. Mai mult de-atât, în prezent ești responsabilă de editarea gazetei. Toate astea o să se întoarcă împotriva ta dacă iese la iveală ceea ce ai făcut. Eu sunt fiul unui conte, iar prietenii mei știu că sunt un prieten discret și loial. Dacă îi avertizez în legătură cu tine, o să mă creadă pe cuvânt, fără să pună la îndoială sursa informațiilor mele. Și odată ce asta o să se întâmple, debutul tău în societate o să se încheie brusc și în cel mai nefericit mod cu putință.

Clara îi aruncă o căutătură mânioasă, detestând faptul că el avea dreptate.

– Cu asta, cred că putem pune capăt credinței în orice urmă de bunătate din sufletul tău! exclamă ea.

Lovitura păru să-și fi atins ținta, fiindcă o urmă din furia de mai devreme licări în ochii vicontelui, care strânse din buze.

– Din cauza ta, Lionel și Dina, prietenii mei, au ajuns să aibă inimile frânte. Nu găsesc nici un motiv pentru care să nu te dau în vileag în fața întregului meu cerc de cunoștințe!

Clara începu să se simtă disperată. Ideea de a fi conciliantă cu acel bărbat o scotea din minți, dar ce altceva putea să facă?

– Lady Truelove e cea mai populară rubrică din *Weekly Gazette* și principala sursă a veniturilor noastre din publicitate. Te bucuri, oare, să distrugi sursa de trai al unei familii?

El scoase un pufnet batjocoritor.

– Nu mă face să par eu personajul negativ în toată povestea asta! Cred că aș fi destul de îndreptățit să-i avertizez și pe alții în legătură cu așa-zisa ta rubrică de sfaturi. Iar, din moment ce cumnatul

tău e duce, nu cred că tu și tatăl tău o să fiți scoși în stradă dacă identitatea ta o să fie dezvăluită!

– Nu asta e problema...

– Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, un om care mă cunoaște de când eram băieți de vârsta școlii, s-a îndoit de mine, m-a acuzat că i-am trădat încrederea și m-a lovit în față. Lovitura de pumn nu numai că mi-a învinețit un ochi, m-a lăsat fără cunoștință și mi-a provocat o comoție cerebrală, dar se pare că a îngrozit-o și pe bătrâna mea mătușă, care în ultimele două zile tot încearcă să prindă ocazia de a-mi trage un perdaf pe tema asta.

– Dorința de a-ți trage un perdaf e una care, fără îndoială, o îmboldește pe mătușa ta cu o regularitate obositoare!

– Oricum ar fi, domnișoară Deverill, îmi vine foarte greu să-mi pese de modul în care te afectează decizia ta de a-ți vârî nasul acolo unde nu-ți fierbe oala.

– Și tu te-ai amestecat.

– Prietenul meu mi-a cerut sfatul. I l-am dat. Nu poți pretinde că ai dreptate. În calitate de Lady Truelove, sunt sigur că adori să le dai sfaturi tuturor, dar în cazul ăsta, sfatul tău a fost catastrofal pentru toți cei implicați.

Clara făcu o grimasă, temându-se că acel episod putea foarte bine să fie premonitoriu pentru viitorul ei ca semnatară a unei faimoase rubrici de sfaturi. Dacă nu cumva...

– Lord Galbraith, spuse ea dintr-odată, prietenii tăi îți cer adesea sfaturi?

El clipi, surprins de acea întrebare neașteptată.

– Da, răspunse el după o clipă, cred că da.

– De ce?

Galbraith râse puțintel, ca și cum ar fi fost nedumerit.

– Din pricină că sunt un bun ascultător, presupun. Sau poate pentru că am un talent anume să găsesc soluții la probleme. Nu știu, de fapt.

Poate că el nu știa, dar ea știa și, dintr-odată, îi veni în minte cum anume îl putea convinge să păstreze secretă identitatea lui Lady Truelove. De fapt, ideea aceea era una de-a dreptul nebunească. Pe de altă parte, ea părea să dezvolte în ultima vreme un talent deosebit pentru ideile nebunești și pripite.

Privirea îi alunecă spre teancul de ziare de pe birou. Și da, chiar avea mijloace ca să-l convingă pe viconte...

– Domnișoară Deverill!

Exclamația lui o trezi din meditație. Își ridică mâinile, într-un gest de aparentă capitulare.

– Mi-ai descoperit secretul, dar încă nu înțeleg ce vrei de la mine, spuse ea.

– Ce te face să crezi că vreau ceva?

Dar chiar în timp ce el punea întrebarea, ea știu că urma să i se ofere un târg. Asta era de bun augur pentru propriul ei plan nebunesc.

– Dacă n-ai fi vrut ceva, n-ai fi venit aici, răspunse ea. Dacă intenția ta ar fi fost să dezvălui lumii identitatea lui Lady Truelove, pur și simplu ai fi început s-o faci. Să mă avertizezi despre ceea ce în prezent doar te gândești să pui în practică, pare să nu servească la nimic. Nu pot decât să trag concluzia că, în schimbul păstrării secretului, vrei ceva de la mine.

– Te felicit pentru perspicacitate, domnișoară Deverill!

Clara făcu semn către scaunul așezat vizavi de scaunul ei.

– Atunci, poate ar trebui să te așezi și să discutăm despre asta?

El se încruntă, părând sceptic, pe bună dreptate, în legătură cu acea bruscă manifestare de amabilitate din partea ei. Totuși, atunci când ea se așează în spatele biroului, el luă loc pe scaunul care i se oferise.

– Sunt foarte puține lucruri de discutat. Trebuie doar să faci ceva anume.

– Adică?

– Lionel nu mai vorbește cu mine din cauza ta. L-am vizitat astăzi și a refuzat să mă primească. Vreau să te duci la el și să-i spui adevărul. Să-i explici cine ești cu adevărat, ce ai făcut și de ce ai făcut-o și să-l asiguri că nu i-am trădat încrederea în nici un fel.

Clara găsi că era destul de rău că circumstanțele o obligau să-i încredințeze lui Galbraith paza secretului ei, dar știa că pentru nimic în lume nu-și putea permite să aibă încredere în discreția lui Lionel. Cu toate astea, se prefăcu, disperată, că lua în considerare cererea lui.

– Dacă îi mărturisesc prietenului tău adevărul, spuse ea îndreptând teancul de ziare de pe birou, în timp ce mintea îi lucra

febril, explorând ramificațiile ideii care îi venise, el n-o să mă creadă niciodată.

– Ba o să te creadă, dacă îi mărturisești și faptul că îi încredințezi o informație care ar afecta succesul rubricii tale în cazul în care ar fi făcută publică. Lionel, vezi tu, e destul de sensibil față de femeile aflate la ananghie, mai ales față de cele cu ochi mari și căprui, și s-ar putea să se înmoaie suficient de mult încât să mă lase să vorbesc cu el.

– Dacă îi spun adevărul, n-am nici o garanție că el o să păstreze secretul.

– Așa e, dar dacă nu-i spui adevărul, cu siguranță că eu n-o să-ți păstrez secretul. Ce o să facă el cu informația, continuă Galbraith înainte ca ea să poată răspunde, nu pot să prezic. Și nici nu-mi pasă. Alegerea ta e simplă: ai o șansă mică de a păstra necunoscută identitatea lui Lady Truelove sau n-ai nici una. Trebuie să decizi ce alternativă preferi.

Cu un gest hotărât, Clara puse ziarele deoparte.

– Nu pot face ceea ce-mi ceri, Lord Galbraith. Nu-l cunosc pe prietenul tău și nu-mi pot permite să am încredere în discreția lui. Dar..., începu ea, iar apoi făcu o pauză, respirând adânc și alungându-și din minte orice îndoială cu privire la ceea ce urma să facă. Dar aș dori să-ți fac o altă propunere.

Capitolul 7

Lui Rex nu-i venea să creadă ce auzea. O încolțise de-a binelea, iar ea voia să negocieze? Își dădu seama că fata avea îndrăzneală, nu glumă.

– O altă propunere? Glumești?

– Deloc. Îmi cunoști secretul, declară Clara, făcând apoi o pauză și privindu-l cu ochii îngustați, o căutătură pe care el începea s-o cunoască bine. Deși asta s-a întâmplat doar pentru că tu m-ai determinat să ți-l dezvălui, încheie ea.

El își luă un aer de falsă modestie și afișă un zâmbet vag, scuturându-și de pe haină un fir imaginar de praf.

– Da, am folosit un truc destul de bun, pot s-o spun fără să mă laud.

Dacă vorbele lui o supărau, Clara nu dădu nici un semn că așa ar fi stat lucrurile.

– Ei bine, spuse ea, lăsându-se pe spate în scaun, a mărturisi un astfel de secret unei alte persoane prezintă un risc pe care nu sunt dispusă să mi-l asum.

– Păcat, se grăbi el să spună, iar zâmbetul îi dispăru, înlocuit de o privire dură și pătrunzătoare. Da, e păcat, din moment ce n-ai de ales.

– Singura mea alegere, continuă ea, ignorându-i complet punctul de vedere, e să te conving să nu-ți pui în aplicare amenințarea de a mă da în vileag.

De fapt, el n-avea nici o intenție de a-și pune în practică amenințarea, dar n-avea de gând s-o lase să știe asta. În schimb, spuse:

– Mă îndoiesc că există vreun argument cu care să poți să mă convingi.

– Eu cred că există. Vezi tu, sunt pregătită să-ți ofer ceva care ar face să merite să păstrezi tăcerea.

Clara nu avusese nici cea mai mică intenție să-i facă vreo propunere licențioasă, dar Rex nu putu să nu se gândească la niște

posibilități de-a dreptul provocatoare. Se uită la ea și-i analiză forma lungă și delicată a gâtului, plimbându-și privirea pe lângă gulerul elegant al cămășii, peste rotunjimile line ale sânilor și oprindu-se la talia ei absurd de mică. Deși biroul îi bloca orice posibilitate de a-i studia trupul mai în amănunt, asta nu conta, fiindcă el îi cunoștea deja forma. Avusese destule ocazii ca să-și facă o idee la bal, în timp ce dansase cu ea. Astfel că, gândindu-se la șoldurile înguste și la picioarele lungi, ascunse acum vederii lui, amintindu-și de scurta și ispititoarea atingere a brațului său de partea de jos a spatelui ei, partea animalică a naturii lui masculine începu să-și imagineze unele dintre mijloacele de convingere mai îndrăznețe pe care ea le-ar fi putut folosi, iar trupul începu să i se înfierbânte.

Dar atunci când își ridică din nou privirea spre chipul Clarei, roșeața delicată din obrajii ei îi dădu de înțeles că ea ghicise direcția în care o luaseră gândurile lui – cel puțin, în măsura în care un mielușel inocent ca ea putea s-o facă – și-i reaminti că imaginea delicioasă care i se forma în minte n-avea nici o șansă de a deveni realitate. Fiindcă, în ciuda părerii ei despre caracterul lui, el era – din păcate – un gentleman, ceea ce însemna că, chiar dacă ea ar fi fost în stare să-i ofere astfel de lucruri, el nu putea accepta. Domnișoarele inocente nu erau specialitatea lui. Alungându-și din minte imaginile reprobabile despre cum arăta Clara Deverill fără haine, el întrebă:

– Ce anume îmi oferi?

– O slujbă, Lord Galbraith. Îți ofer o slujbă.

Așa ceva era atât de neașteptat, atât de absurd și atât de al naibii de diferit de ceea ce-și imaginase Rex, încât el izbucni în râs.

– Să fac ce, pentru numele Domnului?!

Clara ridică din umeri cu nonșalanță, dar el simți tensiunea din umerii ei plăpânzi și știu că nu era atât de nonșalantă pe cât voia să pară.

– Vreau să te angajez să scrii rubrica lui Lady Truelove în locul meu.

Așa ceva trecea dincolo de limitele absurdității, devenind o farsă în toată regula! El râse din nou, nedumerit.

– Acum știu că glumești!

Amuzamentul lui păru s-o jignească pe Clara, care încruntă din sprâncene.

– Vorbesc foarte serios! Nu înțeleg de ce nu mă crezi!

El își mai plimbă o dată privirea peste trupul ei, scoțând un suspin adânc, plin de regret.

– Să spunem doar că mintea mea călătorea într-o cu totul altă direcție.

Roșeața din obrajii ei spori până la un stacojiu aprins.

– Îți fac o ofertă de angajare de bună-credință. Ar fi doar temporar, până când se întoarce sora mea din luna de miere. E așteptată acasă în aproximativ două luni.

– S-a căsătorit în martie, dacă nu mă înșel. Patru luni înseamnă o lună de miere destul de lungă!

– O, da, recunoscu ea cu un oftat. După ce se întoarce, o să găsească pe cineva care să se ocupe de rubrică în mod permanent. Între timp, aș vrea să te angajez pe tine s-o faci.

Ea chiar vorbea serios. Vicontele se lăsă pe spate, frecându-și fața și gândindu-se.

– Lăsând la o parte faptul că n-am nevoie să-mi câștig existența – slavă Domnului –, de ce ai vrea ca altcineva s-o facă în locul tău? Și chiar mai derutant de-atât, de ce să mă alegi pe mine, dintre toți oamenii?

Clarei i se zugrăvi mâhnirea pe față, gura ei largă se strâmbă puțin, iar nasul rotund i se încreți.

– Să înțeleg că ți se pare ciudat?

– Ciudat? Nu, la naiba! Mi se pare de neînțeles. În afară de faptul că detest ziarele și că nu-mi pot imagina să lucrez pentru unul, tu crezi că sunt un ticălos, un desfrânat cu o reputație îngrozitoare. De ce, adăugă el pe un ton plin de curiozitate, ai vrea să mă pui să scriu sfaturi pentru îndrăgostiții fără noroc?

– Pentru că eu nu mă pricep la asta.

El râse la acea mărturisire sinceră, dar înainte să apuce să-i amintească de succesul pe care tocmai îl obținuse, ea se grăbi să spună:

– Tu totuși ai o anumită perspicacitate, ca să spun așa, în materie de romantism. Sunt pregătită să te angajez pentru perspicacitatea asta. În sens literar, adăugă ea văzând că el ridicase din sprâncene, mirat.

– Și crezi că mi se pare interesantă o asemenea ofertă? Domnișoară Deverill, sunt un domn...

Clara îl întrerupse cu un pufnet batjocoritor, care-i spunea ce credea ea despre acea afirmație.

– *Domnii*, continuă el, accentuând cuvântul, nu au slujbe.

– Ai fi surprins, Lord Galbraith, dacă ai ști cât de mulți domni lucrează pentru ziare. Cunosc cel puțin cinci care scriu în secret articole pentru concurenții noștri, sub nume false. Și cel puțin o duzină și-au dat girul pentru diverse produse la care se face reclamă în ziarul nostru, recomandând totul, de la săpunul de bărbierit la medicamente brevetate, în schimbul unei taxe.

– Atunci poate că ar trebui să-l angajezi pe vreunul dintre acești domni?

– De ce aș face asta, când te am pe tine?

– Nu mă ai, așa cum spui tu.

Chiar în timp ce făcea acea afirmație, vicontele văzu sprâncenele drepte ale Clarei arcuindu-se ca și cum ea l-ar fi contrazis pe mutește, iar atunci când se uită în ochii ei întunecați, simți dintr-odată o neliniște vagă.

– Eu sunt cel care are avantajul aici, domnișoară Deverill, spuse el, simțind nevoia să-i reamintească asta.

– Chiar așa?

Ea se îndreptă pe scaun și, odată cu acea mișcare bruscă, ceva se schimbă între ei, ceva care lui nu făcu decât să-i adâncească neliniștea.

– Avantajul meu, continuă el ignorând întrebarea ei, ar dispărea dacă aș accepta oferta asta. Dacă mi-aș asuma sarcina de a fi Lady Truelove, cu greu aș putea să-i dezvălui lui Lionel că tu ești ea.

– Da, fu de acord Clara, părând destul de încântată de acea perspectivă. Exact!

– Așadar, asta e adevărata intenție cu care mi-ai oferit postul? Vrei să-mi cumperi tăcerea? Ce te face să crezi că aș fi de acord?

– Faptul că aranjamentul e convenabil pentru noi amândoi. Sunt gata să-ți dau un salariu generos, iar veșnica ta lipsă de bani e bine cunoscută. O să fii obligat să-mi păstrezi secretul, așa cum ai spus deja, iar eu pot să renunț să mai scriu o rubrică de sfaturi pentru care, în mod evident, nu sunt făcută...

– De ce evident? o întrerupse vicontele, amuzat, fiindcă era a doua oară când ea își denigra capacitatea de a scrie în numele lui Lady

Truelove, iar el nu putea să nu se întrebe de ce. Te pricepi destul de bine la scris, din câte am auzit. Rubrica este extrem de populară.

Ea se răsuci puțin pe scaun, făcându-l și mai curios.

– De ce te-ai denigra în felul ăsta? stărui el. Cu siguranță că succesul tău vorbește de la sine...

– Sunt mult prea ocupată zilele astea ca să scriu așa cum trebuie, spuse ea, întrerupându-l. Acum, că a început sezonul monden, vreau să ies mai mult în societate și, cu toate celelalte îndatoriri legate de ziar, care mă solicită cât timp e plecată sora mea, aș vrea să las altcuiva sarcina de a scrie în numele lui Lady Truelove.

– Poate că-i adevărat, recunoscu el, dar nu asta ai spus prima dată. Ai spus: „Nu mă pricep la asta"

– Ai avut dreptate, murmură ea, frecându-și fruntea cu degetele. Ești un bun ascultător.

Vicontele nu răspunse, ci se mulțumi să aștepte. Dându-și seama că el știa sau intuise deja majoritatea faptelor, Clara capitulă, oftând.

– Sora mea obișnuia să scrie rubrica. A pregătit destule ediții ca să acopere perioada în care a presupus inițial că avea să fie plecată, dar apoi ea și Torquil au decis să-și prelungească luna de miere. Drept care Irene mi-a trimis o telegramă în care mi-a cerut să preiau eu rubrica până când se întoarce ea.

– Asta s-a adăugat la obligația de a conduce ziarul? Ți-a cerut cam multe!

– De când a murit mama, sora mea m-a protejat și a avut grijă de mine. La rândul meu, mă bucur să fac tot ce pot pentru ea, cu orice ocazie. Dar atunci când vine vorba de Lady Truelove..., spuse ea, oprindu-se și ridicându-și mâinile într-un gest deznădăjduit, iar apoi lăsându-le să cadă pe birou. Sunt complet pierdută, ăsta-i adevărul. Să le dau sfaturi îndrăgostiților nu prea e punctul meu forte, adăugă ea cu un zâmbet timid.

El îi studie fața preț de o clipă, observându-i lipsa de drăgălășenie convențională. Nici urmă de buze trandafirii, nas grecesc sau sprâncene delicat arcuite. Dar, cu toate astea, Clara avea o față plăcută, cu farmecul ei unic, deși vicontele se îndoia că tinerii care se plimbau prin oraș își opreau vreodată privirile asupra ei suficient de mult timp încât să-l vadă cu adevărat. Clara nu era, după cum

știa el de la prima privire superficială pe care i-o aruncase, genul de fată care să atragă atenția bărbaților.

– Înțeleg, spuse el cu blândețe. Și ce părere are tatăl tău despre faptul că altcineva își asumă identitatea lui Lady Truelove?

– Tatăl meu? întrebă ea, încremenind, după care se încruntă, părând deodată iritată. Ce are el a face cu asta?

– El e proprietarul ziarului, nu-i așa?

– De fapt, nu. A fost, dar sănătatea i s-a șubrezit, iar asta a pus capăt oricărei implicări în afacerea noastră de presă. Sora mea e acum proprietara ziarului, împreună cu fratele meu, Jonathan. El trebuia să se întoarcă din America și să preia conducerea, dar până la urmă nu s-a mai întors. Ca urmare, am fost nevoită să mă implic eu, până la întoarcerea surorii mele. Așadar, e de competența mea să-ți ofer postul ăsta. Și, date fiind toate obligațiile mele sociale, aș fi foarte ușurată s-o deleg pe Lady Truelove altcuiva. Asta ar fi în avantajul tău, fiindcă, după cum am spus, sunt pregătită să plătesc cu generozitate. O sută de lire pentru o rubrică, să zicem?

Suma îl surprinse de-a dreptul. O sută de lire pe săptămână însemna mai mult decât alocația trimestrială pe care o primea de la moșie – atunci când tatăl lui era de acord să i-o plătească – și era aproape dublu față de ceea ce Petunia îi asigura cu atâta generozitate de când el și tatăl lui erau certați. Desigur, el nu știa nimic despre sumele cu care erau remunerați scriitorii de baliverne din ziare, dar oferta Clarei i se părea foarte generoasă. Era, de asemenea, un indiciu al disperării cu care ea încerca să păstreze secretul în privința identității lui Lady Truelove.

Însă el n-avea nici o dorință de a scrie sfaturi și nici împrejurările nu-l obligau s-o facă.

– Oferta e generoasă, recunoscu el, dar nu mă prea interesează, pentru că, în ciuda cheltuielilor exagerate pe care le fac, n-am nevoie de bani. Mătușa mea a fost destul de amabilă să-mi ofere un venit.

– Da, ei bine, în legătură cu asta..., spuse Clara, iar apoi făcu o pauză, tușind, ceea ce trezi iarăși neliniștea dinlăuntrul lui. E clar că ceea ce ai spus noaptea trecută era adevărat, reluă ea, întinzând mâna spre ziarul aflat în vârful teancului dintr-un colț al biroului ei. Tu chiar nu citești ziarele, nu-i așa?

Acea aparentă schimbare de subiect îl făcu pe viconte să se încrunte.

– Ce legătură are asta cu lipsa mea de interes față de ziare?

În loc să răspundă, ea deschise ziarul pe care îl luase și începu să răsfoiască paginile în căutarea uneia anume. După ce o găsi, îi dădu vicontelui să citească, spunând:

– S-ar putea să vrei să-ți schimbi atitudinea față de presă.

Luând ziarul din mâna ei întinsă, el privi în jos și văzu imediat, în partea de sus a paginii, un titlu scris cu litere mari:

LORDUL GALBRAITH LĂSAT FĂRĂ FINANȚARE
DE A DOUA RUDĂ SCOASĂ DIN SĂRITE!

Citi de trei ori acel titlu și, cu toate astea, nu înțelese sensul cuvintelor. Iar articolul de dedesubt, pe măsură ce-l parcurgea, nu părea decât un amalgam de insinuări jurnalistice despre felul lui cheltuitor de a fi, o referire precisă la părerea lui nefavorabilă despre căsătorie și o relatare obositoare despre viața plină de nefericire a părinților lui. Însă apoi venea la rând un șir de acuzații fără menajamente, aduse de mătușa Petunia. Ea vorbea despre „recenta lui comportare violentă", precum și despre „felul lui de viață dezordonat", declarând că vicontele n-avea să mai primească nici un ban de la ea dacă nu se căsătorea, nu se așeza la casa lui și nu devenea un bărbat responsabil și o mândrie pentru numele familiei. În plus, refuza să-i plătească orice datorie trecută, prezentă sau viitoare.

„O, mătușă Pet!" se gândi el, consternat, „Ce-ai făcut?"

Chiar în timp ce-și punea acea întrebare, își aminti de vizita din acea dimineață a Petuniei și de cuvintele majordomului:

„Și-a exprimat dorința de a discuta cu dumneavoastră despre un astfel de comportament."

„De ce", se întrebă el, făcând o grimasă, „totul e atât de clar acum, când îmi amintesc?"

Ar fi trebuit s-o vadă pe mătușa lui în acea dimineață, în loc să amâne. Era limpede că decizia lui de a n-o primi o supărase suficient de tare încât să dea acea declarație care apăruse tipărită în ziarele de seară. Ar fi trebuit să suporte inevitabila prelegere, să prezinte niște scuze lamentabile, să declare că onoarea îl împiedica

să dea explicații și să-și asume întreaga responsabilitate pentru acel incident rușinos din noaptea balului. Asta ar fi putut s-o liniștească pe mătușă și s-o împiedice să ia măsuri atât de drastice și de publice.

Deși, reflecta el în timp ce citea din nou articolul, orice declarație de pocăință și orice dorință de ispășire din partea lui s-ar fi putut să nu schimbe nimic. Afirmațiile mătușii arătau clar că ea se folosise de comportamentul pe care el îl avusese la bal, ca de un pretext ca să-l pună la punct în privința căsătoriei, iar orice i-ar fi putut spune el de dimineață n-ar fi avut nici un efect.

Nu știa sigur dacă ar fi putut evita acel dezastru întâlnindu-se cu mătușa lui mai devreme în cursul zilei, dar în clipa în care își ridică privirea de la ziar și se uită la fata care stătea în fața lui, fu sigur de un lucru.

N-avea nici un avantaj în fața Clarei Deverill.

Respiră adânc și lăsă ziarul pe biroul ei. Poate că nu mai putea s-o păcălească, dar n-avea de gând să se dea bătut prea repede.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, domnișoară Deverill, dar, în ciuda a ceea ce apare în ziare, n-am nici dorința, nici nevoia de a accepta un loc de muncă.

Expresia Clarei nu se schimbă, dar el nu se lăsă păcălit, pentru că văzu consternarea din ochii ei expresivi.

– Atunci, nu mai e nimic de spus, conchise ea, deși îi venea greu să creadă, și-și coborî privirea spre birou. Mă aștept ca, într-o zi sau două, vestea despre identitatea lui Lady Truelove să înceapă să apară în articolele pe care ziarele concurente le dedică bârfelor.

Clara se ridică în picioare, vicontele îi urmă exemplul, iar ea îl privi, îndreptându-și spatele.

– Sunt sigură că bârfele din ziare o să reflecte satisfacția competitorilor gazetei în legătură cu devoalarea identității lui Lady Truelove.

Văzând cum ea își ridica bărbia cu o mișcare plină de mândrie, el se simți dintr-odată stânjenit de înțepătura unui ghimpe de vinovăție. Dar își aminti că întreaga încurcătură i se datora ei și numai ei, spunându-și asta ca să poată ignora tristețea pe care i-o citea în ochi, precum și mustrările lui de conștiință. Din cauza Clarei, el se afla într-o încurcătură imensă și avea să-i fie foarte greu să mai iasă din ea. Fata merita o învățătură de minte, ceea ce însemna că

avea să-și petreacă următoarele câteva zile răsfoind cu înfrigurare ziarele. Asta, până când își învăța, în cele din urmă, lecția.

– O zi bună, domnișoară Deverill, spuse el făcând o reverență și întorcându-se spre ușă.

Dădu să plece, dar se opri cu mâna pe clanță, oftă și o privi peste umăr.

– În ciuda a ceea ce crezi despre mine, nu sunt genul de bărbat care ar șantaja o femeie – folosindu-se de secretele ei sau de orice altceva. N-am nici o intenție de a spune cuiva cine semnează rubrica lui Lady Truelove. Și nici n-am avut vreodată.

Ea îl privi țintă, întredeschizându-și, uimită, buzele de un roz palid.

– Te-ai prefăcut, doar?

– Da, dar se pare că fără succes.

Se întoarse și deschise ușa cu o smucitură, spunându-și în gând, în timp ce ieșea:

„Habar n-am ce naiba o să le spun mătușii și prietenului meu!"

Plecând din biroul Clarei Deverill, Rex îi ceru vizitiului să-l ducă în Park Lane, la reședința Petuniei. În timp ce trăsura străbătea orașul, el se gândi cum anume ar fi putut reintra în grațiile mătușii. Ar fi trebuit să-și prezinte scuzele în legătură cu comportamentul lui, desigur, lucru pe care intenționa să-l facă oricum. De asemenea, ar fi trebuit să promită să aibă o bună purtare pe viitor, ceea ce el știa de pe acum că avea să fie problematic. Și, deși nu credea că ea, ca să-l forțeze să se căsătorească, l-ar fi șantajat în privința banilor pe care i-i dădea, știa că avea să-i ceară cel puțin să se pună pe deplin la dispoziția ei pentru restul sezonului, acceptând orice angajamente sociale pe care ea le-ar fi considerat potrivite, în timp ce avea să-i prezinte fete bune de măritat.

În momentul în care trăsura lui ajunse la reședința mătușii, Rex se împăcase deja cu ideea a trei luni de baluri, de dineuri și de nenumărate conversații cu tinere debutante, dar nu i se dădu ocazia să facă acel sacrificiu, fiindcă majordomul mătușii îl informă că aceasta nu primea vizite.

Rex bănui ce era mai rău.

– Nu primește pe nimeni, Bledsoe? întrebă el făcând cu ochiul și zâmbind, deși în sinea lui se străduia din răsputeri să se încurajeze. Sau interdicția îi privește doar pe nepoții ei neastâmpărați?

Majordomul mătușii era genul de om de modă veche, rigid și impenetrabil, cu înfățișare inexpresivă și rece. Din fericire pentru Rex, el știa unde anume avea să se afle mătușa lui în seara aceea, așa că mutenia lui Bledsoe nu-l afecta prea mult. Adăugând acea mare umilință pe lista a ceea ce trebuia să înfrunte, Rex îi înmână majordomului cartea de vizită și plecă spre casă, fiindcă trebuia să se schimbe în haine de seară.

Însă de-abia trecu pragul, când valetul lui apăru și-i vorbi despre o nouă problemă, una cu mult mai gravă decât toate cele cu care se confruntase până atunci.

– Contesa de Leyland a venit în vizită, milord.

Rex, care tocmai își scosese pălăria și se pregătea să i-o dea valetului, încremeni. Îi aruncă servitorului o privire de-a dreptul îngrozită, iar apoi întrebă:

– Mama mea a venit aici?

– Da, milord. E în salon.

– O, Doamne! exclamă Rex, aruncându-și pălăria în brațele valetului. Mama, în casa mea?!

– Da, milord. A spus că trebuie să vă vorbească urgent, iar domnul Whistler a condus-o în salon, ca să vă aștepte.

– Prostul de Whistler, murmură Rex în timp ce-și aranja lavaliera și-și dezbrăca haina cu repeziciune. Omul ăsta a avut întotdeauna o slăbiciune pentru mama. Dar, adăugă el în timp ce trecea pe lângă valet și se îndrepta spre scară, majoritatea bărbaților o au!

Punându-și în gând să le repete tuturor servitorilor lui cine anume avea și cine n-avea voie să-i treacă pragul, precum și faptul că draga lui mamă se afla cu siguranță în cea de-a doua categorie, Rex urcă scara spre primul etaj. Trecându-și iute mâinile prin păr, intră în salon.

Își văzu mama întorcându-se dinspre fereastra pe care se uitase până în clipa aceea și fu izbit din nou de gândul că nimeni care îi vedea împreună nu s-ar fi putut îndoi vreodată că ei doi erau mamă și fiu. Culorile și trăsăturile lor erau izbitor de asemănătoare, fapt care explica, fără îndoială, atitudinea plină de resentimente pe care contele de Leyland o avea ori de câte ori își vedea fiul.

– Mamă, ce naiba faci aici?

Contesa se apropie cu brațele deschise.

– Rex, dragul meu, începu ea, apoi se opri și îl privi cu groază, iar brațele îi căzură pe lângă trup. O, Doamne, ochiul tău!

– N-am nimic.

– Un ochi vânăt?! exclamă contesa, consternată, în clipa în care văzu cicatricea roșie și adâncă de pe tâmpla lui. Dragul meu băiat, ce ai pățit?

– Pare mai rău decât e de fapt, răspunse el, evitând acel spectacol de îngrijorare maternă cu o mișcare impulsivă a mâinii. De ce ai venit aici, mamă? Ultima dată când m-ai vizitat, dacă-ți amintești, ți-am spus foarte clar că nu mai poți veni niciodată!

– Știu, știu. Dar chiar nu vedeam nici o alternativă, din moment ce refuzi să-mi răspunzi la scrisori.

– Nu pot să corespondez cu tine. Știi asta.

– Exact, răspunse ea, făcând un gest menit să arate că știa prea bine cum stăteau lucrurile. Ceea ce înseamnă că, dacă doresc să-mi văd fiul, chiar n-am de ales decât să vin personal.

El dădu drumul unui hohot de râs aspru și blazat, lucru care o făcu să tresară.

– De ce am sentimentul că nu dragostea pentru mine e ceea ce inspiră vizita asta? Poate că din cauza faptului că, ultima dată când m-ai vizitat, tata mi-a tăiat veniturile!

– Îmi pare foarte rău pentru asta. Știam că el avea să se supere dacă afla că venisem la tine, dar n-am crezut niciodată că te-ar fi lăsat fără bani. Deși, dacă mă gândesc bine, cred că ar fi trebuit să știu că ar fi fost capabil de așa ceva. E genul de lucru ranchiunos și răzbunător pe care l-ar fi făcut. E...

– Nu! exclamă el, plin de furie. Nu! Și scutește-mă de orice prefăcătorie cum că afecțiunea maternă te-a adus aici. Dacă ai fi avut vreo grijă de felul ăsta, n-ai fi venit.

– După cum am spus, chiar n-am avut de ales..., spuse contesa, care, văzând privirea amenințătoare a fiului ei, se opri și oftă. O, Rex, chiar te iubesc, fie că mă crezi sau nu!

Ceea ce era dezgustător în toată acea poveste, era faptul că Rex o credea. Mai rău de-atât, în ciuda faptului că ea se folosea de el cu orice ocazie posibilă, el tot o iubea. Și asta îl făcea să pară un neghiob.

– Oricât de urgentă ar fi fost nevoia ta de a mă contacta, nu crezi că ai fi putut trimite un servitor în locul tău? întrebă el.

– Nu, răspunse ea coborându-și privirea și contemplându-și mănușile. Mă tem că nu. N-am adus nici un servitor cu mine.

El se încruntă.

– Nici măcar o cameristă?

– Stau doar două zile, așa că nu mi s-a părut necesar, răspunse ea ridicându-și privirea. Stau la un hotel.

Acea veste nu-l surprinse. După despărțirea de tatăl lui, ea obișnuia să-și petreacă cea mai mare parte a timpului la Paris, iar acolo avea o mulțime de prieteni de a căror ospitalitate putea profita. Însă aici, la Londra, exista o altă problemă. Francezii adorau să aibă prieteni cu moravuri îndoielnice, dar englezii – nu prea.

Pe de altă parte, faptul că ea n-avea cameristă era mai degrabă o surpriză, dar Rex nu era suficient de curios ca să se intereseze mai mult pe acea temă.

– Ce vrei de la mine, mamă?

Ea zâmbi, făcându-l pe Rex să tragă aer în piept, fiindcă zâmbetul maică-sii era izbitor de asemănător cu al lui, ceea ce-l îngrozea. Nu cunoștea pe nimeni care să fi fost mai fermecător, mai seducător sau mai dispus să-și exploateze frumusețea decât era mama lui, iar el se temea uneori că asemănarea fizică nu era singura trăsătură pe care o moștenise de la ea.

– Ca de obicei, mă tem, răspunse ea.

– Deja? se miră el, deși, având în vedere înclinația ei de a cheltui fără limite, n-ar fi trebuit să fie surprins, și totuși, era. O, Doamne, mamă, ți-am dat șapte sute de lire acum mai puțin de o lună! Nu s-au dus deja, nu-i așa? Pe ce i-ai cheltuit?

Ea flutură o mână în aer, cu un gest vag.

– Ei bine, dragă, totul e atât de scump în zilele noastre! Hainele, știi tu, și cosmeticele, și distracțiile..., enumeră contesa, iar apoi vocea i se stinse și ochii ei albaștri se făcură mari, privindu-l cu cea mai mare inocență posibilă. Nu știu unde se duc banii, sincer vorbind. Dar dispar într-un ritm inexplicabil!

– Așa-i, nu? spuse el, luându-și un aer de amabilitate nepăsătoare, deși nu se simțea câtuși de puțin înclinat să fie amabil. Și mie mi se întâmplă asta, mai ales în perioadele în care mă vizitezi. Din păcate, ultima oară când ai fost aici, nu numai că mi-ai luat toate ouăle de aur, dar chiar ai reușit să omori și proverbiala gâscă. Drept urmare, n-am nici un șiling să-ți dau.

– Am crezut... adică am auzit..., spuse ea, oprindu-se apoi, precaută. Am auzit că, deși tatăl tău nu-ți mai dă bani, ai intrat din nou în fonduri.

– Aha, deci vestea despre generozitatea mătușii a ajuns și la tine, la Paris, nu-i așa? Și ai venit aici în speranța că o să primești și tu ceva? Da, continuă el înainte ca ea să poată să se replieze, mătușa a fost destul de amabilă să-mi dea o alocație până când reușesc să reintru în grațiile tatei, dar în prezent sunt cam certat cu ea.

La auzul acelei vești, fața contesei păli, iar roșul de pe obraji îi ieși în evidență și mai mult.

– Nu poți face un... un împrumut?

Auzind cu ce voce slabă îi vorbise, Rex se încruntă. Părea mai mult decât consternată. Părea... speriată. Era o prefăcătorie, bineînțeles, și totuși, chiar dacă el își spunea asta, simțea o urmă de teamă. Arătând-o însă, n-ar fi făcut decât să-și încurajeze mama să continue să se profite de generozitatea lui.

– Nu, mamă, nu pot. O să trebuiască să cauți în altă parte.

Ea se clătină.

În ciuda certitudinii lui că era manipulat, Rex se mișcă imediat, reducând distanța dintre ei și prinzând-o de braț ca s-o împiedice să cadă.

– Stai liniștită, mamă, spuse el conducând-o spre cea mai apropiată canapea. Ia loc.

Contesa se conformă, iar Rex se așeză lângă ea.

– Ce-i? întrebă el pe un ton aspru. Ce nu-mi spui?

– Dacă n-ai bani, nu contează.

– Dacă vrei să-ți mai dau vreodată bani, contează! Trebuie să fii sinceră cu mine în legătură cu motivul pentru care ai o nevoie atât de presantă!

– Foarte bine, spuse ea suspinând și uitându-se la el cu tristețe. Acei bani pe care mi i-ai dat, nu i-am cheltuit pentru întreținere, haine sau alte lucruri de felul ăsta.

– Atunci, pe ce i-ai dat?

Ea se foi pe canapea.

– Știi că acum câțiva ani am avut o... o problemă?

Rex n-avea de gând s-o lase să folosească eufemisme.

– Datorii la jocurile de noroc, vrei să spui!

Pe fruntea perfectă a contesei se ivi o încruntătură.

– Ei, Rex, trebuie să fii atât de lipsit de tact încât să-mi amintești de greșelile mele din trecut?

Deloc înduioșat, el își încrucișă brațele, își sprijini spatele de brațul canapelei și se pregăti pentru ceea ce era sigur că urma să se întâmple.

– Așadar, joci din nou jocuri de noroc! Acolo se duc banii?

– Nu, nu! strigă ea. Nu e deloc așa.

El îi aruncă o privire sceptică.

– Nu-i așa! Rex, îți jur, n-am mai jucat jocuri de noroc de atunci. Nici măcar o dată. E de înțeles dacă nu mă crezi, adăugă ea văzând zâmbetul neîncrezător al fiului ei, dar ăsta-i adevărul.

Rex știa că, în ceea ce-o privea pe contesă, adevărul era întotdeauna un lucru subiectiv, dar se gândi că n-avea rost să se certe pe tema asta.

– Pe ce-ți cheltuiești banii, dacă nu pe jocuri de noroc?

– Îți amintești cum am plătit acele datorii la jocurile de noroc?

– Da. Ți-ai vândut bijuteriile.

– Tocmai asta e. Nu le-am vândut.

Rex încremeni.

– Deci asta a fost o altă minciună?! De ce nu sunt surprins?

– Nu puteam să le vând. Le-am dus să le vând, dar bijutierul mi-a spus că erau imitații.

– Ce? Cum?

– Tatăl tău, bineînțeles! Păi, cine altcineva ar fi putut s-o facă? întrebă ea retoric, drept răspuns la oftatul plin de exasperare pe care Rex îl scoase în clipa în care fu pomenit celălalt părinte al lui. Tatăl tău trebuie să fi luat bijuteriile la un moment dat, înainte de despărțirea mea oficială de el, și să fi pus să fie înlocuite cu imitații.

Sau era posibil ca înlocuirea s-o fi făcut chiar ea, lucru care ar fi însemnat că acum îl mințea în față. Oricare dintre cele două scenarii era posibil.

– Deci cum ți-ai plătit datoria făcută la salonul de jocuri de noroc?

Contesa suspină.

– M-am împrumutat de la cămătari. Cele șapte sute de lire pe care mi le-ai dat au fost ca să plătesc dobânda acelei datorii.

– Dobânda? Și măcar ai plătit-o pe toată?

– Da, am plătit-o pe toată. Vezi tu, dobânda asta e destul de mare.

– Mare?! E de-a dreptul exorbitantă! Datoria ta la jocurile de noroc a fost doar... cât... cinci sute de lire?

– N-am prea avut de ales, Rex. Date fiind împrejurările în care mă aflam, singurul cămătar care mi-a acordat un împrumut era... oarecum nesuferit.

Rex se gândi la felul în care arătase ea cu doar câteva clipe în urmă, palidă și lipsită de vlagă. Își îndreptă spinarea, alarmat, și-și desfăcu brațele.

– Cât de nesuferit?

– Destul de nesuferit ca să-l trimită pe unul dintre aghiotanții lui, care mi-a transmis niște amenințări foarte explicite prin intermediul cameristei mele. Ea a fost suficient de îngrozită încât să-și dea demisia.

– O, Doamne, mamă!

– Știu, știu. Dar ce altceva puteam să fac? Oricum, am crezut că banii pe care mi i-ai dat aveau să acopere suma pe care o datoram realmente, precum și dobânda, dar apoi mi s-a spus că nu, că din cauză că nu plătisem la timp, se acumulaseră mai multe dobânzi și se adăugaseră penalități, așa că încă mai datorez mulți bani.

– Ce ticălos lacom! exclamă Rex strângând din dinți și străduindu-se să-și stăpânească furia care creștea înlăuntrul lui. Cât de mult datorezi, la urma urmei?

– Totalul de acum se ridică la o mie de lire sterline. Dacă nu plătesc până sâmbătă, crește din nou la o mie patru sute.

– Dacă-i dai banii în mână până sâmbătă, asta îți achită datoria în întregime?

– Așa mi s-a spus, da. Dar ce mai contează? Dacă n-ai bani să-mi dai...

Ușa se deschise, întrerupând-o din vorbit, iar în prag se ivi majordomul.

– Milord, tatăl dumneavoastră e aici!

Rex oftă. Se putea ca ziua lui să fie și mai proastă de-atât?

– Insistă să vă vadă imediat, continuă Whistler.

– Sunt sigur că insistă, murmură Rex, gândindu-se la articolul de ziar pe care i-l arătase Clara Deverill. A auzit că mătușa Pet mi-a tăiat veniturile și acum vede o vulnerabilitate de exploatat.

– Ce-i drept, un asemenea lucru îi stă în fire, interveni mama lui, făcându-l să se întoarcă imediat spre ea.

– Las-o mai moale, contesă! Nu ești cu nimic mai bună!

Contesa avu bunul-simț de a se arăta stânjenită, iar Rex se întoarse spre majordom.

– Are cumva un ziar la el?

– Da, are, milord.

Rex suspină.

– Mă temeam de asta.

– Doriți să-l primiți, milord?

– Aici?! exclamă Rex sărind în picioare, îngrozit de o asemenea perspectivă. Tatăl meu și mama mea în aceeași cameră? Ai înnebunit?

Majordomul încremeni, ca și cum ar fi fost jignit de acea întrebare.

– Mă gândeam, spuse el cu demnitate, să-l conduc pe lordul Leyland în birou.

– Nu, nu se poate! Dacă nu-l aduci în salon, o să înceapă imediat să se întrebe de ce, iar, dacă își dă seama că mama e aici, eu n-o să-mi pot recupera niciodată alocația trimestrială. Spune-i că nu primesc vizite. M-am bătut, am avut un traumatism cranian, toate prostiile astea.

– Nu, interveni mama lui înainte ca majordomul să plece. Trebuie să primești vizita lui. E singura ta speranță de a avea un venit, mai ales dacă Petunia nu mai vrea să-ți dea bani. Lucrul cel mai înțelept ar fi să te ai bine cu amândoi, conchise ea ridicându-se în picioare. Plec și mă strecor pe scările servitorilor, ca să nu mă vadă.

– Nu e nevoie, mamă, pentru că n-am de gând să-l văd, răspunse Rex, întrerupându-se ca să-i facă semn lui Whistler să iasă din cameră și să dea zor să-și îndeplinească instrucțiunile. Nu după ziua pe care am avut-o!

– Dar ai putea să reintri în grațiile tatălui tău și, dacă reușești, ți-ai primi din nou alocația, iar apoi ai putea să-l plătești pe cămătar..., spuse contesa, oprindu-se din vorbit și având eleganța să roșească în fața propriului egoism.

– Sunt foarte fericit să aflu că bunăstarea mea te preocupă atât de mult, mamă, răspunse el pe un ton sec. Dar nu te teme, sunt sigur că o să mă împac cu mătușa și că totul o să fie bine. Între timp, dacă tata ar vrea să-mi dea drepturile de moștenitor, ar fi minunat, dar tot n-am chef să ciugulesc firimiturile pe care vrea

să le împartă cu mine și nici nu vreau să aud o tiradă denigratoare la adresa ta pentru a doua oară într-o săptămână.

Mama lui nu îndrăzni să insiste mai mult asupra subiectului.

– Cum rămâne cu cămătarul? întrebă ea în șoaptă. Dacă nu-l plătesc..., murmură ea, ducându-și apoi o mână la gât, ca și cum n-ar mai fi putut să vorbească.

– O să mă ocup eu de el, răspunse Rex pe un ton aspru, conștient că făcea o promisiune pe care nu era în măsură s-o respecte.

– O să faci un împrumut?

După cele apărute în ziar, el se îndoia că ar fi putut face un împrumut fie și ca să-și cumpere un simplu bilet de omnibuz, cu atât mai puțin unul de o mie de lire, dar nu suflă o vorbă față de contesă.

– Ți-am spus deja că o să mă ocup de asta, răspunse el, conducând-o spre biroul de lângă fereastră și dându-i un stilou. Scrie numele cămătarului și unde anume în Paris ar putea fi găsit.

– Dar unde te duci? întrebă ea în clipa în care el se întoarse și porni spre ușă.

– Să mă asigur că tata a plecat cu adevărat și că nu se ascunde pe undeva prin casă. Dumnezeu știe că, dacă te-ar vedea aici, cu siguranță că nici el, nici mătușa n-ar mai vorbi niciodată cu mine, cu atât mai puțin să-mi dea din nou bani de buzunar, și n-am de gând să las să se întâmple asta.

După ce se asigură că Whistler îl văzuse pe conte urcându-se în trăsura lui, care deja părăsise Half Moon Street și cotise pe Piccadilly, Rex se întoarse în salon, unde contesa îi dădu o foaie de hârtie împăturită.

– Cămătarul locuiește într-o fundătură de lângă Montmartre, îi explică ea. Ar trebui să poți găsi locul destul de ușor.

– Eu, să mă duc la Paris? întrebă Rex, clătinând din cap. Nu, nu pot. Trebuie să mă revanșez față de mătușa Pet. Dacă ar auzi că am plecat la Paris, ar crede că am făcut-o ca să te vizitez pe tine. Iar tata ar auzi și el, ceea ce chiar că ar pune gaz pe foc. O să-mi trimit valetul. E un ins de încredere și responsabil. Și mai e și discret. Datoria o să fie plătită până sâmbătă, poți sta liniștită.

– Mulțumesc, Rex. Îți sunt cu adevărat recunoscătoare.

– Chiar așa? spuse el respirând adânc, uitându-se în ochii mamei lui și străduindu-se să-și adauge încă un strat de zale protectoare în

jurul inimii. Dacă da, atunci aș vrea să-ți arăți recunoștința stând al naibii de departe de mine.

În ciuda eforturilor lui de a rămâne nepăsător, durerea din ochii ei îi străpunse pieptul ca un cuțit, arătându-i limpede că ar mai fi fost nevoie de câteva straturi de zale.

– Pleacă, îi ordonă el, înainte să-mi dau seama cât de neghiob sunt!

Fără să se uite înapoi, se întoarse și se îndreptă spre birou. Se așeză și începu să umble de zor cu hârtiile, plicurile și timbrele de pe birou, ca și cum ar fi vrut să demonstreze că o scosese deja pe maică-sa din mintea lui, dar toate astea erau doar de fațadă, fiindcă se trezi ținându-și respirația până când auzi ușa din spatele lui deschizându-se și pe urmă închizându-se.

Mai așteptă o clipă, iar apoi aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că ea plecase într-adevăr. Abia atunci oftă de ușurare.

Însă acea senzație fu doar una de scurtă durată, pentru că, așa cum îi spusese mamei lui cu câteva clipe în urmă, trebuia să se împace cu mătușa. De asemenea, trebuia să facă rost de o mie de lire sterline și să le ducă la Paris până sâmbătă.

Dintr-odată, îi veni în minte gândul că ambele probleme puteau fi rezolvate în același timp și printr-o singură acțiune. Se gândi o clipă la cel mai bun mod de a proceda, iar apoi luă o coală, scoase stiloul din suport și deschise călimara. După ce făcu o pauză ca să compună în minte exact ceea ce dorea să spună, înmuie stiloul în cerneală și începu să scrie.

Capitolul 8

În ciuda faptului că locuise toată viața la Londra, Clara nu intrase decât o singură dată la Royal Opera House din Covent Garden, iar priveliștea pe care o avusese atunci de pe locul ei ieftin, de la tribună, nu se putea compara cu cea pe care o avea acum.

Tavanul boltit al teatrului, zugrăvit și decorat în alb și auriu, scaunele și draperiile de catifea purpurie și lumina orbitoare a lămpilor cu gaz, făceau ca un spectacol să-i pară și mai uluitor cuiva așezat într-o lojă aflată la trei etaje deasupra orchestrei.

– Permite-mi să-ți spun încă o dată cât de bucuroasă sunt că ai acceptat invitația la evenimentul din seara asta, domnișoară Deverill!

Clara își întoarse privirea de la priveliștea acea uluitoare și se uită la bătrâna așezată alături de ea.

– Sunt foarte fericită să mă aflu aici, Lady Petunia.

– Și surprinsă, aș îndrăzni să adaug, spuse bătrânica zâmbind, un gest care îi adânci ridurile de bună-dispoziție de la colțurile ochilor de un verde palid. Totul a fost organizat în ultima clipă!

Clara era surprinsă, dar nu din pricina invitației făcute din senin. Abia dacă o cunoștea pe Lady Petunia Pierpont. Să primească atenție de la cineva de rangul ei nu o dată, ci de două ori, era o atitudine pentru care nu găsea nici o explicație, mai ales că familia ducelui, care fusese recent zguduită de un scandal, avea parte în acel sezon de o primire categoric rece din partea majorității societății.

Dacă toate astea nu erau suficiente ca să facă surprinzătoare invitația la operă venită din partea lui Lady Petunia, mai erau și cele întâmplate în acea după-amiază. Fără îndoială că în acel moment nepotul bătrânei ar fi preferat-o pe Clara cât mai departe de familia sa. Ce-i drept, în prezent Galbraith și mătușa lui nu se aflau în cele mai bune relații, dar, cu toate astea, propria familie

era întotdeauna mai importantă decât orice străin, mai ales în rândul celor din aristocrație. Iar vicontele era cu siguranță pe cale să se împace cu mătușa lui după ce părăsise redacția gazetei, având, desigur, intenția să repare relațiile cu ea și să-și recapete veniturile. Dar, dat fiind faptul că ea se afla acolo în seara aceea, Clara nu putea decât să creadă că el ori nu știa de faptul că Lady Petunia o invitase la spectacol, ori nu reușise încă să-și recâștige influența pe lângă bătrâna lui rudă.

– N-aveam alte planuri pentru seara asta decât să cinez acasă, împreună cu cumnatele mele, iar apoi să mă retrag devreme la culcare, răspunse ea. E posibil ca invitația dumneavoastră să fi venit pe neașteptate, dar, așa cum am spus, am acceptat cu plăcere și vă mulțumesc că v-ați gândit la mine.

– Cu plăcere, draga mea, deși, oricât de mult mi-ar surâde să am meritul de a te fi invitat, în realitate nu-l am. Nu, ideea a fost a nepotului meu, lordul Galbraith.

Clara îi aruncă o privire uimită lui Lady Petunia.

– Lordul Galbraith v-a sugerat să mă invitați?

– Chiar el, iar eu am fost încântată să-l îndatorez.

Supărarea lui Galbraith în acea după-amiază fusese evidentă, iar refuzul lui față de propunerea ei, destul de clar. Atunci când plecase din birou, cu doar câteva ore în urmă, relațiile dintre ei păreau – cel puțin după părerea Clarei – să fi ajuns într-un punct mort.

– Nu-mi pot imagina ce l-ar putea inspira să facă așa ceva, spuse ea cu sinceritate.

– Cum adică, draga mea?

Subînțelesul acelei întrebări rostite cu blândețe nu doar că izvora dintr-o eroare, dar era chiar absurd, iar ideea că Lady Petunia ar fi putut să nutrească ideea că Galbraith ar fi avut vreo atracție față de ea o umplea de consternare pe Clara. Totuși, nu exista nici o modalitate de a explica realitatea. Și nici n-avea rost, așa că în cele din urmă Clara își întoarse privirea, prefăcându-se extrem de interesată de lojile din cealaltă parte a sălii.

– Nu vreau să te pun într-o situație stânjenitoare, spuse Lady Petunia, rupând tăcerea. Dar orice ar fi spus Galbraith de te-a jignit atât de grav atunci, la bal, sper că-l poți ierta.

Clara habar n-avea la care dintre cuvintele acelui bărbat imoral făcea aluzie Lady Petunia, sau de unde ar fi știut ea amănunte

despre vreo jignire oarecare, dar, înainte s-o poată întreba pe bătrâna doamnă mai mult pe tema asta, însuși subiectul conversației lor le întrerupse:

– Pot să-mi repar singur greșelile, mătușă Pet. Nu e nevoie s-o faci tu în locul meu.

Clara se întoarse și îl văzu pe Galbraith în picioare, în spatele scaunului ei. În ciuda hainelor de seară și a paharelor de șampanie pe care le ținea în mâini, arăta pe deplin precum acel Adonis al Greciei antice, blond și purtat pe aripile vântului, cu care Clara îl asemănase de cum îl văzuse prima oară. Da, semăna atât de mult, încât inima ei o luă la galop, reacție care o umplu de mâhnire.

– Și într-un astfel de spirit de împăcare, continuă el, ridicând paharele pline, i-am adus domnișoarei Deverill o ofertă de pace.

Negreșit, seara aceea se dovedea a fi una plină de surprize, iar Clara, care nu mai gustase niciodată șampanie, găsi că ideea de a bea așa ceva era de-a dreptul încântătoare. Dar nu luă paharul, de teamă să nu pară prea impresionată și să arate cât de ușor putea fi dezarmată, mai ales după cearta pe care ea și el o avuseseră mai devreme în acea zi.

– Șampania e o ofertă de pace destul de neortodoxă, nu-i așa?

El zâmbi.

– N-aveau ramuri de măslin în meniul de răcoritoare.

Clara nu se mai putu stăpâni și pufni în râs, dându-și seama că, deși Galbraith putea fi un adevărat nemernic, avea și farmec. Acea calitate, combinată cu frumusețea lui uluitoare, îi dădea o putere de seducție care, având în vedere adevăratul lui caracter, devenea o armă nedreaptă împotriva sexului opus, o farsă crudă a destinului, jucată unor femei neștiutoare. Așadar, ea se bucura din toată inima că auzise conversația de la ceainărie și că astfel fusese împiedicată să ajungă una dintre acele femei.

– Cred și eu că n-aveau ramuri de măslin, spuse ea luând paharul din mâna lui, ridicându-l și abia sorbind din el.

Șampania era delicioasă, absolut delicioasă! Clara zâmbi, simțind că tocmai înghițise o gură de bucurie lichidă. Dar atunci când ridică din nou paharul, nerăbdătoare să guste din nou, îl surprinse privind-o, cu capul într-o parte și cu un zâmbet ușor pe buze. Cumva, ideea că el vedea cât de nesofisticată era ea cu adevărat,

i se păru insuportabilă. Lăsă din nou paharul, străduindu-se să ia un aer serios.

– Ca ofrandă de pace, șampania e, probabil, mai potrivită decât o ramură de măslin veche și mucegăită. Mulțumesc!

– Mă bucur că ai ajuns în sfârșit, Galbraith, interveni mătușa lui înainte ca el să poată răspunde. Tocmai îi spuneam domnișoarei Deverill că a fost invitată la sugestia ta, iar apoi m-am întrebat dacă nu cumva am greșit mărturisindu-i asta, dată fiind ora. A întârzia nu e cel mai bun mijloc prin care să le faci o impresie bună noilor cunoștințe, dragul meu.

– Totuși, n-am întârziat, nu-i așa? replică el, aplecându-se ca s-o sărute.

Ea pufni:

– Să ajungi cu doar treizeci de minute înainte de începerea spectacolului nu e ceea ce aș numi eu punctualitate, mai ales atunci când avem oaspeți în loja noastră! Nepotul meu, adăugă ea întorcându-se spre Clara, e întotdeauna ultimul membru al familiei care ajunge la orice eveniment. Nu pot să-mi dau seama niciodată dacă asta se întâmplă din cauză că are un ceas de buzunar de proastă calitate, sau dacă pur și simplu îi place să-și facă remarcată intrarea.

În ciuda acelui reproș și a recentelor certuri dintre ei, afecțiunea mătușii pentru el era evidentă, iar pe Clara n-o amăgea câtuși de puțin de acel ton dezaprobator. Și, din câte observă ea, nu-l amăgea nici pe Galbraith.

– De obicei, sunt ultimul doar pentru că restul familiei mele crede că a ajunge cu o jumătate de oră mai devreme e culmea punctualității. Dar, adăugă el înainte ca Lady Petunia să poată da o replică, în cazul ăsta, mătușă, o să fii fericită să afli că n-am fost ultimul care a ajuns aici. Am fost, de fapt, primul.

– Dar unde te-ai ascuns? Noi am ajuns cu mult timp în urmă!

– Atunci când am ajuns aici, tu și restul grupului nostru nu erați de găsit nicăieri, așa că mi-am ocupat timpul coborând din nou și comandând băuturi răcoritoare, explică el întinzându-i cel de al doilea pahar. Șampanie?

Ea refuză:

– Nu, nu, mulțumesc. Am băut două pahare de vin la cină. Dacă beau șampanie imediat după vin, mă amețesc.

– Cred că mi-ar plăcea să văd asta, murmură el, primind în schimb o privire de reproș.

– Acum că ești aici, Galbraith, o las pe domnișoara Deverill în mâinile tale și plec să-i întâlnesc pe ceilalți oaspeți ai noștri. Încearcă să n-o mai jignești din nou, te rog! Domnișoară Deverill, spuse bătrâna doamnă întorcându-se spre Clara, dacă îndrăznește să fie impertinent, ai permisiunea mea să-i întorci spatele și să pleci, așa cum ai făcut-o la balul meu!

Acestea fiind zise, Lady Petunia plecă spre celălalt capăt al încăperii, iar Galbraith trecu printre scaune și i se alătură Clarei, lângă balustradă.

Clara se întoarse spre el.

– Lady Petunia nu știe nimic, nu-i așa? întrebă ea, alarmată, uitându-se înapoi ca să se asigure că mătușa lui nu le putea auzi discuția.

– În legătură cu ce?

Clara se întoarse din nou cu fața la el și-și ridică privirea până la lavaliera lui, știind, după căldura pe care o simțea în obraji, că în acel moment fața ei avea cam aceeași nuanță roz ca și rochia ei de seară.

– Despre ce mi-ai spus la finalul acelui dans, șopti ea, mai jenată acum de propunerea lui de a o săruta decât fusese în seara balului, atunci când el i-o făcuse.

Dar Galbraith se mulțumi să râdă.

– O, Doamne, nu! Dacă ar fi știut că i-am făcut o propunere atât de obraznică unei domnișoare, nu numai că mi-ar fi refuzat pe veci venitul pe care mi l-a acordat, dar, în plus, m-ar fi jupuit de viu! Nu, secretul ăsta rămâne între noi, dacă nu te superi.

Ușurată, ea își ridică privirea spre a lui și, la vederea acelor ochi strălucitori, își dori dintr-odată să știe de ce anume îi făcuse el acea propunere ticăloasă. Dar, decât să întrebe, mai degrabă ar fi murit.

– Mă bucur că ești aici, spuse el, rupând tăcerea care se lăsase între ei. N-am fost sigur că vii.

– E adevărat că tu m-ai invitat, de fapt?

– Pari sceptică!

– N-ar trebui să fiu? Pare-se că după-amiază ai plecat îngrozitor de supărat din biroul meu.

– E oarecum adevărat, recunoscu Galbraith, sprijinindu-și un șold de balustradă. Dar dacă m-ai cunoaște mai bine, ai ști că nu port ranchiună. Eu..., spuse el, oprindu-se ca să arunce o privire încruntată în paharul pe care îl ținea în mână. Să dușmănești pe cineva, domnișoară Deverill, e un lucru urât. Am cunoscut mulți oameni roși de ranchiună și am băgat de seamă că un astfel de sentiment nu servește la nimic. De aceea, mă străduiesc să mă țin departe de el.

Se opri iarăși din vorbit și o privi, după care întrebă:

– Pace?

– Pace, consimți ea, ciocnind paharul cu el. Nici eu nu sunt genul de persoană care să poarte ranchiună.

El zâmbi, iar pielea de la coada ochilor i se încreți.

– Bine, fiindcă mă tem că efortul meu de a ne împăca are un motiv ascuns. Oferta ta de angajare e încă valabilă?

Clara încremeni, cu paharul de șampanie la jumătatea drumului spre buze, simțind o urmă de speranță, căci mai devreme, după ce el părăsise redacția, încercările ei de a compune un răspuns pentru Debutanta Dezolată fuseseră total nereușite.

– De ce mă întrebi? Te-ai răzgândit?

– Depinde, răspunse Galbraith ambiguu, reamintindu-i Clarei că era un lucru prostesc să-și facă speranțe în legătură cu un bărbat ca el, chiar dacă, în mintea ei, își ținea întotdeauna degetele încrucișate.

– Da, răspunse ea, oferta mea e încă valabilă.

– Înainte să spui asta, trebuie să te avertizez că am câteva condiții în privința angajării mele. În primul rând, onorariul meu ar trebui să fie de o sută douăzeci și cinci de lire sterline pe rubrică.

– S-a făcut, spuse ea, prea ușurată ca să mai facă vreun calcul în legătură cu lirele în plus, mai ales că ziarul își putea permite cu ușurință să le plătească.

– Și, continuă el, aș avea nevoie de toți banii în avans.

– De toți?

– Da, de toți. Punctul ăsta nu e negociabil, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde.

– De obicei, salariile se plătesc doar după ce munca a fost făcută, se simți ea obligată să precizeze.

– Așa e, dar orice sumă mai mică de o mie de lire anulează imediat nevoia mea bruscă de fonduri.

El nu-i dădu alte explicații. În schimb, văzând că ea nu spunea nimic, ridică din sprâncene, părând amuzat, și spuse:

– Ce s-a întâmplat? Ți-e teamă că n-o să fiu la înălțimea așteptărilor și că o să trebuiască să mă dai afară înainte să-mi fi câștigat salariul?

– Să spunem doar că nu sunt sigură că o să iei în serios responsabilitățile postului. Faptul că râzi, îl admonestă ea, în timp ce zâmbetul lui ajungea până la urechi, nu face decât să-mi sporească îngrijorarea. Scrierea rubricii lui Lady Truelove nu e o distracție, Lord Galbraith. E o sarcină care necesită reflecție, precum și o analiză serioasă.

– Inventarea de probleme pentru corespondenți fictivi și mâzgălitul unor sfaturi care să rezolve acele probleme mi se pare mai degrabă o distracție, dar n-am de gând să polemizez pe tema asta.

Clara ar fi putut să-i spună că oamenii pe care îi sfătuia Lady Truelove nu erau fictivi, dar hotărî să păstreze pentru mai târziu orice explicații despre ceea ce urma să-i ceară. Dacă el era cu adevărat serios în privința asumării acelei sarcini, ea nu voia să-l sperie.

– O să-ți plătesc salariile în avans. Batem palma?

El nu răspunse imediat. În schimb, se întoarse spre balustradă, uitându-se la lojile de peste drum.

– Mai am o condiție.

Clara se încruntă, detestând suspansul.

– Chiar crezi că e bine să-ți forțezi norocul, nu-i așa?

El râse pe înfundate și șopti, fără să se uite la ea:

– Nici n-ai idee ce adevăr ai spus...

– Deci, întrebă Clara, văzând că el nu-i dădea mai multe detalii, care e cea de a treia condiție?

– Nu-i atât de mult o condiție, cât o cerere. Sau un avertisment, în funcție de cum alegi să vezi lucrurile.

– Avertisment?

– Da, adeveri el, întorcându-se din nou cu fața la ea. Intenționez să te curtez, domnișoară Deverill.

– Să mă...

Clarei îi cedă vocea. Îl privi țintă, prea uimită ca să mai articuleze vreun răspuns. Mătușa lui lăsase să se înțeleagă că ar fi putut să fie vorba de așa ceva, dar ea respinsese o asemenea idee, care i se părea ridicolă. Și acum părea la fel.

– Nu cred că înțeleg prea bine, spuse ea în cele din urmă.

– Vreau să te curtez. Aș dori să-mi acorzi privilegiul ăsta.

– Ce?! se miră Clara, izbucnind în râs, reacția ei obișnuită atunci când cineva o lua complet prin surprindere. Dar nici măcar nu ne plăcem unul pe celălalt!

El își arcui buzele într-un început de zâmbet.

– Vrei să spui că tu nu mă placi!

Clara făcu o grimasă, deloc impresionată de întorsătura frazei.

– Dacă ai vreo simpatie pentru mine, asta e doar pentru că-ți plac femeile.

– Așa-i.

– Și se întâmplă ca eu să fiu femeie.

Privirea lui coborî, plimbându-se peste trupul ei în felul acela lent care-i era caracteristic, o privire care, în acel spațiu mic și plin de oameni, părea la fel de intimă ca o mângâiere.

– Chiar ești.

La acea remarcă rostită cu blândețe, Clara simți cum îi tresări inima în piept cu atâta forță, încât aproape că o duru. Degetele de la picioare i se încovoiară în condurii ei de satin, iar fierbințeala îi inundă nu doar obrajii, ci întregul trup, o reacție pe care ea o găsea gravă dincolo de orice imaginație.

Luă o înghițitură zdravănă de șampanie, străduindu-se să-și stăpânească reacțiile trădătoare și foarte nedorite ale trupului și să gândească cu luciditate.

– Dacă ai vreo simpatie pentru mine, n-ai arătat-o în după-amiaza asta, spuse ea.

– Nu, dar am fost foarte supărat pe tine. După cum ți-am spus-o deja, am trecut peste asta.

– Ce ușurare! O să pot să dorm la noapte!

El râse.

– Vezi? Ăsta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine: capacitatea ta neclintită de a mă pune la locul meu. Majoritatea femeilor n-o fac.

Clara se temea că ăsta era adevărul curat: femeile nu-l puneau niciodată la locul lui.

– Oricum ar fi, spuse ea, ideea că nutrești vreun impuls romantic față de mine e ridicolă. Despre ce-i vorba cu adevărat?

– Crezi sau nu, chiar și eu sunt capabil să fiu romantic din când în când. Dar, din moment ce insiști să crezi oricum tot ce e mai rău despre mine, o să dau cărțile pe față și o să-ți mărturisesc adevărul gol-goluț. Fără îndoială că o să fii ușurată să afli că, în cazul de față, nu sunt romantic.

Cum nu avusese niciodată parte de prea mult romantism, Clara nu era atât de ușurată pe cât ar fi trebuit să fie, mai ales atunci când se uita la chipul lui devastator de frumos.

– Înțeleg.

– În calitate de unic fiu și moștenitor al contelui de Leyland, am dreptul la o alocație, dar alocația asta rămâne la discreția exclusivă a tatălui meu. De curând, în încercarea lui de a-mi controla comportamentul, tata mi-a oprit-o.

– Da, am auzit bârfe despre asta. Ceva legat de prea mult trai de lux, nu putu ea să nu adauge.

El râse scurt, deși nu părea chiar amuzat.

– Asta e bârfa, cu siguranță. Iar acum, după cum știi deja, adăugă el înainte ca ea să poată întreba dacă mai era ceva la mijloc, mătușa mea mi-a retras venitul pe care mi-l asigura cu atâta generozitate.

– Dar de ce ar trebui ca asta să te determine să..., să mă c... curtezi? întrebă ea, făcând apoi o pauză fiindcă simțea că îi zburau o mie de fluturi prin stomac, însă se replie și, respirând adânc, încercă să pună întrebarea într-un alt mod: Ce legătură au toate astea cu mine?

El îi răspunse la privirea întrebătoare cu una fixă și lipsită de orice șovăială.

– Dacă încep să curtez o femeie, veniturile îmi sunt restabilite.

În ciuda faptului că îi cunoștea caracterul, Clara simți o urmă de dezamăgire. Era destul de familiarizată cu acea emoție – dezamăgirea pe care o simțea atunci când un bărbat chipeș trecea pe lângă ea doar ca s-o invite la dans pe prietena ei mai atrăgătoare, sau situația în care bărbatul așezat lângă ea la cină continua să stea de vorbă cu fata așezată de cealaltă parte a lui. Însă în cazul de față, Clara știa că dezamăgirea nu era doar irațională, ci și stupidă. Dar durea, la naiba, și răsucea cuțitul în rana neîncrederii ei. Totuși, nu-și putea permite să arate nimic din toate astea, nu cu viitorul lui Lady Truelove în joc. Iar ea oricum nu-l dorea pe Galbraith. Era

mult prea lucidă în privința lui ca să facă asta. Totuși, nu putu să nu-i răspundă pe un ton aspru:

– Sunt flatată, Lord Galbraith! În fața unor intenții atât de copleșitoare, cum aș putea să nu fiu?

– Ai prefera ca motivul meu să fie cel obișnuit? întrebă el, coborându-și genele puțin. Ai prefera ca această cerere să aibă un motiv profund și pasional?

– O, Doamne, nu! strigă ea, alarmată de acea perspectivă, deși nu-și dădea seama ce anume i se părea atât de tulburător.

El ridică din umeri.

– Așadar, suntem de acord.

Nonșalanța lui lovea direct în mândria ei, dar Clara ignoră asta.

– Ce te face să crezi că dacă îi faci curte unei femei, asta o să îndulcească atitudinea mătușii tale?

– Nu mătușa mea mă îngrijorează. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, află că ea nu se poate aștepta ca un bărbat să curteze o tânără în măsura în care el n-are veniturile necesare întreținerii unei soții. Dacă încep să te curtez, mătușa mea o să-l informeze pe tatăl meu, iar dacă Leyland crede că intenționez să-mi găsesc, în sfârșit, o soție, o să-mi dea din nou alocația.

– Sau mai degrabă o să bănuiască că totul e o păcăleală.

– Contele nu-și poate permite să riște. Ca să se asigure că fiul lui moștenește moșia, Leyland are nevoie să mă căsătoresc. Mândria lui, vezi tu, nu suportă ideea că titlul și moșiile ar putea trece în mâinile unui văr îndepărtat, care își câștigă existența făcând cizme. Pe de altă parte, cu greu se poate aștepta ca ambiția lui să se împlinească dacă eu n-am nici un venit, fiindcă nici o femeie n-ar lua în serios curtea pe care i-ar face-o un bărbat dacă acela n-ar avea bani ca s-o întrețină după ce ea i-ar deveni nevastă. Făcându-ți curte, îi forțez mâna tatălui meu.

Clara respiră adânc și respinse orice sentiment prostesc de dezamăgire.

– De ce să mă alegi pe mine? Sunt sigură că multe femei ar fi încântate să le curtezi. De ce să fiu eu cea spre care să-ți îndrepți atenția?

– În ciuda a ceea ce poți crede despre mine, nu doresc să încurajez așteptările unei femei naive.

– Iar eu, după părerea ta, eu n-aș avea astfel de așteptări?

– De la mine? întrebă el, întunecându-se la față. Fii sinceră, domnișoară Deverill, amândoi știm că nu te-ai căsători cu mine nici dacă aș fi ultimul bărbat rămas pe pământ.

„Ultimul bărbat rămas pe pământ", spuse o voce timidă din mintea ei, „ar putea fi o formulare cam exagerată!"

Clara își luă privirea de la chipul lui seducător și-i ordonă să tacă acelei voci interioare.

Privi mulțimea adunată în sală și încercă să analizeze cu detașare obiectivă implicațiile propunerii pe care i-o făcuse el. Se gândi că, din punctul lui de vedere, aceasta avea un fel de sens. Pentru ea însă, era de neconceput.

– Ai perfectă dreptate că nici n-aș visa vreodată să mă căsătoresc cu tine, spuse ea în cele din urmă, întorcându-și privirea spre el. Dar asta aduce în discuție un alt fapt, unul care – chiar dacă aș admite că toate lucrurile pe care mi le spui sunt adevărate – face imposibil ceea ce îmi ceri.

– Și care ar fi acela?

– Spre deosebire de tine, eu chiar îmi doresc să mă căsătoresc. Vreau să cunosc tineri eligibili, iată motivul pentru care iau parte la evenimentele sezonului.

– Aha! exclamă el pe un ton care îi dădu de înțeles Clarei că i se respecta punctul de vedere, dar vorbele care urmară îi dovediră exact contrariul: Atunci, cu atât mai bine pentru amândoi! Care e problema?

Ea se încruntă, nedumerită de întrebare.

– Poftim?

El ridică din umeri.

– Dacă găsirea unui bărbat cu care să te căsătorești e scopul tău, nu mă pot gândi la o modalitate mai bună de a-ți atinge acest scop decât acceptând planul meu.

Clara începu să se întrebe dacă nu cumva el era nebun.

– Păi, dacă îmi acorzi atenția ta în mod deschis, alți bărbați o să observe! exclamă ea.

– Da, încuviință el dând din cap, exact asta o să se întâmple!

– Acei bărbați o să presupună că eu sunt... că noi... că eu... am considerație p... pentru..., se bâlbâi ea, oprindu-se ca să respire adânc, iar apoi continuă, rostind cu grijă cuvintele, ca să nu se bâlbâie: Alți bărbați o să ne vadă împreună. Ei o să creadă că

sentimentele mele sunt deja angajate, că mi-am format un atașament față de tine, așa că o să mă ocolească din principiu.

– Nu, scumpul meu mielușel, exact asta n-o să facă!

– Nu înțeleg de unde ai tras o asemenea concluzie.

– Noi, bărbații, iubim competiția, și totuși, ne temem cumplit de un refuz. Dacă nu dansezi, de exemplu, cei mai mulți bărbați presupun că nu vrei s-o faci. Prin urmare, nu te invită. Dar dacă ești de acord cu planul meu, alți bărbați o să te vadă dansând cu mine, o să se simtă încurajați și o să înceapă să te abordeze.

– Oare? se minună ea, făcând o grimasă. După ce ai dansat cu mine noaptea trecută, nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. Mi-am petrecut restul serii în locul meu obișnuit, alături de celelalte fete pe care nu le invita nimeni la dans. Atențiile tale n-au schimbat nimic.

– Asta s-a întâmplat doar pentru că m-ai umilit plecând după ce dansul nostru s-a terminat, împiedicându-mă să fac ceea ce se cuvenea și să te conduc înapoi la locul tău. Mătușa mea a presupus că reacția ta s-a datorat vreunui lucru jignitor pe care ți l-am spus, dar majoritatea bărbaților n-ar trage o astfel de concluzie. Toți bărbații care ne-au observat au concluzionat, fără îndoială, că tu ai fost cea care m-a respins.

– Și, prin urmare, ar fi fost probabil ca eu să-i refuz și pe ei?

– Exact așa. Opusul e, de asemenea, adevărat. Dacă îmi atragi atenția mie, o să le-o atragi și lor. Ai încredere în mine în privința asta.

– Să-mi ceri să am încredere în tine, spuse ea, înseamnă să ceri cam mult!

El zâmbi.

– Desigur. Dar privește lucrurile în felul următor. Vrei să-mi asum rolul de Lady Truelove, care e acela de a le da sfaturi oamenilor. De ce ai face asta dacă nici măcar nu poți să accepți sfaturile pe care ți le dau ție?

– Cumva, mi se pare mai ușor să te dezlănțui asupra restului lumii decât asupra mea, mărturisi ea. Dacă te înșeli, să știi că îmi petrec următoarele două luni fără altă companie masculină decât a ta!

– O soartă mai rea decât moartea, spuse el cu gravitate.

– Habar n-ai, murmură ea. Dar, chiar dacă ai dreptate, ceea ce îmi ceri să fac e să-i induc în eroare în mod deliberat pe membrii familiei tale.

– Nu, îți cer pur și simplu să nu mă respingi dacă încep să te curtez. Să dansezi cu mine la baluri, să accepți invitațiile la cină acolo unde o să fiu și eu invitat, să cânți ocazional la pian în duet cu mine, să vorbești cu mine mai mult de două minute la o petrecere și să pari încântată să mă vezi..., enumeră el, iar apoi se opri, zâmbindu-i, și reluă pe un ton blând: Serios vorbind, Clara, nu trebuie să reacționezi ca și cum tocmai ți-am sugerat să mănânci lămâi crude!

– Ei bine..., începu ea, dar el i-o luă înainte, fără s-o lase să remarce că acea comparație fusese una cât se poate de potrivită.

– Ți-ai făcut deja o părere foarte clară despre mine. Nu-i nevoie să-mi rănești mândria masculină mai mult decât e necesar, nu-i așa?

– După părerea mea, ți-ar prinde bine câteva înțepături de felul ăsta. Câtă vreme, se grăbi ea să continue înainte ca el să poată răspunde, ai vrea să continue farsa asta?

Chiar și în timp ce punea întrebarea, nu-i venea să creadă că accepta ideea lui nebunească.

„Ideile nebunești", îi aminti acea voce lăuntrică slabă și sâcâitoare, „au devenit specialitatea ta!"

– Cele două luni în care sunt în slujba ta ar trebui să fie de ajuns. Până atunci, fără îndoială că tatăl meu o să-mi dea din nou alocația.

– Și apoi?

– Eu te cer în căsătorie, iar tu mă refuzi. Devastat, incapabil ca măcar să mă gândesc să curtez pe altcineva – cel puțin până anul viitor –, părăsesc Londra și mă stabilesc într-o căsuță de la țară, unde îmi petrec timpul lucrând, ca să-mi oblojesc inima frântă. Tu, între timp, te bucuri de restul sezonului, înconjurată de bărbați care te adoră de-a dreptul și care sunt foarte fericiți că eu am ieșit din cursă.

– Se pare că te-ai gândit foarte mult la planul ăsta. Ce se întâmplă dacă, în timpul acestei presupuse curtări, mătușa ta mă întreabă despre sentimentele mele pentru tine? Ce fac atunci? O să trebuiască să mint?

– Am văzut pe viu că, ori de câte ori o cere situația, ești capabilă să te prefaci foarte bine, răspunse el pe un ton sec. Dar nu, nu trebuie să-ți faci griji, fiindcă mătușa nu s-ar interesa niciodată de sentimentele tale pentru mine. Asta ar fi o încălcare de nedescris a intimității tale. Ea o să se limiteze să observe interesul meu pentru

tine și o să spere din tot sufletul că eforturile ei de peţitoare în numele meu ar putea să dea roade în cele din urmă.

– Poți să răstălmăcești asta cum vrei, dar în continuare o s-o dezamăgești. Și, de asemenea, pe tatăl tău.

– Intenționez ca în următoarele două luni, cu fiecare ocazie posibilă, să neg cu fervoare orice interes romantic față de tine.

– O acțiune care n-o să facă decât să întărească în mintea tuturor ideea opusă!

El ridică din umeri.

– N-am ce face dacă oamenii nu cred ceea ce spun eu.

Ea râse, clătinând din cap, uimită din nou de cât de abil putea el să le creeze oamenilor o imagine complet diferită de realitate, fără să mintă, de fapt.

– Chiar ești un pungaș!

– Știu că așa pare.

– Nu văd cum ar fi posibilă o altă interpretare.

Pentru o clipă, Galbraith o studie, dus pe gânduri, apoi răspunse:

– Trebuie să fie minunat să-ți permiți luxul de a avea idealuri atât de puternice și de stabile, murmură el. Să poți distinge atât de clar ce-i bine și ce-i rău.

Ea tresări, acele cuvinte punând-o în gardă.

– Linia de demarcație între ce-i bine și ce-i rău e destul de clară în unele situații.

– Chiar așa? Onestitatea, ar spune majoritatea, e o virtute. Cu toate astea, ea nu m-a ajutat prea mult, dat fiind faptul că am fost întotdeauna scrupulos de sincer în privința hotărârii mele de a nu mă căsători niciodată. Anumiți membri ai familiei pur și simplu refuză să accepte asta. Onestitatea absolută, domnișoară Deverill, nu m-a dus nicăieri.

– Ei nu cred că hotărârea ta e sinceră?

– Nu vor să creadă. Motivația tatălui meu provine din nevoia de a păstra titlul și averea de conte din perspectiva unei succesiuni sigure. Motivațiile mătușii mele provin din dragostea profundă pe care mi-o nutrește. Mătușa s-a convins pe ea însăși că mariajul ar fi un lucru bun pentru mine, că m-ar transforma într-un bărbat așezat și responsabil.

– Și n-ar fi așa?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet strâmb.

– Se pare că mă înțelegi suficient de bine ca să evaluezi situația. Ce părere ai?

Clara se gândi la felul în care Elsie Clark se dăduse de ceasul morții ca să-i facă pe plac. Astfel, ea fu de părere că numai o femeie cu inimă de piatră sau una fără stimă de sine ar fi fost de acord să se mărite cu el.

– Să spunem doar că am încetat de mult să mai confund dorințele cu realitatea, răspunse ea.

El râse.

– Așa cum am spus, ai o viziune foarte clară asupra lumii. Rudele mele, din păcate, nu sunt înclinate să împărtășească o astfel de viziune, cel puțin nu atunci când vine vorba de mine.

– Ai putea pur și simplu să le spui tuturor să-și vadă de treabă. Faptul că n-o faci îmi dă de înțeles că vrei banii pe care ți-i oferă familia și că vrei, de asemenea, să ai parte de libertate ca să faci doar ce-ți place.

– Ei bine, îmi place să le am pe toate, recunosc, răspunse el, însăși blândețea vocii lui făcând-o să fie sigură că o tachina.

– De ce sunt atât de importanți banii? stărui ea, refuzând să-l lase să-i distragă atenția.

– În primul rând, fără ei e al naibii de greu să plătești chiria și să cumperi de mâncare.

– De asemenea, e greu să te bucuri de aspectele mai frivole ale vieții, cum ar fi – și citez vorbele tale de la ceainărie – vinul, femeile și cântecele.

Clara își dădu seama că răspunsul ei îl deranjase, deși nu știa sigur dacă asta se datora faptului că îi amintea de stilul lui de viață sau de consecințele conversației pe care o avusese la ceainărie cu prietenul lui.

– Mă tem că femeile sunt cele care cer prea mult, răspunse el pe un ton vag nepăsător și zâmbind, dar cu timiditate, iar sfidarea care plutea în adâncurile albastre ale ochilor lui precum turbulențele unei mări furtunoase îi arătă limpede Clarei că orice dezaprobare pe care ar fi putut s-o simtă o putea duce direct la pierzanie. Experiența m-a învățat că femeile sunt al naibii de costisitoare!

Acele cuvinte păreau să-i confirme Clarei tot ce știa despre el și tot ce auzise. Totuși, sunau ciudat de fals. În timp ce-i studia chipul, simți o bruscă și inexplicabilă urmă de îndoială în privința

propriei judecăți. Oare chiar era el un desfrânat nepăsător, așa cum credea ea?

În clipa în care îi trecu prin minte acea întrebare, ar fi vrut să știe câte alte femei mai meditaseră la același lucru. Câte își doriseră, oricât de inutil ar fi știut că era, să creadă că Galbraith era un bărbat mai bun decât îl descriau reputația și acțiunile lui? Câte dintre ele își confundaseră dorințele cu realitatea? Zeci de femei, ar fi pariat ea.

Clara hotărî că era mai bine să se întoarcă la subiectul discuției lor.

– Chiar te aștepți ca eu să accept să te ajut să-ți manipulezi familia?

El ridică din umeri.

– Anumiți membri ai familiei mele doresc să mă manipuleze și să mă determine să fac ceva ce – am spus-o de nenumărate ori – nu vreau să fac. E atât de greșit din parte-mi să recurg la un pic de manipulare, la rândul meu? În plus, adăugă el înainte ca ea să se poată gândi cum să răspundă, dacă e nevoie de vreo manipulare, vreau să fiu eu cel care s-o exercite. Ție, mielușelul meu, ți se cere să faci un singur lucru.

– Acela fiind?

– Să fii drăguță cu mine, răspunse el aplecându-se și apropiindu-se puțin mai mult de ea, ațintindu-și privirea la gura ei și aproape că renunțând să mai zâmbească. Ar fi atât de greu, Clara?

Auzindu-și numele murmurat astfel, Clara simți cum i se usucă gâtlejul. Buzele i se întredeschiseră, dar nici un cuvânt nu-i ieși din gură. Sub privirea lui înflăcărată, frica pe care o simțea ori de câte ori timiditatea îi lega limba i se păru de zece ori mai rea decât de obicei, apăsându-i pieptul precum o greutate.

– Nu mai greu decât să-ți scoți un dinte, răspunse ea în cele din urmă, dar acele vorbe acide își pierdură puterea de convingere, fiind rostite cu o voce gâtuită.

– Cam așa ceva, spuse el râzând pe înfundate și pironindu-și privirea în ochii ei. Mă mulțumesc să am parte de toleranța ta politicoasă. Îmi permiți asta?

– Presupun că... pot suporta așa ceva, răspunse ea. Nu mi-ar... plăcea să... să fiu nepoliticoasă cu nimeni, nici măcar cu tine.

– Deci, batem palma?

Ea se uită în altă parte, studiindu-i dintr-odată pe oamenii adunați în jurul mesei cu răcoritoare din apropiere. Nu-i plăcea ideea de a-l ajuta să facă o impresie falsă familiei lui și nu era deloc sigură că ceilalți bărbați ar fi fost încurajați de atențiile lui față de ea, în loc să fie, dimpotrivă, descurajați. Dar ce altă alegere avea? Irene conta pe ea, iar în calitate de Lady Truelove, era un substitut dureros de nepotrivit pentru sora ei. Nu putea suporta ideea de a-și trăda misiunea și de a o dezamăgi pe Irene. Și, deși în acea după-amiază Galbraith îi spusese că amenințarea lui de a dezvălui identitatea lui Lady Truelove fusese doar o vorbă goală, nu era întru totul sigură că putea avea încredere în el în privința asta.

– Foarte bine, răspunse, făcând asta înainte de a se putea convinge pe ea însăși. Avem o înțelegere. O să pun un valet să-ți livreze ultimul lot de scrisori al lui Lady Truelove la prima oră a dimineții, împreună cu un cec bancar de o mie de lire sterline.

– Scrisori? întrebă el râzând neîncrezător. Adică scrisori adevărate de la oameni adevărați?

– Bineînțeles că da. Ai crezut cumva, adăugă ea, savurându-i surprinderea, că noi inventam scrisorile?

– Da, ceva de genul ăsta, mărturisi el, dezmeticindu-se, iar Clara își dădu seama că el realiza în clipa aceea adevărata sarcină pe care și-o asumase.

– Îmi pare rău dacă sperai să-ți petreci următoarele două luni scriind ficțiune, spuse ea, savurându-i un pic supărarea. Dar a fi Lady Truelove înseamnă să ajuți oameni reali să rezolve probleme reale. După cum ne-am înțeles, îți trimit mâine-dimineață cea mai recentă tranșă de corespondență. Trebuie să alegi una dintre acele scrisori, să scrii un răspuns potrivit pentru publicare și să mi-l predai până mâine după-amiază la ora două.

– La ora două? Nu e cam prea repede?

– Regret termenul scurt, dar n-am ce face. Pe viitor, o să ai mai mult timp să scrii, dar ediția de săptămâna asta a ziarului se tipărește sâmbătă seara.

– Azi e abia joi.

– Am nevoie de timp ca să iau legătura cu corespondentul ales de tine și să obțin permisiunea oficială de a-i publica scrisoarea. De asemenea, trebuie să mă asigur că răspunsul tău e adecvat.

– Îndrăznesc să spun că până și eu reușesc să fiu adecvat atunci când ocazia o cere, spuse el pe un ton de o gravitate ciudată.

Ea se încruntă.

– Nu trata problema asta cu superficialitate! Oamenii care îi scriu lui Lady Truelove contează pe tine pentru o consiliere sinceră. Intenționez să mă asigur că n-o să-i dezamăgești și că n-o să-i ghidezi într-o direcție nepotrivită din punct de vedere moral. Și mă aștept ca tu să-ți iei sarcina în serios.

– O să fac tot posibilul să mă ridic la înălțimea așteptărilor. Dar adu-ți aminte că asta e o clauză a unui contract care ne implică pe amândoi.

– Adică?

– Mi-ai spus ce aștepți de la mine, dar eu încă nu ți-am spus ce aștept de la tine.

Inima Clarei începu să bată puternic, izbindu-se de coaste, astfel încât trecură câteva secunde până când ea să poată răspunde.

– Dar mi-ai spus, nu-ți amintești? murmură ea în cele din urmă, reușind s-o facă pe un ton plin de dulceață înșelătoare. Intenționezi să-mi faci curte, continuă, aruncându-i un zâmbet larg și plin de seninătate. Eu trebuie doar să te tolerez.

El râse, dar înainte să poată răspunde, se auzi gongul care vestea începerea spectacolului. Clara se întoarse și se așeză la locul ei, dar în momentul în care Galbraith, venit în spatele scaunului pe care ședea ea, se aplecă aproape de urechea ei, descoperi că discuția lor nu se încheiase de tot.

– Îmi dau seama că eu o să fac toată treaba, spuse el cu glas scăzut, astfel încât să nu-l audă spectatorii care încă își ocupau locurile. Cu toate astea..., continuă, iar apoi se opri, făcând-o să tremure la atingerea respirației calde care îi mângâia urechea. Cred că am negociat mai bine decât tine, Clara, conchise el.

Dintr-odată, fiecare celulă din trupul ei fremătă. Simțea parfumul de lemn de santal al loțiunii lui de ras. Simțea cum una dintre șuvițele lui rebele îi gâdila tâmpla. Aproape că auzea zgomotul puternic al bătăilor propriei inimi. Din fericire, luminile se stinseseră. El merse să se așeze undeva în spatele ei, dar, deși n-avea cum să vadă dovezile fizice ale faptului că apropierea și cuvintele lui o afectaseră, Clara se temea că el era pe deplin conștient de reacțiile

pe care i le provocase. Era, recunoscu ea cu mâhnire, genul acela de bărbat.

Orchestra începu să cânte uvertura operei *Aida* de Verdi, dar chiar și cu muzica răsunându-i în urechi, ea încă mai auzea în minte cuvintele lui:

„Mă pricep la femei."

Cu siguranță că era adevărat. Și, deși poate că avusese dreptate să spună că el era cel care avea să facă toată munca, târgul pe care îl încheiaseră nu era unul simplu nici pentru ea. Dimpotrivă, pentru ca ea să rămână fără aer, el nu trebuia să rostească decât câteva vorbe cu subînțeles.

Clara își apăsă palma peste coastele strâns încorsetate și făcu o grimasă. Acel simulacru de curtare nici măcar nu începuse, dar ea deja se temea că era depășită de situație.

Capitolul 9

Rex nu-și făcea iluzii în privința propriului caracter. Îi plăceau femeile, iar după ce împlinise cincisprezece ani, descoperise exact ce plăceri puteau să-i ofere și nu avusese niciodată mustrări de conștiință cu privire la faptul că majoritatea acestora erau de natură carnală.

Și, deși avea anumite reguli stricte în privința comportamentului său legat de femei, nu-și reprimase niciodată gândurile obraznice despre ele, mai ales în prezent, când gândurile erau tot ceea ce-și putea permite. În momentul în care se așeză în spatele Clarei, imaginea feței ei râzând și mirosul de flori de portocal al părului ei aprinseră pe dată focul erotic al imaginației lui.

Din nefericire, unghiul din care o vedea acum nu-i oferea prea mult combustibil pentru acel foc. Spatele ei, acoperit în întregime cu mătase roz închis, părul ei, strâns în obișnuita coroană sever împletită, ceafa ei prelungă și subțire – el le contemplă pe toate, iar privirea i se opri la ceafă, chiar deasupra marginii rochiei de seară.

În întunericul teatrului, pielea ei albă părea să strălucească precum porțelanul, dar ar fi pariat că era la fel de moale precum catifeaua. Dacă s-ar fi aplecat în față și ar fi sărutat-o acolo, ar fi putut afla cu siguranță.

Închise ochii, imaginându-și că savura cu buzele textura pielii ei, iar dorința i se înteți și i se răspândi peste tot în trup. Adulmecă mirosul florilor de portocal și respirația i se iuți. O imagine a ei i se formă în minte, cu tot acel păr șaten despletit și căzând în valuri pe lângă sânii ei mici și rotunzi, împodobiți cu sfârcuri roz pal.

Pe deplin excitat, se mișcă pe scaun și făcu o grimasă, gândindu-se că acel fel de a și-o imagina își avea dezavantajele lui. Dacă avea să continue, urma să devină în curând foarte supărător. Și, din moment ce între el și ea n-ar fi putut să fie vorba de nimic carnal, probabil că era neînțelept să meargă pe un astfel de drum.

Clara Deverill nu era o dansatoare la Gaiety sau o londoneză oarecare, abordabilă dintr-un astfel de punct de vedere. Era nevinovată, pură și cu siguranță că-și făcea planuri matrimoniale. Părerea ei despre caracterul lui îl plasa doar puțin mai sus – sau chiar mai jos, poate – de noroiul vâscos care căptușea fundul iazurilor. Putea să pară inofensivă ca un miel, dar miezul ființei ei era surprinzător de oțelit. În plus, avea un neclintit simț al moralității. Și, deși se bâlbâia puțintel ori de câte ori era nervoasă, limba ei îl putea biciui destul de bine la nevoie. Totuși, se înșela dacă spera că amintindu-și de toate astea ar fi reușit să pună capăt fanteziilor erotice care îl chinuiau, fiindcă imediat începu să-și imagineze diverse moduri în care Clara ar fi putut să-și folosească limba în scopuri mai plăcute decât să-l biciuiască, și se mișcă din nou pe scaun.

– Pentru numele Domnului, Rex, îi șopti verișoara lui, Henrietta, care ședea lângă el, ce e în neregulă cu tine? Te foiești ca un băiat la slujba de duminică.

Rex scoase un chicotit sarcastic.

– N-ai idee cât de nepotrivită e analogia asta acum, Hetty, murmură el, deschizând ochii.

– Chiar așa? șopti verișoara lui. Îndrăznesc să mă întreb cine e subiectul unor astfel de gânduri ireverențioase. Spune-mi!

Rex îi aruncă o privire piezișă, observând expresia ei amuzată.

– Nu-i nimic de povestit, răspunse el privind în altă parte și prefăcându-se brusc interesat de spectacolul care se desfășura dedesubt. Și chiar dacă ar fi fost, adăugă, străduindu-se să pară nepăsător și blazat, n-ar fi contat. Fiind un gentleman, sunt obligat să păstrez tăcerea.

– O astfel de discreție îți face cinste, desigur, deși n-aș crede că e necesară, fu de părere Henrietta, dar la urma urmei, Rex..., murmură ea, făcând apoi o pauză, iar privirea i se opri în lateral, la scaunul din fața lui. Poate că nu-i vorba despre o Gaiety Girl!

Era o întrebare în acele cuvinte, una care lui îi dădea ocazia perfectă de a începe să joace rolul pe care și-l crease, dar înainte de a putea confirma bănuielile verișoarei lui, îi reveniră în minte cuvintele pe care le rostise Clara cu puțin timp în urmă:

„Ceea ce îmi ceri să fac e să-i induc în eroare în mod deliberat pe membrii familiei tale."

Se răsuci din nou pe scaun, frustrat de ceva ce depășea simplul disconfort fizic. Vinovăția era o emoție care nu-i plăcea și în care, cu siguranță, nu-și putea permite să se complacă.

Cu toate astea, nu răspunse la întrebarea lui Hetty. Pur și simplu zâmbi, iar verișoara lui își întoarse, din fericire, atenția către scenă.

El încercă să facă la fel, dar nu dură mult până când privirea i se abătu din nou asupra fetei așezate în fața lui, iar imaginația i se puse din nou pe treabă. În timp ce se gândea la descheierea nasturilor îmbrăcați în mătase de pe spatele ei și la sărutarea pielii catifelate a gâtului ei, reuși să-și alunge din minte orice noțiune de vinovăție în legătură cu calea pe care o alesese, dar acele contemplații încântătoare făcură, de asemenea, ca pofta să i se aprindă și mai tare decât înainte. Își dădu seama că avea o altă problemă, una mult mai incomodă decât șoaptele conștiinței, una cu implicații la care nu se gândise cu adevărat până în acel moment.

Clara era o femeie cu care nu se putea culca și, deși câteva gânduri pofticioase despre ea constituiau o distracție al naibii de plăcută, dacă le permitea să devină un obicei, viața lui ar fi devenit foarte frustrantă. Dorința neîmpărtășită era un lucru diabolic.

Primul act se încheie, iar Rex știa că avea la dispoziție aproximativ trei sferturi de oră înainte de pauză ca să-și readucă mintea și trupul sub control. În cele mai multe cazuri, acel răstimp ar fi fost mai mult decât suficient ca să-și distragă gândurile de la o anumită femeie, dar, în timp ce studia spatele suplu și drept al Clarei și linia lungă și delicată a gâtului ei, bănui că urma să aibă nevoie de fiecare minut din cele patruzeci și cinci.

Statul în lojă la un spectacol de operă îi oferise Clarei puține ocazii de a conversa cu alte persoane, iar ea nu putuse decât să se bucure din pricina asta, fiindcă extraordinara propunere pe care i-o făcuse Galbraith avusese darul s-o zăpăcească de-a binelea. Privind retrospectiv în dimineața următoare, întregul episod i se păru desprins dintr-un vis.

Amintindu-și că visul ei provenea din faptul că întreaga curte pe care el avea de gând să i-o facă era una falsă, Clara se străduí acum să-și stabilească prioritățile. După cum promisese, îi trimisese corespondența lui Lady Truelove la prima oră a dimineții și, din impuls, atașase și un mesaj personal, sugerându-i ca, pentru prima

lui rubrică, să ia în considerare scrisoarea Debutantei Dezolate. Se străduise să dea recomandării ei o aparență de interes profesional, subliniind gradul mare de afinitate a cititorilor cu o astfel de problemă. Clara spera ca el să nu-și dea seama că acțiunea ei era motivată de un scop mai profund.

După ce expedie pachetul de scrisori la reședința lui Galbraith din Half Moon Street, ea se concentră asupra articolelor pe care domnul Beale le selectase pentru ediția din acea săptămână și asupra machetelor pe care le concepuse pentru ele, dar nu reuși să lucreze mai mult de cinci minute la rând. În ciuda eforturilor ei, Galbraith și propunerea lui scandaloasă insistau să-i invadeze mintea.

„Vreau să te curtez. Aș dori să-mi acorzi privilegiul ăsta."

Unele fete, desigur, aveau atât de mulți admiratori încât aceștia ajungeau să stea la coadă ca să aibă șansa să-și exprime astfel de sentimente, dar ei, Clarei, i se întâmpla foarte rar un astfel de lucru. Chiar și acum, optsprezece ore mai târziu, cuvintele lui încă evocau același fior incontestabil pe care ei doi îl avuseseră cu o seară înainte. La amintirea privirii lui înflăcărate, buzele prindeau s-o furnice chiar și acum.

Seara trecută, el se gândise s-o sărute. Clara n-avea nici o experiență în materie de sărut, dar recunoscuse privirea din ochii lui atunci când el se uitase lung la gura ei. Era aceeași privire pe care i-o aruncase pe ringul de dans, la balul acela.

„Un sărut ar încălca destul de multe reguli, nu-i așa?"

Frisonul deveni mai puternic, iar Clara se încruntă la machetele de pe birou, exasperată de ea însăși. Pentru un bărbat ca el, probabil că un sărut nu însemna nimic – i l-ar fi dat la fel de ușor ca și cum i-ar fi făcut cu ochiul, fiind, de altfel, la fel de ușor de obținut. Cât despre curtea pe care i-o făcea el, totul era o farsă, una complet discutabilă din punct de vedere moral și având drept scop inducerea în eroare a familiei lui. Iar atunci când se gândea la ei – la Lady Petunia, la Sir Albert și la diverși veri ai lui pe care ea îi întâlnise aseară –, Clara nu mai avea urmă de îndoială că acceptase o propunere scandaloasă.

Totuși, înțelegerea fusese încheiată, așa că încercă să privească partea bună a lucrurilor. Poate că el avusese dreptate și poate că atențiile lui de ordin romantic aveau să le atragă atenția și altor

posibili pretendenți, care să-și dorească și ei s-o curteze și să vrea s-o sărute.

Cumva, acea perspectivă nu prea părea palpitantă, iar Clara aruncă creionul și oftă, exasperată:

– La naiba cu omul ăsta, ce o avea el...

O întrerupse o bătaie în ușă, care o făcu să apuce creionul în grabă.

– Intră! strigă ea, aplecându-se asupra machetelor și străduindu-se să pară că lucra din greu.

– Domnișoară Deverill!

Își ridică privirea și simți din nou nevoia de a suspina, dar dintr-un cu totul alt motiv.

– Domnule Beale! îl salută ea pe editor, fără pic de entuziasm. Cu ce pot să vă ajut? Dacă ați venit pentru machete, trebuie să vă spun că încă n-am terminat cu ele, dar vi le aduc imediat ce termin...

– Rubrica doamnei Truelove n-a sosit încă, i-o tăie el iute, cu nerăbdarea lui obișnuită. Cel puțin, asta mi-a spus domnișoara Huish chiar acum, înainte să plece în pauza de prânz. E adevărat?

– Domnișoara Huish pleacă abia acum ca să ia prânzul? întrebă Clara, aruncând o privire la ceasul cu broșă pe care îl purta prins la rever. Dar e aproape ora două!

– I-am cerut să sorteze mai întâi corespondența sosită cu poșta de după-amiază, care azi a sosit cu întârziere.

Clara se încruntă.

– Nu-i corect să ții pe cineva atât de mult timp fără o pauză de masă!

– Nici eu n-am luat prânzul, domnișoară Deverill, răspunse el cu acreală. Nu că m-aș aștepta să vă pese!

Hotărând că trebuia să-i demonstreze că se înșela în privința asta, Clara își șterse orice urmă de dezaprobare de pe față și simulă îngrijorarea, sperând să-l scoată pe individ din biroul ei cât mai repede posibil.

– O, dar *îmi pasă*, domnule Beale! E abominabil să trebuiască să stați fără prânz atâta vreme! Ați putea leșina de malnutriție, adăugă ea, încercând să pară mai degrabă îngrozită decât încântată de o asemenea idee, și atunci unde am ajunge? Trebuie să mergeți imediat să vă luați prânzul!

Îi făcu semn cu mâna spre ușă, dar, spre consternarea ei, domnul Beale nu se mișcă.

– Rubrica lui Lady Truelove! își reluă el șirul gândurilor. Unde e?

– Termenul de predare e abia la ora cinci. Din moment ce acum e abia ora două, nu cred că trebuie să ne îngrijorăm...

– Rubrica ei sosește întotdeauna în corespondența de joi după-amiază, dar, pentru a doua săptămână la rând, n-a ajuns la timp. Deci, unde-i blestemata de rubrică? Să nu-mi spuneți că a întârziat și săptămâna asta!

– Mi s-a spus că rubrica o să fie livrată personal, răspunse ea încrucișându-și degetele pe sub tăblia biroului, unde el nu i le putea vedea, și sperând din tot sufletul ca Galbraith să n-o dezamăgească. Un... hmmm... un prieten o s-o aducă. Din clipă în clipă...

– Un prieten al ei sau al dumneavoastră? Oricum ar fi, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde, nu sunt deloc liniștit, domnișoară Deverill!

Clara fu tentată să-i răspundă că liniștirea lui nu era una dintre prioritățile ei, dar se abținu, fiindcă până la întoarcerea lui Irene trebuia să păstreze măcar o aparență de armonie între ea și el. După aceea domnul Beale avea să devină, slavă Domnului, ghimpele din coasta surorii ei, scutind-o cu desăvârșire de înțepătura din propria coastă.

– Ce păcat, murmură ea pe un ton politicos, așezându-se la loc. Dar, în ceea ce mă privește, sunt convinsă că articolul o să fie aici cu mult înainte de termenul limită, așa că...

– Aveți grijă să se întâmple asta, o întrerupse el din nou, uitându-se țintă la ea. Văd că-i țineți partea acestei Lady Truelove, dar, dacă articolul ei întârzie, o să știu pe cine să dau vina.

– Nu e nevoie să dați vina pe nimeni, interveni o voce de bărbat.

Recunoscând-o, Clara oftă de ușurare. Privirea ei îl ocoli pe domnul Beale și se ațintì asupra lui Galbraith, care ținea un plic în vârful degetelor ridicate, în timp ce un zâmbet îi arcuia buzele.

– Cuvintele pline înțelepciune ale lui Lady Truelove au sosit, gata să fie împărtășite tuturor cititorilor ei devotați!

În ciuda acelei vești binevenite și a tonului dezinvolt pe care fusese rostită, umerii largi ai lui Galbraith erau ciudat de încordați, iar zâmbetul îi părea cumva forțat. Clara îi aruncă o privire nedumerită, în timp ce domnul Beale se întoarse și porni spre ușă.

– Era și timpul, spuse el oprindu-se lângă Galbraith și întinzându-i mâna.

Însă vicontele îl ignoră. În schimb, își scoase pălăria și făcu o reverență în fața Clarei, iar apoi se mută într-o parte a ușii, pentru ca editorul să poată trece.

Scoțând un mormăit de nerăbdare, domnul Beale întinse mâna ca și cum ar fi vrut să ia plicul, dar Galbraith îl evită, coborându-și brațul și ascunzând misiva la spate. Continuă să zâmbească, părând întruchiparea dezinvolturii și a nepăsării de neclintit.

– Puteți să-mi dați mie rubrica lui Lady Truelove, spuse editorul, care rămăsese cu mâna întinsă ca și cum încă se aștepta ca vicontele să-i înmâneze plicul.

Clara deschise gura ca să contrazică acel ordin și să ceară ca rubrica să-i fie dată ei, dar uitându-se la Galbraith, văzu că zâmbetul lui dispăruse și știu că nici nu mai era necesar să intervină.

Vicontele îi aruncă o privire editorului, dar nu vorbi. În schimb, se mulțumi să ridice dintr-o sprânceană, un gest minimal, dar care reușea cumva să transmită în același timp dezinteres politicos și dispreț total.

Din locul în care stătea, Clara nu vedea decât o parte din chipul editorului, dar întrezărea suficient ca să-și dea seama că obrajii acestuia se făcuseră stacojii, iar imaginea unui domn Beale descurajat i se păru atât de încântătoare, încât aproape că râse cu voce tare.

În ciuda faptului că era conștient de afrontul care tocmai i se adusese, domnul Beale, neînțelegând aluzia, nu se grăbi deloc să plece.

– Sunt redactorul-șef al *Weekly Gazette*, spuse el, cu mâna încă întinsă.

– Da, bineînțeles!

Spunând asta, Galbraith îl ocoli și porni spre biroul Clarei. Respingerea era clară și, deși domnul Beale se întoarse ca să se încrunte în spatele vicontelui, nu mai scoase o vorbă. În schimb, ieși cu pași repezi din birou, trântind ușa în urma lui ca să-și arate nemulțumirea.

– Cred că l-am jignit, spuse Galbraith oprindu-se în fața Clarei.

Zâmbetul vag de pe buzele lui dădea de înțeles că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de orgoliul rănit al domnului Beale.

– În ceea ce-l privește pe omul ăsta, nu-i greu deloc s-o faci, îl asigură ea. Vrei, te rog, să deschizi din nou ușa? Ultimul lucru de

care am nevoie e ca vreun membru al personalului să înceapă să mă bârfească pentru că sunt singură cu tine în spatele ușilor închise.

– Nu știu de ce-ți faci griji în privința asta, spuse el, dar își puse deoparte pălăria, iar apoi se duse la ușă și o deschise. Ne-ar servi scopul, nu-i așa?

– Nu cred, răspunse Clara pe un ton afectat, în timp ce el se întorcea la birou. Singurul motiv, adăugă ea, coborându-și vocea în timp ce privea pe lângă el spre ușa deschisă, pentru care un cuplu necăsătorit ar trebui să se afle într-o situație atât de intimă, ar fi intenția bărbatului de a o cere pe femeie în căsătorie. Iar noi încă nu suntem în stadiul ăsta. Mai ai câteva rubrici de scris până atunci.

– Destul de adevărat, recunoscu el, iar apoi, aplecându-se mai aproape, adăugă cu glas scăzut: Și nu e nevoie să vorbim în șoaptă despre Lady Truelove, Clara. Nu e nimeni pe coridor.

– Înseamnă că toată lumea a plecat să ia prânzul, chiar și domnul Beale. Slavă Domnului că a șters-o de aici! Mă tem că nu ne înțelegem prea bine.

– De ce nu-l dai afară?

Clara suspină, aruncându-i o privire mâhnită peste birou, și îi făcu semn cu mâna să se așeze pe scaunul de vizavi.

– Nu-i atât de simplu!

– Nu văd de ce nu, răspunse el, luând loc. Tu conduci ziarul, nu-i așa?

– Doar temporar. *Weekly Gazette* îi aparține surorii mele. Eu o administrez doar atât timp cât lipsește Irene. Ea l-a angajat pe domnul Beale. Concedierea lui nu poate fi decizia mea.

– N-ar trebui să fii nevoită să lucrezi cu asemenea oameni oribili!

Clara izbucni în râs.

– O spune cel care n-a avut niciodată o slujbă!

El făcu o grimasă.

– Îmi pare rău. Spusele mele au sunat precum cele ale unui privilegiat. Totuși, individul ăla a fost abominabil de nepoliticos cu tine.

– M-am obișnuit cu asta, răspunse Clara făcând un gest disprețuitor, care alungă dintre ei imaginea domnului Beale. Nu contează.

Întinse mâna după plic, dar Galbraith nu i-l dădu. În schimb, se încruntă, înclinându-și capul într-o parte și aruncându-i o privire meditativă.

– Doar nu crezi cu adevărat asta, nu-i așa? o întrebă el.

Clara îl privi lung, fără să-și dea seama la ce se referea.

– Ce să cred?

– Că nu contează în ce mod te tratează ceilalți.

Clara văzu cum încruntarea lui sporea pe măsură ce vorbea, până când deveni aproape amenințătoare.

– Ești furios, murmură ea, luată prin surprindere.

– N-ar trebui să nu fiu? Să te văd cum ești certată pe nedrept și apoi să te aud mărturisind că ești obișnuită cu un astfel de tratament și că nu contează... N-ar trebui să fiu supărat?

Ea îl privi țintă, observând sclipirea din ochii lui strălucitori și rigiditatea maxilarului său perfect. Îl mai văzuse supărat și înainte, dar își dădu seama că situația de acum era diferită, fiindcă de data asta se înfuriase din cauza unui afront care îi fusese adus ei.

Simți cum ceva îi apăsa pieptul, îngreunându-i respirația și împiedicând-o să gândească limpede. Buzele i se întredeschiseră, dar fu peste puterile ei să-i dea vreun răspuns. În schimb, înainte să-și dea seama prea bine ce făcea, îi surâse.

Acel zâmbet păru să-l facă să se simtă stânjenit, fiindcă se răsuci pe scaun și-și întoarse privirea.

– Îndrăznesc să spun că orice bărbat ar fi furios, murmură el. E greu să te abții să-i aplici o corecție luându-l de guler și azvârlindu-l în stradă!

Plăcerea pe care o simțea la auzul vorbelor lui spori, deschizându-se înlăuntrul ei ca o floare la soare, fiindcă, în ciuda a ceea ce părea să creadă el, bărbații dispuși să arunce alți bărbați în stradă în numele ei fuseseră până acum o specie inexistentă.

El o privi din nou, iar ea își șterse zâmbetul de pe buze, pentru că el părea stânjenit, iar ea nu voia să exacerbeze situația.

– Oricât de mult aș aprecia oferta ta de a-l arunca pe domnul Beale în stradă, aș prefera să n-o faci. Ar fi o satisfacție momentană, recunosc, dar urmările mi-ar face viața și mai dificilă. În rest, adăugă ea în clipa în care el deschise gura ca s-o contrazică, atunci când am spus că m-am obișnuit cu acreala lui și că nu-mi pasă, m-am referit la faptul că el nu pierde nici un prilej ca să-mi facă aluzii că are o părere proastă despre mine, dar că eu nu țin suficient de mult cont de părerea lui ca să pun la inimă.

– Și care e părerea lui?

– Că sunt doar o fată prostuță, prea imatură și naivă ca să poată să lucreze în domeniul afacerilor.

– Atunci, el e prostul!

– Poate că e. Dar, ca să fiu pe deplin sinceră, e adevărat că-mi lipsește experiența în privința conducerii unei afaceri. Am fost secretara lui Irene pentru o perioadă, dar asta e tot. Iar domnul Beale a înțeles că urma să lucreze sub conducerea fratelui meu, Jonathan. După ce s-a căsătorit Irene, Jonathan trebuia să se întoarcă acasă din America, să se asocieze cu ea și să preia frâiele gazetei. În atare condiții, domnul Beale a preluat postul de editor. Dar Jonathan și-a tot amânat întoarcerea, iar acum a decis să rămână în America, așa că eu și domnul Beale suntem forțați să lucrăm împreună până la întoarcerea lui Irene.

– Nimic din toate astea nu se întâmplă din vina ta. Acest Beale ar trebui să accepte situația așa cum e și să dea dovadă de bunăvoință.

Clara făcu o grimasă.

– El încă n-a aflat că fratele meu a decis să rămână în America. Am tot amânat să-i spun despre Jonathan, fiindcă după ce află asta, o să demisioneze negreșit. Totuși, cred că e nedrept din partea mea să nu-i spun...

Galbraith o întrerupse cu un pufnet disprețuitor.

– În locul tău, nu mi-aș face griji pentru asta, nu în cazul unui om ca el. Ceea ce e nedrept este faptul că fratele și sora ta te-au lăsat pe tine să te ocupi de problema lor.

– În privința fratelui meu, poate că ai dreptate, dar în ceea ce o privește pe sora mea, nu-i deloc așa. Irene a avut mereu grijă de mine și de tatăl nostru. Pe vremea când n-aveam bani și eram pe punctul de a ne pierde casa, ea a fost cea care ne-a salvat. A înființat ziarul ăsta și a obținut din el un venit suficient de mare ca să ne întreținem, iar eu mă bucur să am șansa de a face ceva pentru ea. Acestea fiind zise, o să-i dau cu plăcere înapoi lui Irene, după ce se întoarce, *Weekly Gazette* și pe domnul Beale.

– În acel moment, el o să afle că urmează să lucreze tot pentru o femeie și probabil că oricum o să demisioneze.

– Posibil, dar atunci Irene poate angaja pe altcineva. În ceea ce-l privește pe domnul Beale, nu știu dacă resentimentele lui provin din faptul că lucrează pentru o femeie, sau dacă pur și simplu nu-i

place să lucreze pentru mine. Mă tem că sora mea se descurcă mult mai bine la conducerea ziarului.

– Prostii! Nu mă îndoiesc că faci o treabă excelentă în locul surorii tale. Ai destul bun-simț ca să angajezi personal excelent, adăugă el cu un zâmbet, arătând spre sine, iar ăsta e, probabil, cel mai mare talent de care ai nevoie atunci când te afli la conducerea unei întreprinderi comerciale.

Ea îi răspunse cu un zâmbet ironic.

– Mulțumesc pentru votul de încredere, dar nu-mi pot imagina că iau decizii mai bune decât sora mea în ceea ce privește angajarea de personal. Irene, de obicei, analizează excelent caracterele. De asemenea, e feministă și dacă Beale are vreun resentiment față de femeile de carieră, nu-mi pot imagina că n-ar fi simțit asta atunci când l-a intervievat.

El ridică din umeri.

– Nu toți oamenii se dovedesc a fi la fel de vrednici în meseria lor pe cât ar putea părea atunci când li se ia un interviu în vederea angajării. Orice majordom sau menajeră ți-ar putea spune asta. Iar sora ta era pe cale să se căsătorească, nu-i așa? S-ar putea să fi fost prea preocupată de planurile de nuntă ca să observe defectele acestui Beale.

– Poate, răspunse Clara pe un ton dubitativ. Distrată sau nu, lui Irene nu-i stă în fire să greșească.

– Toată lumea face greșeli.

– Nu și sora mea, susținu Clara, râzând de încruntătura lui sceptică. E limpede că n-o cunoști.

– Aștept cu nerăbdare privilegiul de a o cunoaște, murmură el, iar o linie i se săpă între sprâncene. N-am întâlnit niciodată printre oameni un model de perfecțiune.

– Nu chiar un model de perfecțiune, dar pe aproape, îl asigură Clara, fericită să se laude cu numeroasele talente ale lui Irene. Reușește în tot ceea ce face. E strălucitoare, plină de încredere în sine, împlinită, inteligentă și, dacă toate astea nu sunt de ajuns, e și frumoasă. Și are instincte excelente în afaceri.

– Chiar așa? întrebă el pe un ton din ce în ce mai încrâncenat, iar un mușchi i se mișcă în colțul maxilarului. Chiar așa să fie?

Vocea lui era încordată, întrebarea fusese laconică, iar Clara îi aruncă o privire nedumerită.

– Ce s-a întâmplat? Pari destul de supărat!

– Oare? răspunse el pe un ton din care încrâncenarea dispăruse ca prin farmec. Îndrăznesc să spun că m-a scos din sărite să te văd cum te-ai luat la trântă cu domnul Beale.

Clara clipi, surprinsă.

– Dar de ce ți-ar păsa? Nu e ca și cum...

Ea se opri, fiindcă simți din nou acea apăsare puternică în piept. Era la fel ca una dintre crizele ei de timiditate, doar că mai acută, dar și mai dulce. El vorbise ca și cum i-ar fi purtat cu adevărat de grijă. Și totuși, abia se cunoșteau.

Înghiți în sec, amintindu-și că lui îi venea nespus de ușor să facă orice femeie, chiar și pe una pe care n-o cunoștea, să se simtă deosebită și extraordinară. Asta nu însemna nimic pentru el, nu cu adevărat. Își drese glasul, iar atunci când vorbi, se strădui să aibă în voce o notă de indiferență pe care era departe de a o simți:

– Nu văd de ce contează pentru tine.

– Păi, în primul rând, pe mine nu mă menajezi deloc, bombăni el. Cum se face că individul ăla obține mai multă politețe din partea ta decât mine? Îți spun drept că asta mă doare, Clara!

Ea zâmbi, dându-și seama că el o tachina acum.

– Motivul e destul de clar, nu-i așa? Beale ar putea să renunțe la mine. Tu nu poți.

– Mulțumesc că mi-ai reamintit! Mă simt mult mai bine acum.

– Îți spun cu toată seriozitatea că, în ciuda antipatiei lui față de mine, domnul Beale e un editor excelent, declară ea, însă chiar în timp ce spunea asta, simți o urmă bruscă de îndoială. Trebuie să fie, adăugă ea imediat, înăbușind acel sentiment trădător înainte ca el să capete amploare.

– Bineînțeles, fu Galbraith de acord.

El o spusese cu o voce atât de blândă, încât ea se simți obligată să se justifice:

– Nu e chiar treaba mea să judec calitățile domnului Beale. În plus, editorul e cea mai importantă persoană din echipă, iar dacă Beale ar demisiona, aș fi pierdută. Mă simt obligată să mă descurc cu el cât pot de bine, înțelegi?

– Da, înțeleg. Iar asta agravează totul, crede-mă! răspunse el, păstrându-și tonul blând în ciuda cuvintelor tăioase. Ceea ce vrei să spui cu adevărat e că ai îndoieli cu privire la abilitățile lui, dar

fiindcă acest domn Beale a fost alegerea surorii tale – și se pare că sora ta nu face niciodată greșeli –, îți spui mereu și mereu că omul trebuie să fie demn de post și că instinctele tale, nu cele ale surorii tale, sunt musai de vină. Cu alte cuvinte, Clara, îți lipsește încrederea în tine și, din pricina asta, ai mai multă încredere în judecata surorii tale decât într-a ta.

Ea inspiră brusc, surprinsă de acuratețea concluziilor lui, deși știa că n-ar fi trebuit să fie. Galbraith avea darul de a citi oamenii, ceea ce îi făcea pe aceștia să-i ceară sfatul. Acel har al lui era în întregime motivul pentru care ea îl considerase calificat să scrie rubrica lui Lady Truelove.

– Ești foarte perspicace. Dar nu te afli aici ca să vorbești despre mine, adăugă ea imediat. Ar trebui să rezolvi problema altcuiva, nu pe a mea, îți amintești?

– În cazul ăsta, spuse el cu blândețe, e mai degrabă același lucru, nu-i așa?

Imediat, Clara înțelese ce voia să spună și se uită în altă parte, cu fața arzându-i ca focul. Ea îi recomandase stăruitor scrisoarea Debutantei Dezolate, iar el probabil că ghicise adevăratul motiv din spatele acelei recomandări. Cum ar fi putut să n-o facă? Se uită din nou la el, silindu-se să râdă.

– Și eu, care credeam că sunt subtilă!

El ridică plicul, zâmbind ușor.

– Ai vrea să știi ce sfat i-am dat Debutantei Dezolate?

Ea murea de nerăbdare să știe, dar ridică din umeri, mândria împingând-o să-și ia un aer nehotărât.

– O să știu la un moment dat, fiindcă trebuie să aprob ceea ce ai scris.

Galbraith chicoti.

– Adevărat! fu el de acord.

Clara întinse mâna ca să ia plicul, dar el nu i-l dădu. În schimb, continuând să zâmbească, își sprijini coatele pe biroul ei, rupse sigiliul și scoase foile împăturite.

– *Dragă Debutantă*, începu el, aruncând plicul la o parte, *să navighezi prin sezonul monden poate părea o întreprindere descurajantă, în special în cazul celor timizi, dar trebuie să ai curaj. Există un secret ca să-i atragi pe ceilalți, chiar și pe cei de sex opus, iar dacă îl poți pune în aplicare cu succes, crede-mă că te așteaptă un sezon și o viață mai plăcute. Secretul, draga mea, e să te relaxezi, pur și simplu.*

– Să mă relaxez? întrebă Clara, derutată, făcând o grimasă. Ăsta e sfatul tău?

– Da, răspunse el cu fermitate. Și dacă îmi permiți, sunt bucuros să intru în detalii.

Ea se dădu pe spate în scaun, ridicându-și mâinile într-un gest de capitulare.

– Continuă, atunci.

– *Ca să realizezi asta, ca să obții detașarea care îi va atrage pe ceilalți către tine, te sfătuiesc să începi cu cele mai simple schimbări: cele referitoare la aspectul tău...*

– Nu văd ce legătură are înfățișarea cuiva cu subiectul în cauză, îl opri ea din nou, un pic deranjată.

El își ridică din nou privirea și oftă, aruncându-i pe deasupra paginilor o privire de o severitate simulată.

– Iar dacă mă tot întrerupi, n-o să vezi niciodată!

– Îmi pare rău, mormăi ea. Continuă.

– *Domnii, trebuie spus, sunt creaturi sensibile la factorul vizual, dar asta nu înseamnă că le pasă de modă. Uită de corsetele strâmte și de pantofii cu toc înalt, fiindcă n-o ajută prea mult pe o domnișoară să se simtă confortabil și relaxată. Dacă ai ochi frumoși, evită pălăriile cu boruri largi, excepție făcând cazul în care te afli într-un loc expus la soare, fiindcă, deși astfel de pălării pot fi la modă, ele îi împiedică pe tinerii bărbați să te privească în ochi, iar ochii sunt ferestrele sufletului. Dacă ai un zâmbet frumos, afișează-l cât de des poți, cu condiția să te simți în largul tău, pentru că asta o să-i atragă pe ceilalți spre tine și o să te ajute să te simți mai relaxată, mai atrăgătoare și mai încrezătoare. Găsește o modistă ale cărei rochii să pună în valoare aspectele favorabile ale siluetei tale și crede-mă când spun că nu e un lucru rău ca, dacă o tânără doamnă are ambiții matrimoniale, să poarte la baluri rochii un pic decoltate.*

Clara scoase un pufnet batjocoritor, făcându-l să se oprească din nou, dar nu ca s-o certe.

– Să înțeleg că nu ești de acord? întrebă el.

– Mă îndoiesc că șansele unei fete de a-și îndeplini ambițiile matrimoniale ar fi atât de mari dacă și-ar mări decolteul. Pare teribil de superficial, dacă mă întrebi pe mine.

– Într-adevăr? întrebă Galbraith, coborându-și privirea, făcând-o să se înroșească toată și dându-i motive să-și dorească să-și fi ținut

gura închisă, iar, după o clipă, el își ridică privirea din nou. Ca bărbat, Clara, trebuie să-ți spun că subestimezi puterea de seducție unei rochii de bal bine croite.

Ea se foi pe scaun, foarte jenată.

– Nu-i cel puțin la fel de important să sugerezi moduri în care biata fată poate începe o conversație?

El râse.

– Într-un cuvânt: nu.

Ea nu se amuză deloc, ci își încrucișă brațele, aruncându-i o privire aspră de peste birou.

– O, bine, din moment ce insiști..., spuse el cu un oftat, ridicând paginile și începând să citească din nou: *Dar cu siguranță că te întrebi ce anume să spui în momentul în care ai reușit să atragi un tânăr splendid, iar el se află în fața ta. Dacă nu te poți gândi la nimic de spus despre tine, caută un subiect care să-i permită lui să vorbească. A fi un bun ascultător e întotdeauna de apreciat. O astfel de persoană e mult mai fermecătoare decât una care face conversație cu pricepere. Orice ai spune, străduiește-te să-ți faci interlocutorul să se simtă în largul lui și astfel o să descoperi în curând că nu e necesară o replică abilă. Dacă toate celelalte încercări eșuează, nu-i nimic greșit în a-ți recunoaște natura timidă. Răspunsul pe care o să-l primești poate să însemne adesea o ușurare și să constea într-o mărturisire similară, oferindu-ți astfel ție și nouă tale cunoștințe ceva în comun și, în același timp, un subiect de conversație. Și nu uita: dacă spui o prostie sau dacă faci o greșeală, recunoaște-o imediat și râzi de ea.*

– Asta e ușor de formulat drept sfat, obiectă Clara, făcându-l să-și ridice privirea. Dar nu-i atât de ușor de pus în practică.

– Nu-i deloc ușor, adeveri el. Dar e util.

– De asta faci și tu la fel?

El zâmbi și-și întoarse privirea la paginile pe care le ținea în mână.

– *Autoironia*, citi el, *nu-i doar o calitate dezarmantă, dragă Debutantă, dar dacă înveți s-o folosești, o să descoperi în curând beneficii pentru tine personal. Fiindcă abilitatea de a râde de noi înșine și de greșelile noastre e incredibil de eliberatoare. Ea ne ușurează de povara îngrijorării ca nu cumva să spunem sau să facem un lucru greșit. Iar asta mă aduce înapoi la primul meu punct, unul pe care nu pot să-l subliniez suficient de mult: oamenii timizi își fac prea multe griji.*

Clara făcu o grimasă, fiindcă nu putea respinge acea afirmație, cel puțin în ceea ce o privea pe ea.

– *Convinși că toți ochii din încăpere sunt ațintiți asupra lor și că tot ceea ce fac e judecat în dezavantajul lor*, continuă el, *oamenilor timizi le e imposibil să se relaxeze. Îngrijorările lor sunt de obicei nefondate, pentru că ceilalți oameni sunt prea absorbiți de propriile lor preocupări ca să-și facă griji pentru altcineva, dar cei timizi, din păcate, nu par să creadă niciodată asta. Previziuni cumplite de eșec social le umplu mintea, împiedicându-i să ajungă la o stare de relaxare atât de necesară ca să atragă și ca să rețină atenția celorlalți și, prin urmare, atunci când ies în lume, persoanele timide își petrec cea mai mare parte a timpului dorindu-și să fi fost în altă parte. Un astfel de comportament, deși nu și adevăratele motive care îl determină, e dureros de evident pentru ceilalți, care reacționează căutând tovarăși mai exuberanți. Astfel, temerile exagerate ale timidului devin profeții care se împlinesc singure, iar timidul nu găsește bucurie în plăcerile și îndeletnicirile vieții sociale.*

Clara își mușcă buza, dându-și seama că el tocmai narase rezumatul întregii ei experiențe sociale.

– *Nu te subestima în felul ăsta, dragă Debutantă! Calitatea sezonului tău nu depinde de un dans sau de o conversație, iar calitatea vieții tale nu depinde de o petrecere. Străduiește-te să-ți lași temerile deoparte. Scapă de așteptări, uită de ambițiile părinților tăi și lasă deoparte obiectivul de a căuta pe cineva cu care să te căsătorești. În toate angajamentele tale, străduiește-te doar să te simți bine. Zâmbește, râzi și savurează fiecare clipă a vieții. Iar într-o bună zi s-ar putea să găsești alături de tine pe cineva care tânjește să împărțiți această viață.*

Galbraith își ridică privirea, lăsând foile jos, iar Clara simți dintr-odată că era de o importanță vitală să-și facă ordine pe birou. Își aranjă registrul și-și mută călimara un pic mai la stânga, adoptând un aer de nonșalanță profesională.

– Ei bine? întrebă el, curmând tăcerea care se așternuse. Nu mă ține în suspans! E satisfăcătoare prima mea încercare de a fi Lady Truelove?

Satisfăcătoare? Mâna ei se încleștă pe un teanc de hârtii. Ce cuvânt neinspirat ca să descrie genul de sfat pe care ea îl căutase de când împlinise treisprezece ani, își aranjase părul și se dusese la o petrecere la care veneau și băieți! Întotdeauna fusese conștientă

de natura ei inhibată, dar nu-și dăduse niciodată seama de cât de mult îi putea inhiba ea pe alții.

– E..., începu ea, dar se opri, lăsă hârtiile deoparte, tuși și se uită la el. E foarte bună. Excelentă, de fapt!

– Mulțumesc, însă..., începu el să spună, dar se opri, de asemenea, iar apoi zâmbi. Ai putea măcar să zâmbești în clipa în care mi-o zici!

Clara râse. Dar, fără nici un motiv la care ea s-ar fi putut gândi, zâmbetul lui dispăru.

– Bravo, e un pic mai bine, murmură el. Zâmbește așa la următorul bal, Clara, iar toți bărbații din sală o să-ți mănânce din palmă.

Clara se dezmetici și înghiți în sec. El exagera, bineînțeles, dar ea nu-i spuse nimic. În schimb, întinse mâna ca să ia paginile.

– O voi pune pe domnișoara Huish să dactilografieze asta, spuse ea forțându-se să pară energică și eficientă în timp ce el îi dădea rubrica, și o s-o rog să i-o înmâneze domnului Beale cu mențiunea că nu trebuie să editeze nici măcar un cuvânt. Deși..., începu ea, făcând apoi o pauză și atingând cu degetul arătător un rând din scrisul lui de mână, de parcă tocmai i-ar fi venit un gând. Știi, partea asta cu faptul că un bun ascultător are mai mult farmec decât un bun vorbitor...

– Da? Ce-i cu ea?

Ea își ridică privirea.

– Cu asta te ocupi tu, nu-i așa? își dădu ea seama, gândindu-se la Elsie Clark în timp ce punea întrebarea și știind dinainte răspunsul. Nu ești o persoană timidă, dar le faci asta altora, nu-i așa? Asculți, mai degrabă decât să vorbești. Faci asta ca să-i determini pe oameni să te placă, sau e un talent natural al tău?

– Amândouă, presupun, răspunse el făcând o grimasă. Mă tem că mi-ai descoperit cel mai mare secret, Clara. Am o dorință compulsivă de a fi plăcut. Am avut-o toată viața, dar provine – nu mă îndoiesc – din faptul că părinții mei sunt egocentrici și de-a dreptul imposibili. Și-au petrecut cea mai mare parte a tinereții mele fiind atât de ocupați să se distrugă unul pe celălalt, încât de multe ori uitau de existența mea. M-a durut, să știi, se confesă el făcând o pauză și trăgând aer în piept. Încă mai doare, dacă vrei să știi adevărul.

Ea îi studie fața, văzându-l dintr-odată – dincolo de simetria lipsită de defecte a trăsăturilor lui, dincolo de nasul acvilin, perfect, de splendidul maxilar pătrat și de ochii albaștri-azurii – pe băiatul care fusese cândva. Astfel, îi văzu și pe părinții pe care el tocmai îi descrisese. Cumva, rezultatul acelui exercițiu de imaginație o duru și pe ea. Nu putu să nu se întrebe din nou dacă prima ei imagine despre el, aceea de ticălos fără inimă, nu fusese complet greșită.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi, o tuse îi întrerupse, iar Clara se uită în spatele lui și o văzu pe Annie în pragul ușii.

– Îmi cer scuze, domnișoară Clara, dar..., spuse Annie, iar apoi se opri, aruncându-i Clarei o privire de avertisment, care o puse imediat în gardă. Tatăl dumneavoastră m-a trimis aici.

– Ce întrerupere oportună, murmură Galbraith. Încă o clipă, Clara, și numai Dumnezeu știe ce alte mărturisiri ai mai fi obținut de la mine.

El se întoarse spre ușă, iar Clara văzu ochii lui Annie mărindu-se, cu o expresie de surprindere plăcută. Era genul de reacție pe care Galbraith probabil că o primea de la fiecare menajeră ce punea ochii pe el. Asta o readuse pe Clara la realitate.

– Da, Annie? întrebă ea. Ce vrea tata?

Părând să facă un mare efort, servitoarea își luă privirea de la viconte.

– Vrea să știe despre ceai, domnișoară Clara.

– Ceai? repetă Clara, aruncându-i o privire consternată lui Annie.

– Da, domnișoară, răspunse aceasta, iar ochii ei de un cenușiu-deschis îi aruncară Clarei o privire prin care parcă își cerea scuze. Tatăl dumneavoastră vrea să-l invite pe Excelența Sa în salon, la un ceai.

În fața acelei perspective de neconceput, consternarea Clarei se transformă în groază. Își iubea tatăl, dar era întotdeauna dificil să ia ceaiul cu el, iar cu un străin de față, ar fi devenit de-a dreptul insuportabil.

– Pentru numele Domnului, mormăi ea, frecându-și fruntea cu degetele, cum de știe tata că lordul Galbraith e aici?

– Cred că pot explica eu, interveni vicontele. Am bătut la ușa din față a casei, fără să-mi dau seama că lângă ea se afla intrarea redacției. Femeia care mi-a deschis s-a oferit să mă conducă la redacție ocolind prin casă, dar i-am spus să nu se deranjeze și până

la urmă am folosit intrarea de la stradă. Dar i-am lăsat cartea mea de vizită, desigur.

– E vorba de doamna Brandt, milord, îl lămuri Annie. E menajera. Dacă vă decideți să urcați, ea o să vă întrebe dacă preferați ceaiul din India sau pe cel din China.

– E doar două și jumătate, interveni Clara înainte ca vicontele să poată răspunde, asprimea propriei voci făcând-o să tresară, dar nu se putuse abține, fiindcă își dorea cu disperare să prevină acea nenorocire. E mult prea devreme pentru...

– Un ceai ar fi minunat, interveni Galbraith, iar Clara aproape că gemu cu voce tare. Annie, spune-i domnului Deverill că sunt încântat să accept invitația lui, mulțumesc. Și te rog s-o informezi pe doamna Brandt că aș dori orice ceai preferă domnișoara Clara.

Menajera chicoti auzind asta, dar apoi zări fața Clarei și se dezmetici imediat, tușind.

– Ceaiul preferat al domnișoarei e cel indian, milord, murmură ea. Darjeeling.

– Excelent! exclamă el, iar după aceea îi făcu un semn din cap lui Annie și se întoarse către Clara.

Servitoarea plecă, aruncându-i stăpânei ei o privire plină de subînțeles.

Simpatia menajerei nu făcu decât să-i sporească tulburarea Clarei, care îl privi, încruntată, pe Galbraith.

– Iată un gest arogant din partea ta!

– Crezi? întrebă el, surprins. Invitația mi-a fost adresată mie, iar eu am acceptat-o. Că tot veni vorba de invitații, am și eu una să-ți dau, o vesti el, începând să scotocească în buzunarul de la piept, dar, văzând expresia ei, se opri. Îmi cer scuze, spuse el cu glas scăzut, iar mâna îi căzu pe lângă trup. Nu mi-am dat seama că te-ar deranja dacă aș veni la ceai.

– Nu e vorba de asta! strigă ea. Nu mă deranjează chiar atât de tare. Doar că...

Se opri, fiindcă adevărul era prea umilitor ca să poată fi rostit, iar mintea nu reușea să plăsmuiască un motiv credibil pentru reticența ei.

– Ar trebui să te curtez, îți amintești? spuse el, acel memento enunțat cu blândețe părând să înrăutățească totul. Să-l întâlnesc pe tatăl tău e ceva ce mi s-ar cere să fac la un moment dat, Clara.

Avea dreptate, desigur.

– Foarte bine, mormăi ea și se ridică în picioare, cu fruntea sus, încercând să ignore rușinea care o cuprinsese deja. Haide să bem un ceai. Dar să nu te aștepți la ceva festiv.

Capitolul 10

Rex nu se considerase niciodată un ins obtuz. De fapt, mai degrabă se mândrea cu capacitatea lui de a înțelege subtilitățile unei situații care implica ieșirea în societate și logica ei. În situația de față însă, trebui să admită că era total nedumerit.

Clara nu voia ca el să-i cunoască tatăl – asta era clar. În timp ce traversau vestibulul, umerii ei erau căzuți, avea bărbia repezită înainte, expresia îi era împietrită și întregul ei profil aducea cu forma unei corăbii care ar fi navigat în mijlocul unei furtuni. Iuțeala pașilor ei arăta clar că-și dorea ca furtuna să se termine cât mai repede.

Îl conduse pe scări și de-a lungul unui coridor, fără să-i dea nici o explicație. Dar, odată ajunși în salon, abia îi făcuse lui Rex cunoștință cu tatăl ei, că acesta din urmă își și dădu seama că nu era nevoie de explicații.

Tatăl Clarei era beat turtă.

Destul de obișnuit cu bărbații amețiți, Rex își luă postura unui gentleman și făcu o reverență, dar după ce se îndreptă și-i aruncă o privire piezișă Clarei, aparența lui de politețe aproape că cedă.

Ea avea pe față obișnuita mască rece și placidă, dar ochii o trădau, fiindcă îl priveau pe Rex cu o căutătură sumbră și plină de rușine. El se gândi că, privind în adâncul lor, ar fi avut senzația că se cufunda într-un abis.

– Iertați-mă că nu m-am ridicat în picioare ca să vă primesc, Lord Galbraith, spuse Deverill, cu limba împleticită și răspândind un miros puternic de coniac în timp ce vorbea. Guta asta nenorocită!

Rex se întoarse spre el, observând scaunul cu rotile în care stătea și piciorul sprijinit pe un taburet căptușit din fața lui. Se întrebă dacă băutura îi provocase guta lui Deverill, sau dacă lucrurile stăteau exact invers.

– Nu-i nevoie să vă scuzați, domnule! Guta, din câte am înțeles, doare ca naiba.

– Așa-i, așa-i! întări Deverill luându-și ceașca de ceai de pe măsuța de lângă el.

Ridică ceașca la buze, dar mâna îi tremură, făcând să se verse lichidul de culoarea chihlimbarului. Pe dată, un alt val de miros de coniac ajunse la nările lui Rex.

Clara trebuia să fi detectat și ea mirosul, fiindcă se îndepărtă de tatăl ei, îndreptându-se spre canapeaua din cealaltă parte a camerei.

– Luați loc, Lord Galbraith, spuse ea, făcând invitația cu o lipsă de entuziasm dureros de evidentă.

În timp ce ea se afunda la un capăt al canapelei și-i făcea semn să se așeze la celălalt capăt, el se întrebă dacă nu cumva trebuia să inventeze o scuză și să-și ia tălpășița. Pe de altă parte, probabil că o plecare grăbită era reacția obișnuită a oaspeților atunci când se confruntau cu acea situație, iar dacă el ar fi alergat spre ușă, asta nu putea decât s-o facă pe Clara să se rușineze și mai tare. În plus, încă mai avea în buzunar invitația mătușii Pet.

– Da, mulțumesc, spuse el.

Apoi își așeză pălăria pe o masă din apropiere și merse ca să-și ocupe locul oferit pe canapea, străduindu-se să se poarte ca și cum nimic n-ar fi fost în neregulă.

– Sunt încântat că ați putut să vă alăturați nouă, milord, și că, în sfârșit, Clara are un pretendent!

– Tată, îl contrazise ea aruncându-i lui Rex o privire chinuită, pe care acesta o ignoră.

Din moment ce a fi un pretendent era doar imaginea pe care încerca s-o transmită, n-avea nici o intenție de a contrazice descrierea prin vorbe sau fapte.

– Clara, spuse Deverill fără să ia în seamă protestul fiicei lui, nu e nimic rușinos în asta! Ai început să ieși în societate de puțin timp. Lord Galbraith, sora Clarei s-a căsătorit recent cu ducele de Torquil.

Era o lăudăroșenie, adusă în conversație de un ins care dorea să-l impresioneze pe altul cu relațiile sale. Clara știa asta prea bine, lucru pe care Rex îl constată atunci când îi aruncă o privire piezișă și o văzu făcând o grimasă și întorcându-se ca să ia ceainicul.

– Doriți ceai, Lord Galbraith? întrebă ea, iar vocea îi suna cu o octavă mai sus decât de obicei.

– Da, vă mulțumesc. Simplu, adăugă el în timp ce ea se întindea ca să ia cleștișorul pentru zahăr. Neîndulcit și fără lapte.

Clara se întoarse înspre el ca să-i dea ceașca și farfurioara, dar nu se uită în ochii lui.

– Observați că pe tatăl ei nu-l servește cu ceai, spuse Deverill ridicându-și ceașca, balansând-o ușurel înainte și înapoi și zâmbindu-i larg lui Rex, căruia îi aruncă privirea complice pe care un om trecut prin viață s-ar fi simțit îndreptățit să i-o adreseze altuia pe care îl socotea a fi de același fel. Știe că nu-i nevoie. Mi-am băut deja ceaiul!

Rex simți un val de milă.

– Da, fu el de acord cu blândețe. Așa s-ar părea.

Cu siguranță că răspunsul lui transmise ceva din ceea ce simțea, dar Deverill nu păru să observe. Însă fiica lui observă.

– Un sendviș? întrebă ea pe același ton nefiresc de voios. Sau preferi o brioșă cu cremă și gem?

Rex o privi având grijă să-și alunge de pe față orice urmă de milă, fiindcă presimțea că o mină compătimitoare nu i-ar fi făcut nici o plăcere Clarei.

– O brioșă ar fi minunat, mulțumesc, spuse el.

– Îl cunoști pe Excelența Sa ducele de Torquil? întrebă Deverill.

– Mă tem că nu prea bine, răspunse Rex luând farfuria pe care i-o întindea Clara, așezându-și-o în poală și îndreptându-și din nou atenția spre interlocutorul său. Deși ne-am întâlnit, desigur.

– El și Irene sunt în Italia, în luna de miere. Și nu se grăbesc să se întoarcă, adăugă Deverill râzând. Lui Irene îi prieste căsătoria. Ai fi crezut vreodată așa ceva, Clara?

– Nici într-o sută de ani, tată. Adeseori sora mea, îi explică ea lui Rex, a declarat cât se poate de categoric că nu voia să se căsătorească niciodată.

Deverill râse în hohote.

– Curios! Fiica ce a jurat că n-o să se căsătorească niciodată și-a găsit un soț extraordinar și e plecată în luna de miere, iar cea care întotdeauna și-a dorit un soț și copii mai mult decât orice își așteaptă încă rândul. Ți-ai făcut o relație acum, Clara, așa că ar fi bine să treci la treabă, spuse Deverill aruncându-i lui Rex o privire plină de subînțeles. Nu vrei să fii mereu eclipsată de sora ta, nu-i așa?

Rex privi spre fata de lângă el, observând cum rumeneala din obraji i se întețea, și decise că era timpul să-i dea invitația mătușii

lui și să plece. Își termină de mâncat brioșa, dar înainte să poată să dea pe gât ultima înghițitură de ceai și să se ridice de pe canapea, ușa se deschise și un bărbat intră în cameră.

– Vă rog să mă scuzați, domnule, îi spuse el lui Deverill, dar doctorul Munro e aici pentru întâlnirea dumneavoastră săptămânală.

– Ptiu, doctori! exclamă Deverill, indignat, exprimându-și astfel părerea pe care o avea despre profesia de medic. Dați-l afară!

– Te rog, tată, chiar trebuie să te lași consultat din când în când, spuse Clara înainte ca servitorul să se întoarcă și să plece din nou. Nu se știe niciodată! S-ar putea ca doctorul să aibă vreun tratament nou pentru tine.

– Mă îndoiesc. Munro e doar un scoțian ursuz. Ideea lui despre cum să prelungești viața cuiva e să-i iei toate lucrurile care fac ca viața să merite trăită.

– Atunci, lasă-te consultat de dragul meu, dacă nu de al tău, îl rugă Clara, făcându-i semn servitorului să intre în cameră.

– O, bine, mormăi tatăl ei în timp ce servitorul traversa camera și venea la el. Dar e inutil! Munro n-o să facă altceva decât să se uite la mine dezaprobator și să-mi spună să nu mai beau.

– Atunci, întâlnirea ta cu el ar trebui să fie minunat de scurtă, sublinie Clara, hotărârea veselă din vocea ei amintind de o guvernantă de grădiniță care s-ar fi ocupat de un copil recalcitrant.

– Mă îndoiesc, ripostă taică-său, în timp ce servitorul se mută în spatele scaunului cu rotile și eliberă mecanismul de frânare. Lista lucrurilor pe care n-ar trebui să le mănânc devine din ce în ce mai lungă pe zi ce trece. Fără brânzeturi tari, fără grăsimi animale, fără băuturi de orice fel, fără zahăr, fără lapte – nici măcar în ceai. Te întreb, Clara, ce mai rămâne în farfuria unui om după ce-i sunt luate toate astea?

Ea nu răspunse întrebării lui, dar atunci când valetul împinse scaunul lui Deverill pe lângă scaunul ei, se ridică în picioare, făcându-i semn servitorului să se oprească.

Rex se ridică și el, urmărind-o în timp ce se apleca și-și săruta tatăl pe obraz, o atenție tandră pe care acesta – cel puțin în opinia lui – n-o merita.

– Ne vedem mâine, tată, spuse ea, reluându-și locul. Între timp, încearcă să-l asculți pe doctor, da?

Tot bombănind, Deverill fu scos din salon, dar, pe când îi făcu semn valetului să închidă ușa, îi făcu și fiicei lui cu ochiul, semnul acela conspirativ fiind ultima lui ispravă înainte ca ușa să se închidă.

Acum obrajii Clarei erau stacojii în întregime. Ea scoase un sunet care era pe jumătate suspin și pe jumătate geamăt.

– Îmi pare atât de rău pentru asta, mormăi ea luându-și capul în mâini ca și cum ar fi vrut să-și ascundă fața înfierbântată. Unii părinți, adăugă ea cu un râs înăbușit, pot fi atât de jenanți!

În ciuda râsului ei, se vedea limpede că nici vorbă să fi fost veselă.

– Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze, răspunse el imediat. Iartă-mă. Dacă aș fi știut...

– E în regulă, îl opri ea, scutindu-i pe amândoi de autocritica lui pe o asemenea temă, iar apoi își coborî mâna, își îndreptă spatele în scaun și îl privi. După cum ai spus chiar tu, odată și odată tot l-ai fi întâlnit.

– Da, dar am fi putut aranja asta pentru un moment în care tatăl tău ar fi fost... el însuși.

– Mă îndoiesc. N-a mai fost el însuși de când aveam unsprezece ani, se confesă Clara, iar în clipa în care cuvintele îi ieșiră pe gură, făcu o grimasă și-și puse fruntea în palmă. O, Doamne, nu știu ce m-a făcut să spun asta! De cele mai multe ori, oamenii trebuie să-mi scoată cuvintele cu cleștele, recunoscu ea, foindu-se puțintel la capătul ei de canapea. Dar tu știai deja asta, adăugă ea cu voce joasă.

– Da, deși..., începu el, iar apoi făcu o pauză și-i aruncă în glumă o privire fals încruntată. N-ai prea fost reticentă cu mine, Clara. Se pare că nu te poți abține să-mi povestești toate astea.

– O, Doamne, chiar așa e, nu? întrebă ea râzând, dar apoi zâmbetul i se estompă puțin în timp ce se gândea. Asta se întâmplă din cauza ta, cred, nu a mea. Te pricepi foarte bine să... atragi oamenii.

– Se poate spune că asta funcționează în ambele sensuri, fiindcă eu vorbesc rareori despre părinții mei, în special despre cum era viața alături de ei înainte să se despartă. Bineînțeles că nu discut niciodată despre așa ceva cu vreo persoană din afara familiei. Ei bine, adăugă el, încercând să vorbească pe un ton calm, astăzi a fost o zi a confidențelor, nu-i așa? Având în vedere începutul relației noastre, cine ar fi crezut că noi doi o să facem asta vreodată?

– Nici unul dintre noi, cu siguranță. Suntem..., spuse ea, iar apoi făcu o pauză, expresia ei căpătând o notă de surpriză în timp ce

se răsucea pe canapea, întorcându-se cu fața spre el. Crezi că o să devenim prieteni?

Dintr-odată, prin fereastra de dincolo de umărul ei, lumina soarelui inundă încăperea, făcându-l pe Rex să clipească. Aplecându-se puțin într-o parte ca să-și ferească ochii, el studie silueta ei așezată la celălalt capăt al canapelei. Raza de soare care cădea peste ea forma un nimb în spatele coroanei de păr șaten și mătăsos și-i dădea un aspect angelic. Dar atunci când privi în jos, Rex observă că soarele făcea, de asemenea, ca forma trupului ei să se vadă clar prin cămașa albă.

Imediat, dorința se aprinse în el, ceea ce îi dădu limpede de înțeles că trupul lui, cel puțin, nu voia să fie prietenul ei.

Totuși, cu o fată ca ea și un tip ca el, nu exista altă cale posibilă și, cu profund regret, își luă privirea de la conturul siluetei ei.

– Poate că da, răspunse el luând o înghițitură de ceai și dorindu-și să fi fost coniac în ceașcă, fiindcă i-ar fi prins bine o băutură, iar în lipsa acesteia, conversația îi păru singura șansă ca să-și distragă atenția de la direcția periculoasă în care i-o luaseră gândurile. Ce s-a întâmplat pe vremea când aveai unsprezece ani? întrebă el, dându-i farfuria goală și așezându-se pe brațul canapelei, cu ceașca de ceai în mână, în timp ce soarele se muta din nou în spatele norilor. Îmi pare rău dacă sunt indiscret, adăugă el imediat, sperând ca ea să-i răspundă, totuși.

– Mama mea a murit. Tata a fost o adevărată pacoste în tinerețe, dar atunci când s-a căsătorit cu mama, i-a promis că avea să se schimbe. Din nefericire, s-a ținut de promisiune doar până când a murit ea. După aceea, s-a apucat din nou de băutură. Cred că, după moartea, ei n-a mai avut nici un motiv ca să se abțină.

– Nici un motiv? Dar tu și sora ta?

– Până anul ăsta, a fost destul de maleabil. Dar acum, cu Irene căsătorită și cu mine locuind împreună cu familia ducelui în timpul sezonului, starea lui s-a înrăutățit. Vezi tu, în casă n-a mai rămas nimeni care să-l verifice. Se pare că de fiecare dată când vin să-l vizitez, el e mereu..., spuse ea, întrerupându-se ca să facă un gest grăitor spre ușă. Ei bine, ai văzut cu ochii tăi cum e!

– Și fratele tău? N-a putut face nimic în privința asta?

– Tata nu l-ar asculta niciodată pe Jonathan. S-au certat cu ani în urmă. Tata l-a dat afară din casă, iar el a plecat în America,

hotărât să-şi croiască propriul drum. De atunci, nu şi-au mai vorbit, fiindcă tata a refuzat şi refuză şi acum să-i răspundă la scrisori lui Jonathan sau să se împace cu el. În situaţia asta, chiar dacă Jonathan ar fi aici, cu greu ar putea să aibă vreo influenţă. De fapt, dacă fratele meu ne-ar trece pragul, mă îndoiesc că ar avea ocazia să-i ţină tatei o predică despre dependenţa lui. S-ar isca un scandal imens înainte ca Jonathan să poată scoate un cuvânt.

Rex zâmbi în semn de compasiune.

– Ştiu ce vrei să spui. Mă cutremur când mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă mama şi tata s-ar mai afla vreodată împreună în aceeaşi cameră. Nu mă îndoiesc că unul dintre ei ar sfârşi mort. Tatăl şi fratele tău par foarte asemănători. Alcoolul a fost cauza rupturii?

– În parte. Tata a devenit imprevizibil şi nesăbuit, luând decizii prosteşti în afaceri şi risipind banii, iar băutura i-a slăbit judecata, sunt sigură. Jonathan a sesizat asta şi i-a spus-o, iar tata l-a dat afară, se confesă Clara, făcând o scurtă pauză ca să ia o gură de ceai. Ştii, ori de câte ori îl văd pe tata în halul ăsta, mă întreb dacă nu cumva ar trebui să renunţ la ceea ce a mai rămas din sezonul de baluri. Poate că ar trebui să mă întorc acasă înainte ca starea lui să se înrăutăţească şi mai mult.

– Mă îndoiesc că ar conta dacă ai face-o.

– Îndrăznesc să spun că ai dreptate. Eu şi Irene obişnuiam să scotocim prin casă şi să-i aruncăm tatei sticlele de coniac ori de câte ori le găseam, dar el reuşea întotdeauna să facă rost de altele. Cu ajutorul valetului, presupun. Oricum, te-aş ruga să nu ţii cont de lucrurile pe care le-a spus. În special, adăugă ea, făcând o grimasă, de eforturile lui evidente de a face pe peţitorul.

– Bătrâna mea mătuşă e cam la fel. Un alt lucru pe care se pare că noi doi îl avem în comun, răspunse Rex, zâmbind în speranţa de a-i alina stânjeneala. E îngrozitor atunci când ei fac asta pe faţă, nu-i aşa? Totuşi, oricât de stângace ar fi eforturile lui, nu-l poţi învinovăţi că încearcă să te ajute să obţii ceea ce-ţi doreşti de la viaţă.

– Nu-l învinovăţesc, răspunse ea imediat. Îmi dau seama că e sincer preocupat de binele meu. Cred că el ştie..., începu ea, dar apoi se opri şi o grimasă îndurerată i se ivi pe faţă. Cred că ştie, reluă ea după o clipă, că într-o zi alcoolul o să-l ucidă şi cred că vrea să mă vadă aşezată la casa mea înainte să vină ziua aceea.

– Știe, și totuși, nu vrea să se oprească din băut?

Chipul blând al Clarei căpătă o expresie dură, de cinism, care pe el îl răni întrucâtva.

– Ar trebui? întrebă ea. Oare poate un netrebnic să se schimbe cu adevărat?

Rex inspiră brusc, simțind că nu mai vorbeau doar despre tatăl ei, dar ce putea spune în apărarea lui? Își satisfăcuse pornirile libertine ori de câte ori avusese ocazia și, deși în prezent trăia mai mult ca un călugăr decât ca un depravat, nimeni nu știa asta. În plus, probabil că și-ar fi reluat viața destrăbălată cu primul prilej, pentru că... de ce nu?

– Nu, răspunse el, simțind o urmă de regret. Presupun că adevărații depravați nu se schimbă. Dar haide să vorbim despre un subiect mai plăcut. Despre tine, de exemplu.

– Despre mine?

– E un subiect mai interesant decât pasiunea tatălui tău pentru coniac.

– Ei bine, unul mai puțin jenant, în orice caz, spuse ea cu o notă de umor. Ce ai vrea să știi?

El se gândi o clipă.

– De ce-ți dorești atât de mult să te căsătorești?

– Cred că aproape toate fetele își doresc asta.

– Un răspuns care ocolește cu grijă întrebarea. Sunt curios să aflu de ce-ți dorești asta.

Clara păru puțin surprinsă, ca și cum răspunsul ar fi fost evident.

– Până la căsătorie, o femeie n-are un scop real în viață. O, poate lucra în scopuri caritabile, îl poate ajuta pe vicar la activitățile parohiale și-și poate perfecționa felul în care coase. Dacă e norocoasă, poate intra în societate, dar, dacă nu vrea să fie ca sora mea și să sfideze toate convențiile, până când se căsătorește e blocată într-o viață destul de plictisitoare.

Rex nu putu să nu râdă în fața acelei descrieri.

– Cunosc multe femei căsătorite și pot să te asigur că majoritatea se plictisesc de moarte.

– Poate, dar, cu voia Domnului, o femeie căsătorită are cel puțin o preocupare de care sunt private femeile singure. O femeie căsătorită are copii de care trebuie să aibă grijă.

– Nu toate femeile ar considera asta ca pe o binecuvântare. De unde știi că tu ai face așa?

Ea râse.

– Știu de când aveam treisprezece ani. Verișoara noastră, Susan, s-a îmbolnăvit în acea vară, iar eu m-am dus în Surrey ca s-o îngrijesc. Ea și soțul ei au opt copii și o casă mare la țară și, pentru că tatăl meu se apucase din nou de băut, Irene s-a gândit că ar fi fost bine să plec pentru o vreme. În Surrey, am descoperit nu numai cât de mult îmi plac copiii, ci și că am darul de a mă descurca foarte bine cu ei. Clara făcu o pauză și, deși nu zâmbi, fața i se lumină brusc, ca și cum soarele tocmai ieșise din nou, ca și cum ar fi privit prin Rex, dincolo de el, în viitorul ei. Dacă aș avea copii, nu m-aș plictisi niciodată, adăugă ea.

Latura lui cinică îl împinse s-o readucă cu picioarele pe pământ.

– O, ba da!

– Ei bine, poate că aș face-o uneori, fu ea de acord și, lucru surprinzător, zâmbi. Dar pot să jur că n-aș face-o prea des, pentru că, la fel ca verișoara mea Susan, intenționez să am cel puțin opt. Zece, mă gândesc. Cât de des se poate plictisi cineva care are zece copii? Ce? adăugă ea, zâmbetul schimbându-i-se într-o încruntare nedumerită, fiindcă el râse.

– Zece copii, scumpa mea, nu reprezintă o familie. E un sat întreg!

– O, asta îmi doresc, îl asigură ea. Un sat, vreau să spun.

– Ești lacomă.

– Sunt, mărturisesc. Vreau o casă mare la țară, și un sat în apropiere, și căsuțe cu acoperiș de paie și o biserică parohială. Și cai, și câini, și livezi cu meri și un soț care să mă iubească nebunește.

– Și o să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți, spuse el cu un aer serios.

Ea făcu o grimasă.

– Râzi de mine dacă vrei, dar asta e viața pe care mi-o doresc.

– Chiar așa? întrebă el înainte să poată să-și pună frâu gurii. Sau vrei, pur și simplu, să scapi de viața pe care ai avut-o?

Zâmbetul ei dispăru, fața îi încremeni, iar el își dori să nu fi rostit acele vorbe. Totuși, la naiba, cu imaginea aceea roz din mintea ei, nu făcea decât să se arunce cu capul înainte în viață, parcă abia așteptând ca aceasta s-o dezamăgească. Mai rău de-atât, era destul de sigur că ea n-avea nici cea mai mică idee despre cât de ușor ar

fi fost pentru un bărbat să profite de viziunea ei idealistă. Rex își putea imagina un pierde-vară convingător și cu ochii pe relațiile ei proaspăt dobândite, care doar i-ar fi pomenit despre viața la țară și despre mulți copii, iar ea i-ar fi căzut în brațe precum o prună coaptă ce cade de pe creangă. Cu siguranță că tatăl ei n-ar fi fost în stare s-o protejeze de un astfel de bărbat.

Totuși, alegerile ei în viață nu erau treaba lui.

– Îmi cer scuze, mormăi el. A fost o grosolănie să spun asta.

– Da, zise ea, tăindu-i dreptul la replică. A fost.

– Nu trebuie să te deranjeze lucrurile pe care le spun, Clara. Oricine mă cunoaște bine știe că sunt teribil de cinic.

În mod ciudat, încruntarea ei se mai îndulci. Chiar zâmbi puțin.

– Nu te cunosc deloc și deja sunt conștientă de asta.

El chicoti.

– Așa e. Sper doar că n-am stricat prietenia noastră înainte de a o începe? Pentru că, dacă am făcut-o, adăugă el înainte ca ea să poată să răspundă, băgând mâna în buzunar și scoțând invitația, tu n-o să accepți asta, iar mătușa mea mă o să mă facă ferfeniță, ceea ce ar fi o experiență dureroasă, pe care aș prefera s-o evit.

– Și ce-i asta? întrebă ea în timp ce luă plicul din mâna lui.

– Petunia și câteva dintre prietenele ei au organizat o petrecere-picnic care o să aibă loc în Hyde Park, miercurea viitoare. Am trecut azi pe la mătușa mea și, când i-am spus că urma să te vizitez, m-a rugat să-ți dau invitația. Apropo, familia ducelui e invitată și ea.

– Îți mulțumesc. A fost foarte drăguț din partea mătușii tale să mă invite și să-i includă și pe ai mei. Nu pot să spun dacă suntem liberi în acea zi decât după ce verific programul lor.

– Desigur. Petrecerea o să aibă loc chiar vizavi de Galbraith House, iar asta înseamnă că puteți intra pe poarta Stanhope. Mi s-a spus că o să se monteze un cort mare, așa că o să ne găsiți cu siguranță.

Ea dădu din cap în semn că înțelesese, așeză plicul pe tava de ceai de lângă ea și-și întoarse privirea spre el, zicând:

– În legătură cu ceea ce ai spus acum un moment...

– Da?

– Nu neg că sper să schimb viața pe care o am cu una care, după părerea mea, m-ar face mai fericită. Crezi că asta e, de fapt, încercarea mea de a fugi de tatăl meu alcoolic?

– Păi, nu e așa?

Ea se gândi la asta o clipă, iar apoi clătină din cap.

– Nu, nu cred că-i așa. Pentru că, oricât de mult mi-aș dori să evadez – așa cum ai spus tu –, nu m-aș căsători niciodată din alt motiv decât din dragoste profundă și reciprocă.

– Dragoste? repetă el, suspinând. Fată dragă, de ce te-ai căsători vreodată din dragoste? Nu vrei să fii fericită?

– O spune bărbatul care îmi tot repetă să nu dau atenție nici uneia dintre vorbele lui!

– În cazul ăsta, ar trebui s-o faci, fiindcă vorbesc foarte serios, Clara. Dacă ești în căutarea fericirii în căsnicie, dragostea nu prea e un indicator de încredere.

– Poftim? se miră ea, ridicând dintr-o sprânceană în timp ce-și lua ceașca de ceai. Să presupun că experiența ta de burlac ți-a oferit o perspectivă atât de vastă în privința căsătoriei?

El se agită, intrând dintr-odată în defensivă.

– N-am fost niciodată căsătorit, asta e adevărat. Nici măcar îndrăgostit, de fapt, dar...

– Ce? îl întrerupse ea, privindu-l ca și cum nu-i venea să creadă ce auzea. Nu te-ai îndrăgostit niciodată?

– Nu.

– Niciodată? se minună ea, îndreptându-se de spate pe canapea, abătându-și privirea, lăsând deoparte ceaiul și apoi privindu-l din nou, încă destul de derutată de o asemenea veste. Nici măcar o dată?

– Nu.

Ea clătină din cap, râzând.

– Și dintre noi doi, credeam că eu eram cea lipsită de experiență în materie de romantism, murmură ea. O, Doamne, până și eu am mai fost îndrăgostită înainte!

El o privi țintă, prea surprins ca să mai sublinieze că un om putea avea parte de mult romantism și fără să se îndrăgostească.

– Ai fost?

– Bineînțeles că da. Îl chema Samuel Harlow și era cel mai chipeș bărbat pe care l-am întâlnit vreodată – ei bine, cu excepția ta, bineînțeles. El...

– Așteaptă, imploră el, ridicând o mână ca s-o oprească, fiindcă avea nevoie de o clipă ca să cuprindă cu mintea ceea ce tocmai

auzise. Crezi că arăt bine? se interesă, făcând o pauză și râzând fără prea multă încredere. Asta e părerea ta?

– O, nu mă mai provoca să-ți fac complimente! Știi că ești un bărbat chipeș și n-ai nevoie de mine ca să afli asta.

Ei bine, da, Rex presupunea că știa asta. Și totuși, o astfel de părere exprimată de ea părea ceva de genul unei revelații.

– Dimpotrivă, murmură el, în cazul ăsta, cred că am nevoie de un compliment sau două. În plus, am devenit prieteni acum, iar prietenii ar trebui să se complimenteze reciproc. Dar văd că n-ai nici o intenție să mă mai lingușești astăzi, adăugă el cu un oftat de regret simulat atunci când ea nu răspunse, așa că schimbă vorba întrebând: Cine era acel tip, Harlow?

– Domnul Harlow a sosit în parohia noastră în vara anului în care eu am împlinit șaptesprezece ani. M-am îndrăgostit de îndată ce am pus ochii pe el. Ne vedeam destul de des, pentru că locuia la doar două străzi de aici. Îl vedeam și la biserică, bineînțeles, și uneori îl invitam să ia prânzul sau ceaiul cu noi după aceea – tata nu era atât de bolnav pe atunci. În acele zile, de obicei nu începea să bea decât mult după ora ceaiului. Oricum, ori de câte ori venea în vizită domnul Harlow, eu eram întotdeauna cea căreia el îi acorda întreaga lui atenție. Eu, adăugă ea apăsându-și o mână pe piept, de parcă faptul încă ar fi surprins-o. Nu Irene.

La auzul acelei comparații autoironice cu sora ei, Rex simți cum îl năpădea un val de frustrare. Se gândi la felul în care ea arătase cu câteva clipe în urmă, cu soarele punându-i în evidență silueta zveltă, și fu foarte tentat s-o tragă la capătul lui de canapea și să-i arate câteva dintre motivele pentru care un bărbat putea foarte bine să-i acorde atenție. Cu mari eforturi, însă, reuși să se abțină.

– Și ți s-au părut surprinzătoare astfel de atenții, nu-i așa?

– Ei bine, nu mi se mai întâmplase niciodată. De obicei, bărbații sunt prea ocupați să se holbeze la sora mea, ca să observe că sunt și eu în cameră, mărturisi ea făcând o pauză și râzând. Dar apoi, bineînțeles, Irene povestea ceva despre idealul ei de a obține dreptul de vot pentru femei și pe urmă individul își lua tălpășița, povesti ea mai departe, iar râsul i se stinse, înlocuit de o încruntare meditativă. Uneori cred că Irene spunea intenționat lucruri de felul ăsta, ca să-i îndepărteze pe curtezani fiindcă o admirau pe ea în locul

meu. Sora mea făcea asta ca și cum s-ar fi temut că sentimentele mele ar fi fost rănite.

Dar Rex nu voia să vorbească despre sora ei, care era, practic, perfectă.

– Deci, te-ai îndrăgostit de acel bărbat, spuse el. Ce s-a întâmplat apoi?

– Într-o zi, eram împreună în sacristie, singuri. Asta se întâmpla după o ședință parohială care se ținuse pentru organizarea unui târg de caritate.

El se miră:

– O, Clara, ce fată nebunatică ești!

Ea strâmbă din nasul mic, plină de regret.

– N-am avut intenția să fiu nebunatică, dar chiar dacă aș fi fost, nu mi-ar fi servit la nimic. Eram acolo, numai noi doi. O ocazie perfectă, iar el nici măcar nu m-a sărutat.

Imediat, privirea lui Rex se mută spre buzele ei de un roz palid.

– Probabil că încerca doar să se poarte frumos, spuse el, străduindu-se să se gândească la toate motivele de care avea nevoie ca să facă același lucru, fiindcă orice altceva ar fi fost o conduită nedemnă de un gentleman.

Chiar și în timp ce vorbea, excitația îl chinuia, arătându-i limpede că trupului său nu-i păsa deloc de comportamentul de gentleman.

– Asta am crezut și eu la început, spuse Clara. La urma urmei, eram în biserică!

Rex o studie, gândindu-se la toate coridoarele umbrite din biserica parohială de acasă, care ar fi fost perfecte ca s-o încolțească pe Clara și să-i fure un sărut sau două.

– Nu sunt sigur că a te afla într-o biserică ar putea fi un factor de descurajare, spuse el, simțind cum puterea de a se controla îi scădea întrucâtva. Pentru un bărbat hotărât, vreau să spun.

– Ba eu cred că e, cel puțin dacă ești vicar.

Acele cuvinte fură suficient de uimitoare ca să-l abată de la fantezia lui mai degrabă ireverențioasă.

– Te-ai îndrăgostit de un vicar?!

– Nu eram singura. Majoritatea fetelor din parohia noastră s-au îndrăgostit de el la un moment dat. După cum ți-am spus, arăta foarte bine. Biserica n-a fost niciodată atât de plină înainte de

venirea lui. Și nu ți-ar veni să crezi câte mănuși tricotate și cearșafuri brodate primea de Crăciun!

Rex zâmbi, încercând să-și imagineze. Clara era o povestitoare bună. Fără îndoială.

– Oricum, acea după-amiază în sacristie a fost mai degrabă o dezamăgire pentru mine, dar după aceea el a continuat să-mi acorde atenție. Nu s-a arătat niciodată interesat de celelalte domnișoare din parohie, nici măcar de cele mai îndrăznețe, care se aruncau, practic, în brațele lui. Așa că m-am gândit... Am sperat..., murmură ea, ridicând din umeri. A fost o prostie!

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, rupând tăcerea care se așternuse. Presupun că a cerut pe altcineva în căsătorie?

– O, nu! răspunse ea imediat. M-a cerut pe mine. Dar l-am refuzat.

– Ce?! întrebă Rex, așezându-se mai bine pe canapea și privind cum ea se întorcea cu nonșalanță ca să-și ia ceaiul. Dar erai îndrăgostită de el, după cum ai spus!

– Am fost. Nebunește. Dar atunci când m-a cerut în căsătorie, mi-am dat seama că nu mă puteam căsători cu el. Din cauza felului în care și-a formulat cererea. Mi-a spus că avea o stimă afectuoasă pentru mine, povesti ea, făcând o pauză și încruntându-se. O stimă afectuoasă! Te întreb, adăugă, părând brusc indignată, să fie ăsta genul de sentiment care să-i dea fluturi în stomac unei fete?

– Probabil că nu, dar de unde știi că n-a fost doar respectuos și atent la sensibilitatea ta de fecioară?

– O, sunt sigură că așa a fost! Prea grijuliu. Mi-a spus că, pentru că eram atât de dulce și de pură, aș fi fost soția perfectă pentru un vicar. Am fi avut, spunea el, o căsnicie cu adevărat cerească.

Rex se încruntă, complet nedumerit.

– Ce fel de căsnicie e asta?

Ea tresări, dând din nou la o parte, cu zgomot, ceașca și farfurioara.

– Asta voiam să știu și eu! Am fost nevoită să-l întreb direct dacă spusele lui însemnau că nu voia copii. Ce? adăugă ea, iar obrajii i se colorară în roz atunci când el râse, uimit. Știu că nu-i aduce barza! O, Doamne, nu sunt chiar atât de naivă!

Clara era însăși întruchiparea naivității, chiar dacă, la urma urmei, avea cunoștințe despre anatomia umană de bază. Dar Rex se gândi că ar fi greșit dacă s-ar fi lansat într-o discuție pe subiectul reproducerii, fiindcă asta ar fi însemnat să se tortureze singur.

– Uneori mă zăpăcesc gândindu-mă la ce anume lucruri știi sau nu știi, Clara, murmură el în schimb. Dar care a fost răspunsul lui?

– A spus că noi nu trebuia să ținem cont de copii. Uniunea noastră, a mai spus el, avea să fie mai presus de asemenea plăceri carnale de rând.

Rex privi în pământ și se întrebă cum putea un bărbat, chiar și un vicar cu dorințe sexuale reprimate, să creadă că a trăi alături de Clara și a nu se culca cu ea ar fi fost altceva decât un iad.

– În mod clar, individul ăla era nebun, murmură el. Și mai rigid decât orologiul din turnul bisericii lui! Dar există unele femei care ar vedea o astfel de căsătorie ca fiind foarte atrăgătoare.

– Ei bine, eu nu sunt o astfel de femeie. Nu sunt o ființă celestă și nu vreau o căsătorie celestă. Vreau copii, și i-am spus asta și lui.

– Și ce ți-a răspuns?

Obrajii ei se înroșiră pe dată.

– Mi-a spus că, dacă aș fi insistat, ar fi fost de acord, dar că... actul... ar fi fost neplăcut pentru el, mărturisi ea, făcând apoi o pauză și înghițind în sec. Asta a spus. *Neplăcut*. Ce fel de om crede așa ceva?!

Rex se răsuci pe scaun.

– Unul de felul lui, cu siguranță, murmură el, dându-și seama pe dată cum stătuseră lucrurile.

– Nu suntem sectanți, pentru numele lui Dumnezeu, continuă Clara, nedumerită, fără să pară că-i auzise cuvintele șoptite. De ce și-ar fi dorit el o astfel de căsnicie?

Rex nu vedea decât două motive posibile: reprimarea sexuală sau homosexualitatea, sau poate că ambele.

– Ai spus că, până să te cunoască mai bine, el nu acordase niciodată prea multă atenție vreuneia dintre tinerele femei din parohie?

– Deloc. Părea să prefere compania tinerilor bărbați.

Asta, în mintea lui Rex, era soluția problemei.

– E doar o presupunere, dar aș spune că ți-a propus un astfel de aranjament fiindcă era pe cale să fie arestat.

Ea se încruntă, părând surprinsă.

– A plecat din parohie după aceea, dar am crezut că a făcut-o pentru că l-am refuzat. De ce s-ar teme un vicar să nu cumva să fie arestat?

Rex nu era în stare să-i explice dorința unor bărbați față de alți bărbați sau faptul că astfel de dorințe erau ilegale, sau că a deveni vicar și a se căsători erau modalități prin care un astfel de bărbat putea să le distragă atenția celor care aveau suspiciuni legate de preferințele lui. Și, lucrul cel mai important, să evite închisoarea.

– Nu contează, murmură el înainte ca ea să-i poată aprofunda spusele. L-ai întrebat care erau motivele lui?

– Nu. Am fost prea ocupată să mă întreb pe mine însămi de ce credea el că aș fi acceptat o astfel de căsnicie, mărturisi Clara, iar fața ei rotundă se întunecă întrucâtva. Oare m-a crezut atât de disperată să mă căsătoresc, încât să fi fost dispusă să renunț la dragostea fizică? Sau mă credea atât de lipsită de atractivitate, încât să nu mă pot aștepta să am parte vreodată de dragoste fizică?

Întrebările, precum și frustrarea din vocea ei amenințau să-l arunce pe Rex direct în vârtej. El strânse din pumni, respiră adânc și-și reaminti cu severitate că trebuia să rămână pe partea lui de canapea.

– Ei bine, s-a înșelat, conchise ea. Poate că sunt banală și poate că n-am pretendenți care să se dea peste cap ca să mă ceară în căsătorie, dar chiar și așa, aș prefera să nu mă căsătoresc niciodată decât să mă mulțumesc cu o căsnicie ca aceea. Aș prefera să n-am nici un soț decât să am unul care să mă considere atât de neatractivă încât o uniune adevărată cu mine să-i displacă într-o asemenea măsură!

Ca un baraj care se sfărâma, controlul lui cedă, dorința îl copleși ca un potop și se trezi lângă ea înainte de a-și da seama că se mișcase.

– Nu ești neatractivă, spuse el cu o voce care suna sălbatic chiar și în propriile urechi. Pentru numele Domnului, dacă nu ești atentă la nimic altceva din ce-ți mai spun, Clara, fii atentă la asta! Tu, dulceață, ești chiar foarte atractivă, iar orice bărbat care nu poate vedea că a face dragoste cu tine ar fi raiul pe pământ e fie un idiot, fie un prost, fie unul care nu-și dorește deloc o femeie. Eu nu sunt nici unul dintre toate lucrurile astea, motiv pentru care, în tot timpul cât am stat aici, sorbindu-ne ceaiul ca niște oameni civilizați, am avut cu tine niște fantezii care ar fi ars până la temelie noțiunile de puritate ale nenorocitului tău de vicar!

Ea îi aruncă o privire plină de uimire, iar fața i se făcu trandafirie precum petalele de bujor.

– Ai avut?

– Da, așa că acceptă ideea. Și dacă tot suntem la subiectul ăsta, adăugă el, dându-și seama prea târziu că a-i povesti despre gândurile lui erotice nu făcea decât să alimenteze flăcările dinlăuntrul lui, nu ești câtuși de puțin banală, așa că fii amabilă și scapă de prejudecata asta!

Clara se încruntă, iar pe față i se putea citi o urmă de scepticism precaut.

– Nu trebuie să-mi menajezi mândria de femeie, să știi, spuse ea. Nu sunt o mare frumusețe și am acceptat asta cu mult timp în urmă.

– Frumusețea, mielușelul meu dulce, e subiectivă, răspunse el, aplecându-se mai aproape, atras irezistibil. Vrei să știi ce văd eu atunci când mă uit la tine?

– Eu..., răspunse ea, încrucișându-și brațele, ca și cum ar fi proptit un scut între ei – gest foarte înțelept, având în vedere mărturisirea lui din urmă cu câteva clipe. Nu sunt s... sigură, încheie, încruntându-se.

– Îți voi spune oricum, pentru că e clar că ai nevoie de păreri în plus pe tema asta. Prima dată când te-am văzut în acea sală de bal, te-am asemănat în mintea mea cu un fursec pe o tavă cu produse de patiserie franțuzească.

Ea făcu o grimasă, ceea ce arăta că n-o flatase defel acea comparație.

– Deci, simplă și banală, cu alte cuvinte.

– Se întâmplă să ador fursecurile, să știi! Și mulți oameni au aceleași preferințe ca și mine.

– Fursecuri, într-adevăr, pufni ea, batjocoritor. Ce urmează? O mențiune despre cumsecădenia mea?

În ciuda a ceea ce îndura trupul lui, Rex nu putu să nu schițeze un zâmbet.

– O să fie greu, din moment ce, de când te cunosc, nu te-ai purtat cumsecade. De obicei, cu mine ești spinoasă ca un cactus, Clara!

Ea trase aer în piept, iar bărbia rotundă îi tremură puțin.

– Am avut ceva provocări în privința asta!

El nu intenționa câtuși de puțin să se lase distras în acea clipă.

– O să-ți spun exact ce cred despre felul în care arăți, bine?

El respiră adânc, tremurând, știind că ceea ce urma să spună era extrem de important și că trebuia să-și țină în frâu excitația,

fiindcă altfel n-ar fi putut să vorbească fără s-o tragă în poala lui și s-o sărute nesăbuit.

– O să încep cu ochii tăi, pentru că, dacă memoria nu mă înșală, ți-am spus odată că ai ochi expresivi și e destul de adevărat. Cu excepția cazului în care ești jenată, fața ta rareori te trădează, așa că, dacă vreau să aflu ce gândești cu adevărat, mă uit în ochii tăi.

Ea își coborî capul, vizibil incomodată de ideea că el ar fi putut ghici ce gândea, dar Rex n-avea de gând s-o lase să scape atât de ușor. S-o atingă acum însă ar fi fost ca și cum ar fi aprins un chibrit într-o cameră plină de butoaie cu praf de pușcă, așa că se aplecă, înclinându-și capul astfel încât ea să nu aibă unde să se uite decât la el.

– Ochii tăi sunt periculoși, Clara. Ei pot ucide un om cu o privire ca o săgeată în inimă. Ar trebui să știu, adăugă el zâmbind, pentru că a trebuit să-mi scot mai multe rânduri de săgeți din piept de când ne-am cunoscut.

– Nu! îi ceru ea imperios, într-o șoaptă furioasă, ridicându-și fața ca să se încrunte la el. Nu mă tachina!

Rex n-o tachina nici un pic, dar decise să nu insiste asupra subiectului. Era mai sigur pentru el dacă ea nu-și conștientiza puterea de a-l răni.

– Ai o piele minunată, spuse el în schimb și, pentru că dintr-odată îi fu imposibil să n-o atingă, își ridică mâna și-și permise tortura de a-și trece încet vârful degetelor peste obrazul ei, simțind că parcă ar fi atins mătase caldă. Și niște pistrui frumoși, de asemenea, am observat!

– Pistruii nu sunt d... drăguți. Asta e absurd!

– N-am stabilit deja că părerea ta despre subiectul ăsta nu e de luat în seamă? Acum, unde rămăseserăm? A, da, adăugă el, apăsându-și vârful degetului arătător pe peticul de piele dintre sprâncenele ei și netezindu-i încruntarea care apăruse în clipa în care pomenise de pistrui. Cred că ajunsesem cu analiza la nasul tău.

– Ce vrei să zici?! strigă ea, dându-i astfel de înțeles că atingea un punct vulnerabil, iar el decise că cea mai bună variantă era să fie sincer.

– Ei bine, e mic, Clara, spuse el trecându-și încet vârful degetului peste muchia nasului ei. E cel mai mic nas rotund pe care l-am văzut vreodată.

Clara suspină, iar pufnetul gingaș pe care el îl simți în palmă arătă limpede că ea recunoștea adevărul spuselor lui.

– E un nas ridicol, știu, șopti ea. Pe vremea când eram mică, obișnuiam să-l ciupesc tot timpul, sperând să se transforme într-un profil grec, dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

– E foarte bine că nu s-a transformat, pentru că e adorabil așa cum e.

Rex își trase puțin mâna înapoi și o sărută pe vârful nasului. Ea gâfâi, speriată de atingere, și-și desfăcu brațele, apăsându-și palmele pe pieptul lui ca și cum l-ar fi împins deoparte, impulsionându-l din nou să vorbească.

– Și, în sfârșit, spuse el, mai e și gura ta.

Palmele ei se opriră pe pieptul lui.

– Dintre toate părțile feței tale, gura e favorita mea, mărturisi el cuprinzându-i obrazul cu palma și atingându-i buzele cu degetul mare, pentru că cedase impulsului. E din cauza zâmbetului tău! Atunci când i-am dat Debutantei Dezolate sfaturi despre cum ar putea atrage atenția bărbaților și am scris partea cu zâmbetul, la tine m-am gândit.

– La mine? întrebă ea pe un ton care suna precum un scâncet de surpriză.

– Da, la tine, răspunse el în timp ce-și mișca degetul mare înainte și înapoi pe buzele ei. Cu siguranță că știi de ce?

– Nu prea, mărturisi ea într-o șoaptă gâtuită.

În timp ce degetul lui mare îi atingea buzele, Rex simți cum respirația Clarei se iuțea. Știu că trebuia să se oprească, fiindcă ceea ce făcea depășea cu mult limitele și, fără îndoială, depășea și experiența ei. De fapt, se putea ca aceea să fi fost chiar prima dată în viața ei când era atinsă atât de intim de un bărbat.

Dacă Rex avea vreo speranță, oricât de vagă, că gândul la nevinovăția ei avea să-l facă să se oprească, descoperi imediat că acel gând îl îndemna exact la contrariu. Inocența ei părea să inflameze cele mai ticăloase impulsuri ale lui și să-l facă s-o dorească și mai mult. Nu-și dădea seama cât timp mai era în stare să-și țină pofta-n cui. Și totuși, nu reușea să se abțină.

– S-ar putea să crezi că am scris acea părticică de rubrică anume ca să te ajut să-ți învingi timiditatea și să-ți urmărești scopul de a-ți găsi un soț, continuă el, dar nu ăsta a fost motivul meu.

– Nu?

– Nu. Motivul meu a fost pur egoist. Vezi tu, ai zâmbetul ăsta uimitor, absolut devastator, și chiar mi-aș dori să am plăcerea de a-l vedea mai des. De cele mai multe ori, ești al naibii de serioasă. Dar atunci când zâmbești..., murmură el, iar apoi făcu o pauză, cu degetul mare oprindu-se pe buzele ei despărțite. Of, Clara, atunci când zâmbești, faci lumină în jurul tău! Cu siguranță că știi asta.

Ea închise ochii, clătinându-și puțin capul, ca și cum ar fi vrut să nege sau ca și cum nu l-ar fi crezut.

– Curtea pe care mi-o faci e doar o farsă asupra căreia ne-am înțeles dinainte, îi reaminti ea, atingându-i degetul mare cu buzele în timp ce vorbea și încleștându-și mâinile pe reverele hainei lui de culoare gri. Așadar, nu-i nevoie să-mi faci complimente.

Era nevoie de orice compliment, din moment ce se vedea limpede că ea primise foarte puține în trecut, dar el nu voia să dezvolte un astfel de subiect.

– Asta nu înseamnă că spusele mele nu sunt adevărate.

– Nu știu dacă îmi spui adevărul atunci când afirmi una sau alta, murmură ea cu buzele lipite de degetului lui.

– Ce-ar fi dacă aș înceta să mai vorbesc? întrebă el strecurându-și degetul mare sub bărbia ei, împingându-i ușurel maxilarul și ridicându-i fața. Oricum, cuvintele sunt de prisos.

– Poate că nu sunt..., șopti ea.

– Ba sunt, în cazul de față.

Zicând asta, Rex își coborî capul și o sărută.

Capitolul 11

În momentul în care gura lui o atinse pe a ei, Clara simți o plăcere atât de profundă, încât era aproape ca un fel de durere, atât de intensă, încât era aproape insuportabilă. El își apăsă ușor buzele pe ale ei, și totuși, ea simți asta în fiecare parte a trupului. De sus până jos, de la tălpile picioarelor până la coroana în care-i era împletit părul, Clara simțea că acea nouă experiență îi trezea fiecare celulă și fiecare terminație nervoasă.

Primul ei sărut, se gândi ea și închise ochii, iar acea mișcare îi aprinse și alte simțuri. Deveni conștientă de mirosul lui – un amestec de colonie cu iz de lemn de santal, de săpun de Castilia și de altceva, un miros mai adânc și mai pământesc. Auzi ticăitul ceasului de pe șemineu și bătăile inimii ei. Îi simți palma caldă care îi cuprindea obrazul, vârful degetelor care îi mângâiau ceafa, antebrațul care îi atingea pieptul. Într-un colț vag al minții ei, știa că totul era teribil de nepotrivit și că trebuia să înceteze, dar nu se putea mișca. Putea doar să simtă, în timp ce dulceața atingerilor lui se revărsa peste ea și prin ea, devenind mai intensă cu fiecare ticăit de ceas. Atunci când buzele lui se lipiră de ale ei, iar limba lui îi atinse buzele strânse, ea se cutremură, gemând încetișor, dar nu-și îndepărtă gura.

El se retrase ușor, iar buzele lui i le mângâiară provocator pe ale ei. Își ridică mâna liberă ca să-și strecoare brațul în jurul umerilor ei și, în timp ce vârfurile degetelor lui i se plimbau ușurel peste coloana vertebrală, orice idee de a opri acea experiență minunată dispăru definitiv din mintea Clarei. El o trase mai aproape, iar ea veni de bunăvoie, cu plăcere, petrecându-și brațele în jurul gâtului lui și gemând un consimțământ înăbușit de gura lui, care o captură din nou pe a ei.

Acel sărut era mai arzător, mai îndrăzneț, buzele lui îndemnându-le pe ale ei să se despartă. Limba lui se strecură în gura ei – un lucru șocant, și totuși, pe măsură ce el gusta adânc din ea, plăcerea

dinlăuntrul ei se adânci și ea, înfierbântându-i întregul trup, iar dulceața primului sărut făcu loc unei noi senzații, ceva flămând și sălbatic, ceva aproape disperat.

Limba lui se trase înapoi, iar ea, călăuzită de instinct, îl urmă. Pe măsură ce limba ei intra în gura lui, pofta ciudată din ea creștea și mai mult, devenind și mai arzătoare. Acela era cel mai intim lucru care i se întâmplase vreodată, și totuși, în mod bizar, nu era suficient de intim. Își apăsă trupul peste al lui, își strânse brațele petrecute pe după gâtul lui și, dintr-odată, trupurile lor se prăbușiră unul peste altul pe canapea, iar Clara fu cuprinsă de o exaltare cum nu mai simțise niciodată.

Rex se mișcă sub ea și, cu buzele încă lipite de gura ei, scoase un geamăt adânc, ca și cum ar fi fost surprins. Și cine ar fi putut să-l învinovățească? Femeile n-ar fi trebuit să fie atât de îndrăznețe! Și totuși, el nu păru să se supere, căci întrerupse sărutul doar cât să ia amândoi o gură aer, iar apoi el o sărută din nou, cu limba în gura ei și cu brațele strânse în jurul ei. Era minunat.

Brațele lui erau ca niște benzi de oțel, care o strângeau. Ea își trecu degetele printre șuvițele lui ondulate, care erau mătăsoase la atingere. Îi simți în gură gustul de ceai și de gem de fructe de pădure. Ținută în îmbrățișarea lui, capturată de sărutul lui, simțurile ei se umplură de el și orice altceva din exterior deveni nesemnificativ.

Sub ea, căldura lui părea s-o ardă prin toate straturile ei de haine. Trupul lui era suplu și tare – în special acolo unde șoldurile lui le apăsau pe ale ei cu o intimitate atât de șocantă. Ea se zbătu și se lipi de locul acela tare, iar plăcerea adusă de acea mică mișcare fu atât de profundă, atât de rafinată, încât își smulse buzele de pe ale lui și oftă, uimită.

Pentru o clipă, se priviră unul pe celălalt. Apoi îmbrățișarea lui se relaxă brusc și brațele lui alunecară fără să le desprindă pe ale ei. Rex îi luă Clarei fața în mâini.

– Asta trebuie să înceteze, spuse el, iar vocea îi sună ca un răcnet în camera liniștită. Trebuie să se oprească acum, sau Dumnezeu știe ce se poate întâmpla!

Sărutând-o iute și apăsat pe gură, o apucă de umeri, apoi o împinse înapoi și se așeză. Punând-o la locul ei, îi dădu drumul și alunecă imediat spre celălalt capăt al canapelei.

Clara se întoarse și se uită la ceasul de pe polița șemineului, în timp ce se străduia să-și revină. Nu era ușor. Se simțea de parcă ar fi alergat. Din cauza corsetului, nu putea să respire adânc, așa că era puțin amețită. Trupul ei părea să fi luat foc, arzând în toate locurile în care o atinsese el, și chiar și în unele în care n-o atinsese. Încercase de multe ori să-și imagineze cum ar fi fost să sărute un bărbat, dar, o, Doamne, imaginația ei nu evocase niciodată ceva măcar apropiat de realitate.

„Oare e la fel și în cazul bărbaților?" se întrebă ea și-i aruncă o privire piezișă lui Rex.

El nu se uita la ea, ci la podea, cu antebrațele sprijinite pe genunchii despărțiți. Respira greu, adânc și chinuit. Privindu-l, întrebarea ei își găsi răspunsul, iar faptul că știa că evocase în el aceleași senzații pe care le trăise și ea o făcu pe Clara să vrea să râdă de bucurie, fiindcă pentru prima dată în viața ei știa ce însemna să te simți frumoasă.

Undeva în depărtare, se trânti o ușă. Deși sunetul fusese înăbușit de pereții salonului, Rex auzi și el. Tresări, ridicând capul, iar Clara își întoarse privirea, euforia pe care o simțea în urma celor întâmplate dispărând întrucâtva pe măsură ce-și dădea seama cât de norocoși fuseseră. Dacă ar fi intrat cineva și i-ar fi prins...

– Iartă-mă, spuse el, întrerupându-i meditația febrilă despre toate astea. Trebuie să plec!

Vocea lui însemnă o diversiune binevenită de la turnura sobră pe care o luaseră gândurile ei. Brusc, Clara se ridică în picioare.

– Bineînțeles, spuse ea, întorcându-se spre el și văzând că se ridicase, drept pentru care se strădui să se poarte politicos și să vorbească natural, ca și cum ea n-ar fi trăit cu puțin timp în urmă cea mai extraordinară experiență din viața ei. Te rog să-i mulțumești mătușii tale pentru că a avut amabilitatea să mă invite și spune-i că îi răspund de îndată ce vorbesc cu cumnatele mele.

El dădu din cap și făcu o reverență, apoi se îndreptă spre ușă, luându-și din mers pălăria de pe masa pe care o lăsase. Dar apoi se opri, cu pălăria în mână, și se întoarse s-o privească peste umăr, chipul lui perfect fiind mai serios decât îl văzuse ea vreodată, iar ochii lui albaștri erau atât de strălucitori, încât aproape că o durea să se uite la ei.

– N-ai mai fost sărutată niciodată, spuse el. Nu-i așa?

Tonul lui era atât de direct, încât nu era chiar o întrebare, iar ea se înroși imediat, întrebându-se cum de era posibil ca el să fie atât de sigur.

– Nu, recunoscu ea. Ai fost... tu ai fost primul.

Nu păru mulțumit să audă asta. Strânse din buze, făcu un scurt semn din cap și se întoarse să deschidă ușa, iar Clara tot nu-și dădu seama ce anume o trădase. Poate că greșise cumva, făcuse o greșeală teribil de stângace.

Iată o posibilitate umilitoare! Cu toate astea, bucuria Clarei refuză să pălească. Rămase înlăuntrul ei – ca o rază de soare prinsă într-o cutie – chiar și după ce el plecase.

Fir-ar să fie!

Jurământul îi reverbera în cap ca o salvă de focuri de armă, condamnându-l cu fiecare pas pe care îl făcea pe scări, traversând vestibulul și ieșind din casa Clarei Deverill.

Trecu pe lângă vizitiul lui, care coborâse de pe capră și aștepta lângă ușa trăsurii, cu umbrela deschisă în mână.

– Poți pleca, Hart! îi ordonă el din mers. O să fac o plimbare, iar apoi iau o trăsură de piață până acasă.

– Dar, domnule, plouă!

– Chiar așa? replică Rex, înaintând cu pași repezi, cu trupul prins în tumultul fierbinte și chinuitor al dorinței trupești nesatisfăcute și bucurându-se de ploaia răcoroasă, care îi umezea deja pălăria și haina. Foarte bine!

– Dar, domnule, strigă din nou Hart, o să răciți!

Fără să-i pese de vremea neprielnică de primăvară și de posibilele ei consecințe nefaste asupra sănătății lui, Rex dădu din mână și continuă să meargă. O răceală, gândi el, era ceea ce merita pentru încălcarea regulii lui de bază cu privire la femei.

„Stai departe de fetele inocente!"

Tinerele de felul ăsta se așteptau invariabil la căsătorii, și cine le putea învinovăți? Pentru o fată de familie bună, căsătoria era singura cale acceptabilă din punct de vedere social, singurul mijloc prin care puteau să-și satisfacă dorințele fizice, să-și asigure un viitor stabil și să aibă copii. Conversația pe care o avusese cu Clara la ceai nu făcuse decât să sublinieze motivul pentru care el își stabilise acea regulă de bază de la bun început.

Dar pentru un bărbat, chiar și pentru un lord, căsătoria nu era o necesitate, fapt pentru care Rex mulțumea zilnic cerului. Își petrecuse întreaga tinerețe privindu-și părinții cum se distrugeau nu numai unul pe celălalt, ci și dragostea pasională care îi dusese la căsătorie în primul rând. Să iubești și apoi să ajungi să urăști ceea ce ai iubit – Rex nu-și putea imagina un iad mai mare. Și, deși nu-și amintea momentul exact în care decisese să nu se căsătorească niciodată, până acum nu avusese motive să-și regrete alegerea, sau chiar să se îndoiască de ea.

Și încă n-o făcea. Bineînțeles, în felul ăsta ceea ce tocmai făcuse era cu atât mai condamnabil.

Pentru Clara, căsătoria nu era o simplă necesitate... Romantismul, căsnicia, copiii, dragostea veșnică – cu toatele constituiau visul vieții ei. Erau lucruri pe care ea și le dorea și pe care le merita, lucruri pe care el nu i le-ar fi oferit de bunăvoie nici unei fete.

O rafală de vânt rece îi dădu jos pălăria. Privi cu indiferență cum melonul gri, de fetru, se rostogoli prin aer în fața lui și aterizâ într-o baltă de pe marginea trotuarului, cu un pleoscăit caraghios.

Rex păși peste melon și continuă să meargă.

Trecând pe lângă ceainăria doamnei Mott, nu putu să nu-i arunce o privire plină de resentiment, dorindu-și să nu fi fost niciodată de acord să se întâlnească acolo cu Lionel.

„De ce acolo, dintre toate nenorocitele de ceainării din Londra? De ce ea, dintre toate femeile din lume?"

Era de râs, ridicol și periculos ca naiba să râvnească la o fată pe care n-o putea avea, la una care-și dorea de la viață toate lucrurile de care el se ferea ca de ciumă.

Ploaia cădea mai tare acum. În fața lui, oamenii surprinși de potop se înghesuiau sub umbrele – o protecție inadecvată, având în vedere vântul. Cei care n-aveau umbrele se strecurau pe lângă ușile de intrare ale caselor și se vârau sub copertine, căutând adăpost. Nu și Rex.

El continuă să meargă.

Se bucura de ploaia care îi curgea peste capul gol și-i uda haina de zi și pantalonii albastru-închis. Savura vântul rece care îi luase pălăria și care acum îi biciuia poalele hainei. De asta avea el nevoie în acel moment, fiindcă gustul dulce al gurii Clarei încă persista în

gura lui, parfumul părului ei încă îi umplea nările, iar amprenta trupului ei pe al lui încă îl ardea ca un fier încins.

Mai rău de-atât, însăși inocența ei îl înflăcăra. Pofta din sărutul ei neexperimentat, pasiunea care o făcuse să renunțe la reținerea de fecioară și să-l împingă pe canapea, conștiința faptului că se afla pe un teritoriu pe care nici un bărbat nu-l explorase vreodată – toate astea acționaseră asupra lui precum parafina aruncată în foc, înflăcărându-i cele mai întunecate și mai erotice părți ale imaginației, mai puternic decât ar fi putut-o face vreodată fluturarea obraznică de gene a unei Gaiety Girl sau zâmbetul complice al unei curtezane.

Și știuse, la naiba, știuse instinctiv, atunci când se așezase în spatele ei la Covent Garden, că s-ar fi putut să se implice într-o poveste în care avea să-i fie greu să se descurce. De abia își stabiliseră de comun acord cu Clara înțelegerea în privința farsei legate de curtare, că aceasta se și întorsese împotriva lui, zădărându-l. Chiar și în timp ce se complăcea în gânduri erotice legate de ea, simțise cât de puternic era focul cu care se juca. Trupul lui încercase să-l avertizeze, iar el nu se lăsase avertizat. În ziua de față, acel foc aproape că scăpase de sub control. Dacă nu s-ar fi oprit atunci când o făcuse, ar fi putut foarte bine s-o defloreze. Chiar acolo, pe canapea din salonul tatălui ei!

Se simțea ca un animal în călduri. Vedea cum oamenii care treceau pe lângă el îi aruncau priviri curioase de sub umbrelele lor, și se întreba dacă ajunsese ținta acelor priviri pentru că mergea fără haină și fără pălărie pe o ploaie torențială sau pentru că-și arăta pofta, ca s-o vadă toată lumea. Oricum ar fi fost, să se ude era exact ceea ce-i trebuia în acel moment. Și ceea ce merita pe deplin.

Era ud leoarcă în momentul în care luă o trăsură din fața hotelului Holborn, dar, din fericire, până atunci ardoarea i se răcise, iar trupul i se afla din nou sub strictul lui control. Tinerele femei inocente, cu ochi mari, căprui, cu idealuri romantice, cu pasiuni reprimate și cu ambiții matrimoniale erau din nou expulzate în același loc din mintea lui unde punea de obicei stridiile, petrecerile de acasă, slujbele religioase de seară și aspicul: lucruri care nu erau pentru el.

„Și totul revine la normal", mormăi Rex.

Dar în timp ce trăsura îl ducea înapoi în West End, se simțea în orice fel, numai în regulă, nu. Clara Deverill îi arătase cât de erotică

putea fi inocența. Iar dacă el nu putea ține la distanță acea nouă descoperire, urma să pună în pericol virtutea ei, visurile ei de viitor și aspirația ei inocentă de a se căsători din dragoste.

El nu voia ca ei să i se întâmple așa ceva. Nu voia să-i ucidă visurile sau să-i păteze idealurile despre dragoste și romantism. La naiba, probabil că la un moment dat avusese el însuși niște idealuri romantice, chiar dacă nu și le mai amintea.

O trăsură în care se aflau patru femei nu era, de obicei, un loc în care te-ai fi așteptat la liniște, mai ales atunci când respectiva trăsură își transporta călătoarele la un picnic într-o după-amiază frumoasă și însorită. Dar în timp ce landoul deschis al ducelui de Torquil trecea pe Park Lane, venind de la casa ducelui din Upper Brook Street și îndreptându-se spre poarta Stanhope din Hyde Park, toate cele patru doamne din trăsura ducelui rămaseră tăcute.

Carlotta, de obicei prima care sublinia aspectele negative ale oricărei situații, părea să se fi aflat acum într-o stare de spirit fericită, mulțumită să se bucure de frumoasa după-amiază și să anticipeze evenimentul care urma. Căsătorită cu fratele ducelui, Carlotta era însoțitoarea Clarei cât timp lipsea Irene, dar acea îndatorire fusese destul de plictisitoare până când Lady Ellesmere și Lady Petunia se oferiseră s-o scoată pe Clara în oraș. Acea decizie privea întreaga familie a ducelui, iar Carlotta era prea încântată de repoziționarea statutului lor social ca să se plângă de ceva.

Nici tăcerea lui Sarah nu era atât de surprinzătoare. Sarah, cea mai tânără dintre cele trei cumnate ale Clarei, era o fată tăcută din fire. În schimb sora lui Sarah, Angela, era de obicei plină de viață și cu o fire deschisă, dar, în timp ce trăsura gonea pe Park Lane, chiar și Angela era neobișnuit de tăcută.

În ceea ce o privea, Clara simțea o anumită tensiune între cumnatele ei, dar în acel moment nu era în stare să se întrebe care era cauza acesteia, fiindcă era cuprinsă de propriile tensiuni, iar ele îi dominau gândurile, excluzând orice altceva.

În doar câteva minute, avea să-l revadă. Trecuse o săptămână de la acel sărut extraordinar, dar, deși o văzuse pe mătușa lui la mai multe evenimente mondene în ultimele șapte zile, nu-l văzuse pe el. Totuși, perspectiva de a-l vedea în ziua aceea nu-i aducea nerăbdarea plină de fericire pe care o fată ar fi trebuit s-o simtă

în legătură cu revederea bărbatului care o sărutase atât de recent. Nu, sentimentele Clarei la ideea de a-l vedea din nou pe Galbraith aduceau mai degrabă a frică.

Din păcate, bucuria pe care o trăise în acele momente extraordinare din salonul tatălui ei se stinsese în ultimele șapte zile, înlocuită de bunul ei simț înnăscut. Uimirea și amețeala euforică făcuseră loc, încetul cu încetul, unei juste aprecieri a crudei realități.

În primul rând, acțiunile ei fuseseră prostești. Galbraith nu era un bărbat pe care o fată să se poată baza – oricum, nu pentru căsătorie, care însemna pentru ea singura cale de urmat în viață. Cu toate astea, îl lăsase s-o sărute, știind că el n-avea nici o intenție onorabilă de curtare sau de căsătorie. Ce spunea asta despre respectul ei de sine?

Greșise foarte mult lăsându-l să-și ia o astfel de libertate și nici acum nu-și putea da seama ce-o apucase. Cum de fusese în stare să-și ignore scrupulele, să-și abandoneze prudența obișnuită și să meargă împotriva propriei firi? Nu avea, își amintea ei înseși, un temperament neînfrânat. Era calmă și constantă. Era banală. Era timidă.

Imaginea ei împingându-l pe Galbraith pe canapea îi trecu din nou prin minte, umplând-o în același timp de fericire și de chin. În după-amiaza aceea nu fusese nici înfrânată, nici timidă. Dimpotrivă. Fusese necumpătată, îndrăzneață, de-a dreptul desfrânată.

Iar dacă toate astea nu erau suficiente ca s-o forțeze să reflecteze cu luciditate, își mai pusese și reputația în mare pericol. Dacă ar fi fost surprinși împreună, dacă tatăl ei și doctorul ar fi intrat, sau dacă – Doamne ferește – unul dintre cunoscuții tatălui ei ar fi venit în vizită și ar fi fost poftit în salon, priveliștea pe care ar fi oferit-o ea și Galbraith ar fi fost într-adevăr una șocantă.

Și-o imaginase așa cum și-ar fi imaginat-o un martor: trupul ei întins fără rușine peste cel al lui Galbraith, mâinile ei răscolindu-i părul, gura ei sorbind-o pe a lui cu o poftă nestăpânită.

Era o imagine de-a dreptul dureroasă.

Dacă cineva ar fi intrat peste ei, rezultatul pentru ea ar fi fost o rușine îngrozitoare, o certă dizgrație și, posibil, pierderea reputației. Acea întâmplare fusese o greșeală de proporții uriașe, iar ea trebuia să-i explice asta lui Galbraith cu prima ocazie, ca nu cumva acesta să presupună că purtarea ei nerușinată fusese o permisiune pentru ca el să-și ia și alte libertăți în viitor.

Chiar și în timp ce adopta acea hotărâre fermă, amintirea trupului lui de sub al ei și a brațelor lui puternice în jurul ei îi făcu pulsul să bată nebunește și-i răspândi o căldură dureroasă prin membre. Chiar dacă se mustra și-și spunea că fusese o neghioabă, sufletul ei tânjea să experimenteze totul din nou, să știe, fie și numai preț de încă niște clipe magnifice, cum era să fii o femeie frumoasă și seducătoare.

O, Doamne, era atât de derutată! Cum ar fi putut să-l înfrunte? Cum ar fi putut să stea în acea după-amiază în fața lui, așezată pe o pătură de picnic, și să nu se gândească la ei doi întinși pe canapeaua aceea, înlănțuiți într-o îmbrățișare pasională? Cum ar fi putut ea să se afle în prezența familiei lui și să se comporte ca și cum el nu i-ar fi oferit cea mai deosebită experiență din viața ei? Fusese tentată să refuze invitația, dar nu avusese inima să le facă asta cumnatelor ei, care în acel an primeau foarte puține invitații. Ar fi fost un gest egoist și, de asemenea, laș. Iar, în cele din urmă, zadarnic, fiindcă ea tot ar fi trebuit să-l înfrunte pe Galbraith mai devreme sau mai târziu. Făcuseră un târg. Ea nu putea să dea înapoi.

În timp ce trăsura se îndrepta spre Park Lane, Clara știa că mai avea la dispoziție doar câteva minute prețioase ca să-și adune gândurile. Pentru că, dacă nu găsea o modalitate de a-și petrece după-amiaza în compania lui fără să arate lumii ce anume o făcuse el să simtă, avea să-și petreacă restul sezonului băgată în seamă doar de el, adică de un bărbat care nu-i putea oferi decât o curtare falsă. Dacă nu voia să devină cunoscută ca o cochetă și ca o seducătoare lipsită de inimă după ce, peste două luni, avea să-i refuze lui Galbraith cererea în căsătorie, trebuia să-și recapete fațada de toleranță rece și politicoasă pe care o hotărâse inițial. Cât de ușor de manifestat i se păruse toleranța politicoasă cu zece zile în urmă și cât de imposibilă i se părea acum!

– Fir-ar să fie, e prea mult! izbucni Angela dintr-odată, rupând tăcerea care se așternuse în trăsură. Nu știu ce părere aveți voi, celelalte, dar eu nu mai pot tolera suspansul nici o clipă, declară ea, iar apoi se întoarse spre Clara, aruncându-i o privire curioasă și bănuitoare cu ochii ei cenușii. Ce se întâmplă?

Pe Clara o cuprinse o frică ce-i strânse sufletul precum o menghină. Cumnatele ei n-aveau cum să știe ce se întâmplase între ea și Galbraith, dar era clar că simțeau că se pregătea ceva, iar ea știu

că venise timpul să-și pună masca de indiferență pe care trebuia s-o poarte.

– Nu înțeleg prea bine ce vrei să spui, Angie, murmură ea privind în altă parte și prefăcându-se foarte interesată de ulmii înalți care mărgineau drumul.

Acea prefăcătorie păru s-o exaspereze pe Angela.

– Haide, Clara! strigă ea. Uneori ești închisă în tine de parcă ai fi un sfinx! Au trecut zile și zile, și totuși, nu ne-ai explicat nimic. Când ai de gând să ne spui despre asta?

Clara rezistă tentației de a se uita în jos și de a vedea dacă nu cumva secretul îi era scris cu litere mari pe partea din față a rochiei ei cu dungi albastre și albe.

„Nu se poate ca ele să fi ghicit!" își spuse Clara, sperând ca ele chiar să n-o fi făcut, în timp ce se întorcea din nou spre cea care ședea lângă ea.

– Dar ce ar trebui să spun?

– Totul despre el, bineînțeles! E atât de fermecător pe cât se zice?

Obrajii Clarei se înfierbântară pe dată, iar acea reacție nu trecu neobservată.

– O, la, la! interveni Sarah, râzând. Vezi cum roșește, Angie, și nici măcar nu i-ai pronunțat numele!

– Să-l spun, ca să văd cum se înroșește și mai tare? Lordul Galbraith e bărbatul despre care vorbesc, Clara, secretoasă mică! Vicontele de Galbraith, cel mai chipeș diavol din întreg sezonul. Deci, adăugă ea, împingând jucăuș genunchiul Clarei cu al ei, intenționezi să ne ții în suspans, sau ne destăinui ce e între voi doi?

– Și să nu spui că nu e nimic, interveni Sarah în clipa în care Clara deschidea gura ca să spună tocmai asta. Pentru că e clar ca lumina zilei că i-ai atras atenția.

– Chiar așa? se minună Clara, întrebându-se dacă pusese în vocea ei cantitatea potrivită de surprindere plină de nevinovăție.

Angela scoase un pufnet batjocoritor.

– O, știi că da! Mai întâi, te-a ales ca să deschidă cu tine balul lui Lady Petunia, iar apoi te-a invitat să stai în loja lui Leyland la Covent Garden. Iar acum plecăm ca să ne petrecem ziua cu el și cu ai lui.

– E doar un picnic..., începu Clara, dar Angela îi tăie încercarea de a minimaliza lucrurile.

– Unul la care luăm parte alături de o familie pe care abia o cunoaștem. Ideea e că toate astea se întâmplă din pricina ta. După cum a spus Sarah, interesul lui Galbraith e clar, și totuși, dacă ne-am lua după spusele tale, Galbraith s-ar putea la fel de bine să nu existe.

– De ajuns, fetelor! interveni Carlotta, mustrarea fiind suficient de severă ca să arate cât de serios își privea cumnata ducelui rolul de matroană și de companie a însoțitoarelor ei necăsătorite. În ciuda soției compromise a lordului Leyland, mătușa lui e destul de bine văzută în societate, iar dacă e dispusă să ne ajute să ne consolidăm poziția socială după fuga nechibzuită a propriei voastre mame, eu n-am nimic împotrivă. Și, mai important de-atât, dacă în momentul de față Clara nu dorește să ni se confeseze sau să ne ceară sfatul, adăugă ea cu un aer rănit, lăsând să se înțeleagă limpede cine credea ea că ar fi trebuit să-i dea sfatul respectiv, atunci n-aveți nici un drept s-o forțați!

– Nu e vorba de asta! strigă Clara, dându-se întrucâtva de gol.

Ar fi vrut să se poată destăinui, căci sentimentele care o chinuiau încă din acea după-amiază extraordinară erau amețitoare, copleșitoare și cu totul străine de firea ei, iar cea mai mare parte a săptămânii și-o petrecuse împărțită între a-și dori să râdă de bucurie și a-și dori să moară. Ar fi vrut nespus de mult să audă și alte păreri feminine pe acea temă, dar nu-și putea permite un astfel de lux.

Dacă le-ar fi spus cumnatelor ei că Galbraith o sărutase, cu siguranță că ele ar fi presupus că avusese loc o logodnă, iar la aflarea veștii că fetei nu i se făcuse deloc o propunere atât de onorabilă, ar fi fost ofensate și ar fi socotit-o o victimă. Știind că pe tatăl Clarei nu se putea conta atunci când venea vorba de îndatoririle părintești, Carlotta ar fi putut chiar să-i vorbească soțului ei, fratele ducelui, iar onoarea l-ar fi împins pe lordul David să-l vadă pe Galbraith și să-i ceară să îndrepte lucrurile, o perspectivă îngrozitoare și umilitoare la care Clara nu se putea nici măcar gândi.

Atunci ar fi fost obligată să-și asume responsabilitatea pentru rolul ei în ceea ce se întâmplase, să recunoască faptul că fusese la fel de vinovată ca și el, și cum ar fi putut spune asta cuiva? Cum ar fi putut face umilitoarea confesiune că îi permisese o libertate impardonabilă unui bărbat cu care nu era logodită? De fapt, făcuse mai

mult decât să-i permită – se bucurase de el, savurase plăcerea împreună cu el, îl împinsese pe canapea și-i ceruse cu nerușinare mai mult. Clara n-ar fi putut să mărturisească așa ceva, la fel cum nu putea să se transforme într-o broască și să orăcăie un cântec de împerechere.

Înghiți în sec și se strădui să spună ceva.

– Chiar nu e nimic de zis! Abia îl cunosc. Da, am dansat cu el la balul mătușii lui, după cum ați văzut cu ochii voștri. Și, așa cum v-am spus atunci, n-aveam o părere prea bună despre el.

– Un sentiment care, în mod evident, nu e reciproc, murmură Sarah făcându-i cu ochiul surorii ei.

Drept răspuns, Angela chicoti, ceea ce nu făcu decât s-o consterneze și mai tare pe Clara.

– Mătușa lui e prietenă cu bunica mea, le reaminti ea. După cum v-am spus înainte de bal, Lady Ellesmere a convins-o pe Lady Petunia să mă ajute să debutez în societate. Iată motivul pentru toate invitațiile astea, sunt sigură.

– Așa se explică atențiile lui Lady Petunia, lămuri Carlotta lucrurile pe un ton sec. Dar cu greu s-ar putea explica în același fel și cele ale lui Galbraith!

Clara se răsuci pe banchetă, iar buzele o furnicară, unele dintre atențiile cele mai nepotrivite ale lui Galbraith devenind și mai vii în mintea ei.

– Nu mi se pare că a fost atât de atent, spuse ea, sperând din tot sufletul să n-o lovească trăsnetul pentru o minciună atât de îndrăzneață.

– Nu ți pare, draga mea?

Disperată să le distragă mintea de la acel subiect, Clara se uită la trăsura din spatele lor.

– Cred că lordul James o să fie foarte ocupat astăzi, pentru că fiii lui par să fie chiar mai binedispuși decât de obicei. Colin se urcă pe capra trăsurii, iar Owen se așează călare pe spătarul banchetei! Carlotta, soțul tău nu pare prea fericit să călătorească împreună cu ei. I-am spus lordului David că mă ofeream să-i iau locul, ca să poată sta aici, alături de voi, dar a refuzat.

– Soțul meu se poate descurca foarte bine cu nepoții lui, te asigur, răspunse Carlotta fără să întoarcă defel capul ca să se uite. Iar dacă fiii lui Jamie sunt niște împielițați, asta se întâmplă din vina lui. În ceea ce privește faptul că ai fi călătorit în cealaltă trăsură,

știi bine că n-ar fi fost potrivit. Jamie e văduv, iar tu ești nemăritată. Apropo de bărbații necăsătoriți, adăugă ea, făcând-o pe Clara să geamă, fiindcă ești în grija mea tot sezonul ăsta, dragă, sunt obligată să-ți spun că atențiile lui Galbraith față de tine s-au manifestat clar la Covent Garden. Un bărbat neînsurat care n-ar fi fost interesat de persoana ta nu și-ar fi permis niciodată să fie văzut în tête-à-tête cu tine la balustrada lojii tatălui său, în văzul întregii societăți.

– N-a prea a fost un tête-à-tête, obiectă Clara. Lady Petunia era la mai puțin de zece metri distanță.

– Dar conversația a fost *intimă*, așa mi s-a spus.

Clara se gândi că acea confirmare a faptului că deja circulau bârfe despre interesul lui Galbraith față ea făcea să trebuiască să adopte foarte repede față de viconte aerul de indulgență politicoasă asupra căruia se înțeleseseră între ei. Își luă un zâmbet disprețuitor și se pregăti să spună mai multe minciuni.

– Acea conversație n-a avut nici pe departe semnificația pe care i-o atribuiți voi. Nu s-a spus nimic intim. Și, oricum, e de notorietate publică faptul că Galbraith nu s-ar gândi niciodată să curteze serios vreo fată.

– Atunci, cu atât mai mult s-ar strădui să evite speculațiile pe tema asta, spuse Carlotta lăsându-se pe spate și continuând să zâmbească.

– Și poate că ideile lui despre curtare s-au schimbat, adăugă Sarah. Cel puțin de când a dansat cu o anumită fată pe care o cunoaștem cu toatele, adăugă ea făcând cu ochiul.

– E absurd! strigă Clara, chiar dacă își amintea că acel tip de părere despre ei doi era chiar efectul pe care pactul ei cu Galbraith ar fi trebuit să-l provoace în societate. Chiar dacă ceea ce spui tu e adevărat, Sarah, părerea mea despre omul ăsta nu s-a schimbat!

Dar în timp ce rostea acele vorbe, trupul ei îi dovedi că nu se mințea doar pe sine, ci că le mințea și pe doamnele care călătoreau împreună cu ea, fiindcă se înroși la față. Celelalte trei femei chicotiră – inclusiv Carlotta –, iar Clara își smuci bărbia, întorcându-și capul într-o parte și începând să contemple priveliștea din Hyde Park, în timp ce se străduia să-și recapete calmul.

– Orice domnișoară, spuse ea printre dinții strânși, ar fi o mare neghioabă dacă ar dori să aibă parte de atențiile lui Galbraith.

Propriile ei cuvinte o făcură să se crispeze, căci era foarte conștientă de cât de nerușinat răspunsese la unele dintre acele atenții. Chiar și acum, în clipa în care se gândea la faimosul sărut, fierbințeala, rușinea și exaltarea pe care le simțise în acea după-amiază reveneau în forță și subliniau adevărul usturător că Galbraith nu era nici pe departe atât de jos în stima ei pe cât crezuse până atunci. Fie asta, se gândi ea cu deznădejde, fie că el trezise la viață adevărata ei natură, care era una de femeie ușuratică.

Clara nu-și dădea seama prea bine care dintre cele două posibilități era mai rea, dar atunci când trăsura vină ca să intre în parc, un lucru știa cu siguranță: acea după-amiază avea să fie una lungă și stânjenitoare.

Capitolul 12

În ciuda previziunilor vizitiului său, Rex nu răci după plimbarea în ploaie și, chiar dacă i s-ar fi întâmplat să răcească, ar fi meritat sacrificiul. Faptul că se plimbase ud până la piele prin acea furtună avusese efectul așteptat, iar până la picnicul mătușii, el deja reușise să respingă orice gând erotic legat de Clara și să-l îngroape în cele mai întunecate colțuri ale imaginației lui. Și știa că era mai bine să rămână acolo.

Însă acum, după ce reușise să-și controleze poftele cele mai înfierbântate, Rex mai trebuia să facă față și pagubelor care se produseseră. Nu exista nici o scuză acceptabilă pentru ceea ce făcuse și îi datora scuze Clarei pentru comportamentul lui. În plus, era destul de probabil ca acțiunile sale s-o fi determinat să aștepte de la el mai mult decât ceea ce îi putea oferi. Majoritatea domnișoarelor s-ar fi așteptat, în mod normal, la o cerere în căsătorie după ce un bărbat își luase libertățile pe care și le luase el zilele trecute, iar dacă ea, Clara, nu era diferită, dacă pasiunea reciprocă a sărutului lor o făcuse să dezvolte astfel de așteptări în legătură cu el, ar fi fost mai bine să le pună capăt imediat.

Până la sosirea ei, reușise să alcătuiască un discurs care detalia tot ceea ce trebuia să spună, dar, în timp ce privea cum soseau trăsurile ducelui de Torquil la poarta Stanhope, fu tentat să renunțe la discursuri, la scuze și la planurile de ispășire și să se arunce pur și simplu în calea unui tren care să se fi apropiat cu toată viteza. Cea din urmă variantă părea mult mai ușoară decât prima.

Cu toate astea, în timp ce trăsurile ducelui se îndreptau spre locul petrecerii, Rex se scuză față de oaspeții cu care vorbea, traversă gazonul și se îndreptă spre trăsuri, în timp ce vizitiii ducelui îi ajutau pe pasageri să coboare. Fiii gemeni ai lordului James St. Clair n-aveau nevoie de nici un ajutor. Fără să mai aștepte să fie deschisă portiera, amândoi săriră peste una dintre laturile

landoului. Apoi, ținându-și zmeii în mâini, trecură ca fulgerul pe lângă Rex. Tatăl lor îi urmă alergând și-i făcu vicontelui un semn de salut în timp ce trecea pe lângă el. Lordul David Cavanaugh, care le escorta pe doamne, veni spre el într-un ritm mai lent decât o făcuseră cumnatul și nepoții lui.

– Cavanaugh! îl salută Rex pe fratele mai mic al ducelui, înclinând din cap în timp ce se apropiau unul de celălalt.

– Galbraith! răspunse cel salutat, făcând un gest către roșcata îmbrăcată în verde care-i era alături. O cunoști pe soția mea, nu-i așa?

– O cunosc, într-adevăr, spuse Rex, care își scoase pălăria și făcu o reverență. Lady David, e o plăcere să te revăd!

– Asemenea, răspunse ea. Deși să te văd ieșind în societate e mai degrabă o surpriză, recunosc. Cum de a reușit mătușa ta să te scoată din casă? Nu-mi amintesc să fi avut prea mult succes în privința asta în trecut.

– Chiar și eu mă bucur de plăcerile pe care le oferă înalta societate, doamnă.

– Da, murmură ea zâmbind complice cu colțul gurii. Dar se pare că în sezonul ăsta te bucuri mai mult decât de obicei.

Acea remarcă stârni chicoteli înfundate din partea fetelor brunete de lângă ea, iar Rex decise că, până când afla care erau așteptările exacte ale Clarei, cea mai bună soluție era să-și diminueze atențiile față de ea și să păstreze tăcerea.

Totuși, atunci când privirea îi alunecă spre Clara, ea nu-i dădu nici un indiciu despre ceea ce ar fi putut gândi sau simți. Stătea cu capul plecat și-și încheia unul dintre nasturii de perlă de la mănușa ei albă, iar borul pălăriei – care era un amestec enorm de împletitură de pai, pene albe și panglici albastre – îl împiedica să-i vadă ochii. Totuși, ceea ce putea vedea din fața ei avea netezimea marmurei lustruite, fără nimic care s-o dea de gol. Astfel, Rex se întrebă dacă nu cumva Clara alesese să treacă cu vederea ceea ce se întâmplase între ei cu o săptămână în urmă.

Chiar dacă ar fi făcut-o, asta nu l-ar fi scutit de obligațiile lui de gentleman. Știa că trebuia să găsească o modalitate de a vorbi cu ea între patru ochi.

– Sarah, Angela, spuse Lady David arătând spre perechea de fete care chicoteau, dați-mi voie să vi-l prezint pe vicontele de Galbraith. Lord Galbraith, ele sunt surorile ducelui, Lady Angela Cavanaugh

și Lady Sarah Cavanaugh. Și, desigur, o cunoști pe domnișoara Deverill, adăugă ea în timp ce el se înclina în fața fetelor.

– O cunosc, într-adevăr, răspunse el întorcându-se spre Clara. E o plăcere să te revăd, domnișoară Deverill!

În fața atenției lui directe, Clara fu nevoită să renunțe să-și mai încheie mănușa. Își ridică iute capul, iar atunci când el îi privi fața, toate eforturile lui de a îngropa acel sărut se șterseră într-o clipă. Ochii ei căprui erau ca o oglindă, reflectând toată dorința pe care el o simțea și pe care se străduia atât de mult să și-o reprime. Imaginea aceea îl dezechilibră în mod ciudat, ca și cum lumea tocmai se înclinase puțin într-o parte. Orice scuze pentru comportamentul lui i se părură dintr-odată minciuni, fiindcă nu-i părea rău, iar orice intenție s-o pună la adăpost de alte avansuri nepotrivite din partea lui i se păru ridicolă și absurdă.

– Lord Galbraith!

În ciuda a ceea ce văzuse în ochii ei, vocea Clarei era rece, politicoasă și distantă, silindu-l să-și amintească de înțelegerea lor inițială și de ceea ce îi cereau manierele în momentul de față. La fel ca ploaia de primăvară din urmă cu o săptămână, vocea ei acționă asupra lui ca un strop de apă rece și revigorant și, din fericire, perspectiva lui asupra lumii redeveni cea corectă.

Se întoarse, arătând cu pălăria spre cortul mare din spatele lor.

– Mătușa mea și unchiul Albert sunt lângă cort, îi spuse el lui Lady David, oferindu-i brațul. Vă conduc până la ei?

Lady David consimți, își puse mâna pe brațul lui și se lăsă însoțită, în timp ce lordul Cavanaugh se retrase ca să le escorteze pe celelalte doamne.

Mătușa și unchiul lui Rex stăteau chiar în la intrarea în cort. În timp ce ei înaintau ca să-și salute oaspeții, Rex se retrase.

– Lady David, ce plăcere să vă revăd! spuse Petunia în timp ce Rex merse și i se alătură Clarei, în spatele grupului. Și pe cumnatele dumneavoastră, de asemenea! continuă bătrâna doamnă. Vă rog să veniți aici, la umbră, fiindcă soarele e destul de puternic.

În timp ce restul grupului se conformă, Rex profită de ocazie ca să se aplece mai aproape de Clara.

– Ai putea să-mi îngădui să-ți vorbesc în particular? îi murmură el la ureche, iar în clipa în care rosti acele vorbe, simți nevoia să le clarifice, ca nu cumva ea să creadă că discuția lor privată ar fi

însemnat ceva ce nu însemna de fapt. Prin „particular" am vrut să spun doar că nu doresc ca discuția noastră să fie auzită. O să fim tot timpul văzuți de toți ceilalți, adăugă el arătând spre două scaune așezate pe iarbă, la o distanță de aproximativ zece metri. Dacă ar fi să te plimbi în acea direcție, aș putea să te însoțesc?

Ea dădu din cap în semn că da, însă spuse:

– Ar trebui ca mai întâi să-i salut pe Lady Petunia și pe Sir Albert.

– Bineînțeles. Ne vedem în câteva minute, atunci.

Acestea fiind zise, Rex îi făcu Clarei o reverență și se îndepărtă.

Simțindu-se agitat la gândul a ceea ce avea de spus și temându-se de perspectiva de a rosti acele vorbe, el își ocupă timpul plimbându-se pe peluză. Se opri puțin ca să asculte cvartetul de coarde și stătu de vorbă cu câteva cunoștințe, dar pe măsură ce minutele treceau și Clara nu făcea nici o mișcare ca să plece din cort, neliniștea și frica lui creșteau.

Niciodată până atunci nu se pusese în poziția riscantă și vulnerabilă de a trebui să-i ceară iertare unei domnișoare pentru avansuri nepotrivite, iar în momentul în care Clara se scuză față de invitați și porni spre locul de întâlnire stabilit, el se simțea ca pe jar.

Clara deja stătea lângă scaunele de pe peluză atunci când ajunse și el acolo, iar faptul că ea alesese să nu se așeze îl făcu și mai nervos. Totuși, se opri în fața ei, respiră adânc și-și începu discursul:

– Clara, în legătură cu ceea ce s-a întâmplat între noi zilele trecute, nu trebuie să crezi că... Să știi că n-am avut niciodată intenții nepotrivite, n-am vrut nimic – adică n-am vrut să fac ceva nepotrivit. Bineînțeles, ceea ce am făcut a fost nepotrivit, știu că a fost, dar...

Făcu o pauză, dându-și seama că spusele lui nu semănau deloc cu discursul pe care îl pregătise. Era un amalgam dezlânat de cuvinte, deloc potrivite. Respiră adânc și încercă din nou:

– Ceea ce vreau să spun e că, atunci când te-am sărutat, nu m-am gândit la corectitudine, la consecințe, la nimic din toate astea. Păreai să-ți exprimi teama că nu erai o femeie atrăgătoare, și a fost cumplit de frustrant pentru mine să te ascult spunând-o, fiindcă nu ești deloc neatrăgătoare, ba dimpotrivă, de fapt, și singura mea intenție a fost să-ți arăt cum stăteau lucrurile în realitate și...

Se opri din nou, pentru că a vorbi despre faptul că era atrăgătoare îl trimitea pe un teren foarte periculos. În plus, voia să fie

cât se putea de sincer cu ea, iar intențiile lui atunci când o sărutase fuseseră mult mai puțin nobile decât încerca el acum să le facă să pară. Conștient de faptul că acel al doilea efort era la fel de inept ca și primul, renunță la orice încercare de a fi elocvent, mai respiră o dată adânc și trecu la subiect:

– Ceea ce s-a întâmplat acum o săptămână a fost o greșeală.

În momentul în care acele cuvinte îi ieșiră pe gură, el făcu o grimasă auzind cât de directe erau. Crude, chiar! Buzele ei se întredeschiseră și, deși el nu știa la ce să se aștepte drept răspuns, în momentul în care ea înghiți în sec și-și duse o mână la piept, privindu-l cu acei ochi mari și căprui, el se simți chiar ticălosul care crezuse ea că era atunci când se cunoscuseră. În consecință, Rex se aștepta fie la o mustruluială zdravănă, fie la o furtună de lacrimi de femeie.

– O, slavă Domnului, oftă ea, răsuflând ușurată și râzând, fără să se mânie câtuși de puțin, așa cum se așteptase el, ci părând mai degrabă... ușurată. Mă bucur atât de mult că ai spus-o tu primul!

El clipi, complet surprins.

– Poftim?

– Am fost într-o stare deplorabilă toată săptămâna, temându-mă de întâlnirea noastră de acum, gândindu-mă că aveam să fiu obligată să te cert pentru ceea ce s-a întâmplat! Și chiar nu voiam să fac asta.

– Nu? Aș fi meritat-o.

– Ar fi un pic ipocrit din partea mea să te cert, nu-i așa? șopti ea coborându-și privirea spre gura lui. După ce eu...

Vocea ei se stinse, dar el știu că se gândea la propriile acțiuni – la propriul răspuns arzător la sărutul lui. Acea descoperire avu un efect fulgerător asupra trupului și minții lui Rex, dar imaginația lui abia de acum încolo începu să se îndrepte pe acel drum încântător și chinuitor, când Clara vorbi din nou, trezindu-l brutal la realitate:

– Nu afirm că ceea ce am făcut n-a fost greșit, spuse ea, aruncând o privire în jur ca să verifice dacă nu era nimeni care ar fi putut trage cu urechea. Dacă ar fi venit cineva...

Se opri, ca și cum n-ar fi putut să exprime acea posibilitate de neconceput, iar el îi sări în ajutor:

– Am fi ajuns într-o situație disperată, fără îndoială, și ar fi fost în totalitate vina mea. Ceea ce ți-am făcut a fost îngrozitor!

Clara tresări, iar obrajii i se înroșiră.

– N-aș spune chiar așa, murmură ea atingându-și gâtul cu degetele înmănușate.

Acel gest de excitare feminină îl împinse să-și nuanțeze afirmația:

– Nu mă înțelege greșit, te implor. Nu spun că acel sărut n-a fost minunat.

– A fost, da, recunoscu ea cu voce blândă și suspinând. A fost, într-adevăr.

– Mai mult decât minunat, continuă el. Cutremurător, dacă aș putea să-l definesc printr-un astfel de cuvânt. Ăsta-i adevărul. Chiar în timp ce vorbea, Rex era nedumerit de propria sinceritate. Spunându-i cât de minunat fusese acel sărut, nu prea reușea să mai facă credibile scuzele și regretele pe care încerca să le exprime. Dar își adună toată convingerea care-i mai rămăsese și conchise: Totuși, a fost o greșeală.

– Sunt de acord, răspunse Clara luându-și mâna de la gât și înviorându-se. N-ar fi trebuit s-o facem.

– Vrei să spui că eu n-ar fi trebuit s-o fac, o corectă el. Te rog, Clara, nu mai continua să spui „noi" N-ai nici un fel de vină pentru ceea ce s-a întâmplat. Toată vina e a mea și te rog să primești cele mai sincere scuze din parte-mi. Iar dacă..., începu el, iar apoi făcu o pauză și răsuflă adânc, dar știa că trebuia să spună și restul. Dacă ceea ce am făcut ți-a dat speranțe, reluă el, n-aș putea să te învinovățesc pentru asta. Te rog să mă crezi când îți spun că, dacă te-am indus în eroare, am făcut-o involuntar.

– M-ai indus în eroare? repetă ea, aruncându-i o privire mirată, dar apoi, dându-și seama la ce se referise el, făcu ochii mari. Credeai că mă așteptam la o cerere în căsătorie? De la *tine*?

Accentul pus de ea pe ultimul cuvânt îl făcu să se strâmbe. Apoi ea râse, făcând-o cu atâta veselie încât el se simți ca un mare neghiob.

– Se pare că nu trebuia să-mi fac griji în privința asta, murmură el, privind-o.

– O, Doamne, nu! exclamă Clara, dar simțind că el nu era la fel de amuzat ca și ea, se dezmetici și tuși încet. Poți fi sigur, Lord Galbraith, că ideea de care te temi nu mi-a trecut niciodată prin minte. Iar dacă mi-ar fi trecut, aș fi alungat-o de îndată. Amândoi știm că nu ești un bărbat care să vrea să se căsătorească.

– Chiar așa!

În ciuda tuturor acelor lămuriri liniștitoare pentru el, Rex se simți din nou dezechilibrat, chiar puțin deranjat. Ea era, într-adevăr, cea mai contrariantă dintre fete!

– În timp ce eu, continuă ea, sunt cu siguranță genul de femeie care își dorește să se căsătorească.

– Da, se grăbi el să fie de acord, dând din cap ca să sublinieze acea idee deosebit de importantă. Mai mult ca sigur!

Între ei se lăsă liniștea. Păreau să fie complet de acord în acea privință, și totuși, Rex se simțea nemulțumit, ca și cum ar fi rămas ceva nespus, iar acel ceva îi anula orice posibilitate de a mai rosti vreo vorbă.

– Armistițiul nostru rămâne intact, sper? întrebă el în cele din urmă.

– Bineînțeles, răspunse ea, oftând adânc și ridicându-și privirea spre el. O, mă bucur atât de mult că am avut conversația asta! adăugă, râzând din nou. Mă simt mult mai bine acum. Deși..., continuă, făcând apoi o pauză, iar zâmbetul îi pieri de pe față și o mică încruntătură îi apăru între sprâncene, dându-i lui Rex un nou motiv de îngrijorare. Într-un fel, ai dreptate, spuse ea în cele din urmă. Mi-am făcut niște speranțe, deși nu chiar soiul de speranțe de care te-ai temut.

Rex se puse pe poziții – pentru ce anume, nu prea știa nici el.

– Într-adevăr?

– Ultima dată când ai încercat să negociezi un armistițiu cu mine, ai adus șampanie, îl lămuri ea, întinzându-și larg mâinile înmănușate, într-un gest menit să sugereze că era dezamăgită de lipsa acelei băuturi, iar apoi îi aruncă lui Rex o privire glumeață, de regret simulat. Ai ridicat ștacheta foarte sus, Lord Galbraith, iar acum mă tem că trebuie să suporți consecințele. Nu sunt sigură că pot accepta scuze din partea ta dacă nu mi se oferă și un pahar de șampanie!

Râse, iar tensiunea și vinovăția care îl măcinaseră toată săptămâna pe Rex dispărură, de parcă le-ar fi luat cu ea briza caldă de primăvară.

– Asta, spuse el în timp ce o conducea spre un scaun de grădină din apropiere, e o așteptare ușor de îndeplinit. Dar numai dacă încetezi să mai folosești apelativul legat de titlul meu și, în schimb, începi să-mi spui pe nume. Apropo, mă cheamă Rex, adăugă el peste umăr, în timp ce se îndepărta.

Merse la unul dintre lacheii care duceau tăvi pline cu pahare de șampanie, vin de Xeres și limonadă. Luă două cupe de șampanie de pe tavă și se întoarse la Clara.

– Poftim, spuse, oferindu-i unul dintre pahare și așezându-se pe scaunul de vizavi de al ei. E Laurent-Pierre din '91, adăugă el atunci când ea ridică paharul. Cred că o recoltă excelentă ca asta ar trebui să mă readucă în grațiile tale!

– Mmm, murmură ea în semn de apreciere, după ce luă o înghițitură. E încântător, dar nu știu cât valorează părerea mea, din moment ce n-aș putea deosebi o recoltă de alta. De fapt, până la întâlnirea noastră de la Covent Garden, eu nu băusem șampanie în viața mea.

– Da, spuse el, zâmbind în timp ce-și amintea de surpriza ei plină de bucurie la descoperirea magiei șampaniei. Bănuiam și eu asta. Dar nu-mi pot imagina de ce nu băuseși șampanie niciodată până atunci!

– Irene a crezut – iar eu am fost de acord cu ea – că, dacă am fi consumat băuturi alcoolice de orice fel în preajma tatei, asta n-ar fi făcut decât să-l încurajeze să bea, așa că amândouă am ales să ne abținem cât timp ne aflam acasă. Așa că-ți mulțumesc, adăugă ea ridicând paharul în cinstea lui, că mi-ai făcut cunoștință cu prima mea șampanie!

„Printre altele."

Din fericire, el reuși să nu exprime cu voce tare acel gând mai degrabă obraznic.

– E de înțeles că tu și sora ta ați ales să vă abțineți acasă, dar nu știu de ce n-ați băut șampanie în casa ducelui, pentru că ei nu sunt abstinenți. De fapt, o văd pe Lady David bând șampanie chiar acum, în timp ce vorbim.

– Lady David e căsătorită. E, de asemenea, o însoțitoare foarte strictă și vigilentă. Eu beau doar ceea ce le e permis lui Sarah și Angelei, adică o mică degustare din fiecare vin servit la cină, iar acasă la ei n-a fost servită șampanie până acum. Din păcate.

– Atunci, din moment ce nu ești obișnuită cu băuturile alcoolice, e mai bine s-o iei ușor! o sfătui el, zâmbind atunci când ea, recunoscătoare, mai luă o înghițitură. În ceea ce-o privește pe Lady David, continuă el întorcând capul ca să se uite din nou la femeia care vorbea cu mătușa Pet, ea pare astăzi să fie într-o stare de spirit

mai binevoitoare. Se uită drept la noi și nu pare deloc deranjată că bei un întreg pahar de șampanie la mijlocul zilei.

– Da, Carlotta e amabilă astăzi.

Asta îl uimi, fiindcă soția lordului David Cavanaugh nu era cunoscută ca fiind cea mai prietenoasă dintre creaturi, mai ales cu familia soțului ei, care era considerată ca având reputația cam pătată.

– Într-adevăr?

– Nu trebuie să pari atât de surprins, spuse Clara râzând. Carlotta e în stare să fie amabilă... câteodată.

Rex râse și el, bucurându-se de pauza răutăcioasă pe care Clara o făcuse în remarca ei.

– Și ce anume explică felul ei prietenos de a fi în după-amiaza asta?

– Faptul că ne aflăm aici. Familia ducelui n-a primit prea multe invitații în sezonul ăsta.

– A, da, spuse el, amintindu-și ceea ce îi povestise mătușa lui. Căsătoria scandaloasă a ducesei văduve! Asta a afectat grav poziția socială a familiei, nu-i așa?

– Da, într-adevăr. Invitațiile mătușii tale – balul, iar acum picnicul ăsta – au fost primite cu mare încântare de toată lumea, inclusiv de Carlotta.

– Ei, bine, dacă cineva știe prin ce trece familia ducelui, aceea e familia mea. Timp de ani de zile, părinții mei au făcut din familie o țintă preferată a bârfelor și un subiect suculent al presei de scandal din Londra, spuse Rex, iar nuanța de amărăciune din vocea lui era inconfundabilă, chiar și pentru propriile urechi. Îmi pare rău, adăugă el. N-am vrut să denigrez afacerea ta de familie, Clara.

– Nu trebuie să-ți pară rău. Ai tot dreptul să te simți așa cum te simți. Dacă te consolează cu ceva, află că familia mea n-a deținut niciodată ziare de scandal până când sora mea a înființat unul. Pentru o vreme, *Weekly Gazette* a fost un ziar de scandal numit *Society Snippets*, iar singurul motiv pentru care Irene a făcut asta a fost fiindcă un ziar de scandal poate fi foarte profitabil, iar noi aveam o nevoie disperată de bani la acea vreme.

– Un alt lucru pe care îl înțeleg pe deplin, o asigură el. Și îmi imaginez că alcoolismul l-a făcut pe tatăl tău să fie un om de afaceri foarte slab?

Ea dădu din cap în semn că da.

– Tatăl lui a fost cel care a transformat Deverill Publishing într-un imperiu, dar tatăl meu a reușit să distrugă totul în mai puțin de un deceniu. Irene ne-a scos din sărăcie cu *Society Snippets*, dar după ce s-a îndrăgostit de Torquil, l-a transformat din nou într-un ziar obișnuit, pentru că nu voia să tipărească bârfe despre familia lui. Și, având în vedere trecutul tău, nu mă mir că urăști ziarele.

– M-am săturat să văd pe toate paginile cel mai recent amor al mamei mele sau speculațiile despre adevăratul meu tată biologic.

Ea făcu o grimasă și zise:

– Îmi plăcea să citesc rubricile de bârfe, recunosc, dar apoi, după ce am văzut ce le făceau bârfele oamenilor – în special familiei ducelui –, am căpătat aversiune față de ele. Nu cred că am tipărit vreodată ceva despre familia ta în *Society Snippets* și..., se întrerupse ea, zâmbindu-i, iar apoi concluzionă: Mă bucur de asta!

– Și eu la fel, spuse el, dacă te face să zâmbești așa.

Zâmbetul ei dispăru imediat, spre regretul lui.

– Și, continuă el, simțind nevoia de a prelungi discuția, nu pot să am atât de multe resentimente față de ziare acum, nu-i așa? Lucrez pentru unul. Apropo de Lady Truelove, ai primit rubrica mea de ieri? Am trimis un valet să ți-o aducă.

– Am primit-o, da. Și e la fel de bună precum cea de săptămâna trecută. Ai un adevărat talent la a da sfaturi, chiar dacă uneori eu pun la îndoială moralitatea lor.

Acea calificare seacă îl obligă să răspundă cu cea mai inocentă privire.

– Sfatul meu pentru corespondentul care-și zice Tăcutul din South Kensington a fost imoral?

– Știi că mă refer la sfaturile pe care i le-ai dat prietenului tău, Lionel. Deși, dacă tot am ajuns la subiect, nu sunt sigură că e chiar cinstit să-l sfătuiești pe un tânăr să aranjeze o întâlnire așa-zis accidentală cu obiectul afecțiunii lui, în timp ce plimbă cel mai adorabil cățeluș...

– Nu văd de ce nu. Bietul om e îndrăgostit cu disperare, dar fata nu-l bagă în seamă. El vrea să-i atragă atenția și să înceapă o conversație, iar un cățeluș e o modalitate eficientă de a face ambele lucruri. Un bebeluș ar fi fost și mai bun, desigur, dar nu mi-am putut imagina că vreun tânăr ar fi dispus să apară împingând un cărucior în fața casei iubitei lui. Așa că m-am mulțumit cu un cățeluș.

Clara râse.

– O decizie înțeleaptă! Deși îți dai seama că, în decurs de o săptămână, tinerii îndrăgostiți din tot orașul o să achiziționeze căței adorabili și o să meargă pe stradă cu ei?

– Ei bine, dacă până la urmă tinerii păstrează cățeii, Londra o să aibă mai puțini câini vagabonzi, iar mai multe cupluri tinere o să se îndrăgostească. Nu sunt sigur că văd un aspect negativ, cu excepția faptului că o să se creeze așteptări ca toți tinerii în cauză să se și căsătorească, bieții de ei! Apropo de oamenii cu așteptări matrimoniale, adăugă el aruncând o privire pe lângă ea, văd că Lady Geraldine Throckmorton e aici astăzi. Dina, pentru prietenii ei, preciză Rex după ce observă privirea nerăbdătoare a Clarei. Cea cu păr negru, preciză el atunci când Clara întoarse capul. Costum de plimbare verde. Duce un pudel alb în lesă.

– E foarte elegantă, nu-i așa? comentă Clara, părând puțin surprinsă.

– Da, foarte, adeveri Rex, în timp ce Clara își întoarse privirea la el. De asemenea, Dina e foarte la modă și foarte sofisticată. Asta a împins-o spre Lionel, bănuiesc. Extremele se atrag, concluzionă el, iar apoi făcu o pauză și o privi pe Clara, apreciind acel adevăr despre natura umană mai mult decât o făcuse vreodată până atunci. Prin asta, oamenii dovedesc că sunt destul de perverși!

– Cu excepția mea, îl contrazise Clara, zâmbind larg și încrețind din nasul ei mic și absurd. Eu m-am îndrăgostit nebunește de un vicar!

– Adevărat, recunoscu el, râzând pe înfundate. Totuși, gusturile tale par să se fi schimbat de atunci...

El regretă imediat acel comentariu neatent. Voise să fie plin de spirit autoironic, dar nu așa îi ieșise, și se grăbi să-l nuanțeze:

– N-am vrut să insinuez că te-ai îndrăgostit de mine. Nu sunt genul care să se potrivească preferințelor tale. Dumnezeu știe, asta a fost clar stabilit, și..., spuse el, dar apoi se opri, simțindu-se extrem de stânjenit, lucru cu care nu era obișnuit și care nu-i plăcea deloc. Ce naiba e cu tine, Clara Deverill? murmură el, mâhnit. În afară de tine, n-am mai întâlnit în toată viața mea o femeie care să mă facă să mă bâlbâi ca un școlar.

– E lucru sigur că astăzi chiar te fac să te bâlbâi. De fapt, îmi place destul de mult.

– Îți place?!

– Da, răspunse Clara aruncându-i acel zâmbet larg și drăguț al ei. De obicei, eu sunt cea care se bâlbâie.

Acel zâmbet nu numai că îl lăsă fără cuvinte, dar făcu, fără de veste, ca lumea să se încline din nou puțin într-o parte. Rex își abătu privirea, întrebându-se cu disperare dacă acea stare de răsturnare a lucrurilor avea să continue la nesfârșit, întrebare care îl împinse să dea pe gât șampania rămasă. Făcându-și curaj, își așeză paharul gol pe masa de lângă scaunul lui și se întoarse la subiectul lor anterior, care prezenta infinit mai multă siguranță.

– Spre deosebire de Dina, mă tem că Lionel nu-i câtuși de puțin elegant. Seamănă mai degrabă cu Fitz, câinele lui, adăugă el, iar Clara îi aruncă o privire nedumerită. Fitz e un câine ciobănesc și Lionel îi seamănă foarte mult: prietenos, plimbăreț, loial. Dina, pe de altă parte, seamănă foarte mult cu pudelul ei: elegantă, versată, perfect îngrijită. Se pare că oamenii chiar seamănă cu câinii pe care și-i aleg, nu-i așa?

– Oare să fie adevărat? întrebă Clara, înclinându-și capul și studiindu-l. Tu ce rasă ai?

– Lup, răspunse el pe dată, fără să știe dacă răspunsul era pentru ea, sau pentru el însuși.

Ea făcu o grimasă.

– Am vrut să spun, ce rasă de câine ai?

– Câini de vânătoare, deși, strict vorbind, nu sunt ai mei. Sunt ai tatălui meu și sunt folosiți doar pentru vânătoarea de vulpi. La Braebourne, vezi tu, nu creștem terieri sau câini de aport, sau orice altceva cât de cât practic.

Ea râse, iar apoi redeveni serioasă.

– Ce face prietenul tău, Lionel? E în regulă? Sau încă suferă din pricina inimii lui frânte?

– Nu știu, de fapt, mărturisi Rex, păstrându-și un ton calm. L-am vizitat de două ori, dar servitorii lui mi-au spus de fiecare dată că nu voia să mă primească. Și nici nu l-am văzut la White's când am fost acolo. Dacă nu mă apuc să-l urmăresc pe coridoarele Parlamentului, nu știu dacă pot face altceva decât să aștept să-i treacă supărarea.

– Înseamnă că încă mai crede că i-ai trădat încrederea?

– Se pare că da. De fapt, sunt sigur că suspiciunea asta se înrădăcinează în mintea lui pe zi ce trece.

– De ce acum?

El îi întâlni privirea.

– Începe să circule vorba că sunt interesat de tine. Asta, sunt sigur, îi întărește convingerea că am fost indiscret.

Ea își mușcă buza.

– Îmi pare rău că ești în dezacord cu prietenul tău din cauza acțiunilor mele și poate că am greșit intervenind, dar curtea pe care i-o făcea el Dinei – dacă o putem numi astfel – n-a fost una cinstită, așa că nu pot găsi în inima mea vreun sentiment de regret fiindcă Lady Throckmorton a pus capăt iubirii lor din cauza a ceea ce am scris. Și încă mai cred că a fost foarte greșit din partea ta să-l sfătuiești așa cum ai făcut-o.

– Am făcut-o în speranța de a le oferi amândurora mai mult timp împreună, astfel încât să-și poată lămuri ce simțeau cu adevărat unul pentru celălalt.

– Ai făcut-o ca să-l ajuți să evite temuta idee de căsătorie.

– Nu-i adevărat. Fii cinstită, Clara, te rog, și amintește-ți exact ce sfaturi i-am dat lui Lionel. Prima dată i-am spus că ar fi trebuit să rupă relația, pentru că nu era sigur că voia să se căsătorească cu Dina, dar după ce el mi-a mărturisit că n-ar fi vrut să se despartă de ea, i-am oferit o altă opțiune.

– Una discutabilă din punct de vedere moral.

– Dar, în opinia mea, una mai bună decât să fie nevoit să se despartă irevocabil. Și mult, mult mai bună decât să se căsătorească în grabă și să regrete apoi.

– Nu știu, spuse Clara, care apoi făcu o pauză, gândindu-se. Ar fi putut exista consecințe grave, știi, din pricina a ceea ce făceau. Pentru ea, în special.

– Vrei să spui că ar fi putut avea un copil, presupun?

– Și asta, da, însă dacă ar fi fost prinși, urmarea ar fi însemnat pentru ea dezonoare, compromis și rușine, cu copil sau fără.

– Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, Lionel ar fi îndreptat lucrurile, ar fi făcut ceea ce trebuia.

– Pari sigur de asta.

– Sunt sigur. Îl cunosc pe Lionel încă din timpul școlii. E un om onorabil. În ciuda a ceea ce ai putea crede, adăugă el văzând că ea ridică dintr-o sprânceană, sceptică.

– Atunci, nu văd de ce prietenul tău n-o poate curta pe Lady Throckmorton într-un mod onorabil, mai ales după ce a aflat că ea își dorește să se căsătorească.

– Odată ce doi oameni fac pasul pe care l-au făcut Lionel și Dina, nu mai pot da înapoi, spuse el, iar în timp ce spunea asta, se întreba dacă vorbele lui erau în apărarea prietenului său, ori dacă însemnau o atenționare pentru el însuși. Plimbările cu însoțitor și un sărut sau două furate în spatele gardului viu s-ar putea să li se pară puțin mai insipide acum!

– Sau ar putea avea efectul opus. Ar putea să le sporească nerăbdarea de a se căsători.

– Da, ar fi posibil, recunoscu Rex, iar apoi, atras irezistibil, se uită la gura Clarei, întrebându-se de ce se tortura singur. Cel puțin până când bietul om se aruncă de pe un pod, murmură el lăsându-se din nou pe spate în scaun.

Dorindu-și cu disperare să-și abată atenția în altă parte, își întoarse privirea și se bucură din toată inima să vadă că lordul James St. Clair venea spre ei.

– St. Clair! îl salută el. O, Doamne, omule, arăți ca naiba!

– Fără îndoială, recunoscu lordul, în timp ce, fără suflare și cu hainele în neorânduială, se lăsă la pământ, lângă scaunele lor, pentru ca apoi să se întindă pe spate în iarbă, privind-o, aiurit, pe fata de lângă el. Clara, de ce n-am adus-o pe dădacă? Spune-mi, te rog!

– Pentru că e ziua ei liberă, răspunse ea privindu-l și pornindu-se pe râs. Galbraith are dreptate. Se pare că băieții deja te-au obosit de moarte!

– Așa e, și nu mi-e rușine s-o recunosc. Acum e William cu ei, dar în cazul în care îl las prea multă vreme în situația asta, mă tem că bietul om o să demisioneze. Dacă Torquil se întoarce și află că ne-am pierdut valetul cel mai însemnat, o să fie foarte nervos.

Rex se ridică.

– Pot să trimit un valet ca s-o aducă pe dădacă, dacă e la Torquil House.

– E în regulă, spuse Clara ridicându-se în picioare, făcându-l și pe Rex s-o urmeze și împingându-l pe St. Clair ca să se ridice și el. Las-o pe dădacă să aibă o zi liberă! Merită. Sunt bucuroasă să mă ocup puțin pe băieți, declară ea privindu-l pe Rex. Vă rog să mă scuzați amândoi.

Rex făcu o reverență.

– Bineînțeles.

– Ești salvarea mea, Clara! strigă St. Clair în timp ce ea traversa peluza și se îndrepta spre gemeni și spre bietul valet, care încerca, plin de vitejie, să-i ajute la lansarea zmeielor.

– Valetul tău merită un bacșiș, îi spuse Rex lui St. Clair, întorcându-se spre el. Astăzi te-a ajutat să ai grijă de băieții tăi.

– O să primească unul mare, te asigur. Dar, dacă mă scuzi, Galbraith, trebuie să profit de ocazia asta minunată și să mă servesc cu câteva sendvișuri. Vii cu mine?

Rex clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. O să mănânc mai târziu.

Cu un semn din cap, St. Clair se îndepărtă, îndreptându-se spre marchiza sub care fuseseră așezate răcoritoarele. Însă doar ce plecă, și lui Rex i se alătură Hetty, care ținea în mâini două cupe de șampanie.

– Poftim, spuse ea, oferindu-i una. Am observat că paharul tău era gol.

– Ești un înger, verișoară!

– Înger? întrebă Hetty râzând, iar apoi se așeză pe scaunul lăsat liber de Clara. Cred că e prima dată când cineva îmi spune așa.

– Pe bună dreptate, răspunse Rex, care își reluă locul și bău o înghițitură zdravănă de șampanie. Și, având în vedere manifestarea asta de solicitudine neobișnuită din partea ta, spuse el lăsându-se pe spate în scaun, nu pot decât să trag concluzia că urmărești un scop anume.

Ea îi zâmbi de sub pălăria galbenă de pai, în timp ce-și îndesa la loc o șuviță de păr castaniu.

– Curiozitatea. Domnișoara Deverill, explică ea atunci când Rex îi aruncă o privire întrebătoare.

– Aha! exclamă el, prefăcându-se că tocmai înțelesese. Dar de ce mă întrebi despre ea? Ai întâlnit-o chiar tu la operă.

– Doar o scurtă prezentare înainte ca tu s-o iei deoparte. Iar apoi a început spectacolul.

În ochii verzi ai lui Hetty apăruse o strălucire răutăcioasă și complice, care îi reaminti vărului ei de tot chinul pe care îl îndurase în acea seară.

– Nu te pot ajuta prea mult să-ți satisfaci curiozitatea, verișoară, pentru că eu însumi am întâlnit-o pe domnișoara Deverill cu doar câteva zile înainte să-ți fie prezentată și ție. Dacă vrei să afli mai multe despre ea, cel mai bine ar fi s-o întrebi pe mătușa Pet.

– Mătușa Pet e cea care m-a trimis aici, explică Hetty luând o înghițitură de șampanie. Se pare că mătușa crede că ai un interes romantic față de fată.

– Speranța moare ultima...

– Mătușa e groaznică, știu. Dacă asta te face să te simți mai bine, află că se poartă la fel și cu mine, cu surorile și cu frații mei – ne bagă pe gât potențiali soți de fiecare dată când are ocazia.

– Nu, nu mă face să mă simt mai bine. În ceea ce o privește pe domnișoara Deverill, pot s-o asigur pe mătușa – și pe tine la fel, pentru că știu foarte bine că mătușa nu e singura din familia mea care îmi ține pumnii și speră în miracole – că fata nu e câtuși de puțin atrasă de mine.

Chiar în timp ce vorbea, îi veni în minte afurisita de amintire a trupului Clarei peste al lui, în timp ce stăteau culcați pe canapeaua aceea.

– O femeie care să-ți poată rezista? O, Doamne!

El se temea că lipsa de rezistență a Clarei din urmă cu șapte zile avea să fie principala lui sursă de chin în viitorul apropiat.

– O, Doamne, Hetty, vorbești de parcă toate fetele frumoase din Londra îmi cad la picioare!

Verișoara lui îl privi lung și candid, cu ochii larg deschiși.

– Domnișoara Deverill, frumoasă? Eu încă nu-mi făcusem o părere, dar se pare că tu ți-ai făcut-o.

El îi aruncă o privire de amenințătoare, dar Hetty o ignoră, așa cum îi stătea în fire. Îndreptându-și spatele, ea se răsuci pe scaun și o studie pe Clara, care stătea pe peluză și ținea în mână rola de fir de care era legat un zmeu, în timp ce vorbea cu gemenii.

– Are o siluetă frumoasă, spuse Hetty după o clipă. Atât de delicată! suspină ea. Aș ucide pentru talia aia mică și pentru picioarele alea lungi.

Rex strânse din dinți, rezistând eroic tentației delicioase de-a contempla silueta Clarei în timp ce o privea pe fată cum încerca să lanseze zmeul. Însă efortul ei se dovedi inutil, fiindcă jucăria se

prăbuși aproape imediat pe gazon, iar ea și cei doi băieți izbucniră în hohote de râs.

„Dacă aș avea copii, nu m-aș plictisi niciodată."

– Pare destul de drăguță, spuse Hetty.

Rex încremeni și-și privi verișoara, iar apoi murmură:

– Nu cumva încerci să fii răutăcioasă?

Vocea lui era liniștită, dar o urmă din ceea ce credea despre acel comentariu trebuie să se fi oglindit pe fața lui, fiindcă, privindu-l, chiar și neînfricata Hetty dădu înapoi.

– Nu, Rex, se dezvinovăți ea. Nu sunt, crede-mă. Asta a fost impresia mea atunci când am întâlnit-o și încă e impresia mea, căută ea să-l asigure, iar Rex se mai liniști puțin. O remarc doar pentru că..., încercă ea să explice, însă făcu o pauză, căutându-și cuvintele, iar apoi mărturisi: Fetele angelice nu sunt genul tău obișnuit de fete, asta-i tot.

„Extremele se atrag."

El se grăbi să vorbească:

– Eu și domnișoara Deverill suntem doar prieteni.

Una dintre sprâncenele negre ale lui Hetty se ridică puțin.

– Prieteni? Tu și orice fată în viață... prieteni?

Scepticismul ei cu privire la acea noțiune îl făcu să se simtă ciudat de prudent.

– E atât de greu de imaginat?

Ea râse.

– Sincer vorbind, da! E adevărat că pari să fii în relații foarte prietenești cu femeile de un anumit tip, spre disperarea mătușii Petunia. Dar mă îndoiesc că vreo femeie ușoară ar putea fi descrisă ca fiindu-ți prietenă. Și ești cât se poate de amabil cu femeile pe care le consideri în afara limitelor – femei căsătorite, femei îndrăgostite de alți bărbați și așa mai departe. Dar domnișoarelor tinere, necăsătorite, știm că de regulă nu le acorzi deloc atenție, ceea ce e foarte corect din partea ta, afurisitule! Deci, spune-mi cum a fost posibil ca fata asta să-ți fi devenit prietenă.

„Pentru că Dumnezeu are un simț crud al umorului."

Rex ridică din umeri.

– Se mai întâmplă, spuse el pe un ton voit nepăsător.

– Nu și ție, replică Hetty, devenind serioasă. Ai grijă, Rex. Să nu-i faci... rău.

El tresări, fiind deja destul de conștient de daunele pe care un bărbat ca el i le-ar fi putut provoca unei fete precum Clara dacă dorința pe care o simțea pentru ea ar fi scăpat de sub control.

– Ți-am spus, domnișoara Deverill n-are nici un fel de aspirații romantice în ceea ce mă privește. Știe foarte bine cine sunt.

– De asta mă tem și eu.

După ce făcu acel comentariu enigmatic, Hetty se ridică și plecă, lăsându-l pe Rex să se uite la Clara și să se lupte cu poftele lui ascunse.

Capitolul 13

Pe durata picnicului și în cele două săptămâni care urmară, Clara își jucă rolul pe care îl stabilise. La fiecare eveniment social la care ea și Rex erau invitați, primea atențiile lui cu politețe, așa cum promisese, dar nimic mai mult.

În ceea ce-l privea pe Rex, el deveni pretendentul gentleman prin excelență, interesat, dar nu prea interesat. Îi trimise prin poștă următoarele două rubrici la redacție, fiindcă, așa cum îi explică într-una din rarele ocazii în care reușiră să discute între patru ochi, dacă ar fi venit în fiecare joi la biroul ei în numele lui Lady Truelove, membrii personalului gazetei ar fi bănuit cu siguranță adevărul. Și, cu toate că din când în când o vizita la casa ducelui, ar fi fost imposibil să-i strecoare o scrisoare de orice fel, întrucât Carlotta le dădea mereu târcoale, așa cum trebuia să facă însoțitoarea unei tinere necăsătorite.

Interesul lui față de Clara fusese remarcat în mod corespunzător de înalta societate, la fel ca și indiferența ei față de el, și nu numai că întreaga poveste le oferise cronicarilor de bârfe prilejul de a se amuza pe seama lui, ci și atrăsese atenția altor bărbați asupra Clarei, așa cum, de altfel, el prevăzuse că avea să se întâmple.

Clara, care nu-l crezuse cu adevărat în privința asta, fu destul de surprinsă atunci când mai mulți tineri, precum și membrii familiilor acestora, începură s-o viziteze. Nepregătită, îi fu greu să facă față atenției care i se dădea, dar rezistă impulsului de a se retrage în carapacea ei de timiditate.

Se străduí să aplice la propria situație sfaturile pe care Rex i le dăduse Debutantei Dezolate și fu uimită să descopere că, deși nu era la fel de frumoasă ca sora ei, avea o anumită putere de atracție. Și, deși se bâlbâia cu stângăcie în destul de multe conversații, învață curând arta de a face glume pe seama propriilor bâlbâieli. Ori de câte ori conversa, încerca să-și alunge timiditatea și se

străduia să facă fiecare persoană cu care vorbea să se simtă în largul ei. Încetul cu încetul, se obișnui să primească atenție, începu să se relaxeze și căpătă o încredere în sine pe care n-o mai avusese niciodată. Pentru prima oară de când își făcuse debutul în înalta societate, începu să se simtă bine cu adevărat atunci când ieșea în lume.

Dar abia la începutul lunii iunie, la cel de al doilea bal al sezonului, înțelese Clara cât de mult se schimbase părerea înaltei societăți despre ea. Abia își salutase gazdele și intrase în sala de bal, când unul dintre numeroșii tineri pe care îi cunoscuse în ultimele două săptămâni o abordă și-i ceru să-i treacă numele pe carnețelul ei de dans. Abia plecase, că și veni altul, apoi altul, și în cincisprezece minute carnețelul fu aproape plin.

– O, Doamne, Clara! spuse Sarah, râzând. Ești regina balului din seara asta!

Uimită, mulțumită și mai mult decât nedumerită, Clara aruncă o privire peste numele de pe carnețelul legat de încheietura mâinii ei.

– Trebuie să fie din cauza rochiei, spuse ea, făcându-și prietenele să râdă, chiar dacă glumea doar pe jumătate.

– Dacă e rochia, fu de părere Angela, atunci cu siguranță că am și eu un merit.

– Tu? pufni Sarah, țâfnoasă. Eu sunt cea care a sfătuit-o să aleagă mătasea roz de la Vivienne, pentru că rozul e culoarea care o prinde cel mai bine.

– Da, răspunse imediat Angela, dar eu sunt cea care a sfătuit-o să-și facă un decolteu adânc.

– Sfatul ăsta i l-ai dat pentru că citim cu toatele rubrica lui Lady Truelove!

În timp ce cumnatele ei dezbăteau problema, Clara strecură în jos o privire plină de îndoială. Decolteu adânc sau nu, se îndoia că bustul ei cu totul neimpresionant ar fi fost motivul recentului ei succes în societate, și știu asta cu siguranță după ce-și ridică din nou privirea, fiindcă adevăratul motiv se afla la doar câțiva metri distanță.

O privea, cu fața plină de gravitate, cu mâinile în buzunarele pantalonilor costumului de seară și cu un umăr sprijinit de o coloană de marmură. Venit pe aripile vântului, dezinvolt, un Adonis modern coborât pe pământ! Clara simți cum respirația i se opri în gât.

Văzând că ea îl privea, Rex plecă de lângă coloană și veni la ea.

– Bună seara, doamnelor, le salută el, făcând o reverență. Mi-aș fi făcut apariția mai devreme, dar așteptam să se mai rărească mulțimea. M-am temut ca nu cumva să fiu călcat în picioare.

Însoțitoarele Clarei întâmpinară acea declarație cu râsete înăbușite. Apoi Angela și Sarah dispărură cumva, iar Clara și Galbraith rămaseră singuri.

– Sper că n-am așteptat prea mult ca să-ți cer să mă adăugi pe carnețelul tău de dans? întrebă el. Ai avut companie încă de când ai sosit, scriind nume după nume. Așa e, nu?

– Da, chiar așa s-a întâmplat! O, Doamne! exclamă ea, râzând. E de-a dreptul uimitor!

– Foarte, recunoscu el, iar un colț al gurii i se arcui ușor. Cine ar fi prezis așa ceva?

Clara se încruntă la el.

– Ai avut dreptate, recunoscu ea. De aceea ai venit aici? Ca să jubilezi?

– Deloc. Ți-am spus de ce am venit, explică el făcând un semn cu capul spre carnețelul de dans atârnat de încheietura ei. Dacă nu cumva am întârziat prea mult!

– Mai am câteva dansuri libere, spuse ea aruncând o privire peste foi. Mai am încă Roger de Coverley, două cadriluri, o mazurcă...

– Nu o mazurcă, interveni el. Astea sunt periculoase!

Amintirea conversației lor din seara în care se cunoscuseră o făcu să zâmbească. Își ridică privirea și constată că și el zâmbea.

– Ai cumva intenții infame în ceea ce mă privește? întrebă ea, făcând în joacă o strâmbătură de dezaprobare.

– Întotdeauna.

Răspunsul lui era acela al unui libertin, nepăsător și ușuratic și, dintr-un motiv oarecare, durea.

Clara își întoarse atenția la carnetul ei de dans.

– Mai am și un vals, dacă...

Vocea i se stinse atunci când se gândi că avea să fie din nou în brațele lui. Era doar un dans, ceva care avea să se petreacă în văzul tuturor, nu o îmbrățișare intimă pe o canapea, dar o astfel de deosebire nu părea să conteze, fiindcă gândul în sine îi făcu tot trupul să ardă, iar toată prestanța ei recent descoperită începu să se destrame. Strânse carnețelul cu degetele ei înmănușate, în timp

ce vechea timiditate începu din nou să-i apese pieptul. Dar se sili să termine ceea ce intenționase să spună.

– Mai am un vals... un vals rămas... dacă... dacă îl vrei.

El nu răspunse, iar ea își ridică privirea și văzu că zâmbetul lui vag dispăruse. Dar ochii îi erau la fel de albaștri ca marea.

– Îl vreau, Clara.

Ea inspiră brusc, în timp ce inima i se izbea de coaste cu o forță dureroasă, și privi din nou în altă parte. Întinse mâna după micul creion legat la încheietura mâinii, dar atunci când se uită în carnet ca să găsească locul în care să scrie numele lui, nu putu să nu fie din nou uimită de cât de puține rânduri rămăseseră goale.

– E uluitor, să știi, spuse ea cu glas scăzut, uitându-se la lista de nume scrise cu creionul. Cel puțin pentru mine. N-am mai avut niciodată un carnețel de dans, mărturisi, ridicându-și apoi privirea și râzând. Niciodată n-am avut nevoie de unul.

El nu-i împărtăși veselia.

– E din pricina ta, spuse ea cu sinceritate, arătând spre carnețelul din mână. Toate astea sunt.

Rex strânse din buze.

– Nu, nu e, o asigură el, clătinând din cap. Fiecare trandafir înflorește la un moment dat, Clara. S-a întâmplat să fiu aici atunci când ți s-a întâmplat ție, continuă el, adăugând înainte ca ea să poată răspunde: Mai bine îmi notezi numele, fiindcă altfel s-ar putea să uiți, iar dacă un alt ins îmi fură valsul, o să trebuiască să mă duelez cu el în zori.

Făcu o reverență și plecă. Clara privi cum silueta lui cu umeri largi dispărea în mulțime și știu că el se înșelase. Înflorea abia acum fiindcă totul se întâmpla din pricina lui, din pricina a ceea ce vedea în ochii lui atunci când o privea, din pricina a ceea ce auzea în vocea lui atunci când el îi rostea numele și din pricina a ceea ce simțise în acea după-amiază minunată când el o sărutase. Rex trezise înlăuntrul ei simțăminte pe care ea nu le mai avusese niciodată, lucruri despre care nu știuse că existau. Dacă ea era trandafirul, el era soarele și ploaia de primăvară care o dezmorțiseră din hibernare.

„Poate că, se gândi ea, ăsta e rolul libertinilor."

În cazul Clarei, era posibil ca sărutul unui libertin s-o fi făcut să înflorească precum un trandafir, dar, o oră mai târziu, ea descoperi că nu toți trandafirii erau la fel.

După ce tocmai folosise toaleta, se afla încă în cabină și-și potrivea fustele, când auzi deschizându-se ușa încăperii principale și două femei intrară și se refugiară în colțul doamnelor, una dintre ele aflându-se în mod clar într-o mare suferință.

– Nu-mi vine să cred că el este aici! plângea ea. O, Nan, a fost îngrozitor!

– O să fie bine, totul o să fie bine! Așază-te aici și trage-ți sufletul!

Urmă o pauză, fiindcă ele închiseră ușa.

– Trebuie să fi fost un șoc teribil să-l revezi! reluă doamna care-și deplângea prietena.

– A fost! Nu l-am mai văzut, știi, de când am rupt relația, iar acum m-am simțit ca și cum aș fi fost lovită de un omnibuz.

Clara își mușcă buza, extrem de conștientă de faptul că era a doua oară într-o lună când asculta o conversație confidențială. Hotărând că cel mai bine era să iasă și să-și facă prezența cunoscută celorlalte două femei cât mai repede posibil, termină cu aranjatul fustelor, dar în clipa în care se întoarse ca să deschidă ușa cabinei, femeia pe nume Nan vorbi din nou, ceea ce o făcu să rămână nemișcată.

– Dar ce caută Lionel aici?

Clara încremeni, cu mâna pe clanță.

– Nu știu, suspină prima femeie. Iar el nici nu mi-a vorbit, așa că n-ar trebui să mă intereseze din ce motiv anume a venit. Dar mă interesează, adăugă ea izbucnind din nou în plâns.

Femeia pe nume Nan strigă, plină de compasiune:

– O, Dina, draga mea!

La auzul acelui nume, Clarei îi căzu mâna de pe clanță, iar ea rămase acolo unde era, ascultând cu toată atenția.

– Ăsta e un bal de caritate, spuse Dina printre hohote de plâns. Lionel nu participă niciodată la baluri publice! Cum îndrăznește să vină aici?

– E un adevărat ticălos! Vrei un șervețel?

– Mulțumesc, spuse Dina suflându-și nasul. Presupun că totul e doar una dintre răsturnările crude de situație care apar câteodată în viață.

– Sau poate că Lionel știa că vii și tu la bal. După cum ai spus, el nu vine niciodată la astfel de acțiuni de caritate, iar tu faci parte din comitet.

– Crezi că a venit ca să se împace cu mine după cearta noastră?

Era atât de multă speranță în vocea Dinei, încât inima Clarei se strânse de o compasiune reînnoită.

– E posibil. Dar, bineînțeles, s-ar putea să fie și o pură coincidență. Nu toată lumea se obosește să citească lista sponsorilor înainte să cumpere cupoane. Și oricum... oricum... Of, dragă, nu te supăra dacă te întreb asta, dar chiar îl vrei înapoi? Doar tu ai fost cea care a rupt relația!

– O, a meritat-o! Atunci când mi-a ținut discursul acela ridicol, spusele lui semănau atât de mult cu cele descrise în rubrica lui Lady Truelove, încât a fost de-a dreptul straniu.

„Nu chiar!" se gândi Clara, făcând o grimasă.

– O, am simțit că era ca și cum Lady Truelove aproape că vorbea cu mine, continuă Dina, în loc să-i vorbească celeilalte biete fete. Știam exact ce încerca să facă Lionel, ticălosul!

– Ei bine, cred că ai avut dreptate să-i dejoci încercarea de a te păcăli.

– Am avut dreptate? murmură ea printre lacrimi. Acum, după ce l-am văzut nu mai sunt atât de sigură.

– O, draga mea!

Urmă o pauză de câteva clipe, probabil pentru că cele două femei își dăduseră o îmbrățișare în scop consolator. Apoi Dina spuse:

– Știam că am intrat pe un teren periculos atunci când i-am spus că-l iubeam. N-ar fi trebuit s-o spun eu prima!

– O femeie n-ar trebui s-o spună niciodată prima. Mai ia un șervețel!

– Vorbele mi-au zburat de pe buze pur și simplu. Iar atunci când mi-a răspuns că și el mă iubea, bineînțeles că am crezut că asta rezolva totul și că urma să ne căsătorim. Așa ar trebui să facă oamenii care se iubesc, nu?

„Dina începe să se simtă vinovată."

Clara auzea ca pe un ecou cuvintele lui Rex din acea după-amiază când discutaseră în biroul ei. Se întrebă cât de mult influențase sentimentul de vinovăție deciziile și acțiunile Dinei. Poate că mai mult – fu nevoită să recunoască – decât crezuse la început.

„Se cunosc de o lună. Chiar crezi că sunt în măsură să-și ia un angajament unul față de celălalt pentru tot restul vieții?"

– Ei bine, da, răspunse Nan, vocea ei interferând cu amintirile Clarei despre discuția pe care o avusese cu Rex în urmă cu câteva săptămâni. Să te căsătorești e alegerea obișnuită. Dar nu e ca și cum ar fi obligatoriu, nu pentru voi doi. Ești văduvă, așa că dacă ești discretă și, bineînțeles, îți iei măsurile de precauție, nu există nici un motiv pentru care să nu vă puteți relua idila din punctul în care a rămas, nu-i așa? Da, există riscuri, dar știi asta deja...

– Dar tocmai asta e, i-o tăie Dina, nu vreau să mă întorc la așa ceva! O, a fost bine la început, teribil de palpitant și atât de distractiv! Dar acum totul e diferit. Îl iubesc.

– Atunci, vrei cu adevărat să te căsătorești cu el?

– Nu știu! Atunci când mi-a spus că mă iubea, am fost sigură că vorbea serios, dar după discursul acela ridicol, cum să mai cred că mi-a spus adevărul? După ce a încercat să mă păcălească, cum aș mai putea avea încredere în el? Dacă n-aș fi citit rubrica lui Lady Truelove în acea după-amiază, poate că aș fi căzut și eu în plasă! Dar Lady Truelove a avut dreptate să spună: „Când un bărbat își declară dragostea, ar trebui să fie pregătit s-o demonstreze printr-o curtare onorabilă" O, Nan, nu e prea mult de cerut, nu-i așa?

„Bineînțeles că nu", răspunse Clara în gând, simpatia ei pentru cealaltă femeie adâncindu-se, împreună cu sentimentul de responsabilitate. Cu siguranță că se putea face ceva pentru ca Lionel să fie determinat să facă un pas înainte și să se comporte onorabil.

– Totuși, spuse Dina, suspinând, mă îndoiesc că mai contează, din moment ce e clar că Lionel nu-i dispus să facă ceea ce trebuie.

– Vrei să pleci? o întrebă prietena ei. Să pun să ți se aducă trăsura?

– Să fug ca o lașă? Niciodată! Sunt bine acum și n-am nici o intenție să plec doar pentru că el e aici. Haide să ne întoarcem – ba nu, așteaptă! Ți se pare că arăt groaznic?

– Nu arăți prea rău, dar... stai! Dă-te cu puțină pudră de față! E un lucru minunat. Câteva pufuri de pudră, și nimeni n-o să știe că ai plâns.

Pudra trebuia să-și fi făcut efectul, întrucât, câteva secunde mai târziu, Dina oftă adânc și spuse:

– O, așa e mai bine! Mă simt din nou eu însămi.

– Dacă Lionel se apropie de tine, ce-i spui?

– Dacă nu e dispus să mă curteze într-un mod onorabil, nu mai e nimic de spus.

Acea observație plină de bun-simț fu punctată de o trântire hotărâtă a ușii. Clara așteptă câteva clipe, dar după ce nu mai auzi nimic, ieși din cabină și se trezi singură în colțul doamnelor, cu excepția femeii de serviciu.

Clara se opri în fața uneia dintre chiuvetele de marmură roz, analizând situația în timp ce se spăla pe mâini. Conversația celor două femei arăta clar că Dina încă era îndrăgostită de Lionel și că nu dorea altceva decât o dovadă palpabilă cum că putea să-i încredințeze inima și viitorul ei înainte de a se decide să-l ia de bărbat. Rex recunoscuse că Lionel o iubea pe Dina, dar nu era sigur că se cunoșteau suficient de bine ca să se căsătorească. Dacă lucrurile încă mai stăteau astfel, era posibil să se poată face ceva ca să-i aducă din nou împreună pe cei doi. Ea și Rex ar fi trebuit să fie cei care s-o facă, fiindcă Lionel și Dina erau mult prea mândri și prea răniți sufletește ca s-o facă ei înșiși. Și, în plus, ea și Rex erau primii responsabili pentru despărțirea celor doi îndrăgostiți.

Însă la scurt timp, după ce-și revendică valsul cu ea, Rex nu păru să-i împărtășească punctul de vedere.

– Să tragi cu urechea la conversații e ceva ce faci cu toată lumea? întrebă el în timp ce se învârteau pe ringul de dans. Sau doar cu prietenii mei?

– Fii serios! E devastată, Rex!

– Posibil. Sau vede că el e din nou în oraș, că se distrează, iar ea regretă acum că l-a dat la o parte.

– Egoism? Nu cred că e deloc așa. Cred că ea chiar are inima frântă și că o nedumerește faptul că el nu e dispus să facă ceea ce trebuie pentru ea.

– Poate. Oricum ar fi, ce legătură are cu noi?

– Noi suntem de vină. Da, noi, sublinie ea în clipa în care una dintre sprâncenele lui se ridică, formând un arc sardonic. Nu putem face nimic?

– Cred că amândoi am făcut deja destul, nu crezi?

– Noi i-am despărțit. Nu putem să-i reunim?

El ridică din umeri.

– În ce scop?

– În cel al unei curtări onorabile, desigur. Și, adăugă ea cu fermitate – în timp ce el suspina –, în vederea căsătoriei!

– O perspectivă la care nu aspiră nici un om sănătos, niciodată. Iar Lionel, te asigur, e foarte sănătos. Mi-a cerut sfatul ca să evite căsătoria, îți amintești?

– Ai putea să-l convingi.

– Să transform viața unui om într-un calvar? glumi Rex. De ce aș face asta?

– Ai spus că nu ești împotriva căsătoriei în general, îi reaminti ea.

– O susțin în cazul celor doi prieteni ai mei doar dacă sunt siguri că asta e ceea ce-și doresc, iar o lună nu-i suficient de mult timp astfel încât cineva să fie sigur.

– Sunt aproape două luni acum.

– Timp în care nu s-au văzut, așa cum reiese din relatarea ta despre conversația dintre Dina și prietena ei. Și, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde, chiar dacă aș fi dispus să încerc să-i aduc înapoi împreună, nu prea aș avea ocazia, întrucât – așa cum probabil că ai observat – Lionel încă nu-mi vorbește.

– Dacă așa stau lucrurile, avem un motiv în plus ca să facem ceva. Ce modalitate mai bună ai ca să-i recâștigi încrederea lui Lionel, decât să-l reunești cu femeia pe care o iubește?

Rex murmură o sudalmă, apoi suspină.

– Presupun că ai un plan în minte ca să realizezi miracolul ăsta?

– Aveai deja un plan, îți amintești? Oare prietenul tău e un om discret? Dacă aș face ceea ce mi-ai cerut prima dată, dacă i-aș explica ce s-a întâmplat cu adevărat, crezi că aș putea să-l conving să păstreze secretul?

– Din moment ce întregul motiv pentru care Lionel e atât de supărat pe mine a fost presupusa mea lipsă de discreție, îți dai seama că el nu prea e genul care să divulge secretele altora. Dacă i-ai spune adevărul despre Lady Truelove și l-ai ruga să păstreze totul pentru el, n-ar sufla o vorbă. Dar în momentul de față nu te-ar crede nici în ruptul capului. Acum știe că-ți fac curte și sunt sigur că e mai convins ca niciodată că l-am bârfit și că tu ai folosit bârfele ca material pentru articol. Cum ar putea să creadă altceva?

– Prin faptul că nu m-ai fi curtat niciodată dacă te-aș fi folosit într-un mod atât de josnic?

– Presupun că ăsta e un bun punct de vedere. Dar o să trebuiască să fii foarte convingătoare atunci când o să-i explici ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Nu e greu să pari convingător dacă spui adevărul.

– N-o să-i spui chiar adevărul curat. Pentru că mă gândesc că n-o să-i spui că eu scriu rubrica acum.

– O, Doamne, nu! Asta i-ar confirma și mai puternic cele mai rele bănuieli. O să-l las să presupună că eu încă sunt Lady Truelove. Ei bine? întrebă ea văzând că el nu răspundea nimic. Vrei să mă ajuți?

– Aș fi foarte fericit ca Lionel să afle ce s-a întâmplat cu adevărat, și chiar mai fericit dacă asta reușește să repare relația mea de prietenie cu el. Dar, în rest, nu sunt sigur că e bine să mă amestec.

– Ei bine, asta se întâmplă atunci când dai un sfat: ți se cere să-ți asumi o oarecare responsabilitate în privința consecințelor.

– Venind din partea ta, spuse el pe un ton sec, asta-i culmea!

Ea îi aruncă o privire ironică.

– De ce crezi că n-am vrut să fiu Lady Truelove? Dar mi se pare corect să întreprind ceva ca să-i aduc împreună pe cei doi prieteni ai tăi în scopul unei curtări onorabile.

– Numai din punctul tău de vedere și numai dacă rămâne onorabilă! Așa cum ți-am spus la picnic, ei nu mai pot da înapoi. O curtare onorabilă, cu toate constrângerile ei, ar fi ceva ce probabil că li s-ar părea de nesuportat. Nici unul dintre ei n-o să poată să tolereze o astfel de situație acum, cel puțin nu pentru multă vreme. Dacă îi aducem din nou împreună, le dau două săptămâni înainte ca ei să cedeze în fața regulilor societății și să se grăbească să se căsătorească – exact lucrul pe care am vrut să-l evite – sau pasiunea o să iasă la iveală și ei o să-și reia întâlnirile tainice la hotelurile discrete din Londra – o situație pe care tu ai considerat-o dezonorantă și imorală.

– Ea are inima frântă, Rex! A crezut că el o iubea, că avea să vină după ea imediat ce s-a sfârșit relația lor, hotărât să facă ceea ce trebuia. E îndreptățită să se aștepte la o curtare onorabilă din partea unui bărbat care pretinde că o iubește, nu-i așa?

– O, Doamne, oftă Rex dându-și capul pe spate ca să se uite la tavan. Femeile, spuse el ca și cum ar fi vorbit cu Dumnezeu, sunt diavolul însuși! Dacă sunt de acord cu asta, i se adresă el Clarei întorcându-și privirea la ea, vreau să se înțeleagă încă de pe acum că

orice decizie pe care o s-o ia Dina și Lionel e a lor, iar întreaga poveste încetează să ne mai privească. Dacă își reiau legăturile ilicite, nu vreau să scoți nici măcar un singur cuvânt despre faptul că cei doi se comportă neonorabil.

Ea dădu din cap în semn de încuviințare, ridicându-și mâna de pe umărul lui ca să-și facă semnul crucii deasupra inimii, în semn de jurământ.

– Nici măcar un cuvânt, îți promit! Dar, adăugă ea, neputându-se abține, dacă se hotărăsc să se căsătorească, o să trebuiască să-ți pui cel mai bun costum, să te duci la nuntă și să ții discursul acela despre dragostea adevărată și căsătoria fericită. Ai spus că dacă se ajunge la asta, o s-o faci.

– Nu-mi aminti!

Ea îi ignoră exclamația și reveni la planul lor:

– Așadar, întrebarea e cum îl putem convinge pe Lionel să mă asculte îndeajuns de mult timp încât să reușesc să-i explic ce am făcut?

– Asta e prima probă care trebuie trecută, sunt de acord.

Rămaseră tăcuți amândoi, dansând iarăși și iarăși în jurul sălii de bal.

– S-ar putea să existe o cale, spuse Rex în cele din urmă. Știu că ești un adevărat fluture social în seara asta, dar mai ai vreun dans disponibil pe carnețelul tău?

– Unul, cred, răspunse ea retrăgându-și mâna dintr-a lui și apucând carnețelul atârnat la încheietură. Cel care vine imediat după ăsta. De ce?

– Pentru că Lionel o să te invite la dans.

Cu previziunea lui surprinzătoare încă răsunându-le în urechi, își încheiară valsul. Se despărțiră cu reverențe, dar, în timp ce Rex o conducea înapoi la locul ei, Clara se văzu nevoită să sublinieze un defect fundamental pe care îl avea ideea lui:

– Prietenul tău nu mă cunoaște. Noi doi nici măcar n-am fost prezentați unul celuilalt.

– Crede-mă că asta e cea mai mică dintre problemele noastre!

– El n-o să mă invite niciodată la dans, stărui ea, în timp ce se opriră lângă Sarah și Angela. De ce ar face-o?

– O spune fata care are carnetul de dans plin!

– Știi ce vreau să spun. Sunt sigură că el mă învinovățește pe mine la fel de mult ca și pe tine pentru ceea ce s-a întâmplat. De ce m-ar invita vreodată la dans?

– Ca să mă facă gelos, bineînțeles.

Rex se aplecă deasupra mâinii ei. După ce se îndreptă, Clara văzu în ochii lui o privire pe care o recunoscu, una care îi făcu bătăile deja rapide ale inimii să se întețească și mai mult.

– Iar dacă Lionel te face să zâmbești, o să reușească, o avertiză el.

– Ei bine, am făcut ceea ce mi-ai cerut, spuse Hetty clătinând din cap, evident nedumerită, în timp ce i se alătură lui Rex la marginea ringului de dans. Deși îmi scapă motivul pentru care m-ai rugat să i-o prezint pe Clara lui Lionel Strange. Uite ce s-a întâmplat! exclamă ea arătând cu mâna spre ring. A invitat-o imediat la dans!

– Da?

– O întâmplare care nu pare să te surprindă, murmură verișoara lui, privindu-l țintă. Ai vrut ca el să danseze cu ea? Dar de ce? întrebă Hetty după ce el dădu din cap în semn că da, își dorise. De ce ai fi vrut asta?

– Știu ce fac, o asigură el.

Dar soarta părea înclinată să-i pună la încercare declarația, fiindcă în acel moment Clara îi zâmbi lui Lionel, iar Rex simți un impuls aproape primar de a răcni, un ecou a ceea ce simțise mai devreme, când îi privise pe tinerii zdrahoni din înalta societate londoneză adunându-se în jurul ei și cerându-i să le rezerve dansuri. Nevrând să-și provoace și mai multă durere, el se refugiase atunci în sala în care se jucau cărți – după ce-și asigurase propriul dans cu ea –, dar în cazul de față era obligat s-o privească dansând cu un alt bărbat și, deși nu-și putea nega gelozia, încercă să n-o exploreze prea adânc, fiindcă nu putea face nimic în privința asta. Totuși, se bucură în adâncul sufletului că inima lui Lionel era deja luată.

– Ești sigur, Rex? întrebă Hetty, făcându-l să-și concentreze din nou atenția asupra ei. Știi ce faci? Lionel Strange e unul dintre cei mai râvniți burlaci din Londra. N-are prea mulți bani, desigur, dar fiind deputat, are un venit. Și e în ascensiune în Partidul Laburist, din câte înțeleg. Ar putea ajunge ministru de interne într-o bună zi. Mai arată și foarte bine. Și, ca și tatăl domnișoarei Deverill, provine

din clasa de mijloc. Mulți ar considera că Lionel și domnișoara Deverill se potrivesc destul de bine, de fapt.

Rex nu răspunse.

– O, nu te înțeleg deloc! strigă ea. Credeam că-ți place fata asta!

– Chiar îmi place, răspunse el, iar înlăuntrul lui dorința striga din răsputeri, amintindu-i cât de mult o plăcea. Dar ea și cu mine suntem doar...

– Doar prieteni, termină Hetty fraza în locul lui. Da, așa ai spus. Dar din moment ce vorbești cu ea la fiecare petrecere, accepți invitații la evenimentele la care știi că participă și dansezi cu ea la baluri, le dai tuturor celor din societate impresia că ești destul de interesat, spuse ea, uitându-se la ringul de dans și apoi revenind cu privirea la el. Și totuși, am observat că ea nu pare atât de interesată de tine.

El se gândi la acea după-amiază pe canapea și la răspunsul pasional al Clarei la sărutul lui. Fu cuprins pe dată de un sentiment de vinovăție, care din păcate nu avu viață lungă, fiindcă dorința îl alungă și preluă controlul. Rex tresări și se uită în altă parte.

– O, la, la, murmură Hetty, privindu-l. Poate că, în sfârșit, s-a întors roata!

Rex strânse din dinți, străduindu-se să-și adune demnitatea, dar demnitatea era un lucru greu de găsit atunci când amintirea sărutului Clarei îi făcea trupul să ardă.

– Asta, spuse el, e absurd!

– Chiar așa? Poate că Lionel e pe ringul de dans împreună cu ea ca să-ți pledeze cauza?

În ciuda a ceea ce simțea, acea sugestie fu aproape suficientă ca să-l facă să râdă.

– N-ai auzit ce s-a întâmplat la balul mătușii? Lionel m-a lovit, iar eu mi-am pierdut cunoștința.

– O, voi doi ați fost prieteni dintotdeauna! Orice pricină de ceartă ați fi avut, e limpede că v-ați împăcat până acum. Fiindcă nu pot să mă gândesc la nici un alt motiv pentru care ai împinge-o de bunăvoie pe domnișoara Deverill, o femeie pentru care e clar că ai o pasiune, în brațele unui bărbat atât de perfect potrivit cu ea!

El nu răspunse, iar după o clipă Hetty oftă, supărată:

– O, foarte bine, din moment ce e clar că nu vrei să-mi dai alte detalii, o să mă retrag și o să iau cina.

Hetty se îndepărtă, iar Rex își întoarse atenția la ringul de dans, alungându-și din minte – chiar în timp ce o căuta pe Clara cu privirea printre dansatori – amintirile din acea după-amiază în care șezuse pe canapea împreună cu ea. În cele din urmă, o zări. Observă că Lionel asculta destul de atent ceea ce-i spunea ea, un semn foarte bun, într-adevăr. Iar după ce dansul se termină și Lionel o însoți în afara ringului, el îi făcu un semn din cap lui Rex în momentul în care trecu pe lângă el.

Asta, știa Rex, era un semn și mai încurajator, dar abia atunci când Lionel o însoți pe Clara la cină, iar ea, la rândul ei, îi făcu semn, Rex își permise să creadă că Lionel era dispus să-l ierte și că planul reușise.

Nu că ar fi împărtășit viziunea romantică a Clarei despre ceea ce presupunea succesul, dar asta, decise el, era o altă discuție.

Capitolul 14

Odată cu balul de caritate al lordului și al lui Lady Montcrieffe, sezonul Clarei luă o turnură și mai frenetică. A doua zi, invitațiile începură să curgă, iar în decurs de două săptămâni, Clara constată că fiecare moment, de la micul dejun până după miezul nopții, era dedicat vreunei activități. Prânzuri, picnicuri, întâlniri de caritate, ceaiuri și petreceri organizate pe punțile ambarcațiunilor de lux îi umpleau zilele, în timp ce dineurile, spectacolele de teatru și de operă, cinele la Savoy, petrecerile organizate în cinstea debutantelor și balurile îi umpleau serile. Ritmul tuturor acestora deveni atât de alert, încât, dacă ar fi trebuit să se gândească doar la ea însăși, ar fi putut începe să refuze invitațiile ca să se odihnească.

Dar familia ducelui beneficia foarte mult de pe urma ascensiunii ei pe scara socială, căci aproape toate invitațiile îi includeau și pe membrii ei, iar Clara n-avea inima să refuze orice ocazie de a-i ajuta.

În ceea ce-l privea pe Rex, ea continuă să-l trateze cu același dezinteres dezinvolt cu care o făcuse înainte, iar el continuă să joace rolul de pretendent interesat. Însă pentru Clara, farsa pe care o puseseră ei doi la cale părea mai greu de jucat după balul de la Montcrieffe decât înainte. Imaginea lui, cu un umăr lipit de o coloană de marmură și cu mina aceea atât de gravă pe față, îi venea adeseori în minte. Ori de câte ori se întâmpla asta, o mică pulsație de durere dulce-amăruie îi frământa întotdeauna pieptul.

Uneori, prin salonul cuiva sau la vreo cină, îl surprindea privind-o așa cum o făcuse în seara aceea, iar vocea lui joasă și vibrantă îi răsuna în minte:

„Vreau valsul acela cu tine, Clara."

Uneori, noaptea, el îi invada visele: o săruta, brațele lui se strângeau în jurul ei, iar trupul lui tare era sub ea. Clara se trezea cu furnicături în buze și cu trupul îndurerat, de parcă ar fi avut febră. Odată cu trecerea timpului, ar fi trebuit să-i fie mai ușor să-și

scoată din minte acea după-amiază interzisă, dar, pe măsură ce zilele se perindau, amintirea părea să devină tot mai puternică, tot mai greu de reprimat.

În privința eforturilor pe care ei doi le făceau ca să-i reunească pe Dina și pe Lionel, Rex îi povestise Clarei că el și prietenul lui făcuseră un armistițiu, dar, în afară de asta, ea nu știa nimic despre cum evolua idila lui Lionel cu Dina, sau dacă evolua cumva. Rex continua să-i trimită rubrica Lady Truelove prin poștă, iar ea nu găsea niciodată motiv să schimbe vreun cuvânt scris de el. Sfaturile lui pentru îndrăgostiții din Londra erau întotdeauna corecte și acceptabile din punct de vedere moral, deși dacă acel din urmă fapt se datora influenței ei, Clara n-o putea spune.

Încerca să-și facă timp în fiecare zi cel puțin o oră sau două ca să și le petreacă în redacția ziarului, dar nu reușea întotdeauna. Într-o dimineață, la aproximativ două săptămâni după balul de la Montcrieffe, o privire aruncată în calendar la micul dejun îi arătă că trecuseră patru zile de la ultima ei vizită în Belford Row. Mai rău de-atât, era vineri, ceea ce însemna că nu citise încă rubrica lui Rex și nici nu revăzuse macheta din acea săptămână a ziarului. Creată de domnul Beale cu o zi înainte, probabil că macheta era pe biroul ei, așteptând ca ea s-o aprobe. Ori asta, se gândi ea ironic, ori domnul Beale se folosise de absența ei ca de o scuză ca să-și sporească propria autoritate și-și luase asupra lui sarcina de a aproba macheta. Poate chiar deschisese plicul și citise rubrica din acea săptămână a lui Lady Truelove, poate chiar o redactase el însuși. Gândindu-se la toate astea, Clara știa că se impunea o vizită în Belford Row.

Adevărul era că se simțea mai degrabă ușurată să ia o mică pauză de la prânzuri și alte petreceri și să aibă parte de puțină liniște și pace în micul ei birou. Anulându-și toate întâlnirile din după-amiaza aceea, luă o trăsură până la Belford Row.

Dar în momentul în care ajunse la redacția ziarului, își dădu seama că pacea și liniștea erau ultimele lucruri de care avea să aibă parte. Abia deschisese un pic ușa, când vocea furioasă a domnului Beale îi bubui în urechi:

– Iată cea mai idioată rubrică pe care am citit-o în viața mea, domnișoară Trent! Asta numiți dumneavoastră „jurnalism"? E doar o prostie superficială și facilă!

– Superficială și facilă? replică o voce feminină. E cam redundant, nu-i așa, domnule?

Acel răspuns îndrăzneț stârni chicoteli înfundate din partea celorlalte femei din echipă, dar atunci când deschise ușa complet, Clara constată că domnul Beale nu râdea împreună cu ele. În schimb, o privea încruntat pe micuța Elsa Trent, expresia lui acră obișnuită fiind înlocuită de una de indignare neîndoielnică.

– Domnule Beale, ce se întâmplă aici? întrebă Clara în timp ce intra în birou.

Celelalte femei îi aruncară o privire, dar domnul Beale o ignoră. Nici măcar nu se uită în direcția ei.

– Nu vreau să-mi pierd timpul cu obrăzniciile dumneavoastră, domnișoară, îi spuse el Elsei, fluturând un teanc de hârtii prin fața ei. Dificil de citit, imposibil de editat. Aruncați asta și luați-o de la capăt!

– Dar, domnule, nu știu ce e în neregulă cu ceea ce am scris! Dacă ați putea să-mi spuneți...

– Începeți din nou, o întrerupse el, și dacă mai aud un singur cuvânt, o să vă căutați alt loc de muncă!

Acestea fiind zise, îi aruncă Elsei paginile în față.

Furia izbucni înlăuntrul Clarei și, înainte ca ea să-și dea bine seama ce făcea, trânti ușa și ajunse în cealaltă parte a încăperii, între Elsa și domnul Beale, în timp ce paginile scrise de Elsa zburau pe podea, în jurul lor.

– De ajuns! strigă Clara. Domnule Beale, încetați imediat un asemenea abuz de neconceput asupra domnișoarei Trent!

– Abuz?! se stropși el, dându-i pace Elsei și întorcându-se spre Clara, încruntat nevoie mare. Abuzul e asupra mea, domnișoară Deverill, fiindcă se așteaptă de la mine să editez povești siropoase despre nimic, concepute de femei prostuțe, care nu știu să scrie, și fiindcă trebuie să îndur neobrăzarea lor atunci când ordon să se facă modificări! Dar partea cea mai supărătoare, adăugă el în timp ce ea deschidea gura ca să răspundă, e că trebuie să-i dau socoteală unei fete care are jumătate din vârsta mea și care n-are nici măcar o frântură din experiența mea! Și, continuă el aruncându-i Clarei o privire disprețuitoare de sus până jos, e insuportabil ca, atunci când încerc să-mi exercit cuvenita autoritate, să fiu ocărât de cineva nedemn de respectul meu. E...

– *Ai* dreptate, îl întrerupse Clara, știind că toată furia pe care o simțea i se concentrase în voce, pentru că cele două cuvinte tăioase pe care le rostise îi întrerupseseră imediat tirada domnului Beale. *E* insuportabil, atât de insuportabil, de fapt, încât nu mă pot gândi la nici un motiv pentru care să mai tolerez asta din partea *ta* nici măcar o clipă!

Pronumele folosit de ea nu-l lăsă indiferent pe editor. Fața lui se lungi și ochii îi ieșiră din orbite, iar dacă furia nu i-ar fi făcut sângele să încremenească în vene precum apa înghețată, Clara ar fi putut găsi că șocul lui era mai degrabă comic.

– Timp de trei luni, domnule Beale, am trecut cu vederea manierele dumneavoastră brutale, aroganța și lipsa de considerație față de ceilalți angajați, spuse ea, savurând fiecare cuvânt în timp ce vorbea. Mult timp – prea mult, acum îmi dau seama – m-am străduit să vă înțeleg punctul de vedere și să vă ignor remarcile denigratoare. Dar, mustrând un membru al personalului într-o astfel de manieră ofensatoare, continuă ea în timp ce el încerca să obiecteze, ați depășit cu totul limitele!

Clara respiră adânc, aproape amețită de euforia care o cuprinsese. Spuse pe un ton răspicat:

– Domnule Beale, sunteți concediat!

– N-aveți autoritatea de a mă concedia!

– Nu? întrebă ea râzând, în timp ce savura acel moment mult mai mult decât ar fi trebuit, având în vedere problemele pe care incidentul avea să le abată asupra ziarului, dar știind că, orice s-ar fi întâmplat mai departe, n-avea să regrete niciodată acea decizie. Cine o să mă oprească? vru ea să știe, măsurându-l cu o privire disprețuitoare pe domnul Beale. Dumneavoastră?!

– Așa cum am discutat de mai multe ori, eu nu lucrez pentru dumneavoastră, domnișoară Deverill. Am fost angajat sub cuvânt că aveam să lucrez pentru fratele dumneavoastră...

– Dar fratele meu nu-i aici, i-o tăie ea, întinzându-și larg brațele într-un gest cuprinzător. Eu sunt. Și, fiind singurul membru al familiei Deverill care se ocupă în prezent de ziar, sunt învestită cu întreaga autoritate a unui patron. Așa că vă concediez imediat! Decizia asta, spuse ea în timp ce el încerca să vorbească, nu poate fi discutată!

– Refuz să accept! O să mă duc la tatăl dumneavoastră!

– O, nici o problemă! exclamă Clara râzând din nou, de data asta un pic nebunește, fiindcă euforia ei lua forma bucuriei absolute, iar acum se întreba de ce încercase vreodată să-l liniștească pe acel om, să lucreze cu el sau chiar să-l tolereze, drept pentru care făcu pe dată un semn cu mâna spre scările din spatele ei. Vă rog, mergeți la tata! E sus, în salon. Sunt sigură că o să vă compătimească pentru nedreptatea pe care ați îndurat-o din partea mea și că o să vă dea dreptate fiindcă, nu-i așa, femeile pot fi atât de dificile și de neînțelegătoare! Probabil că o să vă ofere chiar și un pahar. Dar, cu toate astea, el n-o să-mi conteste decizia: N-are autoritatea legală să facă asta și nici... să fim sinceri – n-are nici voința necesară!

– El deține clădirea...

– Dar el nu controlează ziarul, nici măcar nu e proprietarul lui. Și cu siguranță că nu mă controlează și nici nu mă deține pe mine! Iar acum vă rog să plecați imediat! Obiectele personale din biroul dumneavoastră, precum și toate salariile care vi se datorează până în momentul de față o să fie trimise la adresa dumneavoastră până la sfârșitul zilei. Nu vă așteptați la o scrisoare de recomandare, pentru că n-o să primiți așa ceva. Și nu, adăugă Clara, în timp ce el se apropia de ea cu pumnii strânși, nu mă faceți să chem un ofițer de poliție!

Domnul Beale stătu locului o clipă, cu maxilarul încleștat de furie și privind-o țintă. Clara îi susținu privirea fără să clipească, iar după o clipă el se întoarse bolborosind o înjurătură și se îndreptă spre ușă. Se opri doar ca să-și ia mantaua de ploaie din cuier, iar apoi ieși, trântind ușa în urma lui.

Sunetul reverberă precum o împușcătură în liniștea din încăpere, dar nimeni nu se mișcă. Celelalte trei femei din birou se uitau la Clara cu ochii mari și plini de uluire, dar probabil că nici una dintre ele nu știa ce s-ar fi cuvenit să spună.

Clara respiră adânc, simțind că tremura un pic acum, după ce scena se încheiase. Aruncă o privire în jur.

– De fiecare dată când eram plecată de la birou, se purta la fel de abuziv?

Femeile făcură un schimb de priviri, dar nici una dintre ele nu scoase vreun cuvânt, iar Clara pricepu răspunsul.

– Înțeleg. Doamnelor, vă rog să primiți cele mai sincere scuze din partea mea, pentru că mi-am neglijat în mod impardonabil datoria

față de voi și față de ziar. Nici una dintre voi n-ar trebui să fie nevoită să suporte un astfel de comportament îngrozitor din partea cuiva, bărbat sau femeie. Dacă o să se mai întâmple vreodată, trebuie să-mi raportați imediat. N-o să aveți niciodată probleme dacă faceți asta, vă promit. În ceea ce mă privește, o să fac tot ce-mi stă în putință ca să nu vă neglijez din nou. Bun, deci, Evie? întrebă ea, întorcându-se către secretară. Sună la agenția de ocupare a forței de muncă Merrick și informeaz-o pe domnișoara Merrick că avem nevoie de un editor de ziar. Cineva cu experiență în domeniu și, de preferință, cu care să fie plăcut să lucrezi. Spune-i clar că persoana trebuie să fie nu numai pricepută și experimentată, ci și să aibă disponibilitatea de a lucra sub autoritatea unei femei și, la nevoie, de a supraveghea un personal feminin. În calitate de proprietară a agenției, sunt sigură că domnișoara Merrick o să aprecieze motivele pe care le avem ca să emitem astfel de cerințe.

Celelalte trei femei izbucniră în râs, ceea ce puse capăt tensiunii.

– Hazel, continuă Clara, întorcându-se spre tânăra blondă care ședea lângă domnișoara Huish, din moment ce ai haina pe tine, să înțeleg că erai pe punctul să pleci ca să-ți iei masa de prânz? Anunțurile sunt pregătite pentru dactilografiere?

– Da, domnișoară Deverill.

– Bun. După ce te întorci o să fii dispusă, sper, să compui un anunț în care să precizezi că avem nevoie de un nou redactor?

– Da, bineînțeles. O să lucrez chiar și la prânz.

Clara zâmbi.

– Apreciez sacrificiul, dar cred că ne putem lipsi de tine o jumătate de oră. Imediat ce redactezi anunțul, adu-mi-l ca să-l verific. După ce îl aprob, Evie o să aranjeze să fie publicat în ziarele potrivite.

– Credeți că acele ziare o să accepte anunțul? întrebă Evie. Fiind ziare concurente, vreau să spun?

– Unele s-ar putea să n-o facă, dar altele, da – în special ziarele mai mari, din nord. Încearcă *Manchester Daily Mail* și *Leeds Gazette*, pentru început. Și toate ziarele lordului Marlowe. Chiar și ziarele lui londoneze s-ar putea să accepte un astfel de anunț. Marlowe n-a trebuit niciodată să se teamă că o să piardă angajați în favoarea concurenței. Și, adăugă ea întorcându-se spre Hazel, o să publicăm un anunț de un sfert de pagină în ediția de săptămâna

asta a gazetei, invitând candidații calificați să candideze, așa că aș vrea să-l concepeți și pe acela.

– Cum rămâne cu machetarea? întrebă Hazel. Domnul Beale a făcut-o deja. N-avem unde să mai adăugăm un alt anunț. În orice caz, nu unul de asemenea dimensiuni.

– Reconstruiesc eu macheta. Tu concepi anunțul, Hazel, iar eu o să-l fac să se potrivească. Trebuie să ocupe fix un sfert de pagină.

– Da, domnișoară Deverill! Cumpăr un sendviș și un măr de la piață și mă întorc imediat.

Hazel plecă, iar Clara se întoarse spre femeia al cărei articol fusese catalizatorul acelei confruntări, dar n-avu ocazia să-i dea nici o instrucțiune Elsei.

– Îmi pare foarte rău, domnișoară Deverill! izbucni ea. N-am vrut să fiu impertinentă cu domnul Beale! Credeți-mă, chiar n-am vrut. Iar acum am rămas fără editor. Știu că am pus pe toată lumea în încurcătură...

– Te rog, Elsa, nu-ți cere scuze! Ceea ce s-a întâmplat n-a fost în nici un fel vina ta. Omul acela e imposibil și mi s-a părut că ai fost remarcabil de calmă, având în vedere circumstanțele. L-am suportat mult prea mult timp, știu, și te asigur că nu consider plecarea lui o mare pierdere. Cu toate astea, dacă tu crezi că vreunul dintre comentariile din tirada lui e valabil – și încearcă să fii cât mai sinceră cu tine într-o astfel de privință –, atunci, vreau să-ți scrii articolul ținând seama de asta. Scoate-ți din minte orice altceva ți-ar fi putut spune acel om îngrozitor, bine? După ce ai terminat de scris articolul, adăugă ea văzând că Elsa dădea din cap în semn de aprobare, dactilografiază o versiune finală și pune-o pe biroul meu pentru editare.

– Asta înseamnă că o să fii editorul nostru până când angajezi un înlocuitor?

– O să trebuiască să fiu.

Elsa zâmbi, vizibil ușurată de acea veste, dar Clara nu-i putea împărtăși cu adevărat sentimentul, pentru că postul de editor era unul dificil, chiar și pentru cineva experimentat în meserie, iar ea nu credea că putea să facă față în mod onorabil. Și, după cum îi spusese lui Rex, editorii buni erau o marfă rară, așa că probabil că ar fi durat ceva timp ca să găsească persoana potrivită, ceea ce însemna că primul ei sezon în societate se putea să se fi încheiat.

Pe de altă parte, ori de câte ori se gândea la fața șocată a domnului Beale, simțea că o astfel de pierdere era un preț mic de plătit. Ea mai știa și că, oricâte greșeli ar fi făcut în noua ei calitate de editor, n-avea s-o mai facă pe cea mai gravă dintre ele: aceea de a avea mai multă încredere în judecata altcuiva, inclusiv în cea a iubitei sale surori, decât în propria judecată.

Rex nu fusese niciodată genul de om care să se tortureze singur, dar după balul de la Montcrieffe își dădu seama că devenise cumva dependent de acea formă de tortură, cel puțin în ceea ce o privea pe Clara.

În cele două săptămâni care trecură de la bal, își petrecu cea mai mare parte a timpului căutând-o printre invitații de la fiecare dintre evenimentele mondene la care se întâmpla să participe amândoi. Ori de câte ori o zărea, ea părea să vorbească cu un alt bărbat. La dineuri, regulile stupide ale etichetei legate de rangul nobiliar îl împiedicau întotdeauna să se așeze lângă ea la masă. Și, deși ea îi păstra un dans la fiecare bal, acela nu era întotdeauna un vals, din păcate. Ca urmare, de când avusese loc balul lordului Montcrieffe, Rex își petrecuse cea mai mare parte a timpului luptându-se fie cu pofta, fie cu gelozia, perfect conștient că n-avea dreptul s-o facă, iar după două săptămâni se afla într-o stare de frustrare atât de acută, încât se simțea gata să renunțe la întreaga lui existență de până atunci și să-și găsească o formă de angajare mai relaxantă pentru minte și mai ușoară pentru corp – poate boxer sau îmblânzitor de lei.

Dar după două săptămâni de frustrare, aceasta îi trecu fără urmă, iar starea lui de spirit se schimbă radical. Din păcate, în cel mai rău sens posibil. Clara dispăruse cu totul din societate și, după ce trecu o săptămână întreagă fără să fie nici urmă de ea la vreo petrecere sau la vreun bal, Rex hotărî că era timpul să afle ce se întâmpla. Întâlnind-o pe Lady David la operă, în timpul pauzei, el o întrebă despre Clara și fu asigurat că, deși aceasta se simțea destul de bine, fusese obligată de circumstanțe neprevăzute să se întoarcă acasă pentru o perioadă nedeterminată de timp. El insistă, încercând să capete mai multe detalii, însă fără nici un rezultat. Neștiind dacă să fie îngrijorat sau exasperat, decise pe loc că era timpul s-o găsească pe Clara și să afle de la ea care erau acele

circumstanțe neprevăzute. În eventualitatea că putea fi responsabil în vreun fel de absența ei, făcu rost de o sticlă de șampanie de la bufetul cu răcoritoare, iar apoi părăsi Covent Garden și luă o trăsură până la Belford Row.

Ajungând la casa Clarei, merse în partea în care se afla redacția. Văzu că ferestrele recepției erau întunecate, dar că din biroul Clarei se revărsa lumină pe coridorul din spate, iar el trase concluzia că ea trebuia să lucreze până târziu. Încercă mânerul ușii și-și dădu seama că aceasta era descuiată, așa că intră. O strigă pe Clara, dar nu primi nici un răspuns. Cu toate astea, continuă să meargă, gândindu-se că ar fi fost bine să-i stingă lampa din birou înainte să se ducă la ușa de la intrare a locuinței particulare a familiei, fiindcă o lampă lăsată nesupravegheată reprezenta pericol de incendiu. În timp ce traversa recepția, își spuse că trebuia să-i țină Clarei o lecție serioasă despre meteahna de a lăsa lămpile aprinse și ușile descuiate. Dar atunci când intră în biroul ei, o găsi acolo chiar pe ea, prăbușită peste masa de lucru, dormind profund, cu obrazul sprijinit pe dosul mâinii și cu degetele celeilalte mâini încă strângând un creion. Astfel, orice lecție pe orice temă i se păru cu totul inutilă lui Rex.

Își scoase jobenul și mai făcu un pas. Apoi se opri, dându-și seama că, probabil, n-ar fi trebuit s-o trezească. Totuși, nu se putea hotărî s-o lase să doarmă astfel, cu partea de sus a trupului îndoită peste tăblia biroului. Totuși, înainte ca el să se poată decide ce anume să facă, ea se trezi. Se ridică brusc în picioare, o mișcare neașteptată care îi împinse scaunul înapoi cu câțiva centimetri și-i desprinse o șuviță ce-i veni peste față.

– Rex! exclamă ea, dându-și la o parte șuvița și aruncându-i lui Rex o privire somnoroasă. Ce cauți aici?

– Mă tem că orice curtare, chiar și una falsă, are nevoie de doi oameni.

Ea oftă și-și trase din nou scaunul lângă birou.

– Îmi pare rău, dar am fost teribil de ocupată cu ziarul.

– Aha!

Rex aruncă o privire în jur, observând dezordinea din încăpere, un lucru pe care nu și-l amintea din vizitele lui anterioare. Stive de ziare, dosare și alte documente zăceau împrăștiate peste tot – pe scaune, pe dulapuri, pe podea și pe birou. De asemenea, pe tăblia

acestuia din urmă se aflau coli de desen, creioane cu mină de cărbune și diverse alte materiale de papetărie.

– Da, se vede că ai fost ocupată!

El o privi din nou, observând că părul nu-i era aranjat în obișnuita împletitură austeră. În schimb, ea își îngrămădise șuvițele la ceafă, într-un fel de coc neglijent, mătăsos și drăguț, care părea gata să se desfacă la cea mai mică mișcare.

Rex știa că era periculos să se gândească la așa ceva, dar nu se putu abține și, mai mult decât să se delecteze în minte cu un astfel de subiect, el o și spuse cu voce tare:

– Ți-ai schimbat coafura!

Ea se înroși.

– N-am cameristă aici și am fost prea ocupată ca să-mi mai pese cum arăt, mormăi ea ridicându-și mâinile spre cocul dezordonat, ca și cum ar fi vrut să-l aranjeze.

– Lasă-l! îi ceru el. E al naibii de atrăgător așa cum arată acum!

În momentul în care cuvintele îi ieșiră din gură, Rex ar fi vrut să-și tragă o palmă.

– Chiar așa? se miră Clara atingându-și cocul cu grijă și aruncându-i lui Rex o privire plină de îndoială. Dar e atât de neîngrijit!

El n-avea nici o intenție să-i explice de ce un asemenea coc ar fi putut avea un anumit farmec. Din fericire, ea vorbi din nou, împiedicându-l să fie nevoit să inventeze vreo explicație absurdă.

– Ai adus șampanie?

– Da, spuse el, dând la o parte din fața ochilor minții toate imaginile ei pline de farmec, cu părul despletit în jurul umerilor goi și albi, iar apoi luând sticla și punându-i-o în față. Săptămâna asta ai lipsit de la toate reuniunile mondene. Lady David m-a asigurat că nu ești bolnavă, dar a fost atât de evazivă pe tema asta, încât am crezut că absența ta ar putea fi din vina mea. Așa că am decis să aflu ce se întâmplă. Sper că n-am făcut nimic greșit.

– O, nu, absența mea n-are nimic a face cu tine! În ceea ce o privește pe Carlotta, urăște să fie nevoită să explice cuiva că am o ocupație, mai ales una atât de burgheză precum conducerea unui ziar. Probabil că de aceea a refuzat să-ți spună mai multe. O stânjenește faptul că am o profesie, oricât de temporară ar fi ea.

– Înțeleg. Dar ce sunt toate astea? întrebă el, arătând cu jobenul spre dezordinea din jurul ei. Ce s-a întâmplat?

– L-am concediat pe domnul Beale.

– L-ai concediat? repetă el zâmbind, iar apoi își lăsă jobenul deoparte și se așeză pe scaunul rotativ din fața ei. Ce ușurare!

Clara se strâmbă și-și puse creionul după ureche.

– Da, ei bine, de atunci tot plătesc pentru o astfel de ușurare! Mai întâi, tipograful și-a dat demisia. Faptul că era singurul angajat de sex masculin rămas într-o companie de femei l-a făcut să se simtă nelalocul lui, a spus el. Așa că eu și Hazel a trebuit să tipărim singure numărul de săptămâna trecută al gazetei. Apoi, tiparnița s-a stricat – după ce, din fericire, am tipărit toate exemplarele. A trebuit să mă străduiesc ca o nebună să găsesc o firmă calificată ca să contracteze tipărirea numărului de săptămâna asta, și abia reușisem să rezolv problema, când mătușa lui Hazel s-a îmbolnăvit de gripă și a trebuit s-o las pe fată să plece acasă, în Surrey. Am vrut să te anunț despre toate cele întâmplate, dar îți spun sincer că am uitat pur și simplu, povesti Clara râzând pe înfundate și lăsând să i se desprindă din coc, fără voia ei, acea șuviță neastâmpărată. Teribil de nepoliticos din partea mea, nu-i așa?

– Deloc. E absolut de înțeles, răspunse Rex aplecându-se spre Clara și încruntându-se atunci când observă liniile și umbrele pe care osteneala le așternuse pe fața ei. Arăți destul de obosit, mieluțelul meu!

– Sunt puțin obosită, ce-i drept, recunoscu ea și încercă să-și prindă în coc șuvița desfăcută, dar aceasta îi căzu imediat înapoi pe frunte, iar ea o lăsă acolo, ca și cum ar fi fost prea obosită ca să se mai sinchisească s-o pună la loc.

Rex îi sări în ajutor, întinzând mâna ca să i-o așeze după ureche. Luptându-se cu tentația de a zăbovi și de a atinge pielea catifelată a obrazului ei, își lăsă mâna să cadă.

– Ești mai mult decât „puțin obosită", spuse el cu blândețe, dându-se pe spate în scaun.

– Nu numai munca de aici m-a epuizat. Sezonul monden a devenit o goană nebună de la o petrecere la alta.

– De obicei cam așa e.

– A fost destul de plăcut să încerc altceva, chiar dacă ritmul programului meu n-a încetinit, mărturisi ea râzând. Lucrul ciudat e că, de fapt, mă simt bine aici. Iată ceva ce nu credeam să se întâmple vreodată!

– Totuși, îndrăznesc să spun că ți se cuvine o pauză. Poate că ar trebui să urci la etaj și să te culci.

– Nu pot. Arătă cu mâna spre paginile împrăștiate pe birou și pe rafturile dulapului din spatele ei. Trebuie să termin asta mai întâi.

– Și ce-i atât de important încât să nu poată aștepta până dimineață?

– Odată cu plecarea lui Hazel, nu sunt doar editor și redactor, ci mă ocup și de publicitate. Am o întâlnire cu Ebenezer Shaw la prima oră a dimineții. Ar trebui să-i arăt idei de reclame pentru lansarea celui mai nou produs al companiei lui. Hazel mi-a lăsat câteva idei legate de concept, dar n-a avut timp să facă schițe înainte să plece, așa că trebuie să le fac eu. Am încercat, dar..., murmură Clara, iar umerii îi căzură în timp ce privea rezultatele efortului ei de a desena. Să fac schițe e un lucru pentru care mă tem că n-am prea mult talent.

El aruncă o privire la schițele acelea jalnice și fu nevoit să recunoască sincer că așa era.

– Sunt îngrozitoare, știu, spuse ea ca și cum i-ar fi citit gândurile. Dar nu pot să anulez întâlnirea. Ebenezer Shaw e atât de cârcotaș, încât e posibil să retragă întreaga campanie dacă nu sunt pregătită, iar dacă face asta, am putea pierde peste o mie de lire sterline în venituri din publicitate. Ba chiar mai mult, dacă Shaw ajunge să fie într-o dispoziție proastă.

– Nu te teme! exclamă Rex, ridicându-se în picioare și începând să-și descheie haina neagră de seară. N-o să pierzi nici măcar un bănuț.

– Ce faci? întrebă ea văzând că el lăsă să-i cadă sacoul de pe umeri, îl aruncă pe spătarul scaunului și începu să-și descheie butonii de la mânșete.

– Ce crezi că fac? răspunse el, aruncându-și butonii grei, de argint, în tava ei cu tocuri de scris și începând să-și suflece mânecile cămășii. Am de gând să te ajut!

Capitolul 15

Dacă Rex sperase ca declarația lui s-o facă pe Clara să-l considere cavalerul ei în armură strălucitoare, să se repeadă în brațele lui și să-l copleșească cu sărutări pline de recunoștință, ei bine, el avea să fie dezamăgit imediat.

Ea se încruntă, plină de scepticism.

– Ești cumva talentat la desen?

– Mai mult decât tine, scumpa mea, replică el luându-i creionul cu mină de cărbune de după ureche.

Rex întinse schițele pe birou, aruncă o privire rapidă asupra oamenilor desenați schematic, a sticlelor schițate asimetric și a notițelor mâzgălite, dându-și seama ce anume încercase ea să deseneze.

– Shaw's Liver Pills are un nou medicament brevetat, văd.

– Un leac pentru răceală.

Pufnetul lui batjocoritor fu sancționat cu o privire dezaprobatoare.

– Faptul că disprețuiești produsul clientului nostru, spuse ea pe un ton sec, nu-mi inspiră încredere în abilitățile tale.

– Poate că asta o s-o facă.

Rex își trase în față o coală nouă de desen, se aplecă peste birou și începu să schițeze. Nu fu nevoie decât de câteva trăsături rapide de condei ca să surprindă esența unui bebeluș fericit și pe cea a unei mame ușurate, iar până când Clara înconjură biroul și veni lângă el, desenă un flacon într-o latură a colii și schiță emblema firmei lui Shaw în partea de sus.

– Poftim, spuse el, îndreptându-se de spate. Ce zici de asta?

Privind în jos la coală, Clara scoase un oftat slab de ușurare, ceva între suspin și plâns, iar el începu să creadă că proasta ei părere inițială despre el pălea, în cele din urmă. Nu era sigur că merita asta, dar savură totuși momentul.

– E bună! Foarte bună! exclamă Clara întorcându-se spre el și apăsându-și o mână pe piept. O, mulțumesc, Rex! Mulțumesc!

Ochii ei căprui erau plini de îndeajuns de multă recunoștință și ușurare ca Rex să se gândească să-și forțeze norocul și să ceară o dulce recompensă, dar reuși să se abțină.

– Aș fi vrut doar să știu din timp că treceai prin astfel de dificultăți, spuse el în schimb. Astă-seară aș fi venit direct aici și m-ai fi scutit de chinul de a asculta două ore de operă wagneriană.

– Acolo te aflai? La Covent Garden?

El dădu din cap în semn că da.

– Acolo am vorbit cu Lady David. Am văzut-o vizavi, în loja ducelui, am observat că nu erai împreună cu grupul ei și am hotărât că era timpul să te caut.

– Mă bucur foarte mult că ai făcut-o. Te-ar deranja să mai faci câteva schițe?

– Depinde. Ai ceva de mâncare?

– Vrei să mănânci?

– Ei bine, sunt și alte compensații pe care le-aș putea cere, nu putu el să nu spună, dar mă mulțumesc cu o farfurie de sendvișuri.

– Cred că pot să-ți fac rost de mâncare, spuse ea, iar apoi îi arătă câteva pagini scrise de mână, îngrămădite pe o parte a biroului. Astea sunt notițele de la ședința mea și a lui Hazel, pe care am ținut-o înainte ca ea să plece în Surrey. Citește-le ca să-ți faci o idee despre ce avem noi în minte. Vrem să propunem șase reclame.

– Deci, șase schițe? întrebă Rex, iar după ce ea dădu din cap în semn că da, el își reluă locul la birou și întinse mâna spre teancul de notițe. Treaba asta e ca și făcută!

Clara plecă în căutarea unor sendvișuri, iar Rex citi notițele și se puse pe treabă. Până să se întoarcă ea, terminase două schițe și era la jumătatea celei de-a treia, dar după ce zări tava pe care ea o puse pe birou, se opri din desenat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea văzând cum el privea, nedumerit, la cele patru triunghiuri minuscule de pe farfurie.

– Dacă vrei ca un bărbat să muncească, trebuie să-l hrănești mai bine de-atât, Clara!

– Da, cred că mâncarea asta nu pare prea multă. Nu pentru tine. Dar..., spuse ea, oprindu-se apoi, iar el se răsuci pe scaun și o privi, băgând de seamă cu oarecare surprindere că obrajii ei se înroșiseră ca para focului. Doar că... doar că bucătăreasa noastră e încă la

bucătărie. Ea... ea e întotdeauna ultima care... hmmm... se duce la culcare. Dacă i-aș fi cerut mai mult decât mănânc de obicei...

– S-ar fi enervat? o ajută el în momentul în care ea se opri iarăși din vorbit.

Clara adeveri dând din cap, iar apoi își coborî privirea în pământ.

– Nu e chiar potrivit, să știi, șopti ea. Tu aici. Singur. Cu mine.

Da, nu era deloc potrivit. Mai mult de-atât, era foarte riscant, mai ales având în vedere ceea ce se petrecuse deja între ei, dar Rex n-avea nici o intenție să sublinieze asta.

– Înțeleg. Deși nu-mi imaginez cum poate subzista chiar și o creatură delicată ca tine cu o astfel de masă, adăugă el făcând semn cu mâna spre sendvișuri. Nici măcar nu e o masă, dacă mă gândesc mai bine. E o gustare.

– Pot să-ți aduc mai multe în câteva ore, după ce pleacă la culcare doamna Gibson. Asta, dacă mai ești aici până atunci.

– Stau atât timp cât ai nevoie de mine.

Ea zâmbi și, ca de fiecare dată când îi zâmbea așa, Rex simți că lumea se înclina într-un unghi periculos.

Își întoarse privirea, arătând cu creionul spre schițele pe care le terminase de desenat.

– Ai putea să te uiți peste ele și să-mi spui dacă sunt pe drumul cel bun, o îndemnă el. Apoi îți propun să aduci un pahar, dacă poți să te strecori pe sub ochii curioși ai bucătăresei tale. Dacă nu, o să bem amândoi șampania din sticlă.

Ea făcu ceea ce îi ceruse el, asigurându-l apoi că putea continua să deseneze. Pe urmă plecă în căutarea unui pahar. În mod neașteptat, aduse două, pentru că, după cum îi explică ea lui Rex, paharele de șampanie făceau parte din seturile de cristaluri și nu se păstrau în bucătărie, ci în dulapul de porțelanuri din sufragerie, așa că doamna Gibson n-ar fi băgat de seamă că lipseau.

– Doar să ai grijă să le speli și să le pui la loc înainte să se facă dimineață, o sfătui Rex, altfel Dumnezeu știe ce o să creadă bucătăreasa ta. Poți s-o deschizi? adăugă el, făcând semn spre sticla de șampanie.

– Pot să încerc.

Ea făcu precum spusese, dar după ce desprinse ambalajul de sârmă și încercă de mai multe ori să scoată dopul, el decise că ar fi fost mai bine să intervină.

– Ultimul lucru de care avem nevoie e ca dopul să zboare, să spargă ceva și să facă atâta gălăgie încât s-o aducă pe bucătăreasa ta aici, ca să vadă ce se întâmplă. Uite, lasă-mă să-ți arăt cum se face.

Rex se mută și se așeză în spatele ei, înconjurând-o cu brațele ca să apuce sticla, iar apoi îi arătă cum s-o deschidă și fură pentru el câteva clipe ispititoare cu trupul ei prins în îmbrățișarea lui. Însă odată ce dopul sări, dispăru și pretextul penibil de care se folosise ca s-o cuprindă în brațe.

Dar Rex nu se mișcă.

Nici ea n-o făcu, iar el profită de asta și-și întoarse capul ca să adulmece parfumul delicat, de flori de portocal, al părului ei. Închise ochii, gândindu-se la cât de ușor ar fi fost s-o tragă și s-o lipească de el, să-și plece capul și să-i sărute gâtul...

O, Doamne, se înnebunea singur!

Își coborî brațele și făcu un pas înapoi, trecând pe lângă ea ca să toarne șampania. Decise că ar fi fost mai bine să înceapă o conversație pe un subiect care să-i țină pe amândoi în afara pericolului.

– Deci, l-ai concediat pe domnul Beale. Cum de s-a întâmplat un asemenea eveniment memorabil?

– Mi-am pierdut cumpătul și, înainte să-mi dau seama, cuvintele „Sunteți concediat!" mi-au ieșit pe gură. Vorbe care, trebuie să recunosc, mi-au făcut o mare plăcere.

Rex zâmbi în timp ce îi întinse un pahar de șampanie, iar apoi începu să-și toarne unul pentru el.

– Ce s-a întâmplat cu toate balivernele alea pe care ai încercat să mi le înșiri despre faptul că n-aveai nici o autoritate ca să-l dai afară, că erai obligată să faci tot posibilul ca să te înțelegi cu el și că trebuia să respecți deciziile surorii tale?

– Nu m-am prea gândit la nimic din toate astea. El a abuzat de un membru al personalului și m-am lăsat dusă de val... pur și simplu, povesti ea, iar apoi încheie, oftând: Mă tem că acum trebuie să suport consecințele.

El lăsă sticla deoparte și se uită la ea, observându-i din nou oboseala de pe chip.

– Care sunt dificile, din câte văd.

– Ei bine, așa cum ți-am spus cândva, redactorul e cel mai important personaj din redacție. Nu sunt obișnuită să iau astfel de decizii. Știam cât de mult muncea sora mea, desigur, dar nu mi-am

dat seama până acum de faptul că a fi la conducere e o adevărată corvoadă. Vezi tu, n-am supravegheat niciodată nimic cu adevărat. În cea mai mare parte a vieții mele, Irene m-a protejat și a avut grijă de mine. Am fost destul de ocrotită.

Rex nu putea să simtă nici un regret în legătură cu faptul că sora ei cea perfectă n-o mai controla. Totuși, în timp ce îi aruncă o privire piezișă, își dădu seama că lipsa unei însoțitoare făcea ca tentațiile care îl chinuiau să fie și mai greu de depășit.

– Iar de când a plecat domnul Beale, continuă ea, aducându-i gândurile înapoi la problema în cauză, eu sunt responsabilă de tot. E destul de descurajant!

– Te descurci bine până acum, spuse el, iar apoi luă un sendviș.

– Chiar așa? întrebă ea frecându-și nasul și aruncându-i o privire plină de îndoială. Sper să fie adevărat!

– Curaj! Dacă ziarul se tipărește, totul e în regulă.

– Presupun că în momentul de față ăsta a rămas singurul mod de a privi lucrurile, recunoscu ea, oprindu-se din vorbit ca să ia o înghițitură de șampanie. Tatăl tău a cedat și ți-a restabilit alocația?

El clătină din cap.

– Încă nu.

– Te-am întrebat asta doar pentru că înțelegerea noastră ar putea fi în pericol. E posibil să nu mai am cum să frecventez evenimentele mondene din sezon. Dacă nu găsesc un editor, o să trebuiască să continui să muncesc aici până când se întoarce Irene. Mă îndoiesc că o să am timp să le fac pe amândouă, mai ales dacă se ivesc evenimente neprevăzute, precum au fost cele de săptămâna trecută.

– Nu există candidați pentru post?

– Am avut câțiva. Cu toții par calificați, dar nici unul nu pare potrivit, se confesă ea, iar apoi făcu o pauză, gândindu-se. Nu știu dacă e adevărat, de fapt, sau dacă amân decizia din cauza fricii, fiind îngrozită de ideea ca nu cumva să aleg greșit.

– Nu poți lăsa frica să te împiedice să iei astfel de decizii!

Ea râse.

– O spune bărbatul care n-o să se căsătorească niciodată!

– Eu am vorbit serios, Clara, pufni el, arțăgos, lăsând deoparte șampania și punând mâna pe creionul cu mină de cărbune. Nu e deloc același lucru!

– Ba da, e. Este exact același lucru, îl contrazise Clara râzând iarăși, în timp ce el dădea din cap în semn de negare. În regulă, atunci, adăugă ea așezându-se pe marginea biroului, lângă Rex, în timp ce el își lua scaunul. Cu ce e diferit?

– Un editor poate fi concediat, o lămuri el în timp ce începea din nou să schițeze. Un soț sau o soție, din păcate, nu.

– Sunt de acord că riscul e mai mare, dar cu siguranță că și recompensele sunt la fel.

– Ce recompense?

– Dragostea, de exemplu.

Rex pufni din nou, ca să arate cât de neimpresionat era de acel argument.

– Părinții mei au fost îndrăgostiți cu pasiune, dacă putem avea încredere în relatările prietenilor amândurora.

– N-a fost o căsătorie aranjată? Eu așa am crezut.

– De ce să fi crezut așa ceva? Pentru că n-au trăit fericiți până la adânci bătrânețe?

Clara îl lovi ușor cu pantoful peste picior, demonstrându-i cât de puțin aprecia acea replică acidă.

– Așadar, dacă erau îndrăgostiți, ce crezi că s-a întâmplat?

– Mama a fost infidelă. A avut aventuri. Credeam că toată lumea știe asta.

– Deci, a fost numai vina ei?

– A fost, dacă întrebi pe cineva din familia noastră. Ambele părți o condamnă pe mama și o învinovățesc pentru toată tărășenia asta scandaloasă. Chiar și propriile ei rude nu vor să aibă nimic a face cu ea.

– Dar tu? Tu o judeci?

– Aș vrea să pot, spuse el cu un oftat, desenând o ultimă înfloritură pe schița din fața lui, așezând-o împreună cu celelalte și luând o coală nouă, ca s-o înceapă pe ultima. Viața mea ar fi mult mai puțin complicată, mărturisi, iar înainte ca ea să-l poată întreba ce voia să spună cu asta, el continuă: Să nu crezi că o consider nevinovată pe mama, pentru că nu e cazul. Ea e frumoasă, are o fire slabă și e teribil de nesigură pe ea. Are o nevoie permanentă de încurajare și de sprijin. Tatăl meu, fiind un om nerăbdător și brutal, n-a fost niciodată în stare să-i satisfacă o asemenea nevoie. N-a putut nici măcar s-o înțeleagă.

– Ceea ce vrei să spui e că nu s-au potrivit niciodată.

– Sunt la fel de potriviți precum uleiul și apa. Din câte am înțeles, abia învățasem să merg înainte ca ei să se despartă, iar în momentul în care am plecat la școală, nu se tolerau unul pe altul decât dacă puteau să se învinovățească și să se sfâșie reciproc. După ce am plecat la Eton, mama a avut prima ei aventură. Ei bine, restul, după cum se spune, e istorie. Sunt surprins că nu știi totul despre povestea asta. A fost relatată în ziare, cu detalii destul de picante.

– Eram doar o fetiță pe vremea când s-au despărțit, mult prea mică de vârstă ca să fiu interesată de ziare. Nu cunosc nici unul dintre detaliile scandaloase despre care vorbești.

– N-ai pierdut nimic. Atunci când dragostea dă greș și se transformă în dispreț, povestea care rezultă din asta e întotdeauna sordidă, conchise el luând un alt sendviș și bând încă o gură de șampanie. Având în vedere ce fel de oameni sunt, nu pot să înțeleg cum de părinții mei au crezut vreodată că relația lor putea fi altfel.

– Pentru unii, dragostea e oarbă.

Rex clătină din cap.

– În cazul părinților mei, foarte oarbă. Mai ales în ceea ce-l privește pe tata. Din câte am înțeles, mama era deja compromisă înainte ca ei să se cunoască. Habar n-am cum a crezut el vreodată că ea avea să devină o soție credincioasă și iubitoare! Orice om de bun-simț i-ar fi putut spune că ea n-avea să fie niciodată ceea ce-și dorea el să fie.

– N-ar fi putut face un compromis?

– Părinții mei?!

Ideea era atât de absurdă, încât Rex râse, și trebuie să fi fost un sunet disonant, pentru că ea tresări.

– Îmi pare rău, spuse el imediat, dar e clar că nu i-ai cunoscut niciodată. În cele mai multe cazuri, atunci când o căsnicie se destramă, partenerii încearcă să refacă lucrurile. Dacă nu reușesc, continuă să lupte, fiind discreți și prezentând lumii un front unit, chiar dacă în secret urmează drumuri separate.

– Ce au făcut părinții tăi?

El râse.

– N-au fost discreți deloc. Mama a încetat să mai facă orice încercare de a-și ascunde aventurile – voia ca tata să divorțeze de ea, vezi tu, așa că i-a dat motive din plin, din nou și din nou, dar el a

refuzat să-i redea libertatea. S-a ținut tare, iar următorii câțiva ani au oferit presei ocazia să relateze o mulțime de istorii compromițătoare pe seama lui și a ei, ceea ce a afectat poziția socială a întregii mele familii. Singurul punct pozitiv a fost că scandalurile au determinat întreaga familie să încerce să-l convingă pe tatăl meu să cedeze. Și, deși el a refuzat în continuare să divorțeze, a fost de acord să se despartă legal de mama. Separarea n-a reușit să-i vindece de ura reciprocă, dar cel puțin a făcut mai puțin probabil ca unul dintre ei să-l ucidă pe celălalt, lucru care a fost întotdeauna o posibilitate clară atunci când trăiau sub același acoperiș.

– Nu toate căsniciile sunt precum cea a părinților tăi. Părinții mei au fost fericiți împreună. Până când...

Clara se opri, dar el știa foarte bine ce voia ea să spună.

– Până când a murit mama ta.

– Ei bine, da, și atunci tata s-a cam dus de râpă. Dar dragostea nu e deloc de vină pentru faptul că el a început să bea.

– Probabil că e nedrept să dau vina pe dragoste, dar asta e. Tatăl meu a ales să rămână trist, rănit și neiertător. Nu vrea să renunțe la o femeie a cărei iubire pentru el a dispărut acum mai bine de douăzeci și cinci de ani. Mama, pe de altă parte, fiind deopotrivă mai afectuoasă și mai superficială decât tata, iubește atât de mult dragostea încât se îndrăgostește în fiecare an, precum fac debutantele care trec cu conștiinciozitate prin sezonul monden. De fiecare dată, e sigură că dragostea ei e adevărată și veșnică, doar ca să se trezească rănită și dezamăgită după ce totul se destramă. Părinții mei, tatăl tău..., murmură el ridicând din umeri și luând o nouă înghițitură de șampanie, la ce le-a folosit vreodată dragostea?

– Am știut de la început că ești un om cinic, spuse ea. Presupun că nu mi-am dat seama cât de cinic. Dar, Rex, unii oameni care se căsătoresc sunt fericiți.

– Da, așa îmi reamintesc zilnic membrii familiei mele care se ocupă cu găsirea perechilor. Chiar și tatăl meu, care până în ziua de azi refuză să renunțe la iadul pe care și l-a creat singur, vrea să mă căsătoresc. Dar ce rost are? De ce aș face-o?

– Cum rămâne cu copiii?

– Am un moștenitor și, deși e un văr îndepărtat, cel puțin proprietățile n-o să revină Coroanei după ce mor eu, spuse el ridicând

din umeri. Căsătoria e o treabă dificilă. Sincer vorbind, după părerea mea, nu există suficientă satisfacție în ea ca să riști.

– Poate că ți-ai schimba părerea dacă te-ai îndrăgosti cu adevărat.

– Mă îndoiesc, veni răspunsul lui, care fu rostit pe un ton atât de intransigent și o făcu pe Clara să-și ia o mină atât de solemnă, încât el simți că trebuia să destindă atmosfera. Cred că dacă aș avea vreodată o inclinație de a iubi, aș vrea doar să se termine cât mai repede posibil. Se spune că iubirea e dureroasă, adăugă el forțându-se să râdă. De ce să prelungim agonia?

Clara nu zâmbi defel. În schimb îl privi cu ochii ei întunecați și hotărâți, iar el văzu în adâncul lor – o, Doamne! – o urmă de milă.

Rex înlemni pe dată. Privi în altă parte și întinse mâna ca să ia sticla și ca să umple din nou paharele.

– Și totuși, cum îți dai seama când anume e vorba de dragoste adevărată? Asta e problema cu ea, filosofă el. Înflăcărarea și dorința te orbesc, așa că n-ai cum să știi dacă idila din prezent o să dureze o viață întreagă. Atunci când te-ai îndrăgostit de vicarul tău, erai sigură că voiai să te căsătorești cu el, dar trebuie să recunoști că, dacă ai fi făcut-o, el nu te-ar fi putut face fericită niciodată.

Ea îi aruncă o privire meditativă.

– Nu cred că am meditat la așa ceva. Totul mi s-a părut foarte simplu și direct. Îl iubeam. Dacă el m-ar fi iubit, atunci bineînțeles că ne-am fi căsătorit. Ce altceva să facem?

El strânse paharul în mână și-i aruncă fetei o privire piezișă, diavolul din el evaluând toate posibilitățile delicioase.

– Ce, într-adevăr? replică el întinzându-i paharul pe care îl umpluse pentru ea.

Clara îl luă și făcu o strâmbătură ghidușă.

– Dragostea în afara căsătoriei, presupun, spuse ea luând o înghițitură de șampanie. Nu prea e un țel la care să râvnești din toată inima.

– Depinde de punctul de vedere al fiecăruia, replică el, lăsând sticla deoparte și așezându-se la loc, cu paharul în mână. Aș putea spune același lucru despre căsătorie.

Acea replică plină de umor inteligent îi aduse un zâmbet din partea Clarei, mai degrabă unul de regret.

– Domnul să ajute orice femeie care se îndrăgostește de tine, spuse ea clătinând din cap. În ceea ce-l privește pe vicarul meu,

aveam doar șaptesprezece ani pe vremea când m-am îndrăgostit de el, așa că sunt sigură că o mare parte din ceea ce am simțit n-a fost altceva decât un soi de înflăcărare copilărească. Dar n-a fost totul. Țineam foarte mult la el și, deși nu i-am putut oferi genul de căsnicie pe care și-o dorea, încă mai cred că și el a ținut la mine.

Rex se gândi la asta și clătină din cap.

– Da, cred că așa e. Altfel, n-ar fi fost atât de sincer cu tine. E un noroc că a fost. Dacă nu ți-ar fi spus ce fel de căsnicie spera să aveți, te-ai fi căsătorit cu el în necunoștință de cauză, doar ca să fii șocată și dezamăgită după ce adevărul ar fi ieșit la iveală. Și, de asemenea, ai fi rămas legată pe viață de un bărbat care nu te-ar fi putut face niciodată fericită.

– Mulțumesc, dar..., spuse ea aruncându-i pe deasupra paharului ei de șampanie un zâmbet care-l ameți, dacă ne-am fi căsătorit vreodată, prefer să cred că l-aș fi convins în cele din urmă să renunțe la noțiunile lui de căsnicie de o puritate celestă.

Lui Rex i se formă pe dată în minte o imagine a Clarei stând undeva într-un dormitor, purtând numai corset și lenjerie intimă, cu acel zâmbet pe față, iar gâtul i se uscă, făcându-l să aibă nevoie de câteva înghițituri de șampanie înainte să poată răspunde:

– Majoritatea bărbaților n-au nevoie să fie convinși, Clara, te asigur. Dar în cazul vicarului tău, cred că toată persuasiunea din lume n-ar fi fost de folos. Am văzut destule lucruri de felul ăsta la Eton ca să știu ce vorbesc.

Clarei îi dispăru zâmbetul de pe față. Ea îi aruncă lui Rex o privire încruntată și nedumerită.

– Ce fel de lucruri?

– Există unii bărbați care pur și simplu nu doresc femei. Nici o femeie. Niciodată. Săracii împielițați! adăugă el clătinând din cap. Vezi tu, e ilegal ca bărbații să dorească alți bărbați.

Ea îl privi cu ochi mari, îngrozită și șocată. O, era atât de dulce și de inocentă!

– Asta ai vrut să spui în legătură cu faptul că vicarul se temea ca nu cumva să fie arestat?

– Da.

– O, Doamne! exclamă ea clătinând din cap și încercând să cuprindă cu mintea acea explicație care limpezea șirul evenimentelor legate de cererea în căsătorie pe care o primise cândva. Nu era

vorba despre mine, atunci, spuse ea după o clipă, începând să râdă. Nu eu eram de vină. N-a avut nimic a face cu mine.

Rex oftă, fără să poată să-și întoarcă privirea de la fața ei zâmbitoare, chiar dacă încerca să-și alunge din minte imaginile cu ea îmbrăcată doar în corset. Își dădu seama că aprecia mai mult ca oricând plăcerea nou descoperită de a se tortura singur.

– Of, Clara, nu știu de ce asta e o revelație pentru tine, murmură el. Ți-am spus acum câteva săptămâni că nu tu ai fost de vină. Chiar ți-am demonstrat-o destul de clar, din câte îmi amintesc.

Ea se opri din râs, iar zâmbetul îi pieri și el. Deodată, Rex îi văzu pe față aceeași dorință pe care o simțea și el. Sau, cel puțin, văzu ceea ce voia să vadă.

– Și, într-adevăr, reluă el, tachinând-o, oricum nu știu de ce aveai nevoie să-ți fie demonstrat lucrul ăsta. De ce nu poți să ai încredere în mine când îți spun ceva?

– Poate pentru că..., începu ea, iar apoi făcu o pauză și-și umezi buzele ca și cum ar fi fost uscate, atrăgând privirea lui așa cum o molie e atrasă de flacără. Poate pentru că ești un libertin și nu ești deloc de încredere?

– Totuși, nu sunt, spuse el. Nu sunt un libertin, vreau să spun. Nu mai sunt.

Ea râse, în mod clar sceptică față de acea afirmație. Și cine putea s-o învinovățească?

– O, dar obișnuiam să fiu! continuă el. Nu mă înțelege greșit. Am fost cândva unul dintre bărbații cu cea mai proastă reputație din întreaga Londră. Iar reputația asta era binemeritată. Băutura, jocurile de cărți, compania de slabă calitate, în special femeile. O, Doamne, adăugă el, râzând neîncrezător la gândul că viața i se schimbase atât de mult, ce de femei am mai avut! Am alergat după fuste din West End până în East End și înapoi. Actrițe, Gaiety Girls, amante, curtezane – orice femeie care nu voia căsătorie și care nu aparținea altuia – era abordabilă pentru mine.

– Vorbești ca și cum toate astea ar fi în trecut.

Rex oftă, plin de nostalgie.

– Ei bine, să spunem doar că obiceiurile mele nebunești au fost suspendate temporar.

– O, înțeleg! replică ea destinzându-și sprâncenele și clătinând din cap. Femeile, ai spus tu cândva, sunt al naibii de scumpe. Iar acum,

când tatăl tău și mătușa ta ți-au tăiat amândoi sursele de venit, nu-ți mai poți permite astfel de lucruri.

– Ei bine, e adevărat, da, însă mă tem că această tristă stare de lucruri a apărut acum doi ani, cu mult înainte ca tatăl meu să-mi oprească alocația.

– Ani? Articolele din ziarele de scandal spun altceva. Zic că..., murmură ea, iar apoi făcu o pauză și-și întoarse privirea. Se pare că... ai o nouă amantă la fiecare două luni.

– Știu, dar asta e doar bârfă, Clara. Femeile, jocurile, băutura..., enumeră el, oprindu-se ca să-și fluture vag o mână în aer. În prezent, toate astea sunt doar o farsă. Una pe care am creat-o acum mai bine de doi ani și pe care am menținut-o până în noaptea în care am făcut aranjamentul nostru la Covent Garden.

– Dar de ce ai face așa ceva? În ce scop?

El ridică din umeri.

– Trebuia să găsesc o modalitate de a explica de ce sunt mereu în criză de fonduri.

– Și de ce ești?

El respiră adânc.

– Îi dau bani mamei mele. Toată lumea crede că încă îmi mai arunc toți banii pe distracții degradante, dar, așa cum am spus, asta e doar o fațadă. Tot ceea ce nu cheltuiesc pentru gospodăria mea se duce la mama de ceva vreme. Te-aș ruga să păstrezi pentru tine informația asta, fiindcă, dacă tatăl meu ar afla, nu mi-aș mai primi alocația înapoi.

– Bineînțeles că n-o să spun nimănui, dar de ce i-ar păsa tatălui tău?

– În acordul de separare, el a stipulat o alocație pentru mama mea, una care îi ajunge doar ca să trăiască. Ea nu-și poate permite să țină o casă, așa că a călătorit peste tot pe continent, ba pe la prieteni, ba într-un hotel, și tot așa. Dar după un deceniu de peregrinări, a cam epuizat toată bunăvoința prietenilor, iar hotelurile au încetat să-i mai permită cazarea, pentru că, deși e contesă, e una cu reputație rușinoasă și se eschivează mereu de la achitarea notelor de plată. Încearcă să-și consolideze veniturile cu câștiguri de la jocurile de noroc, dar, desigur, un astfel de subterfugiu n-a funcționat. Mama n-a făcut decât să se aleagă cu și mai multe datorii. Și bineînțeles că tatăl meu, pe bună dreptate, a refuzat să le plătească.

– Așadar, a început să-ți ceară bani, iar tu i-ai dat?

– Da. Ăsta e motivul pentru care tata mi-a retras alocația. Nu știu exact cum, dar a descoperit ce făceam de fapt cu veniturile mele. Prin detectivi, aș zice. Dumnezeu știe că în trecut a angajat destui ca s-o urmărească pe mama. Probabil că are în permanență la dispoziție o firmă de detectivi.

– Dar faptul că te ține mereu fără fonduri nu face decât să-l afecteze. Dacă vrea să te căsătorești...

– Nici măcar ambiția de a se asigura că proprietățile îi sunt moștenite de către descendenții lui direcți nu e mai puternică decât nevoia de a încerca s-o controleze pe mama. Refuză să accepte faptul că n-a putut face asta niciodată și că nici n-o s-o facă. Și nu suportă gândul că alocația mea ar putea s-o ajute pe mama să scape de controlul pe care el vrea să-l exercite asupra ei.

– O urăște atât de mult?

– O urăște la fel de mult pe cât o iubește, spuse Rex râzând, dar chiar și în urechile lui râsul acela sună amar. Cred că, dacă ea și-ar exprima vreodată dorința de a se întoarce la el, tata ar primi-o înapoi. Însă bineînțeles că ar face-o să plătească pentru asta. Dragostea, Clara, poate fi un lucru teribil. Tocmai de aceea nu prea am nevoie de așa ceva.

– Acum cred că-ți înțeleg puțin mai bine punctul de vedere. Dar oricât de teribilă ar putea fi, dragostea poate fi și frumoasă, nu-i așa? Dacă e adevărată.

– Poate că da, însă numai în cazul în care dragostea adevărată chiar există, ceea ce inima mea cinică înclină să nu creadă. Cred că dragostea romantică seamănă un pic cu fântâna tinereții veșnice.

– Adică vrei să spui că e un miraj?

– Da. Îmi pare rău dacă asta te dezamăgește, spuse el înclinându-și capul și aruncându-i o privire curioasă. N-ai de gând să mă întrebi de ce o fac?

– De ce îi dai bani mamei tale? Dar e limpede ca lumina zilei, nu?

– Este? Familia – ambele părți, atenție! – crede că ar fi trebuit să-i spun să se ducă naibii. Și că am fost un prost fiindcă mi-am riscat relația cu tatăl meu pentru ea.

– Eu nu cred că ești un prost. E limpede că-ți iubești mama.

El zâmbi, ridicându-și paharul.

– Asta mă face să fiu un prost.

Ea clătină din cap.

– Nu, Rex, nu-i așa. Încerci s-o ajuți cât de mult poți. E..., începu ea, dar apoi se opri și-i aruncă o privire meditativă. E foarte nobil din partea ta!

El se înecă cu șampania.

– Nobil?!

– Da, răspunse ea, încruntându-se în clipa în care îl văzu că râdea. De ce râzi?

– Clara, în peste trei decenii de viață, nimeni dintre cei care mă cunosc nu m-a considerat vreodată nobil.

Încruntarea Clarei dispăru, iar zâmbetul îi reveni.

– Cine își ascunde acum spiritul sub obroc? întrebă ea, luând ultima înghițitură de șampanie.

Amuzamentul lui Rex dispăru, fiindcă el zări pe chipul ei ceva ce nu mai văzuse acolo până atunci, ceva ce nu trebuia să fie acolo. Zări o urmă de admirație.

– Dacă ai ști ce fantezii legate de tine am de când mi-am făcut apariția pe ușa aceea, mielușelul meu, nu m-ai numi niciodată „nobil"!

Ea puse paharul deoparte și se sprijini de marginea biroului.

– Iar dacă ai ști ce fantezii legate de tine am chiar acum, spuse Clara în timp ce îi întorcea scaunul spre ea și se apleca peste el, nu m-ai mai numi niciodată „mielușel"!

Îl sărută, iar în momentul în care gura ei atinse gura lui, Rex se hotărî să-i șteargă din minte orice noțiune ridicolă despre noblețea lui, în cel mai bun mod în care o putea face un libertin. El întrerupse sărutul și se ridică de pe scaun, iar apoi își petrecu brațele în jurul ei și-i sărută din nou gura, nu cu tandrețe sau cu o grijă plină de blândețe față de lipsa ei de experiență, ci cu toată pasiunea pe care o ținuse sub un control atât de strâns și de chinuitor.

Din clipa în care o sărutase pentru prima dată pe canapeaua aceea, el nu se putuse gândi la nimic altceva decât s-o facă din nou, să-i guste gura și să dea frâu liber pasiunii dulci pe care o descoperise în mod atât de neașteptat în acea după-amiază. Și totuși, în acele clipe în care brațele ei îi înconjurau gâtul, el se întinse ca s-o prindă de încheieturi, mânat de vaga idee că ar fi trebuit să se oprească pe dată, că ar fi trebuit să exercite măcar o fărâmă din noblețea pe care ea o atribuise caracterului său. Dar apoi buzele ei se întredeschiseră, iar el simți gustul de șampanie în gura ei și orice

gând de a se opri îi dispăru din minte. În schimb, adânci sărutul, strecurându-și limba în gura ei.

Răspunsul Clarei fu rapid. Ea își trecu degetele prin părul lui, în timp ce gura i se deschidea mai larg, limba ei întâlnind-o pe al lui cu aceeași poftă intensă și tandră pe care o manifestase în timpul primului lor sărut. Nu se gândea la limite sau la consecințe. Nu făcea altceva decât să profite de toate acele senzații încă atât de noi pentru ea, iar el voia, mai mult decât își dorise vreodată ceva în viața lui, să-i ofere mai mult.

Cuprinzând-o de talie cu un braț, Rex își trecu cealaltă mână de-a lungul coastelor ei. Prin pânza cămășii, el simți armăturile rigide, de os de balenă, ale corsetului ei, care erau în egală măsură o barieră și un memento, dar își mută mâna mai sus, cuprinzându-i sânul prin haine.

Clara gâfâi, întorcându-și capul ca să întrerupă sărutul, chiar dacă restul trupului ei cerea mai mult.

– E în regulă, murmură el, cuprinzând-o cu palma prin corsetul rigid și ținându-și celălalt braț strâns în jurul taliei ei, în timp ce o săruta de pe obraz până la ureche. E în regulă.

Pielea ei era precum catifeaua, părul ei avea parfumul dulce al florilor de portocal, iar el îi simțea pe gât respirația sacadată și iute. Își lipi buzele pe partea laterală a gâtului ei și simți cum tendoanele de acolo fremătau sub mângâierea gurii lui. Urcă spre ureche și-i apucă lobul cu gura. Ea gemu. Pelvisul i se agită, lipit de al lui, trimițându-i lui Rex vibrații de plăcere prin trup, iar aceasta fu atât de intensă, încât aproape că îl făcu să cadă din picioare.

El se retrase și-și puse ambele mâini pe talia ei. Era atât de subțire, atât de delicată, încât mâinile lui i-o înconjurară complet în timp ce o ridica și o așeza pe birou.

Ajunse la panglica fină pe care ea o avea înnodată la gât. I-o smulse, iar apoi începu să-i descheie bluza.

– Rex! îl strigă ea, apucându-l de încheietură, iar el se opri.

Cu mâinile pe gulerul ei, se sili să-i privească fața. Nu putu să i se uite în ochi, fiindcă privirea ei era coborâtă, cu genele lăsate.

„Nu acum!" se gândi el, disperat. „La naiba, Clara, nu acum!"

– Bine, nu acum, șopti ea, și abia atunci își dădu seama că rostise cu voce tare acea rugăminte chinuitoare.

Dar acum el n-avea de gând să lase să-i stea în cale un lucru banal, cum ar fi fost mândria lui, iar după ce ea își retrase mâna, el îi desfăcu nasturii bluzei cât de repede putu.

Ajungând la betelia fustei, se opri ca să respire adânc și ca să-și amintească de faptul că în curând avea să vină un moment în care trebuia să se oprească. Rugându-se în gând ca în acea clipă să nu fie anihilat complet, el îi desfăcu, în cele din urmă, bluza. Pe măsură ce o dădea la o parte, văzu dezvăluindu-se muselina și dantela lenjeriei ei suave și albe, precum și roșeața slabă a excitației pe pielea ei palidă, iar propria lui excitație spori și se răspândi.

Se aplecă mai aproape, iar parfumul slab și proaspăt al talcului se amestecă cu parfumul de flori de portocal al părului ei, transformând excitarea în poftă, făcându-l să amețească. O sărută pe claviculă, iar ea încremeni, iar apoi acea senzație o făcu să răsufle adânc.

Mâinile ei se ridicară ca să-i cuprindă capul, trăgându-l mai aproape în timp ce el o săruta de-a lungul claviculei, până la umăr. Apoi Rex își îngropă fața în pielea caldă a gâtului ei și-și ridică mâna să-i cuprindă din nou sânul mic și rotund.

Ar fi vrut să-i poată dezlega corsetul, dar se temu că îndepărtarea acelei bariere i-ar fi anulat complet voința deja șubredă, așa că fu nevoit să se mulțumească s-o atingă prin corset. Îi sărută rotunjimea albă și moale a sânului, deasupra marginii lenjeriei, iar ea gemu drept răspuns, trupul ei tresărind de plăcere.

Ușor, sărutând în continuare pielea parfumată cu talc de deasupra sânilor ei, el îi apucă faldurile fustei cu mâna liberă și începu să tragă în sus lâna moale și subțire, încercând să-și vâre palma pe sub straturile fustelor și jupoanelor.

Ea scoase un sunet slab, feciorelnic, un fel de protest, mâinile ei ajungând să se odihnească pe umerii lui. Rex rămase nemișcat, așteptând ca ea să-l împingă înapoi. Dar Clara n-o făcu, iar atunci el își reluă mișcarea, pipăindu-i coapsa prin lenjeria intimă în timp ce mâna lui continua să urce.

Rex avea acum mădularul tare ca piatra, fiindcă se abținuse săptămâni în șir, dar, în mod ciudat, asta nu-l deranja, pentru că era mânat de o nevoie mult mai mare: aceea de a o satisface. Voia ca ea să știe exact cum erau punctul culminant al pasiunii, eliberarea și fericirea totală care urma.

Sărutând-o de-a lungul curburii gâtului și a umărului, îi ridică fustele și o împinse încetișor pe spate, lipită de tăblia biroului. Se întinse lângă ea, iar mâna lui urcă încă puțin și apoi se strecură între coapsele ei.

Ea tresări din nou, dar el voia s-o priveze de orice capacitate de a se opri și-și întoarse mâna, cuprinzându-i vulva prin pantalonași. Pelvisul ei tresări brusc, iar ea scoase un strigăt slab de surpriză.

El o sărută apăsat, înăbușindu-i strigătul cu propria-i gură. Mâna lui începu să se miște între picioarele ei, mângâind-o prin țesătura umedă ca s-o excite și mai mult, dar nu era suficient. Voia mai mult, așa că își strecură degetele în fanta pantalonașilor ei.

Era udă, pregătită, iar în timp ce îi mângâia pliul sexului, el savura sunetele slabe și disperate de dorință pe care le scotea ea. Rex știa că ea se apropia de punctul culminant și-și folosi vocea ca s-o înflăcăreze și mai mult:

– Așa, scumpo, șopti el. Ești aproape, atât de aproape! Lasă-te dusă de val!

În timp ce vorbea, coapsele ei începură să zvâcnească tot mai repede, frecându-se de mâna lui cu smucituri sacadate, frenetice, în timp ce ea se străduia să atingă orgasmul, iar când asta se întâmplă, el fu străbătut de cea mai dulce plăcere pe care o simțise vreodată în viața lui.

Clara se prăbuși pe spate, gâfâind. Rex așteptă până când ultimele valuri ale orgasmului ei se potoliră. Apoi se îndepărtă, scoțându-și mâna de sub fustele ei. Era conștient de nevoia dureroasă a propriului lui trup, iar atunci când ea deschise ochii și-i zâmbi, el știut că nu mai putea sta acolo nici măcar un minut fără ca inevitabilul să se întâmple.

Se mișcă imediat, rostogolindu-se și alunecând de pe birou.

– Trebuie să plec.

Chiar în timp ce o spunea, era conștient de toate momentele în care le mai spusese femeilor exact aceleași cuvinte, de toate momentele în care se grăbise să se îmbrace și se repezise spre ușă. De data asta, motivele pentru care se grăbea să plece erau cu totul diferite – cu totul opuse, de fapt. Acea ironie a sorții nu-i scăpă din vedere câtuși de puțin.

– E teribil de târziu, simți el nevoia să spună în timp ce-și lua jacheta și se îmbrăca. Și tu ai nevoie de somn. Încearcă să dormi puțin, bine?

– Și tu.

El râse, iar sunetul acela mușcător răsună straniu în liniștea încăperii.

– Întotdeauna râzi de lucrurile pe care le spun atunci când nu încerc să fiu amuzantă! îl acuză ea, ridicându-se în picioare.

– Îmi pare rău, răspunse el în timp ce se apleca și-și lua jobenul din locul în care alunecase, fiind împins la un moment dat de pe tăblia biroului, iar acea mișcare spori durerea pe care Rex o simțea din pricina excitației care nu-și găsise descărcarea. Dar, cumva, mă îndoiesc că o să dorm prea mult în noaptea asta, adăugă el.

Își luă și butonii, iar apoi se răsuci pe călcâie, fără s-o privească.

– Noapte bună, Clara!

Îi simți privirea pe spate în timp ce pleca, dar continuă să meargă, dispărând în penumbra coridorului. În timp ce străbătea distanța scurtă dintre biroul ei și recepția ziarului, își dădu seama că nici măcar n-o sărutase de noapte bună.

Se opri locului. Oricare femeie merita măcar atât. Mai ales ea.

Dar nu putea s-o facă. Nu putea să se întoarcă, nici chiar ca să-i ofere acel simplu semn de prețuire. În el se stârnise o furtună atât de mare, încât dacă s-ar fi întors, virginitatea Clarei ar fi fost pierdută înaintea ca el să-i dea acel sărut de noapte bună.

– Încuie ușa după ce plec! strigă el din mers. Iar de acum înainte, dacă ai de gând să lucrezi până târziu, ține-o încuiată! Dacă n-o faci, ar putea intra orice tâlhar. La naiba, eu sunt dovada vie!

Acestea fiind zise, Rex părăsi sediul redacției, dar nu plecă de tot. Traversă Belford Row, se opri în pragul unei clădiri întunecate și așteptă în umbră, privind ferestrele de peste drum. Cu trupul în agonie, i se păru o eternitate până când o zări pe Clara, care trecea cu o lampă în mână. Abia după ce o văzu încuind ușa și trăgând storurile, Rex se întoarse și porni pe stradă ca să caute o trăsură.

Capitolul 16

Probabil că șampania fusese de vină.

Clara nu știa cum altfel să explice ceea ce tocmai se întâmplase. Sărutul pasional pe care ea și Rex și-l dăduseră în salonul de la etaj fusese dulce, excitant și nespus de încântător, dar un astfel de sărut nu semăna deloc cu ceea ce îi făcuse el în acea seară. Atingerea lui arzătoare, propria ei tensiune crescândă și nevoia flămândă, dureroasă, iar apoi... valuri de plăcere, care o zdruncinaseră din nou și din nou, așa cum nu mai simțise niciodată până atunci, sau cum nici nu și-ar fi putut imagina vreodată. Totul fusese rușinos, și totuși, ea nu simțea nici o rușine. Chiar și timiditatea ei obișnuită fusese distrusă din temelii de mângâierile lui fierbinți și, mult timp după ce el plecase, nu mai reuși să regăsească înlăuntrul ei nici măcar un strop de decență feciorelnică.

Nu, singurul lucru pe care îl simțea era o fericire euforică, ce nu se risipi nici după ce aruncă sticla goală de șampanie în coșul de gunoi din spatele casei, nici după ce spălă paharele și le puse în dulapul cu porțelanuri. Urcă la etaj, se dezbrăcă și se băgă în pat, simțindu-se minunat de trează și fiind sigură că n-avea să închidă un ochi.

Dar se înșelă în privința asta, fiindcă adormi aproape imediat, iar a doua zi de dimineață, după ce se trezi, teoria ei despre șampanie i se păru cea mai logică explicație pentru comportamentul ei desfrânat din noaptea precedentă. Și ori de câte ori se gândea la mângâierea arzătoare a lui Rex, bucuria euforică se ridica în ea precum niște bule de șampanie, fapt care făcu din întâlnirea cu domnul Shaw un moment foarte dificil. De fiecare dată când prezenta unul dintre desenele lui Rex, Clara își amintea de ceea ce se întâmplase între ei doi. Și, deși făcea tot posibilul să aibă o atitudine promptă și profesionistă, din când în când își puncta prezentarea cu câte un chicot euforic.

Cu toate astea, bătrânul domn Shaw fu de-a dreptul impresionat de ideile ei, de planul lui Hazel și de schițele lui Rex, atât de mult încât nu numai că aprobă întregul plan publicitar, dar comandă în plus și o serie de reclame pentru noul leac împotriva răcelii, care să fie difuzate pe tot parcursul iernii. Acel rezultat minunat o umplu pe Clara de un sentiment de triumf și de satisfacție pe care nu-l mai experimentase până atunci. Pentru prima dată, înțelese cu adevărat de ce Irene se implicase cu atâta pasiune în afacerea lor de presă.

Totuși, Clara nu avu ocazia să-i povestească lui Rex despre succesul din ziua aceea sau să-i mulțumească pentru rolul enorm pe care talentul lui de desenator îl avusese în obținerea unui atare succes, fiindcă în acea după-amiază află că el părăsise orașul, o veste care făcu ca euforia ei debordantă să se răsufle precum șampania deschisă de o zi.

Primi vestea plecării lui Rex de la Hetty și de la Lady Petunia, care veniră s-o viziteze la birou. Deși ea încercă să nu-și arate sentimentele, își dădu seama imediat că nu prea reușise să și le ascundă.

– Poftim, mătușă Pet, spuse Hetty la doar câteva secunde după ce îi dăduse vestea Clarei, ți-am spus că o să fie la fel de dezamăgită ca și noi!

– Vă înșelați, se grăbi să răspundă Clara, străduindu-se să-și șteargă orice urmă de emoție de pe față, deși se întreba dacă nu cumva episodul din noaptea trecută îl îndepărtase. Nu sunt dezamăgită.

Asta nu era doar o minciună flagrantă, ci și un lucru nepoliticos de spus.

– Iertați-mă, adăugă ea imediat, făcând o grimasă. N-am vrut să spun asta așa cum a sunat. Doar că, vedeți voi, am muncit atât de mult! Ne-am pierdut editorul, apoi redactorul nostru responsabil cu publicitatea a trebuit să plece ca să îngrijească o rudă bolnavă și, bineînțeles, cu sora mea plecată în luna de miere..., turui ea, dar apoi se opri, dându-și seama că divaga. Doar că, deocamdată, n-am prea mult timp să mă văd cu nimeni și n-are rost să fiu dezamăgită de asta.

– Dar plecarea lui Rex nu e o dezamăgire pentru tine? întrebă Hetty. O, Clara, spune că e! Trebuie să-ți placă de el, măcar puțin.

Din fericire, Clara nu apucă să răspundă, fiindcă Lady Petunia interveni:

– Henrietta, ajunge! Nu trebuie s-o presezi pe Clara și să-i invadezi intimitatea în felul ăsta.

– Îmi pare rău, spuse imediat Hetty. Iartă-mă.

– N-ai de ce să-ți pară rău, răspunse Clara, străduindu-se să găsească ceva inofensiv de spus. Și da, îmi place vărul tău. Vezi tu, am devenit prieteni, explică ea, dar chiar în timp ce vorbea, se gândi la seara trecută, la cum se aplecase și îl sărutase și la senzațiile pe care mângâierea lui i le stârnise, iar acum se temea că începuse să-l placă pe Rex într-un mod care n-avea nimic a face cu o prietenie.

– Prieteni, hmmm?

Tonul amuzat și provocator a lui Hetty o trezi pe Clara din visare, iar ea își dădu seama că ceva din expresia feței trebuia s-o fi dat de gol.

– Henrietta, oprește-te imediat! spuse Lady Petunia pe un ton de mustrare tăioasă. Clara nu-i obligată să ne mărturisească nimic, și de ce ar trebui s-o facă, având în vedere tachinările tale repetate? Dacă tu continui în felul ăsta, n-o să accepte niciodată să vină la petrecerea noastră de casă.

– Petrecere de acasă? se miră Hetty, încruntându-se puțin și întorcându-se ca s-o privească pe mătușa ei.

– Draga mea fată, nu-mi spune că ai uitat de întâlnirea noastră de vineri până luni, peste șase zile?

Urmă un moment de tăcere, iar apoi Hetty exclamă:

– Da, desigur! Te referi la petrecerea de sfârșit de săptămână.

– E un eveniment care ține de vineri până luni, răspunse Petunia cu un oftat, iar asta e o petrecere pe care o dăm acasă, indiferent de cum numiți voi, tinerii, astfel de lucruri în zilele noastre.

– Nu uitasem, spuse Hetty. Doar că nu-mi dădusem seama că era atât de aproape. O, Doamne, cum zboară timpul în sezon!

– Tocmai de aceea un sfârșit de săptămână de vineri până luni e perfect pentru luna iulie, spuse Petunia, întorcându-se spre Clara. O însoțesc pe Henrietta, după cum știi, precum și pe sora ei mai mică, May, și pentru că May abia a ieșit în societate anul ăsta, pentru noi a fost o perioadă deosebit de aglomerată. Dar înaintez în vârstă, știi, și sezonul devine atât de frenetic, încât în curând o să am nevoie de o pauză, altfel mă tem că n-o să mai pot continua. Așa că, după ce May o să fie prezentată la curte, o să avem o mică vacanță de vineri până luni, la Lisle. Asta e casa nepotului meu, tatăl

lui Sir Albert, tatăl Henriettei. Ne-ar face foarte mare plăcere să ni te alături, draga mea. Împreună cu familia ducelui, bineînțeles.

– Lisle e un loc minunat, adăugă Hetty, chiar dacă o spun eu însămi. Clara, spune-mi că vii, pentru că mi-ar plăcea foarte mult să ți-l arăt.

– Mi-ar face mare plăcere, o asigură Clara. Dar, așa cum am spus, am foarte mult de lucru la ziar. Nu sunt sigură că-mi pot permite să lipsesc.

– E în Kent, spre Dover, spuse Hetty. Și e un drum foarte scurt, cu trenuri care circulă de mai multe ori pe zi. Dacă s-ar întâmpla ceva neplăcut, ai putea fi acasă în câteva ore. Și dacă muncești atât de mult pe cât spui, cu siguranță că o să ai nevoie de o odihnă bună. Nu că ne-am odihni prea mult dacă vremea e frumoasă, pentru că o să jucăm crochet și tenis și poate că o să mergem și la pescuit, la pârâu. S-ar putea chiar să mergem la Dover și să facem un picnic pe stâncile cu vedere la mare.

– Ar fi minunat, pentru că n-am fost niciodată la Dover. Dar...

– Gata, atunci, s-a hotărât! strigă Hetty. Nu vreau să aud nici un „dar", Clara. O să fie foarte distractiv, crede-mă. Și, deși o să fie o mulțime de oameni noi cu care să faci cunoștință, nu trebuie să te temi că n-o să cunoști pe nimeni. Rex e deja acolo, împreună cu fratele meu, Paul, pe care l-ai întâlnit la picnic.

După cum își amintea Clara, fratele lui Hetty, Paul, era foarte drăguț, iar ideea de a cunoaște oameni noi n-o intimida acum nici pe departe la fel de mult cum i s-ar fi întâmplat cu doar câteva luni în urmă. Iar faptul că fusese pomenit Rex o făcu să capituleze.

– Foarte bine, atunci, spuse ea, iar în clipa în care acele cuvinte îi ieșiră pe gură, toată euforia de mai devreme îi reveni. Dacă surorile ducelui sunt libere să mă însoțească, sunt încântată să vin la Lisle.

Nimic nu se compară cu viața la țară pentru cineva care vrea să-și recapete sănătatea minții. O plimbare lungă și grea, călare prin podișuri în fiecare dimineață, urmată, după prânz, de o drumeție prin pădure sau de-a lungul stâncilor, precum și câteva seturi viguroase de tenis cu vărul lui, Paul, la sfârșitul după-amiezii, toate astea îl ajutau pe Rex să se pună pe picioare. Tenisul, constată el, era deosebit de eficient, întrucât nu numai că vărul lui era la fel de ahtiat după competiție ca și el și aproape la fel de priceput ca

jucător, dar Paul era și cu zece ani mai tânăr, ceea ce însemna că, deși uneori Rex câștiga, alteori pierdea, el era de fiecare dată complet epuizat la sfârșitul partidei. Iar dacă gândurile legate de Clara încă îl împiedicau să doarmă, câteva zeci de ture de înot în iaz erau suficiente ca să-i răcorească sângele.

După vreo săptămână de exerciții viguroase și de nopți în care se prăbușea epuizat în pat, Clara Deverill încetă în sfârșit să-i mai bântuie mintea și trupul. Atingerea ei, care fusese atât de caldă și de dulce, devenise mai degrabă o amintire decât o tortură. Sunetul strigătelor ei slabe de eliberare încetase să-i mai invadeze visele, ceea ce însemna că nu se mai trezea în miez de noapte din cauza unei erecții tari și dureroase. În după-amiaza petrecerii de casă, simțea că în sfârșit era din nou el însuși.

El și Paul se aflau pe teren atunci când Hetty, May și mătușa Pet, singurii membri ai familiei care nu se aflau deja la Lisle, sosiră de la gară. Ceaiul fusese pregătit pe peluza sudică, lângă terenul de tenis, iar unii dintre invitați luau deja parte la el în vreme ce trăsura unchiului Albert intră pe alee, dar abia după ce se opri în apropiere și Hetty strigă un salut, Rex observă un alt vehicul care venea pe lângă peluza de sud. Mai mulți oaspeți, presupuse el.

– Se pare că în sfârșit a ajuns toată lumea! îi strigă Paul, ceea ce îi îndreptă din nou lui Rex atenția asupra jocului. Vrei să ne oprim la un ceai?

– Ceai? întrebă Rex, clătinând din cap și râzând. Acum, când sunt la un pas de a câștiga meciul ăsta? Nici o șansă!

– La un pas? reluă Paul, scoțând un pufnet batjocoritor în timp ce se pregătea să servească. Ai vrea tu!

Mingea se înălță în aer, iar apoi serviciul lui Paul o trimise pe teren spre un colț dificil. Reverul lui Rex, o armă la fel de mortală ca și serviciul diabolic de bun al vărului său, trimise mingea înapoi peste fileu, dar apoi Rex crezu că o auzi pe Hetty strigând numele Clarei.

Speriat, se uită în lateral și constată că toate temerile lui cele mai rele erau confirmate de vederea siluetei subțiri a Clarei, care se zărea lângă Hetty, iar concentrarea lui se făcu bucăți. Auzi zgomotul loviturii rachetei lui Paul, dar, uitându-se în continuare la Clara, îi luă cu o fracțiune de secundă mai mult timp să reacționeze. Atunci când se aruncă după minge, era deja prea târziu. O ratase

cu totul, iar trupul i se dezechilibră și plonjă, purtat pur și simplu de impuls.

Căzu ca un bolovan, cu umărul și cu șoldul izbindu-i-se de gazonul terenului de tenis, la mai puțin de trei metri de femeia pe care încerca de aproape o săptămână s-o uite, privirea rămânându-i fixată pe imaginea pantofilor delicați de piele ai Clarei, deasupra cărora se zăreau tivurile de dantelă ale jupoanelor ce ieșeau de sub tivul plisat al unei fuste de voiaj albastre.

„O, Doamne!"

Își luă ochii imediat de la acea imagine delicioasă, făcând o grimasă de durere și de iritare în timp ce se rostogolea pe spate, cu râsul vesel al lui Paul răsunându-i în urechi.

Ce naiba, se întrebă el privind spre cer, făcuse ca să merite asta?

– Ești bine? întrebă Paul, râzând în continuare.

– Foarte bine, răspunse Rex. De ce întrebi?

Se ridică în picioare înainte ca Paul sau oricine altcineva să poată pune la îndoială acea minciună. Punându-și la încercare umărul cu o ridicare experimentală, se bucură să constate că nu suferise nici o rană gravă și aruncă o privire în jur, căutându-și racheta. Aceasta aterizase aproape pe linia de cretă, fapt care îl forță să se apropie și mai mult de marginea terenului, unde Clara stătea alături de Hetty.

– Meci dur? întrebă verișoara lui în timp ce el se apleca să-și ia racheta.

– Se pare că da, Hetty. Domnișoară Deverill! salută el, făcând apoi o reverență.

Dar n-o privi și, înainte ca ea să poată răspunde, se îndepărtă, întorcându-se pe teren. Își șterse sudoarea de pe frunte cu încheietura mâinii și se pregăti pentru următorul serviciu al lui Paul, dar dintr-odată, știind că ea se afla acolo și că avea să-l privească, ideea de a mai juca tenis deveni prea greu de suportat. Înainte ca Paul să servească, Rex îi făcu semn să renunțe.

– Ce s-a întâmplat? vru să știe Paul.

Rex ridică din nou din umeri și făcu o grimasă exagerată de durere.

– Să ne oprim! Sunt terminat. Mă predau, adăugă el înainte ca Paul să poată răspunde. Mă duc să fac baie și să mă schimb pentru cină.

– Te predai? reluă vărul lui în timp ce ieșea de pe teren. Dar tu nu cedezi niciodată!

– Tocmai am făcut-o, răspunse Rex, temându-se că nu era vorba doar de meciul de tenis la care renunțase.

El n-o revăzu până la momentul cinei. Din fericire, nu era așezat la masă în apropierea ei, dar asta nu era o binecuvântare prea mare, pentru că încă o putea vedea clar din locul în care stătea. Paul, așezat lângă ea, trebuia să fi fost o companie spirituală și fermecătoare, pentru că de fiecare dată când Rex îi arunca o privire Clarei, ea părea să râdă la ceva ce spusese vărul lui. Lisle n-avea lămpi cu gaz în sufragerie, iar lumina lumânărilor dădea pielii ei albe o strălucire aparte. Părul îi era aranjat în acel frumos coc pe care el îl admirase în seara aceea în biroul ei, ceea ce nu făcea decât să-l determine să-și amintească tot ce se întâmplase acolo, și se bucură din toată inima atunci când cina se termină și doamnele trecură în salon.

După ce servi vinul de Porto, la momentul în care el și ceilalți domni li se alăturară doamnelor, Rex își păstră conversația cu ea la minimumul de politețe posibil. Însă de câteva ori Rex nu se putu abține și se apropie suficient de mult ca să-i audă vocea. Era un exercițiu de autotortură, ale cărui roade le culese curând, fiindcă o auzi descriind frumusețea dormitorului ei galben cumnatei sale, Lady Angela. La Lisle exista un singur dormitor, unul și numai unul, tapetat și decorat în galben.

În momentul în care descoperi în ce cameră anume fusese găzduită, Rex încercă să-și scoată din minte acea informație, dar se temu că efortul lui semăna mai degrabă cu cel de a fi pus darurile Pandorei la loc în cutie, fiindcă, întins în pat, cinci ore mai târziu, camera galbenă părea să fi fost singurul lucru la care se putea gândi.

Imagini cu ea acolo îi dansau ispititor prin minte, cu părul ei despletit, cu sânii mici și rotunzi, cu pielea albă și luminoasă și cu picioarele lungi și subțiri.

Respiră adânc, imaginându-și parfumul florilor de portocal și, dincolo de vuietul din urechile lui, își aminti de strigătele ei slabe de apogeu în timp ce propria lui poftă îl lovea ca un fulger, crescând și intensificându-se până când deveni durere.

Își strecură mâna de-a lungul șoldului, gândindu-se să-și ușureze chinul atingându-se, lucru pe care îl făcuse destul de des în

ultimele două luni, dar apoi suspină și-și lăsă mâna să cadă într-o parte. La ce ar fi folosit? Orice ușurare ar fi fost temporară, fiindcă doar simpla vedere a zâmbetului ei era de ajuns ca să-l readucă din nou în acea stare.

Se dezveli și se dădu jos din pat. Decise că era timpul pentru încă o baie la miezul nopții. După ce îmbrăcă pantalonii negri și jacheta pentru fumat, grea și croită din satin indigo, ieși din cameră. Desculț, coborî scările și se strecură în penumbrele nopții de vară luminate de lună.

Traversă gazonul răcoros, ocoli aripa de nord a casei și se îndreptă spre iazul cu mori, deși se temea că acesta nu era suficient de departe ca să reușească să și-o scoată pe Clara din minte. Poate că n-ar fi fost rău să închirieze o cabană în Irlanda, se gândi el cu disperare, sau să meargă în Scoția, la cabana de vânătoare a tatălui său, dar nici una dintre acele cabane nu părea suficient de departe. Fir-ar să fie, la cum se simțea acum, chiar și Shanghai s-ar fi putut să nu fie suficient de departe ca s-o ferească pe Clara de el!

După ce se dezbrăcă, plonjă în iaz și făcu treizeci de ture complete înainte ca durerea din vintre să i se domolească, iar nevoia imperioasă de a o avea pe Clara să devină din nou un simplu disconfort. Se gândi că, la urma urmei, plecarea la Shanghai ar fi putut să nu mai fie necesară. Dar pe drumul de întoarcere văzu o lumină la una dintre ferestre, singura încă aprinsă în acea parte a casei. Numără ferestrele de două ori, doar ca să fie sigur, dar chiar în timp ce făcea asta, știa foarte bine că n-avea rost să verifice.

Era destinul, adică unul dintre acele lucruri cu care un om nu se putea lupta. Încercarea lui de a o face totuși fusese o bătălie demnă, poate chiar nobilă, dar acum știa că fusese și una fără rost, pentru că atunci când văzu lumina din Camera Galbenă, știu că tocmai pierduse războiul.

Se îndreptă spre casă, grăbind pasul în timp ce traversa peluza și încetinind până la un ritm lent după ce intră. Urcă pe scara din aripa de sud, fiindcă scara aceea nu scârțâia, traversă un labirint de coridoare, trecu pe vârfuri pe lângă băiatul de serviciu, care sforăia liniștit, iar apoi se îndreptă spre apartamentele în care erau găzduiți oaspeții. Se opri la începutul acelui anume coridor, observând lumina care strălucea de sub ușa camerei galbene. Nu știa dacă să se bucure sau nu.

Numără ușile în timp ce se îndrepta spre camera Clarei, verificându-și calculele de mai devreme. Se opri în fața ușii ei. Respirând adânc, se gândi cu mare atenție la ceea ce urma să facă, la ceea ce ar fi însemnat și la consecințele inevitabile pe care le-ar fi adus. Apoi puse mâna pe mânerul ușii, îl răsuci și intră. Nu mai era cale de întoarcere.

Capitolul 17

Păcănitul mânerului uşii o făcu pe Clara să-şi ridice privirea din carte. Uşa se deschise, iar ea ţipă, speriată. Sări din pat doar ca să rămână locului, împietrită, la vederea lui Rex, care tocmai intra în camera ei.

În dormitorul ei.

El îşi duse un deget la buze şi trecu pragul, închizând uşa în urma lui. Întorcându-se cu faţa la ea, Rex văzu că avea părul ud şi că era îmbrăcată sumar, de parcă abia ieşise din baie, iar ea se uită, şocată, la pieptul lui gol, vizibil între marginile jachetei. Clara nu mai văzuse niciodată pieptul gol al unui bărbat.

Simţi valuri de căldură în pântec.

Rex porni spre ea. Clara făcu un pas involuntar înapoi, picioarele lovindu-i-se de patul din spatele ei.

El se opri.

– Rex, şopti ea, ce faci aici?

El nu răspunse. În schimb, se uită în jos şi, în timp ce privirea lui aluneca pe trupul ei, întrebarea Clarei îşi primea răspunsul.

Căldura dinlăuntrul ei se înteţi şi-i cuprinse tot trupul.

Privirea lui se opri la picioarele ei, iar ea îşi îndoi degetele de la picioare, strecurându-le sub tivul rochiei de noapte.

– Rex, n-ar trebui să fii aici!

– Ştiu.

Auzindu-l cum recunoştea asta pe un ton blând, căldura dinlăuntrul ei se transformă dintr-odată într-un val violent de furie. Traversă camera şi veni la el.

– Abia dacă te-ai purtat civilizat cu mine atunci când am sosit, îi reaminti ea într-o şoaptă aprigă, oprindu-se în faţa lui.

El tresări.

– Am fost luat prin surprindere. Nu mă aşteptam să te văd aici. Nimeni nu mi-a spus că vii.

– Așadar, șocul a fost motivul pentru care te-ai uitat la mine ca și cum ai fi vrut să mă izgonești? Și de ce m-ai evitat de când am ajuns și până acum? De ce m-ai tratat ca și cum aș fi avut ciumă?

– Am încercat să te protejez.

– Să mă protejezi de cine?

Rex își ridică privirea, cu ochii ca o flacără albastră.

– De mine.

Ea inspiră adânc, acel răspuns simplu și dorința din ochii lui alungându-i furia și lăsându-i doar căldura.

– Dacă vrei să plec, spuse el, cu o voce joasă și aspră, spune-mi.

Ea trebuia s-o facă. Bineînțeles că trebuia.

Deschise gura, dar cuvintele nu voiau să iasă. Dintre toate momentele în care limba ei ar fi putut s-o dezamăgească, acela n-ar fi trebuit să fie unul dintre ele, dar după ceea ce se întâmplase între ei în acea noapte extraordinară din birou, după sărutările și mângâierile lui fierbinți, noțiunea de bun-simț părea absurdă. Mai rău, mult mai rău, ea nu voia ca el să plece. Își dorea din nou toate acele sărutări arzătoare. Așa că nu scoase nici o vorbă.

El se mișcă încet, apropiindu-se ușor, și, cu fiecare fracțiune de centimetru, bătăile inimii ei se accelerau. Până când buzele lui le atinseră pe ale ei, iar inima ei o luă razna.

– Clara, dacă rămân, știi ce înseamnă asta?

Știa. El s-ar fi culcat cu ea. Era un risc. Putea fi compromisă. Și totuși, odată cu atingerea ușoară a buzelor lui, încetă să-i mai pese. Dădu din cap și spuse:

– Da.

Cu o bruschețe care ei îi tăie respirația, brațele lui o înlănțuiră și gura lui o cuprinse pe a ei într-un sărut delicios, cu buzele depărtate.

Iar ea savură – savură toată acea intimitate arzătoare, gustându-l la fel de profund cum o gusta și el pe ea. Brațele lui în jurul ei, atât de puternice. Trupul lui, atât de mare față de al ei și atât de diferit. Gura și gustul lui, care îi erau familiare acum. Se lipi de el și vru să-și petreacă brațele în jurul gâtului lui, dar, spre uimirea ei, el o opri, mâinile lui îi prinseră încheieturile.

Ea scoase un sunet de protest fără să-și dezlipească gura de a lui, dar el îl ignoră, trăgându-i încheieturile în jos în timp ce punea capăt sărutului.

– Trebuie să încetinesc lucrurile, îi spuse el, dar chiar în timp ce vorbea, întinse mâna spre șireturile halatului ei. Nu vreau să stric totul grăbindu-mă.

– Orice ai face, o să fie minunat.

Rex râse pe înfundate.

– Mi-aș dori să împărtășesc încrederea ta, murmură el. Ține minte doar că o să trebuiască să fim foarte tăcuți. Camerele vecine de pe ambele părți sunt ocupate.

El trase de marginile halatului ei și i-l scoase de pe umeri. Apoi, spre uimirea Clarei, o apucă de capătul cosiței și, trăgând de ea, dezlegă panglica ce-o ținea și începu să-i despletească părul.

– Gata, murmură el după o clipă, răsfirând șuvițele lungi în jurul umerilor ei. Am vrut să fac asta aproape din momentul în care ne-am cunoscut.

– Ce? se minună Clara, clipind și privindu-l lung. Pe ringul de dans, te gândeai să-mi despletești părul?

– Da. Voiam să-l despletesc, să-l văd căzând, să-mi trec degetele prin el.

– O, Doamne! șopti ea.

Palma lui Rex îi alunecă de-a lungul obrazului, iar apoi el își trecu mâna prin părul ei, adună un pumn de șuvițe și, ținând-o de ele, îi înclină capul pe spate și o sărută din nou. Fu un sărut lung, voluptuos, mai tandru de data asta, dar încă suficient de fierbinte încât Clara să simtă căldură peste tot.

– Și asta, spuse el, trăgându-se puțin înapoi. Mă gândeam să fac și asta.

– Știam despre sărut, oftă ea, încercând să-și recapete respirația. Mi-ai spus și mie.

Rex chicoti, desprinzându-și degetele din părul ei.

– Așa am făcut. Atât de nemernic sunt!

Își ridică mâinile spre gulerul ei, iar Clara simți un fior de nerăbdare și unul de teamă atunci când el îi descheie nasturele de sus al cămășii de noapte. Mâna lui coborî, iar tensiunea dinlăuntrul ei crescu pe măsură ce el descheia nasturii. Atunci când ajunse la ombilic, Clara tremură pe dinlăuntru, iar atunci când îi trase halatul de pe umeri, de pe brațe și de pe șolduri, lăsându-i-l să-i cadă peste glezne, ea oftă din pricina senzației de aer rece pe piele, fiindcă trupul o durea și o ardea de căldură.

Brusc, el se opri. Se aplecă pe spate, cu genele coborâte în timp ce-și plimba privirea peste ea, iar Clara își dădu seama, prea târziu, că era complet goală. Toți fiorii dispărură deodată, iar ea își dori cu disperare să se ascundă.

Rex n-o lăsă.

– Nu, nu, murmură el, prinzându-i mâinile înainte ca ea să se gândească să se acopere. Mi-am imaginat asta de mult timp, Clara, șopti el, deschizându-i larg brațele chiar dacă ea se împotrivea. Nu-mi refuza asta!

– Nu pot, șopti ea, cu brațele întinse, în timp ce mâinile lui i le strângeau pe ale ei, iar trupul ei era complet expus. Din moment ce ai făcut-o deja.

El chicoti. Apoi râsul i se stinse. Clara știu că se uita la trupul ei. Chiar și cu un corset, n-avea prea multe rotunjimi, iar fără, știa că silueta ei semăna mai mult cu un băț decât cu o clepsidră. Îi suportă privirea, dar nu se putu uita la el. În schimb, se uită țintă la bărbia lui, în timp ce el o privea pe îndelete, iar tensiunea din trupul ei creștea. Rex tăcu atât de mult timp, încât ea nu putu decât să se teamă de ce era mai rău.

– Ești minunată, spuse el, iar apoi, spre uimirea ei totală, se lăsă în genunchi în fața ei. Chiar mai frumoasă decât mi-am imaginat, adăugă, râzând pe înfundate și trecându-și mâna peste șoldul și peste coastele ei. Având în vedere cât de vii au fost fanteziile mele cu tine, asta spune multe!

În acea clipă, Clara se încumetă să se uite la el, neputând rezista tentației. Privindu-i fața, văzu pofta din expresia lui în timp ce-i contempla trupul gol. Ușurarea ei fu atât de profundă, încât aproape că se prăbuși și ea în genunchi.

El își ridică mâna și-i cuprinse sânul în palmă, iar acea senzație de ușurare se transformă într-o tresărire de plăcere atât de puternică, încât Clara gâfâi. Senzația palmei lui pe pielea goală a sânului ei era uluitoare, iar atunci când el îi luă sfârcul între degetul mare și arătător ca să se joace ușor cu el, ea nu se putu abține și scoase un geamăt slab.

– Șștt, o admonestă Rex.

Apoi o sărută acolo, făcând-o să simtă o senzație atât de puternică, atât de minunată, încât trebui să-și muște buza ca să nu țipe. Iar atunci când gura lui se deschise peste sfârcul ei, Clarei

îi cedară genunchii. El o prinse înainte ca ea să cadă, brațul lui înfășurându-se strâns în jurul șoldurilor ei, în timp ce gura lui îi sugea sânul.

Ea se zbătu, lipită de el, fiindcă ceea ce-i făcea el o îmboldea să-și dorească cu disperare să se miște, dar el n-o lăsă. Brațul lui se strânse în jurul șoldurilor ei, lipind-o strâns de trupul lui, strânsoare ce părea doar să sporească plăcerea pe care i-o stârnea cu gura lui.

În cele din urmă, Clara nu mai putu suporta.

– Rex, oftă ea, trecându-și mâna prin părul lui și trăgându-i capul înapoi.

Rex cedă și se îndepărtă, îi întinse mâinile, o trase în jos ca să i se alăture și, în timp ce ea se prăbușea în genunchi în fața lui, el își dădu jos jacheta.

Se apropie s-o sărute, dar Clara îl opri.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, cu respirația sacadată.

– Nimic. Eu doar..., murmură ea, coborându-și privirea spre pieptul lui. Cred că e rândul meu să mă uit.

El râse pe înfundate.

– Destul de corect! Uită-te pe săturate.

Clara îi contemplă îndelung pieptul larg și brațele puternice, dându-și seama că asta îi plăcea și că o excita. Pentru prima oară în viață, Rex se bucură că-și moștenise frumusețea de la mama lui.

Clara îi atinse pieptul, iar el suportă dulcea tortură a acelei atingeri. Dar atunci când privirea ei alunecă spre pantalonii lui și mâinile ei continuară să pipăie, el clătină din cap și i le îndepărtă cu blândețe.

– Un bărbat nu poate suporta decât o anumită doză de tortură, îi spuse el. Dacă începi să mă dezbraci, mă risipesc cu totul și seara noastră o să se termine mult prea repede.

– Dar tu ai putut să mă dezbraci! protestă ea.

– Asta e altceva. El o sărută ca să înăbușe orice altă discuție pe acea temă, iar apoi o întinse pe covor.

Asta nu păru s-o mulțumească, pentru că imediat se răsuci, strâmbându-se.

– Mă înțeapă! Nu putem să ne întindem pe pat? șopti ea.

El clătină din cap.

– Paturile cu cadru de fier fac prea mult zgomot.

– O! exclamă ea, roșindu-se atunci când își dădu seama de ce, iar asta îl făcu să râdă.

Niciodată în viața lui nu s-ar fi gândit că o suavitate ca a ei ar putea crea dependență, dar el tânjea după ea acum, ca și cum ar fi fost un drog.

– Serios vorbind, Rex, nu înțeleg lucrurile pe care tu le consideri amuzante!

– Știu, răspunse el, sărutând-o. Știu.

Îndreptându-se de spate, întinse mâna după jachetă.

– Poftim, spuse el, așternând-o pe covor. Întinde-te pe asta.

Clara se conformă, iar priveliștea trupului ei gol întins pe jacheta lui era cel mai erotic lucru pe care îl văzuse vreodată. Își plimbă privirea peste suavitatea și rotunjimea sânilor ei, peste talia și șoldurile ei subțiri și peste picioarele ei lungi, lungi, ajungând în cele din urmă la cârlionții pufoși și bruni din vârful coapselor ei. O dorea atât de mult, încât îl amețea, dar trebuia să-și mai rețină propria nevoie încă puțin, pentru că prima ei dată trebuia să fie cea mai frumoasă și mai romantică experiență pe care i-o putea el oferi.

Nu că ar fi știut prea bine ce făcea, își dădu el seama, gând care aproape că-l făcu să râdă. Avusese atâtea femei, și totuși, genul acela de experiență nu-l ajuta cu nimic atunci când venea vorba de Clara. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu o virgină și din adolescență nu mai fusese atât de intimidat de actul dragostei fizice.

Respiră adânc, tremurând, iar apoi se întinse lângă ea. Sprijinindu-se pe antebraț, întinse mâna și și-o puse pe stomacul ei.

Clara răspunse imediat la atingerea lui, scoțând un geamăt timid, în timp ce-și împinse pelvisul spre el. Văzând asta, Rex zâmbi. Era atât de delicată și totuși pasiunea din interiorul ei era titanică. Totuși, după ce se apropie de ea și-și lipi erecția de coapsa ei, Clara se îndepărtă puțin, deschizând ochii.

– Rex!

– Poți să fii liniștită, o asigură el. Ai încredere în mine.

Îi dădu câteva sărutări lente și adânci, în timp ce trupul ei se relaxa încetul cu încetul. Tot sărutând-o, el ajunse cu mâna pe sânul ei, cuprinzându-l, jucându-se puțin cu el, iar apoi se aplecă și-i luă sfârcul în gură. Ea gemu din nou și primi încă un îndemn să facă

liniște, așa că își ridică brațul, apăsându-și încheietura mâinii peste gură, iar el zâmbi.

Tot sugându-i sânul, își puse palma pe coastele ei, pe stomacul ei și între coapsele ei, ca să-i atingă triunghiul moale al cârlionților. Ea gâfâi, picioarele i se strânseră convulsiv în jurul mâinii lui, pelvisul ei mișcându-se în timp ce el o mângâia.

Era udă, pregătită, și totuși el aștepta, mângâind-o așa cum o făcuse în acea noapte pe biroul ei, trecându-și degetul înainte și înapoi de-a lungul pliului sexului ei, privindu-i fața în timp ce ochii i se închideau. Brațul ei căzu pe o parte, respirația i se iuți, pelvisul ei se împinse în mâna lui.

– Îți amintești asta? îi șopti el. Îți amintești ultima dată când am făcut asta?

– Asta nu e..., murmură ea, iar apoi făcu o pauză, gâfâind, cu pelvisul tresărindu-i. Asta nu e ceva ce o fată ar putea uita.

El râse, o chicoteală pe care o înăbuși repede. Clara spunea cele mai neașteptate lucruri!

Ea îi auzi râsul, dar, ca de obicei, nu-i pricepu motivul, iar acum era prea copleșită ca să caute să-și dea seama. Fiecare atingere a degetului lui îi trimitea o palpitație de plăcere prin trup, până când nu mai putu suporta. Se cutremură, la fel ca prima oară, scoțând un suspin de extaz.

El îi prinse geamătul sărutând-o, degetele lui continuând să-i procure plăcere, chiar și atunci când ea se prăbuși, gâfâind, pe covor.

– Clara, e timpul, spuse el, iar vocea lui era mai aspră decât o auzise ea vreodată, vibrând de nevoia pe care ea o înțelegea instinctiv. Nu mai pot să aștept.

Clara dădu din cap, arătându-i prin acel gest că simțea la fel, că era pregătită pentru ceea ce știa doar vag că urma să se întâmple, dar apoi el își retrase mâna și se rostogoli departe de ea. Surprinsă, deschise ochii și-și întoarse capul, privindu-l în timp ce el își descheia pantalonii și se dezbrăca de ei.

Se uită în josul trupului lui, văzând pentru prima dată ceea ce ar fi vrut să surprindă cu privirea mai devreme, dar imaginea fu suficient de șocantă pentru ca ea să facă ochii mari, îngrozită. O cuprinse deodată agitația, acea reacție învingând orice curiozitate pe care ea ar fi putut-o simți.

– Rex!

El se întinse peste ea. Clara închise ochii. Cu trupul lui solid și greu deasupra ei și cu partea lui tare și umflată apăsată între picioarele ei, nu era deloc sigură că voia să continue.

El simți ce simțea ea. Trebuie să fi simțit, pentru că se liniști, iar ea se trezi că mâna lui îi mângâia fața.

– Clara, uită-te la mine!

Ea se forță să deschidă ochii. Ai lui păreau de un albastru viu chiar și în lumina lămpii, iar vocea îi era răgușită de dorință.

– Partea care urmează probabil că o să te doară. Nu există nici o modalitate de a evita asta, îmi pare rău s-o spun, mărturisi el, iar apoi făcu o pauză și o sărută. O să fiu cât de blând o să pot. Bine?

Ea dădu din cap și trase aer în piept.

– Da. În regulă.

Ea simți mâna lui strecurându-se între trupurile lor și îndepărtându-i coapsele.

– Deschide-te pentru mine, scumpo!

Ea o făcu, depărtându-și picioarele, și imediat îl simți în ea, tare și fierbinte.

Ori de câte ori se mișca, atingerea era minunată, iar excitarea ei anterioară reveni, fiindcă vârful mădularului întărit se apăsă pe ea și în ea.

– Of, la naiba! La naiba! gemu Rex pe gâtul ei. Apoi pelvisul lui se împinse în față, iar mădularul îi intră pe deplin în ea.

Durerea fusese chiar mai puternică decât se așteptase ea, o ciupitură adâncă, puternică, zdrobitoare, care anula orice plăcere pe care o simțise până atunci. Ea strigă, dar el îi acoperi gura cu un sărut, în timp ce trupul lui rămase nemișcat deasupra ei.

Îi dădu un sărut lung, adânc și tandru. Apoi își ridică iute capul.

– Te simți bine?

Vocea lui era atât de sugrumată, încât cuvintele abia dacă se înțelegeau, arătând prin asta cât de încordat era.

Clara se zbătu, agitându-și pelvisul, dar durerea, din fericire, se atenua.

– Da, spuse ea, dând din cap. Cred că da.

O sărută din nou, iar apoi începu să se miște în ea. Încă mai durea un pic, dar exista și plăcere – plăcere dată de plinătatea tare și groasă a lui în interiorul ei și de felul în care se mișca, iar ea încercă să se miște odată cu el.

Eforturile ei îi grăbeau ritmul și, de fiecare dată când se împingea în ea, o făcea un pic mai tare, un pic mai adânc, dar asta era bine, fiindcă și plăcerea ei era tot mai adâncă.

Apoi, fără veste, senzația explozivă pe care mai înainte ea o simțise doar la atingerea lui, răbufni în interiorul ei, o tresărire violentă, minunată, care îi dădu spasme de plăcere prin tot trupul. Își încolăci picioarele în jurul lui, strângându-i cu putere mădularul înăuntru.

El scoase un sunet aspru, cu gura lipită de a ei. Brațele lui îi cuprinseră spatele, ca și cum ar fi vrut să fie și mai aproape de ea. Odată blocați în acea îmbrățișare, Clara savură plăcerea pe care o simți atunci când el se împinse din nou în ea, încă o dată, din nou și din nou. După aceea trupul lui fu zguduit de un val de fiori puternici, iar Clara știu că simțea aceeași plăcere uluitoare pe care ea tocmai o trăise. Rex se mai împinse în ea de încă trei ori, iar apoi se liniști, în sfârșit, greutatea trupului lui lăsându-se peste ea. Cu brațele încă strânse în jurul ei, cu respirația grea și chinuită, își întoarse capul, îngropându-și fața în gâtul ei.

Amețită, Clara privi în tavan, mângâind mușchii netezi și tari de pe spatele lui Rex. Durerea dispăruse, iar, cu trupul lui puternic și solid peste al ei, cu o parte din el încă unită cu ea și cu brațele lui în jurul ei, atât de puternice și strângând-o atât de tare, tot ce simțea era o bucurie dulce, încântătoare, și o tandrețe copleșitoare.

Rex se mișcă deasupra ei.

– Încă te mai doare? întrebă el, sărutând-o pe gât. Spune-mi!

Ea clătină din cap.

– Nu. O, nu!

– Bine.

O sărută pe gură, apoi se mișcă din nou, ca și cum ar fi vrut să se rostogolească, dar ea își strânse picioarele în jurul lui, nevrând să-l lase să plece.

Zâmbind, el se ridică suficient de mult ca să se uite la fața ei.

– Mi-ar plăcea să rămân, murmură el, dar nu pot. Trebuie să mă întorc în camera mea înainte să se trezească servitorii.

Ea dădu din cap, știind că el avea dreptate. Picioarele i se relaxară și i se depărtară, iar el se trase înapoi și-și scoase mădularul din ea. Clara făcu o grimasă, dându-și seama că încă o durea, chiar mai mult decât înainte. De asemenea, era transpirată și lipicioasă,

mai ales în locul ei cel mai intim. Actul dragostei fizice nu mai era la fel de romantic după ce se petrecuse.

El se ridică în picioare și-i întinse mâna ca s-o tragă și pe ea în sus, iar apoi se opri, zâmbind și contemplându-i trupul gol. Clara se simți teribil de timidă și de agitată, dar și frumoasă în același timp, ceea ce îi schimbă părerea. Chiar și după aceea, exista romantism în actul iubirii.

– De ce zâmbești? întrebă ea, dar știa deja răspunsul.

Își atinse părul, roșeața din obraji întețindu-i-se.

– Arăți delicios, spuse Rex.

– Chiar așa? întrebă ea zâmbind ironic. Ca un fursec, presupun?

– Da, slavă Domnului! răspunse el, sărutând-o. Pentru că ador fursecurile.

Rex se întoarse ca să-și caute hainele, iar ea își înclină capul, studiindu-i trupul și desfătându-se cu ceea ce vedea. Rex avea niște umeri atât de splendizi! Și, de asemenea, își dădu ea seama în timp ce el se aplecase ca să-și caute pantalonii aruncați pe jos, avea și un fund foarte bine făcut.

Rex se întoarse și o surprinse privindu-l. Ea încercă să-și facă privirea cât mai inocentă, ca de miel, dar el rânji, deloc păcălit.

– Te bucuri de priveliște? întrebă, în timp ce-și trăgea pantalonii.

Clara se strâmbă la el și răspunse:

– Mă bucuram, dar tu ți-ai pus pantalonii ăia și ai stricat totul!

El râse încetișor și se întinse ca să-și ia jacheta de pe podea. Începu s-o îmbrace, dar apoi se opri și, pentru un motiv pe care ea nu-l putu ghici, o împături și o ținu în mână. Apoi rămase nemișcat, uitându-se la ea pentru o clipă, cu buzele strânse și cu capul înălțat. Expresia feței îi era atât de gravă, încât Clara se sperie.

– Rex, ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse el zâmbind. Încearcă să dormi în noaptea asta, bine?

„Să dorm?!" se miră ea, privindu-l cu neîncredere în timp ce el se întorcea ca să deschidă ușa.

N-avea cum să adoarmă acum. În toată viața ei nu fusese mai trează, mai vie. Se simțea de parcă ar fi putut cuceri lumea. Oare oamenii chiar puteau să adoarmă după o asemenea experiență extraordinară?

Dar înainte să-i poată pune acea întrebare lui Rex, el plecase deja.

Capitolul 18

Poate că din cauza aventurilor uimitoare și obositoare din timpul nopții, sau poate că din cauza faptului că lucrase atât de mult noaptea târziu la ziar, însă oricare ar fi fost motivul și în ciuda previziunilor ei pe acea temă, Clara căzu pradă somnului în momentul în care capul ei atinse perna, iar singurul motiv pentru care se trezi era faptul că cineva se mișca în camera ei.

Cu ochii închiși, cu simțurile încă amorțite, se întrebă ce mai căuta Rex acolo. Oare nu plecase? O vagă amintire cu el strecurându-se afară din dormitorul ei îi veni în mintea amețită de somn, dar în momentul în care avu acea amintire, ea renunță la orice întrebare despre motivul pentru care el se afla din nou acolo. Clara tocmai rememorase toate lucrurile uimitoare pe care ei doi le făcuseră mai devreme.

Până noaptea trecută, nu se simțise niciodată cu adevărat frumoasă. Dar atunci când el îngenunchease în fața ei și-i spusese cu glas șoptit și plin de uimire că era frumoasă, asta îi făcuse inima s-o ia la goană de bucurie și de încredere în propria putere feminină, sentimente pe care nu le mai avusese niciodată. Atunci când el o sărutase și o mângâiase, ea se simțise la fel de încântătoare pe cât o considerase el, iar o viață întreagă de stângăcii, de obscuritate și de banalitate se topise sub căldura arzătoare a ochilor, a mâinilor și a gurii lui. Trăia acel sentiment chiar și în clipa de față, iar el o făcea să zâmbească în somn.

Un sertar se deschise și se închise, întrerupându-i amintirile fericite, de vis. Clara își dădu seama că Rex nu putea fi încă în camera ei, căci de ce ar fi umblat el la sertare? Cu greu, deschise ochii și văzu lămpile cu gaz aprinse, o geană strălucitoare de lumină pătrunzând printre draperiile închise, și pe camerista ei aranjându-i lenjeria intimă în șifonier.

– Forrester? mormăi ea clipind, orbită de lumină. Ce faci?

– Îmi pare rău, domnișoară Clara, spuse camerista întorcându-se și aruncându-i o privire plină de părere de rău. Dormeați foarte liniștită, nu credeam să vă trezesc dacă aranjam câteva lucruri.

– Nu-i nimic, o liniști Clara, care începu să se frece la ochi, încercând să se trezească. Cât e ceasul?

– Unsprezece și un sfert.

– Unsprezece?! Ce?! exclamă Clara, uimită, ridicându-se în picioare, complet trează. Atât de târziu?

Camerista ei cea plinuță, de vârstă mijlocie, dădu din cap în semn că așa era.

– Da, domnișoară. V-aș fi trezit, dar dormeați foarte adânc și m-am gândit că era mai bine să vă las în pace. Ați muncit atât de mult și ați fost atât de obosită în ultima vreme! Sper că n-am greșit?

– Nu, nu, bineînțeles că nu, se grăbi s-o asigure Clara. Și cred că ai dreptate, chiar am avut nevoie de odihnă. Unsprezece și un sfert? O, Doamne, eu nu dorm niciodată până la ora asta!

Chiar în timp ce vorbea, se gândi la felul în care își petrecuse noaptea și se întoarse în grabă cu spatele, înainte ca Forrester să-i poată citi pe față vreo urmă din gândurile care-i treceau prin minte. Trăgând la o parte cearșafurile și învelitoarea, se dădu jos din pat pe partea opusă celei în care se afla camerista și se duse la fereastră. Trăgând un pic draperia, clipi puțin, stânjenită de lumina puternică a soarelui.

– Ce zi minunată! Pentru ce sunt trăsurile? întrebă ea, observând mai multe trăsuri și landouri pe alee.

– Domnișoara Chapman a organizat un prânz în chip de picnic la White Cliffs pentru oricine dorește să meargă, răspunse Forrester. O să fie un prânz și aici, bineînțeles, pentru cei care aleg să rămână acasă, iar după ce întoarce grupul de la White Cliffs, încep jocurile de crochet și tenis.

– Tenis?

Clara se gândi la Rex și la cât de minunat arătase pe teren în ținuta albă de tenis. Iar fără ea arătase și mai minunat! Închise ochii, imaginându-și trupul lui gol, umerii lui lați, mușchii puternici ai spatelui și ai brațelor, liniile suple și apetisante ale fundului. Simțise de prima dată când îl văzuse cât de atletic era – mai potrivit, se gândise ea cândva, pentru vreo olimpiadă antică decât pentru o mică și seducătoare ceainărie londoneză. Văzându-i

acum trupul magnific dezgolit, avusese dovada că instinctele ei n-o înșelaseră.

Dar cum rămânea cu celelalte instincte ale ei? se întrebă ea cu îngrijorare. Care dintre ele avuseseră dreptate, cel care îl considerase un ticălos sau cel care îi îngăduise să se apropie de ea și, în cele din urmă, să se culce cu ea? Poate că amândouă, își dădu ea seama, simțind o tresărire bruscă de neliniște.

„Am încercat să te protejez... de mine."

Tremură și se întrebă în gând ce urma să se întâmple.

– Vreți să plecați, domnișoară Clara?

Tresări, speriată. Deschise ochii, dădu drumul fâșiei de draperie pe care o ținea cu vârful degetelor și se întoarse spre menajera ei.

– Îmi pare rău? Ce-ai spus?

– Picnicul! Dacă vreți să participați, ar fi bine să începeți să vă pregătiți. Trăsurile ar trebui să plece la ora douăsprezece fix, așa a spus domnișoara Chapman.

Clara își adună mințile împrăștiate, alungându-și gândurile delicioase despre trupul magnific al lui Rex și presimțirile despre viitor.

– Vreau să merg, da, răspunse ea, plecând de la fereastră. Hetty mi-a promis o excursie la White Cliffs, pentru că n-am fost acolo niciodată. Nu vreau să ratez ocazia!

Se pregăti de plecare într-o grabă nebună, dar avea să-și dea seama în curând că nu aceea era ziua ideală pentru excursia la White Cliffs. Marea pendulă de pe palier bătuse deja ora douăsprezece atunci când Clara trecu în fugă pe lângă ea și coborî pe scări. Odată ajunsă la parter, o găsi pe Carlotta așteptând-o.

– Îmi pare rău, spuse Clara, oprindu-se imediat, fără suflare, în timp ce-și strângea umbrela sub un braț și se chinuia să-și încheie mănușile. Am întârziat teribil de mult? Mă așteaptă toată lumea sau au plecat deja?

– Nu, nu, n-au plecat încă, dar nu cred că o să vrei să li te alături în nici un caz.

Clara se încruntă, nedumerită, mai ales că zâmbetul enigmatic al Carlottei era cu totul neobișnuit, dat fiind că femeia aceea nu zâmbea aproape niciodată.

– Ce vrei să spui?

Carlotta o luă pe Clara de braț.

– Haide să facem o plimbare, draga mea.

Din ce în ce mai uimită, Clara își lăsă cumnata s-o conducă pe coridor, iar apoi ieșiră împreună din casă.

– Unde mergem? întrebă ea în timp ce o luau în direcție opusă față de trăsurile care așteptau pe alee.

– Grădina de trandafiri e minunată, cu totul în floare, spuse cumnata ei. M-am gândit că am putea merge acolo.

– Cum rămâne cu picnicul? întrebă Clara în timp ce trecură de colțul casei și începură să traverseze peluza de sud.

Abia apucă să pună acea întrebare, că îl și văzu pe Rex stând la intrarea în grădina de trandafiri, cu pălăria în mână, și atunci îi zbură din minte orice gând despre picnic sau despre excursia la stâncile albe din Dover.

O, Doamne, ce chipeș era!

Toate amintirile din seara trecută îi reveniră în gând, într-o explozie de bucurie pură, iar ea zâmbi.

El nu-i răspunse la zâmbet.

Pașii Clarei tremurau, dar brațul Carlottei încă era agățat de al ei, iar cumnată-sa o împingea înainte. Apropiindu-se, Clara văzu că fața lui Rex era atât de gravă, încât se întrebă imediat dacă nu cumva se întâmplase ceva groaznic.

Se uită la Carlotta și neliniștea ei se mai domoli, căci cealaltă femeie încă zâmbea.

Se întoarse din nou spre Rex.

– Despre ce-i vorba?

În loc să răspundă, el făcu un gest spre cărare.

– Vrei să faci o plimbare cu mine?

Brațul Carlottei alunecă și, spre uimirea Clarei, cumnata ei îi făcu un semn din cap lui Rex, se întoarse și plecă, lăsându-i singuri.

– Carlotta! strigă Clara, dar cumnata ei continuă să se îndepărteze. Unde se duce? îl întrebă ea pe Rex.

– Destul de departe ca să nu poată auzi ce vorbim, explică el, luând-o de braț. Vino cu mine, te rog.

Rex o făcu să meargă repede, îndreptându-se împreună cu ea către grădina de trandafiri, dar chiar și în timp ce mergea la brațul lui, Clara se uita înapoi peste umăr.

– Ce naiba e în capul ei?! Nu poate să ne lase singuri aici, afară. E însoțitoarea mea!

– Am depășit puțin etapa cu însoțitorii, nu crezi? Clara, continuă el înainte ca ea să poată răspunde, am rugat-o pe Lady David să aranjeze o întâlnire privată între noi, iar atunci când i-am explicat motivele mele, a fost de acord.

Motive? Exista un singur motiv pentru care un bărbat i-ar fi făcut o cerere de genul acela unei însoțitoare.

La un astfel de gând, un torent de emoții o străbătu dintr-odată. Neîncredere, consternare, bucurie, tulburare, fericire, speranță, cu toatele o potopiră, venite în același timp și totuși distincte, fiecare dintre ele având suficientă putere ca s-o copleșească. Se opri din mers, incapabilă să mai facă încă un pas, și-și trase brațul din strânsoarea lui.

Rex se opri și se întoarse cu fața la ea.

– Cu siguranță că poți ghici care e motivul meu.

O singură emoție la întrecea pe toate celelalte, domnind asupra tuturor, amenințând s-o zăpăcească de tot. Era speranța.

Și totuși, ce fel de speranță? Nu într-o căsnicie fericită, pentru că el nu era genul de bărbat care să se căsătorească, iar ea știuse asta de la bun început. La fel de important, nu era deloc sigură că voia să se mărite cu el, pentru că nu se gândise niciodată la așa ceva, nici măcar o singură dată până în acel moment. Atunci, de ce atâta speranță înlăuntrul ei, speranță care o copleșea, strângându-i pieptul și făcând-o să simtă o emoție atât de amețitoare? Ce spera ea? De fapt, nu-și dădea seama.

Privi în jos, uitându-se la cărarea de pietriș de sub picioarele lor și încercând să dea la o parte orice noțiune romantică și să-și amintească realitatea. Dat fiind felul de a fi al lui Rex, ideea de căsătorie era absurdă, așa că...

El întinse mâna spre mâinile ei, întrerupând acel flux haotic de gânduri, iar ea privi cum i le strângea într-ale lui. Degetele lui goale se împletiră cu ale ei, care erau înmănușate. Rex o întoarse pe Clara spre el.

– Clara, trebuie să ne căsătorim.

Nu era atât de absurd, până la urmă.

Și totuși, în mod ciudat, nu era chiar o cerere în căsătorie.

– Trebuie? reluă ea, încercând s-o ia ușor, încercând să se gândească. Cerule, e o afirmație destul de definitivă din partea unui om care nu crede în căsătorie și care susține deschis relațiile libere!

– Nu mă tachina, Clara. E și-așa destul de greu.

„N-ar trebui să fie greu deloc, nu-i așa?"

– Nu se poate să vrei să te căsătorești cu mine, spuse ea.

– Ba da, vreau.

– Nu! îi strigă ea, plină de furie, ridicându-și capul și smulgându-și mâinile dintr-ale lui, fiindcă toate instinctele ei îi spuneau că el nu vorbea serios. Nu minți, Rex, pentru numele lui Dumnezeu!

Rex inspiră brusc și-și întoarse privirea, confirmând că, cel puțin în acel caz, intuiția ei era corectă.

– Foarte bine, spuse el după o clipă. Din moment ce îmi ceri un limbaj precis, permite-mi să vorbesc. Ceea ce vreau, Clara, ești tu. Te-am dorit încă de când m-ai umilit pe ringul acelei săli de bal. Și încă te mai doresc.

Ei, asta, la urma urmelor, era mai mult decât sperase, se gândi ea, străbătută de un fior delicios și simțind o urmă de ușurare.

– Iar dacă am fi undeva doar noi doi, continuă el, te-aș dezbrăca repede ca fulgerul, indiferent de risc, chiar aici, chiar acum, dacă m-ai lăsa.

Clara izbucni în râs.

– Mă tem că, dacă am fi undeva doar noi, n-ai fi singurul care ar face asta.

El nu păru încântat de astfel de vorbe.

– De aceea trebuie să ne căsătorim. Nu ești genul de femeie pe care un bărbat o poate dezonora și apoi părăsi.

Ea înțepeni, iar orice impuls de a râde îi dispăru la fel de repede cum venise.

– Există astfel de femei?

– Cred că știi că există, spuse el, așa că te rog să nu faci pe dura cu mine, Clara. Există amante, curtezane...

– Văduve, i-o tăie ea. Lady Dina Throckmorton, de exemplu. Prietenul tău, Lionel, pare să creadă că ea e genul acela de femeie. Așa e?

– Haide să nu intrăm în discuții despre Dina și Lionel, bine? Să-i lăsăm să-și rezolve singuri problemele, în timp ce noi ni le rezolvăm pe ale noastre.

– Dar tu pari să crezi că ea și cu mine suntem diferite, că meritățm o considerație diferită din partea iubiților noștri, insistă Clara. Vreau să știu de ce crezi asta.

– Chiar trebuie să întrebi? Dina nu era o femeie inocentă, iar Lionel n-o dezonora. Eu însă te-am dezonorat pe tine, în ciuda tuturor eforturilor mele de a nu face asta. Am încercat să stau departe de tine, Dumnezeu știe că am încercat, mărturisi el, dând drumul dintr-odată unui hohot de râs a cărui asprime o făcu pe Clara să tresară. Am eșuat, așa cum au demonstrat-o atât de bine evenimentele de aseară.

Ei i se făcu frig dintr-odată. Brusc, îi pieri toată bucuria pe care o simțise după noaptea lor petrecută împreună.

– Deci, ceea ce vrei să spui e că m-ai vrut împotriva voinței tale, că te-ai luptat cu ispita cât ai putut. Iar acum, după ce ai eșuat și ai cedat pasiunii tale pentru mine, te simți obligat de codul tău de onoare să mă ceri în căsătorie, chiar dacă nu vrei cu adevărat să trăiești cu mine, sau cu orice altă femeie. Am înțeles eu bine?

Ea nu aștepta un răspuns, ci se întoarse cu spatele. Auzise destul.

Dar Rex tot nu voia s-o lase să plece.

– Nu chiar, spuse el, pășind în fața ei. Aseară, când am venit la tine, știam exact ce fac și care aveau să fie consecințele. A fost o alegere, Clara, o alegere pe care n-am făcut-o împotriva voinței mele. A fost o alegere liberă, conștientă. Te-am dorit și am acceptat ideea că mariajul cu tine era prețul pe care trebuia să-l plătesc ca să te am.

– Preț? repetă ea pe un ton neîncrezător. Nu există nici un preț, Rex. O viață alături de mine nu e ceva ce poate fi cumpărat.

– N-am vrut să spun...

– Ai făcut o alegere pentru tine.

El tresări, privind în altă parte.

– Ai fi putut să-mi spui să plec. Dar n-ai făcut-o. M-ai lăsat să rămân. Și tu ai făcut o alegere.

– Nu contest asta, dar presupui că alegerea noastră a fost aceeași. N-a fost așa. Îți amintești, continuă ea înainte ca el să poată răspunde, ce am spus în acea după-amiază în salonul din casa tatălui meu? Când ți-am spus ce-mi doresc de la viață?

– Îmi amintesc, da. Crede-mă când îți spun că n-am omis să țin cont de asta.

– Într-adevăr?

– Vrei o căsătorie onorabilă, pe care ți-o ofer. Deși un pic cam târziu, aici îți dau dreptate. Vrei, de asemenea, copii, continuă el,

iar privirea îi coborî și apoi se ridică. O dorință care poate că e deja în curs să ți se împlinească. Te-ai gândit la asta?

Nu se gândise, slavă cerului, nu până în momentul de față! Iar Irene îi explicase minuțios daturile vieții atunci când vicarul venise s-o curteze. Și ce folos?

– O, Doamne, șopti ea, cuprinsă dintr-odată de panică.

Rex îi apucă brațele ca și cum și-ar fi dat seama că genunchii ei se înmuiaseră deodată.

– E în regulă, spuse el pe un ton brutal. N-o să fie nici o rușine pentru tine. Nici o dezonoare. Îți jur. O să ne căsătorim imediat și nimeni n-o să știe. O să locuim la Braebourne, bineînțeles. Nu-ți face griji, adăugă el pe un ton blând, de data asta. E o casă mare, enormă, cu aripi care ies în toate părțile, cu suficient loc pentru o duzină de copii. Are câini, cai, livezi de meri. Se află în Cotswolds-Gloucestershire, mai exact. Satul nostru e Stow-on-the-Wold. Foarte pitoresc. O mulțime de căsuțe cu acoperiș de paie, trandafiri cățărători și afine peste tot, vara.

Clara simți emoția a ceea ce el descria. Cum să nu simtă?

– Sună a tot ce mi-am dorit vreodată, șopti ea, simțind o dorință absurdă de a izbucni în lacrimi. Dar n-are singurul lucru care contează, nu-i așa, Rex? Mă dorești, ești dispus să te căsătorești cu mine, dar..., înșiră ea, iar apoi se opri, după care oftă, se uită în ochii lui albaștri, uimitori, și se forță s-o spună: Dar nu ești îndrăgostit de mine. Nu-i așa?

Buzele lui se strânseră. O privi, iar pe chip i se zugrăvi regretul pentru ceea ce nu simțea și probabil că n-avea să simtă niciodată. Tăcerea care se lăsase între ei părea nesfârșită.

– Nu, spuse el în cele din urmă.

Un răspuns simplu, brutal de sincer.

Din nou, ea încercă să plece, dar el n-o lăsă.

– Clara, îmi dau seama că situația de față nu e cea mai romantică din lume. Și îmi pare rău pentru asta. Vorbești despre dragoste, dar, sincer vorbind, nu știu ce înțelegi tu prin cuvântul ăsta. Înflăcărare idealistă? Pasiune? Prietenie și afecțiune? Ce fel de iubire e adevărată și durabilă și ce fel de iubire nu e? Cum se poate face diferența? Așa cum am spus, te doresc. Am o părere foarte bună despre tine...

– Foarte bună, repetă ea cu deznădejde. O, Doamne! Asta e aproape la fel de romantic ca și căsnicia de o puritate celestă!

– Ei bine, eu nu ofer asta, ca să știi.

„Cât de absurd!" se gândi Clara.

Pentru a doua oară în viața ei, un bărbat o cerea în căsătorie. Prima dată se întâmplase fiindcă pretendentul n-o dorise deloc, iar a doua oară se întâmpla fiindcă pretendentul o dorea prea mult. Dar nici unul dintre ei n-o ceruse în căsătorie din dragoste pentru ea. Se părea că avea o înclinație față de bărbații incapabili s-o iubească.

– Ei bine, iată-ne, atunci, spuse ea. Tu nu mă iubești. Și..., începu ea, dar se opri, fiindcă era incapabilă să spună că nu-l iubea. Nu putea s-o spună, pentru că ar fi fost, își dădea seama, o minciună. Ea îl iubea. Se îndrăgostise de el de la început și sentimentul ei progresase încetul cu încetul, începând din prima clipă în care îl văzuse, la ceainărie.

Ce umilitor era să știe că era atât de neghioabă!

Mândria veni în ajutorul ei, permițându-i să spună ceva.

– Și asta înseamnă că o să te căsătorești cu mine nu din dragoste, ci din obligație, constată ea, iar durerea îi străpunse pieptul la auzul acelui cuvânt, inima ei spărgându-se în bucăți, frângându-se chiar acolo, în fața lui. O obligație devine în mod inevitabil o povară. Eu n-o să fiu povara nici unui bărbat!

– Și copilul, Clara? Dacă mă refuzi, ce se întâmplă cu copilul?

Ea tresări, retrăgându-se cât de mult putea din strânsoarea lui, încercând cu disperare să câștige spațiu și timp de gândire.

– Nici măcar nu știm dacă o să existe un copil!

Privirea lui era fermă, calmă, la fel de rece ca apele oceanului.

– Și dacă o să existe, iar tu nu mă lași să fac ceea ce trebuie în privința ta și a mea, acea odraslă o să fie copilul meu nelegitim!

– O să decid ce să fac în privința asta în momentul în care o să se întâmple, dacă se întâmplă, ceea ce probabil că n-o să se întâmple.

El dădu din cap în semn de dezacord categoric.

– Cu cât așteptăm mai mult, cu atât crește riscul de scandal. N-am nici o intenție să agravez răul pe care ți l-am făcut. N-am nici o intenție să-ți risc reputația.

– Iar eu n-am nici o intenție să iau o decizie irevocabilă pentru că insiști s-o iau. Răspunsul meu e „nu". N-o să mă căsătoresc cu tine.

– Și dacă există un copil? Atunci tot „nu" o să fie răspunsul tău?

Ea nu spuse nimic, simți cum o cuprindea din nou panica, dar nu panica de a avea un copil nelegitim, un copil la care ar fi putut renunța sau pe care l-ar fi putut crește singură, ori a posibilității ca ea să fie dezonorată în ochii societății. Dacă mai stătea mult timp acolo, avea să se răzgândească. Se putea chiar să cedeze, și atunci ar fi fost prinsă în capcană. Își putea vedea viitorul alături de el, un viitor sigur, dar deprimant. Se putea vedea peste ani, încă îndrăgostită de un bărbat care n-o iubea, unul care avusese mai multe femei decât putea număra și care n-o iubise pe nici una dintre ele, care se putea foarte bine să nu fie capabil să iubească deloc și care se putea să nu reușească nici măcar să fie fidel. Ar fi vrut ca el s-o iubească pe ea și numai pe ea, ar fi sperat la asta, ar fi tânjit după asta, iar dacă el n-ar fi putut să aibă sentimente și să fie un soț adevărat pentru ea, asta ar fi distrus-o.

Îl privi, știind că încă aștepta un răspuns la întrebarea lui.

– Refuz să-mi fac griji în legătură cu lucruri care nu s-au întâmplat, spuse ea tresărind puternic și smulgându-se din strânsoarea lui.

Se feri de el, luptându-se cu lacrimile care amenințau să-i curgă și îndepărtându-se de el cât putea de mult.

– N-am terminat, Clara! îi strigă el.

„Ba da, s-a terminat!"

N-o spuse cu voce tare, nu se uită înapoi și, în timp ce inima i se frângea în bucăți, singura ei consolare era certitudinea absolută că a-l refuza era ceea ce trebuia să facă. Oricât o durea, oricât de mare era prețul pe care avea să-l plătească, nu merita să-i ofere inima ei pe tavă.

Capitolul 19

Clara stătea în compartimentul unui vagon de tren, privind pe fereastră la câmpurile și gardurile vii din Kent, urmărind cum încetul cu încetul ele făceau loc străzilor și trotuarelor înnegrite de fum ale Londrei. Însoțitorii ei aveau cu toții cărți, dar Clara bănuia că ei doar se prefăceau că citeau, fiindcă ori de câte ori se întâmpla să-i privească, ochii lor erau ațintiți la ea. Atunci când erau surprinși asupra faptului, își întorceau repede atenția la lectură, dar nu înainte ca Clara să le vadă nedumerirea din priviri.

Carlotta, care de obicei nu era cea mai înțelegătoare dintre femei, dăduse dovadă de o surprinzătoare grijă afectuoasă față de Clara, după ce aflase că aceasta din urmă respinsese cererea în căsătorie a lui Galbraith. Nu-i ținuse nici un fel de prelegeri și nu-i pusese nici o întrebare. Lăsându-le pe Clara și pe camerista ei să împacheteze, se dusese imediat să-și informeze cumnatele, precum și pe gazde, că apăruse o problemă urgentă pentru Clara și că aceasta le impunea să se întoarcă imediat la Londra. Apoi Carlotta făcuse toate aranjamentele pentru plecarea lor de la Lisle.

Tot ea trebuia să le fi instruit pe Sarah și pe Angela să nu-i pună nici o întrebare Clarei, fiindcă, în timp ce trenul de seară le ducea înapoi la Londra, nimeni nu vorbea. Chiar și Angela, de obicei plină de viață, rămăsese tăcută. Nici una dintre ele nu insistase să ceară vreun detaliu, iar Clara se simțise ușurată, căci ce ar fi putut spune?

„Lordul Galbraith m-a cerut în căsătorie, dar numai dintr-un sentiment de obligație. Vedeți voi, m-am culcat cu el aseară, așa că simte că trebuie să fie un gentleman și să mă ceară de soție. Eu îl iubesc, dar el nu mă iubește, ceea ce m-a făcut să-l refuz. Onoarea mea e pierdută, s-ar putea să fiu însărcinată, iar acum, după ce l-am respins, ce o să se întâmple cu mine?"

Toate astea o apăsau lăuntric, parcă avea o piatră pe inimă și alta în stomac. Frica îi șoptea la ureche, amintindu-i ce se întâmpla cu

femeile necăsătorite care făceau ceea ce făcuse ea, cum li se zicea copiilor născuți din astfel de relații.

„O să fie copilul meu nelegitim."

Chiar și acum, acele cuvinte rostite de Rex o făceau să tresară. Chiar și acum, nu știa ce ar fi făcut dacă se întâmpla ce era mai rău. În lumina rece a acelei zile, se întreba ce o apucase seara trecută și cum de uitase de toate explicațiile și avertismentele lui Irene. Și se întreba, după tot ce știa despre el, după tot ce-i spusese el și după tot ce-și spusese ea însăși, cum de putuse să se îndrăgostească de el.

Dar dragostea, începuse ea să înțeleagă, era o alegere a inimii. Bunul-simț și rațiunea nu prea jucau un rol important. Sau, dacă o făceau, pe ea acele două însușiri o părăsiseră cu desăvârșire.

Privind înapoi la tot ce se întâmplase în ultimele două luni, își dădea seama că se temuse tot timpul ca nu cumva să se îndrăgostească de el.

Încă de la început, simțise că Galbraith avea puterea de a-i fura inima și că, dacă ar fi reușit vreodată, i-ar fi făcut-o bucăți. Mintea ei rațională încercase s-o protejeze prin dezaprobarea modului lui de viață risipitor, prin întrebări despre moralitatea lui și reamintindu-i toate defectele lui, dar, încă din acel prim moment din ceainărie, sufletului ei nu-i păsase de nimic din toate astea. Sufletul ei știa doar că acel bărbat o putea face să se simtă frumoasă și atrăgătoare și, fără să fie indiferentă la avertismentele minții ei raționale, sufletul insistase să se întoarcă spre el din nou și din nou, așa cum o plantă așezată în fereastră se întoarce continuu spre soare.

Acel instinct inconștient și irațional, își dădea seama acum, era motivul pentru care îi ceruse să fie Lady Truelove – știuse cumva că el avea s-o învețe lucruri despre ea însăși, lucruri pe care nu le-ar fi putut învăța de la nimeni altcineva. Din același motiv fusese de acord și cu acea falsă curtare, simțind că aceea ar fi putut să fie singura poveste de dragoste adevărată pe care s-o trăiască vreodată, iar inima ei nu voise să rateze așa ceva. De aceea sfârșise prin a ignora toate principiile ei măreațe despre virtute și căsătorie și se culcase cu el, sacrificându-și toate visurile pe care le avusese vreodată în legătură cu viitorul ei. Și de aceea, deși ar fi putut fi compromisă pentru totdeauna, nu simțea nici rușine și nici regret. În adâncurile întunecate și secrete ale sufletului ei, își dorise asta, fiecare moment frumos, minunat și sfâșietor.

„Ești minunată. Chiar mai frumoasă decât mi-am imaginat."

Rușinea și regretul, presupunea ea cu un cinism nou descoperit, puteau aștepta până când vocea lui uimită, cuvintele lui tandre și mângâierile lui fierbinți se vor fi șters din memoria ei. Iar dacă s-ar fi întâmplat ce era mai rău, un copil nelegitim ar fi fost probabil destul de eficient ca să stingă orice dorință de romantism pe care ea ar mai fi putut s-o aibă.

Trenul încetini, intrând în Gara Victoria, iar Clara își alungă din minte speculațiile deprimante despre viitor. Dacă urma să aibă un copil, avea să rezolve acea problemă atunci când îi venea rândul.

Un zâmbet îi înflori pe buze. Chiar și în mijlocul celei mai grave crize din viața ei, nu încetase să fie delăsătoare.

Carlotta trebuia să fi telegrafiat înainte la Upper Brook Street, pentru că trăsura ducelui și o trăsurică pentru transportul câinilor îi așteptau la Victoria. La indicațiile Carlottei, hamalii separară cuferele Clarei de celelalte, apoi le legară la spatele trăsurii și îngrămădiră în trăsurica pentru câini toate bagajele rămase. Douăzeci de minute mai târziu, aceasta din urmă și vizitiul ei se aflau la jumătatea drumului spre West End, iar celălalt vizitiu și valetul cărau deja cuferele Clarei în casa din Belford Row, iar ea își luă rămas-bun de la cumnatele ei.

– Ne vedem curând la cină, da? întrebă Angela îmbrățișând-o pe Clara, iar apoi fata se trase înapoi și o privi drept în față. Nu-ți pun nici o întrebare, dar sper că simți că poți să ai încredere în mine – în oricare dintre noi – dacă ai nevoie.

– Bineînțeles, răspunse Clara zâmbind, iar după aceea o bătu ușurel pe spate pe prietena ei și decise că era mai bine să lase lucrurile așa pentru moment.

Câteva minute mai târziu, trăsura ducelui pornea din nou la drum, iar Clara își scotea mantia de călătorie, pălăria și mănușile în foaier și i le dădea cameristei.

– Să duci totul în camera mea, Forrester, o instrui ea. O să-l văd pe tata ca să-l informez că am ajuns acasă și apoi...

– Clara!

Vocea aceea familiară o făcu să explodeze de fericire, luându-i o piatră de pe inimă. Se întoarse și-și văzu sora, care alerga pe coridor dinspre redacția ziarului, venind spre ea cu brațele întinse.

– Irene! exclamă Clara râzând, întinzându-i și ea brațele și alergând s-o întâlnească pe sora ei iubită la jumătatea drumului. Ești din nou acasă!

– Am ajuns acum o oră.

Brațele afectuoase și reconfortate ale lui Irene o cuprinseră și, dintr-odată, emoțiile puternice pe care Clara le ținuse la distanță toată ziua refuzară să rămână complet ascunse. Un suspin izbucni dinlăuntrul ei, topind tăria pe care cu greu o obținuse, și trebui să-și muște buza cu putere ca să nu lase totul să iasă la suprafață.

– Henry e în drum spre Upper Brook Street, spuse Irene continuând s-o țină strâns îmbrățișată. Dar am vrut să vă văd mai întâi pe tine și pe tata, așa că Henry m-a lăsat aici și a luat toate bagajele noastre. Dar apoi am aflat că ai plecat la țară. Eram pe punctul să-ți las un bilet și să plec.

Clara se străduí să-și recapete calmul.

– Nu m-aș fi dus nicăieri dacă aș fi știut că ajungi astăzi acasă, spuse ea și se trase înapoi, luându-și o expresie neutră.

– N-am prea primit scrisori de la tine, dragă soră.

– De la mine? Dar tu mi-ai scris? Doar două scrisori de la tine mi-au parvenit prin Cooks' în ultimele două luni. Nu eu sunt cea care are lucruri de scris, minți Clara. Tu ești cea care călătorește prin lume.

– Da, și când mă întorc acasă, aflu că ai plecat să-ți petreci timpul la țară împreună cu niște oameni pe care eu nici măcar nu-i cunosc. Apropo de asta, începu Irene, iar apoi făcu o pauză, încruntându-se. Ce cauți aici? Annie mi-a spus că petrecerea la care ai participat trebuia să dureze tot weekendul, iar astăzi e doar sâmbătă. Nu-i așa? întrebă ea râzând, clătinând din cap și încruntându-se din nou în timp ce-și dădea pe spate o șuviță de păr blond-auriu care-i căzuse pe frunte. Am tendința să uit ce zi a săptămânii e, după patru luni de călătorii și...

Se opri, iar râsul i se stinse brusc. Clara își dădu seama că ceva din expresia feței ei trebuia s-o fi dat de gol.

– Clara! exclamă Irene punându-i o mână pe braț și cuprinzându-i obrazul cu palma celeilalte, iar ochii de culoarea alunei îi aruncară imediat mezinei o privire plină de grijă protectoare, de soră. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Clara simți cum durerea inimii frânte și panica izbucniră dinlăuntrul ei, începețoșând imaginea chipului iubit al surorii celei mari, dar ea clipi și încercă să zâmbească.

– M-am îndrăgostit.

Regula pe care Irene și Clara o stabiliseră în privința abținerii de la consumul de alcool în casa tatălui lor fusese încălcată în acea seară, iar Clara putu să adauge consumul de coniac pe lista tot mai mare a experiențelor ei de viață.

Așezată de cealaltă parte a mesei ei de lucru, în intimitatea și liniștea biroului, la un pahar de coniac, îi povesti surorii mai mari totul despre transformarea ei din fata timidă în frumoasa balului și apoi în femeie decăzută. Una peste alta, Irene primi destul de bine întreaga narațiune, cel puțin după ce se liniști și promise să nu-l împuște pe lordul Galbraith cu un pistol. Ea nu se lansă în incriminări cu privire la virtutea pierdută a Clarei, nici în prelegeri despre motivele pentru care sora ei ar fi trebuit să accepte cererea lui în căsătorie. Făcu totuși câteva promisiuni solemne de a nu-i spune nimic ducelui despre întreaga poveste și enumeră doar o dată, cu seriozitate, posibilele consecințe și alegeri cu care Clara ar fi putut să fie nevoită să se confrunte. Însă, în cele din urmă, ea puse întrebarea vitală:

– Ce ai de gând să faci acum?

Poate că asta se întâmpla doar datorită efectelor stabilizatoare ale câtorva înghițituri de coniac, dar Clara reuși să-i dea surorii ei un răspuns calm și rațional:

– Să continui, bineînțeles. Ce altceva e de făcut?

– Să continui cu ce, totuși? întrebă Irene cu vocea ei blândă. Dacă se întâmplă ce e mai rău...

Vocea lui Irene se stinse, iar Clara dădu din cap și spuse:

– Știu. Dar dacă n-o să existe nici un copil, sau dacă există și renunț la el, atunci o să am nevoie de o ocupație, de o distragere a atenției, de un scop, și chiar dacă mă întorc în societate, nu cred că numai asta ar fi suficient ca să mă satisfacă acum. Cred că..., începu ea, iar apoi făcu o pauză, respiră adânc și flutură din mână. Cred că... poate... ziarul.

– *Weekly Gazette*?! se minună Irene, privindu-și sora de parcă acesteia i-ar fi crescut un al doilea cap, atitudine care nu era de

mirare, fiindcă în trecut Clara nu arătase niciodată măcar o frântură din pasiunea surorii ei pentru afacerea familiei. Vrei să conduci ziarul împreună cu mine?

– Ei bine, Jonathan n-o s-o facă, îi reaminti Clara. Nu acum.

– Atât timp cât există argint în mina aia a lui, mă aștept să ai dreptate. Dar de când ai devenit atât de interesată să conduci ziarul?

Clara începu să râdă.

– Ei bine, n-am prea avut de ales după ce l-am concediat pe domnul Beale al tău.

– Ce? L-ai concediat? De ce? S-a purtat urât?

– Nici nu-ți poți închipui!

Clara îi explică cum îl concediase pe editor și-și spuse pe șleau părerea despre el, povestind apoi în amănunt cât de greu îi fusese să lucreze cu acel individ.

– O, Doamne, oftă Irene, clătinând din cap și părând și mai derutată după ce sora ei termină de spus întreaga poveste. Atunci când l-am intervievat, n-am avut nici o idee că putea să fie așa cum îl descrii tu. A fost atât de bine recomandat și părea să radieze competență! Și, cu siguranță, nu l-aș fi angajat niciodată dacă aș fi știut ce părere avea despre ideea de a munci pentru o femeie! Deși..., murmură ea, oprindu-se apoi și încruntându-se puțin. Acum, că mă gândesc la asta, îmi aduc aminte că domnul Beale a întrebat de câteva ori de Jonathan. Probabil că a vrut să fie absolut sigur că avea să lucreze în subordinea fratelui nostru și nu a mea, deși nu pot să cred că n-am observat asta la momentul respectiv.

– Ei bine, erai destul de ocupată pe atunci. Planurile de nuntă și toate celelalte.

– Presupun că da. Totuși..., murmură ea, ducându-și mâna la frunte. Cât de obtuz din partea mea!

– Toată lumea face greșeli, Irene, deși, până la angajarea domnului Beale, eu credeam că tu nu faci niciodată greșeli.

– O, dragă, eu fac greșeli tot timpul! Doar că am încercat să nu te las să le vezi. Întotdeauna am vrut să te protejez. Apropo de asta, adăugă ea înainte ca mezina să poată răspunde, de ce nu mi-ai telegrafiat niciodată și nu mi-ai spus nimic despre problemele tale? M-aș fi întors acasă imediat.

– Știu, și tocmai de aceea n-am făcut-o. Meritai fiecare minut din acea călătorie și n-aveam de gând să te privez de ea. Iar partea

amuzantă e că, deși am muncit din greu și a fost înfricoșător să-mi iau răspunderea de a-l concedia pe domnul Beale, munca la ziar a fost destul de distractivă. N-am crezut niciodată că aveam să spun așa ceva, dar chiar începe să-mi placă – să am responsabilități, să iau decizii, să-mi folosesc propria judecată.

Irene zâmbi.

– Amuzant, nu-i așa? Totuși, sunt uimită de toate schimbările care s-au petrecut cu tine. Ești transformată, Clara, cu adevărat. Dar..., continuă Irene, făcând apoi o pauză, zâmbetul dispărându-i în timp ce se apleca peste birou ca să-și pună o mână pe antebrațul Clarei, dacă o să existe un copil, trebuie să ne gândim bine la ce înseamnă asta și la ce anume trebuie să facem.

Clara dădu din cap, înțelegând în clipa aceea că era timpul să lase deoparte tergiversarea și să se pregătească, pentru orice eventualitate, să înfrunte consecințele în cazul în care s-ar fi întâmplat ce era mai rău.

– Spui asta fiindcă n-aș putea să fac față ambelor situații?

– Ei bine, n-aș pune problema chiar așa. Dacă ai renunța la copil, bineînțeles că ai putea lucra aici, la ziar. De fapt, din moment ce nimeni nu știe ce s-a întâmplat între tine și Galbraith, viața ta ar putea continua la fel ca înainte.

– Viața mea n-o să mai fie niciodată ca înainte.

Sora ei tresări auzind asta.

– Nu, dragă, îi dădu ea dreptate Clarei, pe un ton plin de tandrețe. Nu cred că o să mai fie. Dar, cu copil sau nu, ești absolut sigură că a fost bine să-l refuzi pe Galbraith? Întotdeauna ți-ai dorit să te căsătorești. Și chiar îl iubești.

– Dar el nu mă iubește. A recunoscut asta.

Văzând încruntarea surorii ei, Clara se grăbi să continue, înainte ca Irene să înceapă să caute pistolul tatălui lor:

– Așadar, dacă nu există nici un copil, aș vrea să continui cu ziarul. Dar dacă nu e așa..., murmură ea, iar vocea i se stinse și avu nevoie să se reculeagă câteva clipe înainte să continue: O să trebuiască să plec în străinătate ca să nasc, Irene. Iar dacă aș păstra copilul, ar trebui să rămân acolo.

Sora ei scoase un strigăt de consternare și se grăbi să spună:

– Nu, nu e nevoie! Ai putea să dai copilul unei familii de la țară, pe care s-o plătești ca să aibă grijă de el, să devii tutorele lui, să-l vezi în timpul vacanțelor...

Vocea lui Irene păli în cele din urmă, iar Clara clătină din cap.

– Cred că amândouă știm că asta n-ar fi posibil. După un timp, oamenii ar pune cap la cap indiciile. N-aș putea să te fac de rușine rămânând în Anglia.

– Prostii! exclamă Irene cu hotărâre. Crezi că-mi pasă de asta?

– Ar trebui să-ți pese. Acum ești căsătorită, trebuie să ții cont de soțul tău și de statutul lui. E duce. Nu poate locui în apropiere de o cumnată dezonorată și de copilul ei din flori, care ar fi niște renegați și care, cu siguranță, n-ar veni în vizită. Și cum rămâne cu surorile lui? Poziția lor socială a fost deja afectată...

– Nu ți-aș întoarce niciodată spatele! interveni Irene cu furie. Nici măcar pentru Henry n-aș face asta vreodată!

– Știu, spuse Clara, iar la momentul de față habar n-avem dacă sunt sau nu însărcinată. Dar dacă sunt și dacă mă hotărăsc să păstrez copilul, o să trebuiască să vii în străinătate ca să ne vizitezi. Fără Henry.

Irene aproape că izbucni în plâns.

– Ar însemna să renunți la tot, Clara! La viața ta, la viitorul tău, la toate speranțele tale..., spuse ea, iar apoi vocea i se frânse din nou.

Privind-o, Clara zâmbi slab.

– Draga mea Irene, murmură ea, totul trebuie să fie foarte greu pentru tine fiindcă întotdeauna ai încercat atât de mult să mă protejezi. Dar, doar ca să fiu în siguranță, protejată, nu mă pot căsători cu un bărbat care nu mă iubește. Și nu pot să aleg mereu calea ușoară în viață, chiar dacă tu îți dorești să am un trai fără griji.

Ceva din vocea Clarei, poate că hotărârea ei, atrase atenția lui Irene, fiindcă aceasta strânse din buze, iar pe chipul ei minunat apăru o expresie de tristețe dulce și emoționantă.

– La ce te gândești? întrebă Clara, privind cu uimire cum o lacrimă se rostogolea pe obrazul surorii ei.

– Cred că..., începu să spună Irene, dar vocea îi pieri iarăși și apoi, suspinând ușor, se aplecă și luă mâinile Clarei. Cred că surioara mea mai mică s-a maturizat.

Nu voia să-l vadă.

De cel puțin două ori pe săptămână, Rex venea la Belford Row, doar ca să fie anunțat de menajera cea autoritară că domnișoara Deverill nu primea vizite. O căută pe Clara la sediul ziarului, dar

nici acea strategie nu avu succes, fiindcă secretara ei îl informa mereu că domnișoara Deverill era ocupată. Încercă să se folosească de carisma lui, dar probabil că își ieșise din mână în privința doamnelor, căci domnișoara Evelyn Huish rămase cu totul neimpresionată, o santinelă de neclintit la poarta Clarei. Rezistând – pentru moment, cel puțin – tentației de a intra cu forța în biroul Clarei, el se orientă spre alte mijloace prin care să rezolve problema.

Începu să-i scrie scrisori. Dar ea nu-i răspunse. Îi trimise flori. Ea i le trimise înapoi. Se îmbătă în repetate rânduri. Asta nu-l ajută cu nimic. Într-o noapte, bietul de el, chiar se trezi stând pe trotuar în fața redacției ziarului, cu sticla de șampanie în mână, privind la ferestrele luminate și sperând s-o vadă. Chiar încercă să intre, dar descoperi că ușa era încuiată. Un lucru bun, probabil, fiindcă toate instinctele care în trecut îl făcuseră să fie un libertin sadea îi spuneau acum că invadarea intimității ei n-ar fi făcut decât deservicii cauzei lui. Rămas fără alte opțiuni, era nevoit să aștepte.

Avea o sumedenie de rude și de prieteni și, odată ce se răspândi vestea cererii în căsătorie pe care i-o făcuse Clarei și a refuzului fetei, toți acei prieteni și toate acele rude încercară să-i distragă atenția de la nefericirea lui. În timpul zilelor aparent nesfârșite ale verii, invitațiile veneau din toate părțile, chemându-l la țară pentru vânătoare și petreceri, dar el le refuza pe toate. N-avea nici o intenție să plece, rămânând la Londra pentru cazul în care Clara i-ar fi scris ca să-i dea vești despre starea ei ori i s-ar fi făcut milă de el și l-ar fi primit în vizită.

Totuși, atunci când prietenii veneau în oraș, era fericit să petreacă o seară împreună cu ei. Pe Lionel îl vedea cel mai des, dar, deși ei doi reușeau să joace ocazional un meci de tenis și să petreacă până seara târziu, Rex află la sfârșitul lui august despre logodna oficială a lui Lionel și a Dinei, așa că de atunci încolo preferă să-și petreacă majoritatea timpului singur. Se plimba mult pe străzile Londrei, de obicei în locuri care aveau o oarecare legătură cu Clara – Upper Brook Street, trotuarul din fața casei Montcrieffe, ceainăria doamnei Mott, redacția ziarului. Merse chiar și în acel loc din Hyde Park în care Clara încercase să ridice un zmeu. În timp ce se gândea la imaginea ei din ziua aceea, cu zmeul în mână și râzând împreună cu nepoții, se întrebă când avea să audă vești despre un copil al lui și al Clarei. În mod ciudat, era sigur că exista unul, poate

fiindcă fusese pregătit pentru acel deznodământ din momentul în care intrase în dormitorul ei în acea noapte, la Lisle.

Tatăl lui, crezând, probabil, că propunerea fiului fusese respinsă din considerente financiare, nu numai că îi restabili alocația, dar chiar o dublă.

De obicei, atunci când Rex avea fonduri, mama lui reușea să afle asta și venea la el ca să-i ceară bani. Desigur, la numai câteva zile după ce contele de Leyland îi redase venitul, contesa se înființă în Half Moon Street, cerând să fie primită în vizită. Însă Rex află, spre marea lui surprindere, că nu banii erau motivul pentru care venise mama lui.

– Rex! strigă ea intrând în salonul lui, frumoasă ca întotdeauna și cu mâinile întinse în semn de salut. Tocmai am auzit! O, dragul meu băiat, e adevărat sau e doar un zvon?

– Ce să fie?

– Că ai cerut în căsătorie o domnișoară și că ea te-a refuzat? Trebuie să fie o bârfă, pentru că nici o fată nu te-ar refuza vreodată, dar sursa mea a fost destul de categorică...

Contesa se opri locului, iar Rex își dădu seama că ceva din înfățișarea lui trebuia să-l fi dat de gol, fiindcă ea scoase un strigăt de consternare, își luă mâna de pe a lui și-i cuprinse, în schimb, obrazul, ceea ce el socoti drept un gest de grijă maternă autentică.

– E adevărat! O, Rex, dragul meu!

El se eliberă din strânsoarea ei și se forță să surâdă.

– Singura dată în viața mea când am cerut o fată în căsătorie, ea m-a refuzat categoric. Asta-i una dintre micile ironii ale sorții, nu? Este exact ceea ce merit!

– Prostii! Orice fată ar fi norocoasă să se mărite cu tine. Și, în plus, o s-o convingi tu. Nu renunți după un refuz, nu-i așa?

– Mă tem că a fost mai mult de un singur refuz, răspunse el, strângând din buze și zâmbind vag. Mă refuză de fiecare dată când refuză să mă vadă, mamă.

– Dar de ce? Singurul motiv pe care l-ar putea avea ca să te refuze sunt banii, iar tatăl tău ți-a restabilit alocația – cu o sumă substanțială, din câte am înțeles.

El suspină.

– Nici acum nu-mi dau seama cum faci ca să afli toate lucrurile astea. Pur și simplu mă uimești!

Contesa își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, trăgându-se de lobul urechii.

– Am spionii mei, murmură ea.

– Da, majordomul meu, fără îndoială. De fiecare dată când îi plătesc orice restanțe la salariu pe care i le datorez, sunt sigur că-ți scrie imediat. E nebun după tine.

– Da, ei bine..., spuse ea, făcând apoi o pauză, netezindu-și fusta și încercând să pară modestă, dar reușind doar să arate precum o pisică mulțumită. E un bărbat atât de drăguț, e un scump de-a dreptul! Dacă n-ar fi fost majordom, sunt sigură că m-aș fi îndrăgostit de el cu mult timp în urmă.

– O, și eu sunt sigur! fu el de acord. Deci, ai auzit că mi s-a restabilit venitul și ai venit să mă vezi?

– Nu, nu, n-am nevoie de nici un ban, însă e foarte drăguț din partea ta să te oferi.

Nu se oferise, dar astfel de mici detalii plictisitoare nu-și găseau loc în căpșorul frumos al mamei lui.

– N-ai nevoie de bani? se miră el, râzând. O, Doamne, există un început pentru orice!

– Nu, dragă, am venit pentru că am și eu vești, unele pe care o să ți le împărtășesc în curând. Dar mai întâi trebuie să mă asiguri că nu renunți la fata pe care o dorești.

– Serios vorbind, mamă, dintre toți oamenii din lume, aș fi crezut că tu ești ultima care ar încuraja pe cineva să se căsătorească.

– Prostii! Cum altfel să-ți asiguri un venit stabil?

– Cum, într-adevăr? murmură el pe un ton ironic, iar apoi își încrucișă brațele, îmbărbătându-se. Care sunt noutățile tale? Dar cred că pot să ghicesc, adăugă, observând surâsul care arcuia buzele mamei lui. Un nou iubit, presupun?

Ea scoase un suspin visător și-și duse o mână la piept, confirmându-i teoria.

– Și dacă ai ști ce bărbat! Frumos, fermecător, destul de bogat!

– Cred și eu! Am dreptul să știu cine e?

– Bineînțeles. Relația noastră nu e un secret. Și chiar dacă ar fi fost, ți-aș fi spus, pentru că știu că poți păstra un secret.

Rex se gândi la noaptea în care îi dezvăluise Clarei secrete despre părinții lui, despre el însuși și despre cum își cheltuia banii. Ea era,

își dădu seama, singura persoană din viața lui care putea să-l tragă de limbă.

– Nu întotdeauna, mamă. Dar continuă! Cine e acest nou iubit al tău?

– E lordul Newcombe. Ne-am întâlnit la Cannes în ianuarie, apoi din nou la Zürich, în iulie, iar acum..., spuse ea, făcând apoi o pauză, pentru efectul dramatic. Sunt îndrăgostită!

– Ce surpriză!

Inflexiunea ironică a vocii lui păru să nu-i fi scăpat contesei.

– În cazul meu, chiar a fost! Newcombe e cu zece ani mai tânăr decât mine.

– Newcombe? repetă Rex, încruntându-se puțin în momentul în care începu să-și dea seama despre cine anume vorbeau. Vrei să spui baronul de Newcombe?

– Chiar el.

– Știi că e căsătorit?

Ea râse.

– Și eu la fel. Ce contează asta?

– Pentru tine probabil că nu contează.

Acel comentariu sec îi stârni mamei lui un suspin plin de tristețe.

– Serios vorbind, Rex, te iubesc, dar există momente în care îmi amintești atât de mult de tatăl tău!

El scoase un pufnet batjocoritor.

– Nu semăn deloc cu tata!

– Poate că nu ca înfățișare. Și ești cu mult mai fermecător decât a fost el vreodată. Dar ai ceva din trăsăturile lui de caracter. Nerăbdare, încăpățânare, cinism și un mod destul de obositor de a strica cheful altora atunci când vine vorba de cele mai minunate lucruri.

– Lucruri precum dragostea adevărată?

– Exact! Știi că Newcombe mă duce în jurul lumii cu iahtul lui? A vrut să plece direct de la Calais, dar am insistat să vin la Londra, ca să te văd înainte să plec. Nu-i așa că e minunat? adăugă ea, împreunându-și mâinile ca și cum tocmai ar fi fost binecuvântată de divinitate. N-o să mai am nici o cheltuială timp de luni de zile!

El suspină, știind că după ce treceau acele luni, mama lui avea să se afle din nou în acel salon, iar el avea să-i șteargă lacrimile și să-i dea toți banii de care ea avea nevoie. Se gândi la tatăl lui și-i mulțumi Domnului că maică-sa se înșelase în privința caracterului său,

fiindcă ultimul lucru care și-ar fi dorit vreodată să fie era o epavă de bărbat cu inima frântă, unul care, în ciuda anilor de respingere, încă mai iubea o singură – și numai o singură – femeie.

– Ai grijă, mamă, spuse el.

– O, nu fi prostuț, dragă! exclamă ea zâmbind și ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Întotdeauna aterizez în picioare!

În spatele lor se auzi o tuse. Rex și mama lui se întoarseră și văzură că se ivise Whistler în prag, purtând în vârful degetelor o tavă de argint și aruncându-i contesei o inconfundabilă privire admirativă.

– Iertați-mă, Excelența Voastră, spuse el, făcând o reverență, iar apoi se întoarse spre Rex. Corespondența de după-amiază, domnule!

Rex sesiză o nuanță în ultimele cuvinte ale majordomului, iar atunci când îi aruncă o privire pătrunzătoare și întrebătoare lui Whistler, acesta îi confirmă cu o înclinare discretă din cap.

În sfârșit! Îl copleși un sentiment de ușurare și, deși voia să sară în sus prin încăpere și să rupă plicul chiar în acel moment, se abținu, fiindcă nu voia ca mama lui să fie de față în timp ce el citea veștile primite de la Clara.

– Pune-o acolo, te rog, Whistler! spuse el, străduindu-se să-și păstreze tonul indiferent.

Apoi, în timp ce majordomul traversa camera ca să depună corespondența pe masa de scris de sub fereastră, Rex se întoarse spre mama lui.

– Mă tem că trebuie să-mi iau rămas-bun, mamă, fiindcă am o întâlnire și trebuie să-mi schimb hainele.

– Bineînțeles. Oricum trebuie să plec, pentru că, după cum ți-am spus, Newcombe mă așteaptă la Dover. *Au revoir*, fiul meu drag, spuse contesa mângâindu-i obrajii. Dacă o vrei pe fata asta, nu renunța!

După ce îi dădu acel sfat mai degrabă ironic, ea îl sărută și plecă, urmându-l pe Whistler.

Rex se duse la birou, luă scrisoarea care se afla în vârful teancului și o întoarse. Pe dosul plicului nu era scris nici un nume, dar exista o adresă de retur: Belford Row nr. 12, Holborn.

Înghiți în sec, încurajându-se, după care se așeză la birou. Cu nerăbdarea lui obișnuită, vru să rupă plicul, dar apoi se răzgândi și luă un cuțitaș pentru corespondență, folosindu-l ca să deschidă

plicul cel frumos. Respirând adânc și tremurând, scoase o singură foaie, rupse sigiliul și o desfăcu.

Lord Galbraith,

E acum sigur, dincolo de orice îndoială, că lucrul de care te-ai temut nu s-a întâmplat. Prin urmare, obligația ta nu mai există. Sper ca scrisoarea de față să-ți aducă o oarecare ușurare și nu-ți doresc nimic altceva pe viitor decât noroc și fericire.

Cu sinceritate,

C.M.D.

Rex privi lung, neîncrezător, la rândurile atent caligrafiate ale Clarei. Să-l consterneze în mod constant părea să fie darul ei special, dar, cu toate astea, nu era vestea la care se aștepta el. Fusese sigur dincolo de orice îndoială că exista un copil, că viitorul lui alături de ea era stabilit și inevitabil, iar acea veste îl lăsase nu numai uimit și nedumerit, ci și ciudat de îndurerat.

Citi din nou rândurile. Clara scrisese că spera ca vestea ei să-i aducă ușurare – ei bine, era o urare rezonabilă, presupuse Rex. Majoritatea bărbaților, se gândi el cu cinism, ar fi dansat de fericire după o veste ca aceea.

Niciodată nu avusese mai puțin chef să danseze.

Duse scrisoarea la nas și, în timp ce inspira parfumul florilor de portocal, se gândi la acea seară din biroul ei, când o înlănțuise cu brațele și-i arătase cum să deschidă șampania. Dintr-odată, își dădu seama că era foarte posibil să nu mai aibă niciodată șansa de a o ține în brațe.

Dintr-odată, văzu în fața lui un viitor diferit de cel pe care și-l imaginase în ultima vreme, unul asemănător cu trecutul lui, un viitor fără ea. În timp ce în minte i se forma acea imagine, ceva dinlăuntrul lui se frânse și se risipi în bucăți, iar el își dădu seama cu disperare că era vorba de inima lui.

Lăsă scrisoarea deoparte și-și luă capul în mâini.

Capitolul 20

– Nu văd de ce trebuie să mergem la nunta lui Lionel Strange, murmură Clara pentru aproape a cincea oară de când trăsura lui Torquil părăsise Upper Brook Street și pornise spre biserica St. John. Nici măcar nu-l cunoști, Irene!

– Dar Henry îl cunoaște întrucâtva, pentru că e deputat.

– O legătură firavă, care nu merită o invitație la nunta lui.

– Nu chiar. Ducii primesc invitații la orice.

– Nu și ducele tău, nu după ce mama lui s-a căsătorit cu un italian.

– Da, ei bine, chiar și cu reputația ușor pătată, Henry e tot duce. Și din moment ce am primit invitația, am decis că nunta asta ar fi o modalitate bună pentru Henry și pentru mine de a face primul pas înapoi în societate după pasul greșit pe care l-a făcut ducesa văduvă.

– Dar Henry nu e cu noi!

– A avut o altă întâlnire, așa că ne vedem cu el direct la biserică.

– Tot mi se pare destul de ciudat că soțul tău a fost de acord să vină. Nu m-aș fi gândit ca un deputat laburist să-l impresioneze pe Torquil îndeajuns de mult încât acesta din urmă să accepte un astfel de gest de condescendență. Ducele tău e greu de impresionat.

– Henry a fost de acord să meargă de dragul meu. Lionel Strange e în favoarea dreptului de vot pentru femei și intenționez să-i vorbesc la petrecerea de după nuntă despre cum putem obține mai mult sprijin în Camera Comunelor. Henry a promis să ne susțină și el.

– Minunat! Atunci de ce ai insistat atât de mult să particip?

– Ai fost inclusă în invitație, așa că e clar că domnul Strange și Lady Throckmorton vor să vii. Și de ce n-ar vrea? Din ceea ce mi-ai spus, ești direct responsabilă pentru că i-ai adus din nou împreună. Tu și Galbraith.

– Sunt surprinsă că Rex nu l-a convins pe Lionel să renunțe, murmură Clara. Presupun că nu există nici o șansă ca el să nu vină la nuntă?

– Nici o șansă, pentru că am auzit că o să fie cavaler de onoare. Vine la nuntă, poți fi sigură.

Clara înghiți în sec și i se strânse stomacul de spaimă.

– Mi-a fost teamă de asta.

– Și chiar dacă Galbraith n-ar participa la nunta prietenului său, continuă Irene, e posibil să-l vezi foarte mult în viitor.

– Crezi? întrebă Clara, căreia i se strânse și mai tare stomacul.

– Ești sora unei ducese, iar el e viitorul conte de Leyland. Ești obligată să-l vezi destul de des, mai ales în timpul sezonului. Dacă nu cumva, desigur, intenționezi să-ți petreci fiecare moment liber din restul vieții tale lucrând la ziar și meditând în camera ta.

– N-am meditat. Și e de râsul lumii ca tu, dintre toți oamenii, să mă critici că lucrez prea mult la ziar. Îmi amintesc toate orele tale târzii petrecute în acel birou înainte să te te căsătorești cu Torquil.

– Ceea ce vreau să zic, dragă, spuse Irene cu blândețe, e că o să trebuiască să-l înfrunți pe Galbraith cândva. Legătura la nivelul înaltei societăți e fapt împlinit. Nu poate fi anulată.

Auzind vorbele surorii ei, Clara făcu o grimasă, deși știa că Irene spusese doar adevărul.

– O să-ți fie chiar atât de greu să-l vezi din nou? întrebă Irene răsucindu-se spre ea pe bancheta trăsurii. Au trecut mai bine de două luni de când i-ai refuzat cererea în căsătorie.

„Zece săptămâni și șase zile!" o corectă Clara în gând.

– Depinde, răspunse ea după o clipă, forțându-se să râdă. Te referi la înainte sau după ce mă vede și pleacă în fugă, mâncând pământul, în direcția opusă?

– Ar fi în stare de asta?

– Nu-mi pot imagina că n-ar face-o. E în siguranță acum, nu-i așa? murmură ea, făcând apoi o pauză și privindu-și fusta de un verde intens. Înainte, se înființa la ușa casei sau îmi scria la fiecare câteva zile, pentru că se simțea obligat s-o facă, desigur. Dar de când l-am informat că nu există nici un copil..., spuse ea, oprindu-se fiindcă își simți gâtlejul uscat, dar, în ciuda durerii sufletești care o copleșea, se forță să enunțe răspicat crudul adevăr: Au trecut trei săptămâni de atunci, iar el n-a încercat să mă vadă nici măcar o dată! E clar că nu vrea să aibă nimic a face cu mine acum, când știe că e liber.

– O, dragă! strigă Irene, petrecându-și un braț în jurul ei, într-o îmbrățișare tandră. Sunt sigură că nu-i adevărat. Dacă ar fi așa, Galbraith ar fi cel mai mare prost din lume. Căci tu, draga mea soră, ești un înger.

Clara pufni.

– Un înger căzut, murmură ea.

Irene se înecă, înăbușind ceea ce fusese în mod evident un chicot involuntar.

– O, îmi pare rău! spuse ea imediat. N-am vrut să râd. A fost îngrozitor din partea mea, se scuză, făcând o pauză și retrăgându-și brațul din jurul Clarei. Nu ți-am spus niciodată de ce anume am decis eu și Henry să ne căsătorim, nu-i așa?

Clara o privi lung, uimită de acea întorsătură bruscă a conversației.

– Nu-i evident? Vă iubiți la nebunie!

– Ei bine, e mai mult decât atât. Eu și Henry – și, apropo, nu trebuie să-i spui că ți-am povestit despre asta – eu și Henry ne-am căsătorit pentru că firea lui dreaptă și onorabilă nu putea tolera povestea noastră de dragoste.

– Ce?

Irene dădu din cap, râzând.

– O, da, ne furișam înăuntrul și în afara hotelurilor din Londra, semnând ca domnul și doamna Jones, având o mică aventură toridă. Așa că, vezi, nu ești singurul înger căzut din familia noastră.

– Eu..., începu Clara, dar apoi se opri și râse, fiindcă habar n-avea ce să spună. O, Doamne!

– Ești foarte șocată?

Ea se gândi. Cu șase luni în urmă, ar fi fost foarte șocată, pentru că pe atunci avea reguli morale atât de stricte, încât se îndoia că ar fi aprobat o relație de amor ilicit a oricui, chiar și a surorii ei, care era, la urma urmei, foarte modernă și sufragetă. Dar de atunci devenise mai puțin formalistă, iar Irene fusese întotdeauna mai degrabă un spirit liber.

– În ceea ce te privește, nu, nu cred că sunt deloc șocată. Torquil, pe de altă parte...

Irene râse.

– Aventura a durat doar o săptămână, după care el n-a mai putut suporta și a insistat să facă din mine o femeie cinstită.

– Deci, de asta nu mi-ai făcut nici o morală în legătură cu ce s-a întâmplat la Lisle, murmură Clara, descoperind adevărul pe măsură ce vorbea. La vremea aceea, chiar m-am întrebat.

– Nu puteam să fac asta, nu-i așa? Ar fi fost teribil de ipocrit din partea mea. O, ascultă – se aud clopotele. Aproape că am ajuns.

Trăsura intră în Southwick Crescent și se opri cât mai aproape de porțile bisericii St. John pe cât permitea mulțimea de vehicule. Vizitiul lui Torquil coborî scara trăsurii, iar Irene și Clara se dădură jos și îl văzură pe Henry așteptându-le pe treptele bisericii.

Semnară în registrul din sacristie și-și dădură numele ușierilor. Fiind cunoștințe ale mirelui, fură conduse pe un rând din partea dreaptă a bisericii, iar rangul având privilegiile sale, acea bancă era foarte aproape de altar, chiar în spatele familiei mirelui, ceea ce îi oferi Clarei o vedere aproape perfectă asupra lui Rex.

Ce noroc pe ea!

El stătea lângă prietenul lui, impecabil îmbrăcat într-o haină neagră formală, cu vestă și lavalieră gri-deschis și pantaloni cu dungi de un gri mai închis. Cu capul auriu aplecat, îl asculta pe Lionel în timp ce acesta îi murmura ceva la ureche. Trebuia să fi fost ceva amuzant, pentru că, în timp ce-și înălța din nou capul, imaginea feței lui râzând era la fel de devastator de frumoasă precum își amintea Clara.

Ea simți cum, din stomacul care i se strânsese, senzația îi urca în piept, devenind atât de intensă și de dureroasă încât abia mai putea respira.

Apoi el o văzu și, în timp ce zâmbetul îi dispăru de pe față, Clara simți că un clește îi strângea inima. Avu nevoie de fiecare fărâmă de mândrie pe care o poseda ca să-și păstreze fața inexpresivă, să-l privească timp de două secunde întregi și apoi să-și întoarcă privirea.

Muzica de orgă, ce fusese suavă și domoală, își schimbă ritmul, vestindu-i pe invitați că urma să înceapă ceremonia, iar odată cu primele note ale marșului nupțial, Clara trecu într-o stare de fericită nepăsare.

Abia dacă auzi vocea blândă a vicarului, care citea din Cartea de rugăciuni obștești, precum și jurămintele de căsătorie ale miresei și mirelui. Poate fiindcă acum se împăcase cu gândul că n-avea să rostească niciodată ea însăși acele jurăminte, sau poate fiindcă era mai

tare decât crezuse vreodată că ar fi putut să fie, Clara reuși cumva să treacă prin întreaga ceremonie fără ca inima să i se facă bucăți.

După aceea, Clara merse împreună cu Irene și cu Henry până la casa miresei și a părinților ei, aflată aproape de biserică, și chiar și văzând umerii lați ai lui Rex la câțiva metri distanță în fața ei, reuși să-și controleze emoțiile și să rămână indiferentă. Cu toate astea, odată ajunși în Hyde Park Square, nu putu decât să se bucure sincer că recepția nu-l includea și pe cavalerul de onoare al mirelui.

Pentru micul dejun al nunții, în sala de bal fuseseră aranjate mese lungi și, la fel ca la biserică, locurile erau ocupate în funcție de rang. Asta o plasa pe Clara la prima masă din fața celei a mirilor și, întrucât Dina și Lionel aleseseră să stea în capul mesei lor și nu în centru, locul lui Rex se afla chiar în fața ei. În timp ce se așeza, se bucură că obiceiul cerea ca o femeie să-și păstreze pălăria pe cap în timpul petrecerilor și că pălăriile cu boruri largi erau la modă.

„Evită pălăriile cu boruri largi, excepție făcând cazul în care te afli într-un loc expus la soare, fiindcă, deși astfel de pălării pot fi la modă, ele îi împiedică pe tinerii bărbați să te privească în ochi, iar ochii sunt ferestrele sufletului."

În ciuda sfaturilor lui Rex, în acel moment Clara era fericită să fie sclava modei, fiindcă a-l lăsa să se uite în sufletul ei era ultimul lucru pe care și-l dorea. Își ținea capul plecat și privirea ațintită la farfurie. De la supă până la tortul de nuntă, reuși să înghită câteva îmbucături din fiecare fel, dar atunci când se turnă șampania și se ținu un toast în cinstea miresei și a mirelui, se prefăcu doar că bea în sănătatea lor, în timp ce privea în paharul ei și se gândea la prima seară în care băuse șampanie.

„N-aveau ramuri de măslin în meniul de răcoritoare."

Oare asta chiar se întâmplase cu aproape cinci luni în urmă? Clara își mușcă buza. Totul era atât de clar în mintea ei, încât ar fi putut spune că se întâmplase săptămâna trecută.

„Vreau să te curtez. Aș dori să-mi acorzi privilegiul ăsta."

Încă își amintea aproape fiecare cuvânt din acea conversație extraordinară, una care lansase cea mai interesantă și mai romantică perioadă din viața ei. O perioadă, se gândi ea, furișându-și privirea spre el, care acum se încheiase și care n-avea să se mai repete niciodată.

Privirile lor se întâlniră și, de data asta, ea nu și-o mai putu întoarce pe a ei. Nu putea fugi, nu se putea ascunde sub borul pălăriei. Și nu putea, pentru nimic în lume, evita durerea, și nici s-o ascundă de el nu putea. Pe dinlăuntru, începu să tremure.

El fu cel care își abătu privirea, întorcându-se ca să-i facă semn valetului să-i umple din nou paharul cu șampanie. După ce îl umplu, îl luă, în timp ce cu cealaltă mână luă o furculiță. Apoi se ridică în picioare.

Dinții furculiței se loviră de câteva ori de pahar înainte de a se face liniște. În liniștea din sală, cu paharul în mână, Rex puse furculița jos și-și îndreptă atenția spre mulțime.

– Doamnelor și domnilor, începu el. Am fost rugat de mire să spun câteva cuvinte la petrecerea de nuntă, o cerere pe care am fost bucuros s-o îndeplinesc. Vedeți, cu câteva luni în urmă, i-am promis unei prietene..., spuse el în continuare, dar, ajuns în acel punct, se opri și o privi pe Clara, care își trase răsuflarea, simțind cum căutătura lui tocmai o imobilizase pe scaun. Îi promisesem unei prietene ca, dacă Lionel și Dina aveau să se căsătorească vreodată, să îmbrac cea mai bună haină, să-mi pun o garoafă la butonieră și să țin la nuntă cel mai bun discurs de cavaler de onoare, unul care să preamărească minunile iubirii adevărate și virtuțile căsătoriei. Bineînțeles, am făcut promisiunea asta fără să visez că s-ar fi putut să vină ziua în care să trebuiască s-o îndeplinesc cu adevărat.

Urmară râsete, indicând faptul că mulți dintre cei aflați în sală erau familiarizați cu opinia lui de-o viață despre căsătorie.

– Dar iată-ne ajunși aici, continuă el după ce râsetele se potoliră. Și, deși toți cei care mă cunosc sunt conștienți de faptul că în cea mai mare parte a vieții mele am fost un om destul de cinic în ceea ce privește dragostea și căsătoria, mă aflu totuși aici. Și deși orice discurs pe care l-aș fi ținut pe tema asta cu câteva luni în urmă ar fi putut fi poetic și romantic, n-ar fi venit, din păcate, din inimă. Totuși, astăzi sunt fericit să recunosc că nu mai sunt același om ca atunci. Obișnuiam să cred că dragostea adevărată și fericirea în căsnicie erau mituri, dar acum, pentru prima dată în viața mea, știu că nu e așa. Acum, pentru prima dată, sunt capabil să văd bucuria pe care doi oameni o pot găsi atunci când își unesc viețile.

Rex continuă s-o privească pe Clara, iar inima ei tresări sub imboldul unei speranțe bruște și nebănuite. Oare el voia să spună...

Rex se întoarse ca să se uite la mire și la mireasă, făcând-o pe Clara să nu mai ducă până la capăt întrebarea pe care tocmai și-o formula în minte, iar flacăra speranței care se aprinsese în sufletul ei se stinse pe dată.

– Avem în fața noastră dovada iubirii adevărate, spuse el continuând să-i privească pe miri. Strălucește ca soarele pe fețele celor doi prieteni ai mei și provoc orice nuntaș din sala asta ca, dacă nu crede în așa ceva, să se convingă de adevărul spuselor mele privindu-i pe ei.

Se întoarse din nou cu fața la mulțime, iar atunci când privirea lui o prinse pe a ei, Clara se strădui din răsputeri să nu se foiască pe scaun.

„De ce", se întrebă ea cu disperare, „se tot uită la mine?!" Clara își dădea seama că acum i se oglindeau pe față toate sentimentele pe care și le ascunsese cu grijă în adâncul sufletului. Oare de ce o chinuia, silind-o să și le arate?

„Întoarce-ți privirea!" își spuse ei înseși, dar mintea nu reușea să-i determine trupul s-o asculte. Nu putea decât să-l privească, neputincioasă, în timp ce el își continuă, neobosit, discursul:

– Participând la mai multe nunți, am auzit deseori cuvintele din Cartea de rugăciuni obștești. Și totuși, astăzi, acele cuvinte au rezonat cu mine într-un mod în care n-au mai făcut-o niciodată. Poate că asta se datorează abilității oratorice a vicarului, sau poate că nu mai sunt eu cinicul care am fost, dar oricare ar fi motivul, atunci când vicarul ne-a amintit astăzi ce anume ar trebui să fie soțul și soția unul pentru celălalt – sfătuitori în situații tulburi, mângâietori în vreme de suferință, tovarăși întru bucurie –, am știut în inima mea, cu toată convingerea, că Lionel și Dina aveau să fie toate astea unul pentru celălalt.

Făcu o pauză și zâmbi, iar acel zâmbet tandru copleși biata inimă a Clarei și i-o făcu bucăți din nou, chiar dacă ea se străduia să-și amintească faptul că Rex se referea la prietenii lui, nu la el și la ea și la jurămintele pe care și le-ar fi putut face dacă ea i-ar fi acceptat cererea în căsătorie.

– Și nu pot decât să-mi doresc, spuse el încetând să mai zâmbească și luându-și o expresie gravă, iar apoi ațintindu-și din nou privirea fermă în ochii Clarei, ca într-o zi, foarte curând, o fată dulce și drăguță să-mi acorde privilegiul de-a o curta, să se

îndrăgostească de mine și să accepte să facă din mine un bărbat la fel de norocos cum e prietenul meu.

Clara își puse o palmă pe gură ca să-și înăbușe un suspin, în timp ce Rex privea dincolo de ea, spre mulțime.

– Doamnelor și domnilor, vă rog să vă umpleți paharele și să ținem un toast, spuse el întorcându-se spre prietenii lui și ridicându-și paharul. Pentru fericitul cuplu, pentru minunata bucurie pe care o poate aduce căsătoria și pentru dragostea adevărată!

Clara abia reuși să înghită o gură de șampanie, fiindcă, înlăuntrul ei, simțea cum speranțele îi renășteau, speranțe romantice legate de el, speranțe pe care încercase să le nege încă de când îl văzuse pentru prima dată. El doar ținuse un discurs, își amintea ei înseși, cuvinte pe care el nu le credea, spuse de dragul prietenilor lui. Se gândi că doar își închipuise că în discursul lui existau mesaje pentru ea, declarații menite s-o încurajeze. Nu, așa ceva era imposibil! El n-o iubea. I-o spusese direct, fără echivoc. Și totuși, dacă...

– Clara! se auzi vocea lui Irene, așa că ea se întoarse și-și văzu sora, ai cărei ochi căprui erau plini de înțelegere și de compasiune. Putem pleca, dacă vrei. Sau, adăugă ea cu blândețe, ai putea să-l vezi, dacă vrei. Se poate aranja.

Chinuindu-se, se uită din nou la el, întrebându-se ce să facă. Și apoi, ca și cum ar fi fost un răspuns, el o privi și vocea lui răsună în mintea ei.

„Străduiește-te să-ți lași temerile deoparte. Savurează fiecare clipă a vieții. Iar într-o bună zi s-ar putea să găsești alături de tine pe cineva care tânjește să împărțiți această viață."

– Vreau să-l văd, spuse ea întorcându-se și punând o mână pe brațul lui Irene. Dar oare el vrea să mă vadă pe mine? Dacă nu vrea?

– O să vrea, răspunse Irene cu fermitate, în timp ce se ridica și o trăgea pe Clara în picioare. Știu că o s-o facă. Vino cu mine!

– Unde mergem? întrebă Clara în timp ce Irene o conducea afară din sala de bal și de-a lungul coridorului.

– În bibliotecă.

– Dar nu-mi pot imagina că ai fost vreodată aici! N-ai cum să știi unde e biblioteca în casa asta!

Irene se opri în fața unei uși aflate la jumătatea coridorului și o deschise.

– Știu, de fapt, dar o să-ți explic asta mai târziu. Mergi mai în față, îl îndemnă ea. O să-l aduc la tine.

– N-o să accepte niciodată să vină, mormăi Clara chiar în timp ce intră în bibliotecă.

Aștepta, cu inima bătându-i în gât, și, deși nu știu cât timp lipsise cu adevărat Irene, i se păru o eternitate până când ușa se deschise din nou și sora ei îl conduse pe Rex înăuntru. Cei doi se opriră lângă ușă, iar Clara observă privirea încruntată cu care Irene îl fixa pe Rex.

– Când ai venit la mine acum două săptămâni, spuse ea spre uimirea Clarei, am fost de acord să te ajut să aranjezi întâlnirea cu sora mea doar cu condiția să te comporți impecabil. Dacă aflu că ai depășit limita cu ea astăzi, te ucid la modul propriu...

Rex dădu din cap în semn de încuviințare.

– Înțeleg, ducesă. Și-ți mulțumesc.

– Irene! strigă Clara, nedumerită. Tu ai aranjat întâlnirea asta acum două săptămâni?!

Dar sora ei nu răspunse. În schimb, se întoarse ca să deschidă ușa bibliotecii. După ce îi aruncă lui Rex o ultimă privire severă, Irene ieși, închizând ușa în urma ei.

– Am aranjat-o împreună, da, spuse Rex.

– De ce? întrebă ea cu glas sacadat. Cum?

El se apropie de ea.

– Dacă vrei să știi „cum", află că am vizitat-o pe ducesă la Upper Brook Street, i-am înmânat o invitație la nuntă și i-am cerut ajutorul ca să te conving să accepți să vii și tu. Ea a acceptat și a promis să ne aranjeze o întâlnire între patru ochi, dacă aveai să fii și tu de acord. În ceea ce privește „de ce"-ul..., continuă el, dar apoi făcu o pauză, oprindu-se în fața ei, iar ea văzu cum zâmbetul acela tandru îi arcuia din nou buzele. Am sperat ca discursul meu să răspundă la întrebarea asta.

– Nu se poate să fi vorbit serios! izbucni Clara. Dragoste adevărată și fericire în căsătorie? întrebă ea clătinând din cap. Ai spus-o pentru ei, pentru Lionel și Dina!

– Nu, mielușelule. Am spus-o pentru tine.

Clara simți cum înlăuntrul ei se isca și creștea un val de bucurie, alăturându-se tuturor speranțelor și tuturor temerilor ei. Și totuși, nu prea putea să creadă că el vorbea serios.

– Te-am refuzat deja. Acum nu există pentru tine nici o obligație să mă ceri în căsătorie.

– Adevărat, fu el de acord.

– Nu există nici un copil, spuse Clara. N-ai..., începu ea, dar vocea i se stinse din pricina emoției, însă se luptă să și-o recapete și întrebă în șoaptă: N-ai primit scrisoarea mea?

– Am primit-o, da. E chiar aici, răspunse el arătând spre buzunarul de la piept al hainei. Deasupra inimii mele.

Ea scoase un sunet înfundat, pe jumătate plâns, pe jumătate un zgomot nelalocul lui, dar, din fericire, el nu păru să-l audă. În schimb, îi luă mâinile și o trase spre el.

– Te iubesc, Clara!

O astfel de declarație era imposibilă. Era absurdă.

– În ziua aceea, în grădina de la Lisle, ai spus contrariul. Fără echivoc, din câte îmi amintesc.

– Da. Pentru că sunt un idiot.

– Ei bine, asta pot să cred, mormăi ea, uitându-se la el și văzând că râdea.

– Întotdeauna reușești să mă pui la locul meu, nu-i așa? zise el cu tandrețe. Atunci am spus ce am crezut. Vezi tu, n-am fost niciodată îndrăgostit în toată viața mea. Și, deși te-am dorit, n-am înțeles că sentimentele mele erau de fapt mult mai profunde decât dorința. Adevărul e că te iubesc de mult timp. De fapt, când mă uit în urmă la toate câte s-au întâmplat, cred că m-am îndrăgostit de tine în acea după-amiază când am șezut împreună pe canapeaua din salonul tău.

Ea îl privi lung, nedumerită de încă o veste greu de crezut.

– Atunci când m-ai sărutat?

– Nu, înainte de asta, atunci când m-ai întrebat dacă voiam să devenim prieteni. Știam că te doream nebunește și că nu voiam să fiu prietenul tău, dar nu știam pe atunci că asta însemna dragoste. Și n-am știut-o nici în noaptea aceea, în biroul tău, sau atunci când am căzut literalmente la picioarele tale pe terenul de tenis. Nici măcar în noaptea de la Lisle, când am venit în camera ta. De aceea, când m-ai întrebat dacă eram îndrăgostit de tine, ți-am spus că nu. N-am recunoscut dragostea. Am crezut că era vorba de dorință și n-am vrut să-ți dau impresia falsă că sentimentele mele erau profunde. N-am crezut că erau deja așa și n-am vrut să te rănesc.

Înfuriată, Clara făcu un pas înapoi.

– Era cam târziu atunci, gâfâi ea, luptându-se cu lacrimile.

El strânse din buze și înghiți în sec, privind-o.

– Da, așa e. Sper doar că nu e prea târziu să te recâștig.

Pe dinlăuntru, Clara se simțea copleșită.

– Când ai făcut uimitoarea descoperire că, până la urmă, chiar mă iubeai?

– S-a întâmplat atunci când am primit scrisoarea ta. Da, spuse el văzând că ea îi privea buzunarul de la piept. Scrisoarea aceea. Mi-ai scris că nu era la mijloc nici un copil și că obligațiile mele față de tine încetaseră, iar atunci am știut..., murmură, dar apoi se opri, așteptând până când ea își ridică din nou privirea spre el, după care continuă: Am știut că eram îndrăgostit de tine fiindcă acele cuvinte din scrisoare mi-au frânt inima.

Pronunțând acel ultim cuvânt, vocea lui cedă, iar carapacea protectoare a Clarei se fisură și ea.

– O parte a trupului, mărturisi el râzând, despre care, până când te-am cunoscut pe tine, nici măcar nu știam că putea fi frântă.

Ea scoase un suspin de bucurie care îi anulă în întregime furia, teama și durerea.

– Rex, eu...

– Lasă-mă să termin, te rog. Trebuie să-ți spun toate astea acum, cât mai am ocazia, fiindcă știu că s-ar putea să nu-mi mai dai niciodată alta. Fără un copil, vezi tu, știam că nu mai aveam nimic să-ți ofer, nimic care să te țină legată de mine. Sora ta se întorsese, eu nu mai scriam pentru rubrica lui Lady Truelove, iar atunci când am primit scrisoarea ta, am știut că singura legătură care îmi mai rămăsese cu tine fusese ruptă. N-am putut suporta asta, Clara. Încă nu pot.

– Rex...

– Nu-ți cer să te căsătorești cu mine, îți cer șansa să te curtez onorabil, așa cum merită orice femeie, spuse el pe nerăsuflate, luându-i mâinile într-ale lui. Vreau să am șansa să te cuceresc, să-ți arăt că afecțiunea mea e neclintită și că dragostea mea e adevărată. Știu că nu mă iubești și știu că nu te pot face să mă iubești, dar vreau să încerc oricum...

– Te înșeli! strigă ea, incapabilă să suporte, incapabilă să mai aștepte încă o clipă ca să-i spună ce simțea. Chiar te iubesc!

– Poftim?! izbucni el, privind-o plin de uimire, pe bună dreptate. Vorbești serios?

Ea dădu din cap în semn că da, iar el îi eliberă mâinile, îi cuprinse obrajii în palme și o sărută pe gură.

– Vorbești serios?

– Da, te iubesc. Adevărul e că, adăugă ea cu o voce înlăcrimată și șovăielnică, m-am îndrăgostit de tine puțin câte puțin în fiecare zi, din momentul în care te-am văzut prima dată.

– Ei bine, de ce n-ai spus-o, femeie, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă el, sărutând-o din nou. Ai fost îndrăgostită de mine tot timpul ăsta? Și nu mi-ai spus-o niciodată! Te-am dorit, te-am dezonorat, te-am cerut în căsătorie și m-am îndrăgostit de tine, iar tu n-ai spus niciodată un cuvânt despre faptul că mă iubeai! Nu puteai măcar să-mi dai un indiciu?

– Nu, pentru că n-am vrut să recunosc, nici măcar față de mine însămi. M-am luptat la fiecare pas, negându-mi dragostea fiindcă îmi era frică și încercam să mă protejez. N-am vrut să mă îndrăgostesc vreodată de un bărbat ca tine.

– Pentru că știai că nu sunt genul care să se căsătorească?

– Ei bine, de asta, da, și din cauza reputației tale, și a aspectului tău, și...

– Stai! o întrerupse el. Ai refuzat să te îndrăgostești de mine din cauza felului în care arăt?

– În parte, da. Ei bine, uită-te la tine! izbucni ea, trăgându-se înapoi și fluturându-și mâna într-un gest care cuprindea fața lui perfectă și trupul splendid. Ai putea pocni din degete și avea orice fată ți-ai dori!

– Nu orice fată, spuse el cu un oftat, aruncându-i o privire răutăcioasă. Altfel ne-am fi căsătorit cu săptămâni în urmă.

– Aproape orice fată, stărui ea cu fermitate. Am știut asta din momentul în care te-am văzut prima dată cu Elsie Clark.

Sprâncenele lui se unire în semn de nedumerire.

– Cine?

– Elsie Clark, chelnerița de la ceainăria doamnei Mott, fata pe care, practic, ai fermecat-o chiar acolo, în ceainărie, doar ca să-i arăți prietenului tău cum se face. Iar faptul că nici măcar nu-ți amintești de ea, adăugă Clara văzând că el nu dădea nici un semn că și-ar fi amintit, îmi dovedește că am dreptate. Mi-am scos din

minte orice urmă de dorință față de tine, nu numai fiindcă a fost întotdeauna clar că nu ești un bărbat care să vrea să se căsătorească, ci și fiindcă știam că o idilă între noi ar fi ținut de domeniul basmului. De ce, m-am gândit, un bărbat ca tine s-ar fi îndrăgostit vreodată de o fată ca mine?

– Stai! o întrerupse Rex, petrecându-și un braț pe după talia ei și lipind-o de el. Oprește-te în punctul ăsta! N-o să neg faptul că aspectul contează, fiindcă al tău contează. Pentru mine, contează. De la nasul tău adorabil și zâmbetul tău de milioane, spuse el mângâindu-i fața, până la picioarele tale lungi de un kilometru și degetele mici și frumoase, îmi place totul la felul în care arăți. Și, mai spuse el, cred că mi-am exprimat destul de clar părerea în privința asta acum câteva luni, pe aceeași canapea despre care am vorbit.

Ea zâmbi, amintindu-și de acea după-amiază extraordinară și de modul în care el îi analizase trăsăturile feței, una câte una.

– Da, așa ai făcut. Iar partea ciudată e că, deși m-ai făcut să mă tem pentru inima mea, m-ai învățat cum să nu-mi fie teamă de nimic altceva. Toată viața am fost protejată de sora mea și m-am învățat cu asta. Am vrut să mă căsătoresc în parte ca să pot continua să mă simt în largul meu și în siguranță. Prima dată când a trebuit să fiu responsabilă pentru ceva, a fost atunci când Irene a plecat în luna de miere și a trebuit să încep să mă bazez pe judecata mea, dar n-aveam încredere în ea. Mi-era teamă să nu fac greșeli, iar, după părerea mea, tu ai fi fost cea mai mare greșeală a oricărei fete. Dar m-am schimbat, Rex, iar tu ești motivul pentru care m-am schimbat.

El clătină din cap.

– Ești prea modest, mielușelul meu!

– Nu, totul ți se datorează. Totul s-a întâmplat din pricina ta. M-ai văzut într-o lumină diferită de felul în care m-a văzut oricine altcineva vreodată, mi-ai dat primul impuls real ca să capăt încredere în mine, mi-ai întărit judecată atunci când am luat decizii...

Râsul lui o întrerupse.

– Te referi la domnul Beale, să înțeleg?

– La el, o dată. Te-am angajat să scrii în numele lui Lady Truelove și, deși a fost o mișcare disperată, am știut instinctiv că aveai să te pricepi la asta, iar apoi mi-ai dovedit că aveam dreptate. Tu ești cel care mi-a spus că ar fi trebuit să am încredere în flerul meu...

– Sfat pe care l-am pus la îndoială din clipa în care mi-ai refuzat cererea în căsătorie.

– Dar am avut dreptate, răspunse ea imediat. Însă ceea ce vreau să spun e că nici una dintre schimbările care s-au petrecut înlăuntrul meu n-ar fi apărut dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine. O săptămână de scris la rubrica lui Lady Truelove – și aș fi implorat-o pe Irene să vină acasă. Și nu l-aș fi concediat niciodată pe domnul Beale, sau n-aș fi învățat să nu-mi fac griji fiindcă greșeam, și n-aș fi dezvoltat niciodată vreo încredere în mine sau n-aș fi știut de ce sunt capabilă. Am condus ziarul, am angajat personal, am luat decizii editoriale, iar totul s-a dovedit a fi mult mai ușor decât aș fi crezut eu, fiindcă între timp am învățat să am încredere în mine și în judecata mea. Dacă nu erai tu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat vreodată.

– Ei bine, dacă e adevărat, ai putea să-ți exerciți judecata într-un mod care să nu mă înnebunească?

Zâmbind, ea își petrecu brațele pe după gâtul lui.

– Iar lucrul cel mai important, adăugă ea cu blândețe, e faptul că n-aș fi știut niciodată că sunt o femeie atrăgătoare. Atunci când m-ai sărutat, tu mi-ai arătat asta. Acela a fost punctul de cotitură, într-adevăr, fiindcă după aceea am început să înfloresc.

– Da, așa am observat la vremea respectivă, și ce tortură a fost să văd cum se întâmpla asta, lasă-mă să ți-o spun! Toți ceilalți bărbați care dansau cu tine în seara aceea, la bal, m-au făcut să mă simt ca un nebun! Iar apoi, văzându-te la masă la Lisle, râzând împreună cu Paul, dintre toți bărbații, tocmai cu el, care e un libertin mai mare decât am fost eu vreodată...

– Venind din partea ta, i-o tăie ea citându-i propriile cuvinte de la bal, asta-i culmea!

– Nu glumesc, Clara! Acum, după ce Paul și-a încheiat studiile universitare, inimile vânzătoarelor din întregul Oxfordshire sunt frânte pe vecie. Iar faptul că te-am văzut râzând împreună cu el în noaptea aceea, la Lisle, ei bine, asta poate că m-a împins... și m-a adus în camera ta. În ceea ce mă privește, adăugă el strângându-și brațele în jurul taliei ei, vreau să repet ceea ce ți-am spus în noaptea în care am băut șampanie în biroul tău. Am renunțat în urmă cu ceva vreme la obiceiurile mele depravate.

– Sora mea n-ar fi de acord cu tine în privința asta.

– Crezi că nu știu? Abia dacă a fost politicoasă cu mine când am vizitat-o acum două săptămâni. Cred că dacă nu i-aș fi declarat de la bun început că intenția mea de a mă căsători cu tine era aceeași, ar fi putut foarte bine să mă împuște.

– O, știu că ar fi făcut-o, fu de acord Clara, râzând.

– Așadar, murmură el, trecându-și mâna liberă peste spatele ei ca să ajungă s-o mângâie pe după gât și întrerupându-i râsul, o să ți se facă în sfârșit milă de mine și o să-mi permiți să te curtez în mod real și onorabil?

– Depinde, murmură ea, zâmbind. Cunoști vreun hotel discret, unde să ne retragem acum, cât ține petrecerea de nuntă, și să încălcăm orice regulă?

– Of, Clara Deverill, fată obraznică, mormăi el, sărutând-o. Dar nu, adăugă, retrăgându-se, asta n-o să fie posibil. Dacă sora ta ar afla, chiar că m-ar împușca!

– Nu, n-ar face-o. Nu acum, când suntem logodiți. Sora mea are păreri foarte moderne.

– Totuși, nu cred că o să risc. Dar te-aș ruga să facem logodna cât mai curând. Atunci când e vorba de tine, nu știu cât timp pot să rămân un gentleman.

– Trei săptămâni ar fi destul de repede? întrebă ea. Suficient cât să vadă toată lumea anunțul în ziar?

– Trei săptămâni, atunci, fu el de acord.

Apoi își înclină capul și o sărută, un sărut atât de adânc și de arzător, atât de pasional, încât după ce Rex se retrase, Clara rămase fără suflare.

– O, Doamne! oftă ea. Poate că ar trebui să obținem o derogare specială și să ne căsătorim imediat?

– Anunțul, Clara! răspunse el pe un ton foarte hotărât. Între noi e dragoste adevărată, adăugă, plin de severitate, trecând peste protestul ei. Iar asta e problema cu dragostea adevărată: în cazul ei, lucrurile trebuie făcute așa cum trebuie.

– O, foarte bine, se învoi Clara. Dar, adăugă ea ridicându-se în vârful picioarelor pentru un alt sărut, o să găsesc un hotel discret.

Geamătul adânc pe care el îl scoase chiar înainte ca buzele lor să se întâlnească îi confirmară Clarei bănuiala că aveau nevoie urgentă să găsească acel hotel discret.

În aceeași colecție
au apărut:

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*
Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*
Candace Camp, *Sub vraja iubirii*
Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*
Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*
Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*
Candace Camp, *O lady greu de cucerit*
Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*
Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*
Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*
Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*
Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*
Julia London, *Neastâmpărata*
Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*
Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*
Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*
Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*
Julia London, *Mireasă pentru un crai*
Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*
Candace Camp, *Misterul de la Winterset*
Julia London, *Libertinul și debutanta*
Victoria Alexander, *Darul iubirii*
Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*
Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*